

တင့်တယ်
အိုဘယ် ကံ

*The
Scarlet Letter
Nathaniel Hawthorne*

ကမ္ဘာ့စာပေ ဂန္ထဝင်မြောက် ဤဝတ္ထုကြီးတွင်

- ရော်ဂျာဗျီးလင်းဝပ်သည် စိတ်ထား ကြံ့ခိုင်သလောက် ဒေါသပြင်းထန်လျက် လျှို့ဝှက်သိပ်သည်းသလောက် ရန်ငြိုးကြီးသူလည်း ဖြစ်၏။
- ဒင်းမစ်ဒေးမှာမှ လူအများ၏ လေးစားခြင်းကို ခံရသလောက် စိတ်ဓာတ် အင်အား ပျော့ညံ့သွယ်လျက် မသန်သော လိပ်ပြာကို သန့်စင်အောင် ကြိုးစားရင်းကပင် အရှုံးနှင့် ပိုင်းရသူ အဖြစ်သို့ ရောက်ရှာသည်။
- ဟက်စတာပရင်းသည်ကား ကမ္ဘာ့မိန်းမသားတို့၏ စိတ်ဓာတ်ကို သရုပ်ဖော် သော ဇာတ်ကောင်တစ်ကောင်ပင် ဖြစ်၏။ မိန်းမသားတို့၏ လျှို့ဝှက်တတ်ပုံ၊ စိတ်ရည်ပုံ၊ အရှက်နှင့် တွေ့ရလျှင် ကမ္ဘာလောကကိုပင် တင်းတင်းမာမာ ရင်ဆိုင်ခုံပုံတို့ကို သရုပ်ဖော် ထားသည်။
- ပုလဲကို ဖော်ပြရာ၌ကား လူတို့၏ ဟန်ဆောင်မှုကို သရော်ပြောင်လှောင်၍ ထားပေသည်။

ဒို့တာဝန် အရေးသုံးပါး
ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
အမျှပုံအခြားအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး
"နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေ ဖော်ပြောကြားရေးသည်
ပြည်ထောင်စုသား အားလုံး၏ ပဓာနကျသော တာဝန်ဖြစ်သည်"

ပြည်သူ့ သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆုံးဖြတ်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ် ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- ခိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေး ကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ရေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စားရိက္ခာ မြင့်မားရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ် မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

ဝဲခူးတိုင်း ပြည်ခရိုင် ရွှေတောင်မြို့၌ အဖ ကုန်သည် ဦးဘစိန်၊ အမိ ဒေါ်တင်မေတို့က ၁၉၁၆ ခုနှစ် ဇူလိုင် ၂၁ ရက်နေ့တွင် မွေးဖွားသည်။ တစ်ဦးတည်းသော သား၊ ငယ်မည် မောင်သန်း၊ အမည်ရင်း ဦးဝင်းစိန် ဖြစ်သည်။

အခြေခံပညာကို ရွှေတောင်မြို့ အမျိုးသား အထက်တန်းကျောင်း၊ အစိုးရအထက်တန်း ကျောင်းနှင့် ပြည် အစိုးရအထက်တန်းကျောင်းတို့တွင် သင်ယူခဲ့ရာ ၁၉၃၄ ခုတွင် ဆယ်တန်းအောင်သည်။ ထိုနှစ်မှာပင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၌ သိပ္ပံပညာ ဆက်သင်သည်။ ဥပစာသိပ္ပံ အောင်ပြီးနောက် ဝိဇ္ဇာပညာကို ဆည်းပူးရာ ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ (၁၉၃၉)၊ ဥပဒေဝိဇ္ဇာဘွဲ့ (၁၉၄၅)တို့ကို ရရှိခဲ့သည်။

ပန်းတနော်မြို့ အမျိုးသားအထက်တန်းကျောင်း ကျောင်းဆရာ(၁၉၃၉-၄၁)၊ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ် အတွင်းတွင် ကုန်သည်၊ ထို့နောက် ပညာရေးဌာန လက်အောက်ရှိ စာပေနှင့် စာကြည့်တိုက်ဌာန စာပြု၊ အင်္ဂလိပ် စစ်အုပ်ချုပ်ရေး လက်အောက်ရှိ ပြည်သူ့ဆက်ဆံရေး ဌာန အမှုထမ်း၊ ပြန်ကြားရေးဌာန ဘာသာပြန်အရာရှိနှင့် တည်းဖြတ်သူ(၁၉၄၅-၄၈)၊ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ အသံလွှင့်ဌာန မြန်မာပိုင်းအစီအစဉ် ဘာသာပြန်နှင့် သတင်းထုတ်လွှင့် သူ (၁၉၄၈-၅၂)၊ စာပဒေသာမဂ္ဂဇင်း(၁၉၄၆)နှင့် ပဒေသာမဂ္ဂဇင်း(၁၉၄၈) တည်ထောင် သူနှင့် စာတည်း၊ ၁၉၄၇ ခုနှစ်တွင် ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းကို ရှုမဝဦးကျော်နှင့် တွဲဖက် တာဝန်ယူခဲ့ သည်။ ၁၉၆၉ ခုနှစ်မှစ၍ စန္ဒာမဂ္ဂဇင်း စာအုပ်တိုက်ကို ကွယ်လွန်သည်အထိ ထမ်းဆောင်သွားသည်။

ပထမဆုံး လက်ရာမှာ ကလောင်အမည် အတပ်မခံရသည့် ရှင်ပျော်ပျော်တိုက်ထုတ် မရက်လို့လား(၁၉၃၆) ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ တစ်နေ့ဝင်(၁၉၃၇) တွင် 'ဆောင်ကျော်' ကလောင် အမည် ယူသည်။ စာပဒေသာမဂ္ဂဇင်း(၁၉၄၆)တွင် 'တင့်တယ်' အမည် စသုံးသည်။ ရွှေချစ်ငွေချစ်(၁၉၄၇)၊ ချစ်နိုင်ငံ(၁၉၄၇)၊ ဖြေလျော့မွှေ(၁၉၄၉)၊ ချစ်သက်လက်ဆောင် (၁၉၅၀)၊ ကမ္မဗလ(၁၉၅၁) လာလုလုငေး(၁၉၅၄)၊ ထား(၁၉၅၇) တို့မှာ ထင်ရှားသည်။ ချစ်လင်(၁၉၄၇)၊ အက္ခရာနှင့် အဘိုးအို(၁၉၆၄)၊ လစန္ဒာနှင့် ဗြူးပိုက်ဆံ (၁၉၆၄)၊ ရောမကို အာစ်သူ(၁၉၆၅) တို့မှာ ထင်ရှားသည့် ဘာသာပြန်လက်ရာများ ဖြစ်ကြသည်။ 'လာလုလုငေး'၊ 'ကျွန်မ အနုပညာသည်'နှင့် 'ထား' တို့ကို ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာ အဖြစ် လည်းကောင်း၊ 'ဖြေလျော့မွှေ'၊ 'အကျော်အမော်'နှင့် 'မိုးမြီးမျို' တို့ကို ဇာတ်ညွှန်းရေးသူ အဖြစ် လည်းကောင်း ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

အောင်မြင်၊ ကျော်စော စသည့် ကလောင်အမည်ခွဲ မြောက်မြားစွာဖြင့် စာမျိုးစုံ ရေးနိုင်သော စာရေးဆရာအဖြစ် ထင်ရှား၏။ ၁၉၅၈ ခုနှစ်တွင် 'ပျိုတို့ အချစ်တော်' ဝတ္ထုဖြင့် စာပေဗိမာန် ဘာသာပြန်ဆု ရရှိခဲ့သည်။ ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ် ဇန်နဝါရီ ၄ ရက်နေ့တွင် ကွယ်လွန်သည်။

၂၀၀၂ နှင့် ၂၀၀၃ ထုတ် ရာပြည့်စာအုပ်များ

- ၁၆၃။ ကွန်ရက်ကျော်မမလေး၏ ဘဝပုံရိပ်များ
- ၁၆၄။ ဂါဘရီယယ် ဂါဇီယာ မားကွက်စ်၏ လက်ရွေးစင်ဝတ္ထုတိုများ
- ၁၆၅။ ရွှေဥဒေါင်း၏ သုံးပေါက်ရွှန်းနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ
- ၁၆၆။ တက်တိုး၏ ကျွန်တော်အတွေးအခေါ် မှတ်စုများ
- ၁၆၇။ ကိုကို၏ ဆောင်းလောင်းသံ (For Whom The Bell Tolls by Hemingway)
- ၁၆၈။ ဇော်ဂျီ၊ မင်းသုဝဏ်၏ စရိုးသည်
- ၁၆၉။ ဇိုးမြိုင်၏ မရုဏတောင်ကြား
- ၁၇၀။ ကျော်လွင်ဦး၏ ရေပေါ်က လ နှင့် နိမဲဆုရ ဝတ္ထုတိုများ
- ၁၇၁။ မင်းသုဝဏ်၏ ဝတ္ထုတိုများ
- ၁၇၂။ ဦးတင်မောင်ရင်(မဟာဝိဇ္ဇာ)၏ သီပေါမင်းနှင့် အင်းဝမြို့စား ဒပ်မရင်
- ၁၇၃။ ပါရဂူ၏ ဓမ္မစကား
- ၁၇၄။ မောင်ရဲမိုင်း၏ မဟာ ပရဟိတလူသား အလံဘတ်ရွှိက်စာ
- ၁၇၅။ မောင်သုတ၏ စာဆိုတော်များ အတ္ထုပ္ပတ္တိ (မောင်စင်မင်-တည်းဖြတ်)
- ၁၇၆။ ဦးရွှေအောင်၏ စာဖတ်သူများ
- ၁၇၇။ ဒဂုန်တာရာ၏ မူးယစ်ဝေသာ ငွေဦးညများ
- ၁၇၈။ နန္ဒ၏ သံနှင့် သွေး
- ၁၇၉။ မောင်ပေါ်ထွန်း၏ ငါ့ဘဝ ငါ့သာသခင် ငါ့သာဘုရင်
- ၁၈၀။ ဦးရွှေအောင်၏ မမ္မပဒ
- ၁၈၁။ မောင်ထွန်းသူ၏ လူမည်း ပညာရေးသုစမိန့် ဒေါက်တာ တွတ်ကာ တီ ဝါရှင်တန်
- ၁၈၂။ မောင်မိုးသူ၏ ဇိတ္တစ
- ၁၈၃။ ပါရဂူ၏ ဒီဗျာ
- ၁၈၄။ ရွှေဥဒေါင်း၏ စွန့်ပုံသူ
- ၁၈၅။ တင်မောင်မြင့်၏ မဟာရဲတံတိုင်းကို ဖြတ်ရကုန်ခြင်း

၂၀၀၃ ခုနှစ် မတ်နှင့် ဧပြီတွင် ထုတ်ဝေမည့် စာအုပ်များ

- ၁၈၈။ မောင်ဆုရှင်၏ တီထွင်မှုများသမိုင်း
- ၁၈၉။ မောင်မိုးသူ၏ အိပ်မိုးဒပ် (နိုင်ငံတစ်ခု ဓမ္မပွားခြင်း)
- ၁၉၀။ ညိုမြ၏ ကုန်းဘောင်ရှာပုံတော်
- ၁၉၁။ ဓုဝ်၏ မိုက်မဲထွန်းရွှေ ဝတ္ထုတိုများ
- ၁၉၂။ မောင်ပေါ်ထွန်း၏ မိန်းမတစ်ယောက်၏ဘဝ

တင့်တယ် အိုဘယ် ကံ

THE SCARLET LETTER
by Nathaniel Hawthorne

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

အမှတ် ၃၈၊ ၁၀၉ လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း: ၀၁-၂၉၆၆၇၁(အိမ်)၊ ၂၅၂၇၉၈(ဆိုင်)

[၁၊ ဖေဖော်ဝါရီ၊ ၂၀၀၃]

စာမူ ခွင့်ပြုချက်အမှတ် [၁၁၃၂/၂၀၀၂ (၁၂)]
 မျက်နှာပုံး ခွင့်ပြုချက်အမှတ် [၅၂/၂၀၀၃ (၁)]

မာတိကာ

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် - (၁၉၅၄) ရှုမဝစာအုပ်တိုက်
 ဒုတိယအကြိမ် - (၂၀၀၃) ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်
 (၁၊ ဖေဖော်ဝါရီ၊ ၂၀၀၃)
 အုပ်ရေ [၁၀၀၀]

မျက်နှာပုံးနှင့် အတွင်းစာသား ပုံနှိပ်သူ
 ဒေါ်ခင်အေးမြင့် [၀၅၉၀၁]၊ ရာပြည့်အောင်ဆက်
 အမှတ် ၁၉၉၊ လမ်း ၅၀၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ
 ဦးကျော်ဆန်း [၀၉၃၂]၊ ရဲအောင်စာပေ
 အမှတ် ၂၊ ချွန်း(၁)လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းဖလင်

အေဇက်

စာအုပ်ချုပ်
 ကိုမြင့်နှင့် ညီဝင်းမြင့်

မျက်နှာပုံး ပန်းချီ

The Three Ages of Woman(detail)by Gustav Klimt နှင့်

မူရင်းစာအုပ် မျက်နှာပုံးတို့ကို Graphic Mg Thein Win and Ocean Group

ဒီဇိုင်းပွဲစည်းသည်။

တန်ဖိုး

၆၀၀ ကျပ်

- ပထမအကြိမ် ထုတ်ဝေသူ၏ အမှာ

၁။ အကောက်ရုံး

၂။ ထောင်တံခါးဝ

၃။ ဈေးနေရာ

၄။ မှတ်မီခြင်း

၅။ တွေ့ဆုံခြင်း

၆။ အပ်ချုပ်သည်ဘဝ

၇။ ပုလဲ

၈။ ပြည်နယ်မင်းကြီး၏ ခန်းမဆောင်

၉။ ပုလဲနှင့် သင်းအုပ်ဆရာကလေး

၁၀။ ဆေးဆရာ

၁၁။ ဆေးဆရာနှင့် လူနာ

၁၂။ အသည်းထဲဝယ်

၁၃။ သင်းအုပ်ဆရာကလေး၏ အထီးကျန်ည

၁၄။ ဟက်စတာပရင်း၏ ဘဝသစ်

၁၅။ ဟက်စတာနှင့် ဆေးဆရာကြီး

၁၆။ ဟက်စတာနှင့် ပုလဲ

၁၇။ တောလမ်းခရီးဝယ်

၁၈။ သင်းအုပ်ဆရာနှင့် တပည့်မ

၁၉။ ရွေးကောက်ပွဲနေ့ ဆုတောင်း

၂၀။ လှည့်လည်ပွဲ

၂၁။ အကွရာနီ

၂၂။ နိဂုံး

၈

၁၁

၂၈

၃၀

၄၀

၅၀

၅၇

၆၃

၆၈

၇၅

၈၈

၁၀၂

၁၂၀

၁၃၅

၁၅၈

၁၇၇

၁၈၇

၁၉၆

၂၀၅

၂၂၂

၂၃၁

၂၃၈

၂၄၇

ပထမအကြိမ် တုတ်ဝေသူ၏ အမှာ

ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာကြီး နုယယ်နီယယ်ဟော်သွန်း
ရေးသားသည့် ဤ “အိုဘယ်ကံ” ဝတ္ထုကြီးမှာ အမေရိကတိုက်
တွင် နယ်သစ်ပယ်သစ် တည်ထောင်ဖွင့်လှစ်စ အခါက အခြေ
အနေများကို နောက်ခံ အဖြစ်ဖြင့် ထား၍ လူတို့၏ ကိုယ်ကျင့်
တရား ကောင်းမွန်ရေးကို အဓိက ရည်ရွယ်ကာ ရေးသားသော
ဝတ္ထုကြီးပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဟော်သွန်း၏ ဝတ္ထုတွင် ပါဝင်ကြသော ဇာတ်ကောင်
များ၏ စိတ်နေသဘောထား၊ ဘာသာရေး အယူအဆ၊
ကိုယ်ကျင့်စာရိတ္တ စသည်တို့မှာ အသေအချာ စေ့စေ့စပ်စပ်
ဖတ်ရှုကြည့်မည် ဆိုပါလျှင် ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်များပင်
ဖြစ်ကြစေကာမူ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မြန်မာတို့၏ ဘာသာနှင့်ဆိုင်ရာ
အယူအဆ၊ ဓလေ့သဘော၊ အကျင့်စာရိတ္တနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူ၍
နေသည်ကို တွေ့ကြရမည် ဖြစ်၏။ ကုသိုလ်ကံ အကုသိုလ်ကံ
တို့သည် အရိပ်သဖွယ် လိုက်တတ်ကြောင်း၊ လောကတွင်
ဆိတ်ကွယ်ရာဟူ၍ မရှိကြောင်း စသည့် တရားသဘောများကို
နုယယ်နီယယ်ဟော်သွန်းသည် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ဇာတ်လမ်း
ထဲ၌ ဌာပနာ၍ ရေးသားထားပေသည်။

ရပြည့်စာအုပ်တိုက်

ရည်ရွယ်ချက်အားဖြင့် ဟော်သွန်းသည် အကုသိုလ်
တရား၏ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းပုံကို အခြေခံထားသော်
လည်း ဇာတ်လမ်းကို ဆင်ရာတွင်မူကား ဟော်သွန်းသည်
နက်နဲဆန်းကြယ်လှသော အချစ်၏ သဘာဝကို အသေးစိတ်
ရေးခြယ်၍ ပြထားပေသည်။ ဟော်သွန်း၏ ဇာတ်ကောင်များ
အနက် ဆေးဆရာကြီး ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်သည် စိတ်ထား
ကြံ့ခိုင်သလောက် ဒေါသပြင်းထန်လျက် လျှို့ဝှက်သိပ်သည်း
သလောက် ရန်ငြိုးကြီးသူလည်း ဖြစ်၏။ သင်းအုပ်ဆရာ
ကလေး ဒင်းမစ်ဒေးမှာမူ လူအများ၏ ကြည်ညိုခြင်းကို ခံရ
သလောက် စိတ်ဓာတ်အင်အား ပျော့ညံ့သူ ဖြစ်လျက် မသန့်
သော လိပ်ပြာကို သန့်စင်အောင် ကြိုးစားရင်းကပင် အရုံးနှင့်
ပိုင်းရသူ အဖြစ်သို့ ရောက်ရှာပေသည်။ ဟက်စတာပရင်းသည်
ကား ကမ္ဘာ့ မိန်းမသားတို့၏ စိတ်ဓာတ်ကို သရုပ်ဖော်သော
ဇာတ်ကောင်တစ်ကောင်ပင် ဖြစ်၏။ မိန်းမသားတို့၏ လျှို့ဝှက်
တတ်ပုံ၊ စိတ်ရှည်ပုံ၊ အရှက်နှင့် တွေ့ရလျှင် ကမ္ဘာလောကကိုပင်
တင်းတင်းမာမာ ရင်ဆိုင်ဝံ့ပုံ စသည်တို့ကို ဟော်သွန်းသည်
တိကျ ထိမိပိုင်နိုင်စွာ သရုပ်ဖော်ပြန်၏။ ဟက်စတာပရင်း ၏
သမီးကလေး ပုလဲကို ဖော်ပြရာ၌ကား ဟော်သွန်းသည် လူတို့
၏ ဟန်ဆောင်မှုကို သရော်ပြောင်လှောင်၍ ထားပေသည်။
ပယောဂ မဖက်သော စိတ်အရိုးခံအတိုင်း လောက၏ အဖြစ်
အပျက်များကို ကြည့်မြင်ပါက တစ်လောကလုံးသည် ဟန်
ဆောင်မှု တည်းဟူသော မှောင်ကြီး ပိတ်ဖုံးလျက် ရှိနေသည်ကို
တွေ့နိုင်ကြောင်းဖြင့် ဟော်သွန်းက ရည်ညွှန်းရေးသားထား
ပေသည်။

ဤဝတ္ထုအတွက် ကြိုတင် ရှင်းလင်းထားရန် အချက်

ရပြည့်စာအုပ်တိုက်

ကြီး တစ်ချက်မှာကား ဟက်စတာပရင်းအား မြို့မိမြို့ဖတို့က ဒဏ်ခတ်ရာတွင် ရင်ဘတ်ဝယ် (A) အေ အက္ခရာ အနိကြီးကို ဆင်မြန်းထားစေခြင်းဖြင့် ဒဏ်ခတ်ကြသည်။ (A) အေ အက္ခရာ ၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ ADULTRESS “သယောက် မျောက်မ ထားသူ” ဝါ “မျောက်မွေးသူ” ဟူ၏။ ထို အေအက္ခရာကြီးကို ရင်အုံတွင် လူမြင်သူမြင် ဆင်မြန်းစေခြင်းမှာ ရှေးခေတ် မြန်မာ တို့ နဖူးတွင် ဆေးနှင့် စာလုံးထိုး၍ ဒဏ်ခတ်သည့်နည်းနှင့် တစ်ထေရာတည်း တူ၍ နေပေသည်။

“အိုဘယ်ကံ” ဝတ္ထုကြီးသည် ဖတ်ကွက်ဖတ်သား တင်းကျမ်းပြည့် ပါဝင်လျက် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ကောင်းလှပြီး လျှင် မပြီးမချင်း လက်မလွှတ်ချင်လောက်အောင် စာဖတ်သူ အား ဆွဲဆောင်နိုင်သည်သာမက ဝတ္ထုပြီးဆုံးသော အခါတွင် လည်း သက်ပြင်းကြီး တစ်လုံးကို ချမိကာ နှုတ်မှလည်း “အင်း ... အကုသိုလ်ကံ ဆိုတာဟာ တယ်ပြီး ကြောက်ဖို့ ကောင်းပါ ကလား” ဟူသော တရားသဘော တစ်ရပ်ကို နှလုံးပိုက်မိစေ နိုင်သည့် ဝတ္ထုကောင်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်သောကြောင့် ဘာသာပြန်၍ ထုတ်ဝေရခြင်း ဖြစ်ပေကြောင်း။

၁။ အကောက်ရုံး

ကျွန်ုပ် နေထိုင်လျက်ရှိသော ဆလမ်မြို့ကလေးတွင် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၅၀ ခန့်မှစ၍ အလွန်တရာ စည်ကားသော ဆိပ်ကမ်းသည် ရှိခဲ့ပေသည်။ ယခုအခါတွင်မူ ထိုဆိပ်ကမ်းသည် ပျက်စီးယိုယွင်းလျက် ရှိ၏။ ယခင်က ကုန်တင်ကုန်ချ ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ်တို့ဖြင့် ဆူညံ စည်ကားခဲ့သော နေရာ တွင် ယခုအခါ၌ ဟောင်းနွမ်းဆွေးမြည့် ပျက်စီးယိုယွင်းနေသော ကုန်လှောင် ရုံ ဝိုဒေါင်ကြီးများကိုသာ တွေ့နိုင်ပေတော့သည်။ ကြက်ပျံမကျ စည်ကားခဲ့ သော ဆလမ်မြို့ ဆိပ်ကမ်းသည် ယခုအခါတွင် တိတ်ဆိတ်မြောက်သွေ လျက် ရှိနေ၏။ ထိုဆိပ်ကမ်းသို့ ကုန်တင်သင်္ဘောများ၊ လှေများ၊ အလွန် တရာ များပြားစွာ ယခင်က လာရောက်ဆိုက်ကပ်၍ အရောင်းအဝယ် အလွန် တရာ ဖွံ့ဖြိုးခဲ့သော်လည်း ယခုအခါတွင်မူ တစ်ခါတစ်ရံ၌ သားရေစိမ်းများ တင်၍လာသော လှေတစ်စင်းတလေကို တွေ့ရ၏။ နိဗ္ဗာန်ကိုရှာ ကျွန်းမှ ထင်းလာ၍ရောင်းသော တစ်ပင်တိုင် ရွက်သင်္ဘော တစ်စင်းဟလေတို့ကို သာ တွေ့ရလေ့ ရှိပေသည်။ ကမ်းခြေမှ နေ၍ ရေထဲသို့ ထိုးထွက်သွားသော သစ်သားတံတားကြီးမှာလည်း ယခင်က ခိုင်မာတောင့်တင်းခဲ့သလောက် ယခုအခါတွင်မူ ပျက်စီးအိုမင်း ယိုယွင်းလျက် ရှိနေပေပြီ။ ထိုတံတားကြီး ၏ ကုန်းဘက်အစွန်တွင် အဆောက်အအုံပေါင်း များစွာတို့ ရှိခဲ့၏။ ထို အဆောက်အအုံများ၏ နောက်ဘက်တွင် လမ်းတစ်လမ်း ရှိပေသည်။ ထို

လမ်းမှာ ယခင်က လူစည်ကားခဲ့သော်လည်း ယခုအခါတွင်မူ ထိုလမ်းကို အသုံးပြုသူ နည်းပါးသောကြောင့် လမ်းကို မြက်များပင် ဖုံးလွှမ်းစ ပြု၍ နေပေသည်။ ထိုလမ်း၏ အဆုံးတစ်ဖက်တွင် ကြည့်လိုက်မည် ဆိုပါလျှင် မြင့်မားကျယ်ဝန်းသော အုတ်တိုက်ကြီးတစ်ခုကို တွေ့မြင်နိုင်လေသည်။ ထိုအုတ်တိုက်ကြီးပေါ်မှ ကြည့်လိုက်မည် ဆိုပါလျှင်လည်း ဆလမ်မြို့၏ ဆိပ်ကမ်းဖြစ်သော ပင်လယ်ကွေ့တစ်လျှောက်ကို မြင်နိုင်ပေသည်။ ထိုအုတ်တိုက်ကြီး၏ ခေါင်ပေါ်တွင် ထူ၍ထားသော အလံတိုင်ဝယ် ပြည်ထောင်စု အလံသည် တလူလူ လွင့်၍ နေလေ့ရှိပေသည်။ ယင်းသည် အုတ်တိုက်ကြီးသည်ကား ဆလမ်မြို့၏ အကောက်ရုံးပင် ဖြစ်လေတော့သည်။ အုတ်တိုက်ကြီး၏ မျက်နှာစာတွင် ဆင်ဝင်တစ်ခု ရှိ၏။ ထိုဆင်ဝင် အဝတွင် အမေရိကန် အစိုးရ၏ အထိမ်းအမှတ်ဖြစ်သော မြားများကို ခြေသည်နှင့် ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် တောင်ပံဖြန့် သိမ်းငှက်တံဆိပ်ကို တွေ့မြင်နိုင်ပေသည်။

ထိုအုတ်တိုက်ကြီး၏ ဘေးပတ်လည်တွင် ရှိသော လူသွားလမ်းများမှာလည်း မြက်များ အုပ်ဖုံးစ ပြု၍ နေပေပြီ။ ယင်းသည်ကို ထောက်၍ ဆလမ်မြို့၏ ဆိပ်ကမ်းဘက်မှ ကုန်စည် အရောင်းအဝယ်သည် ရှေးကနှင့် မတူဘဲ မည်မျှ ပါးရှား၍ သွားသည်ကို သိသာနိုင်ပြန်လေသည်။ ဤဆိပ်ကမ်းဒေသ၌ အများအားဖြင့် ခြောက်သွေ့နေသော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ တွင်မူ အာဖရိကတိုက် သို့မဟုတ် တောင်အမေရိကတိုက်မှ လာသော သင်္ဘော သုံးလေးစင်းတို့ ဆုံမိကြသော အခါတွင် အတော်ကလေး လှုပ်လှုပ် ရွရွ ရှိတတ်ပေသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် သင်္ဘောပေါ်မှ ဆင်း၍လာသော မာလိန်မှူးများကို တွေ့မြင်နိုင်၏။ ထိုမာလိန်မှူးတို့သည် မိမိတို့ စီးနင်းလာသော သင်္ဘောများတွင် ပါရှိကြသည့် ကုန်စည်များနှင့် သက်ဆိုင်ရာ စာရွက်စာတမ်းများကို ကိုင်ဆောင်လျက် အကောက်ရုံးသို့ ထုံးစံအတိုင်း ဝင်ရောက် အစီရင်ခံကြရပေသည်။ သင်္ဘောမာလိန်မှူးများနည်းတူ သင်္ဘောပိုင်ရှင်များသည်လည်း မိမိတို့ ရောင်းဝယ်ရန် ဝယ်ယူလာခဲ့ကြသော ကုန်စည်

များနှင့် ပတ်သက်၍ အကောက်တော်များ ပေးဆောင်ရန် အကောက်ရုံးသို့ သွားကြရလေသည်။ မာလိန်မှူးများ သင်္ဘောပိုင်ရှင်များသာ မကသေး၊ အကောက်ရုံးတွင် အလုပ်လုပ်ကြသော စာရေးစာချီများသည်လည်း သင်္ဘောများ ဆိုက်ချိန်တွင် အလုပ်များလေ့ ရှိကြပေသည်။ ဆလမ်မြို့ ဆိပ်ကမ်းမှ စတင်၍ သင်္ဘောလွင့်ကြမည့် သင်္ဘောသားများသည်လည်း နိုင်ငံခြားတွင် အကာအကွယ် အစောင့်အရှောက် ရရှိနိုင်စေသော လက်မှတ်များ၊ စာရွက်စာတမ်းများ တောင်းယူရန်အတွက် ဤအကောက်ရုံး အဆောက်အအုံသို့ပင် လာကြရပေသည်။ နိုင်ငံခြားမှ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာကြသော သင်္ဘောသားတို့လည်း ရောဂါဘယ ကပ်ငြိ၍လာပါက ဆေးရုံသို့ ချက်ချင်း တက်ရောက် ကုသနိုင်စေရန် ဆေးရုံဝင်ခွင့် လက်မှတ်များကို ဤအကောက်ရုံးတွင်ပင် လျှင် လာရောက်၍ တောင်းယူကြရပေသည်။ ထို့ကြောင့် သင်္ဘောများ ဆုံ၍ ဆိုက်မိပြီဟု ဆိုလျှင် ဤအကောက်ရုံး အဆောက်အအုံသည် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက် ခြောက်သွေ့၍ နေရာမှ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖိုဖိုပြည်ပြည်ဖြစ်၍ လာရလေ့ ရှိပေသည်။

သင်္ဘော အဝင်အထွက် နည်းပါးသောအခါ ဆိုလျှင် ထိုအကောက်ရုံး အဆောက်အအုံကြီး၏ အပြင်ဘက်၌ ကုလားထိုင်များဖြင့် ထိုင်ကာ စည်းစိမ်နှင့် မှိန်း၍နေကြသော လူအချို့ကိုလည်း တွေ့ရလေ့ ရှိပေသည်။ များသောအားဖြင့် အသက်အရွယ် ကြီးမား အိုမင်းသူများသာ ဖြစ်ကြလေသည်။ ထိုလူကြီးများသည် အလုပ်ရှိသော အခါတွင် အကောက်ရုံးအတွင်း ရှိသူတို့၏ စားပွဲများတွင် ထိုင်ကာ အကောက်တော် ကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်ကြလေ့ ရှိလျက် အလုပ်မရှိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်း အကောက်ရုံးကြီး၏ အပြင်ဘက်သို့ ထွက်ကာ ကုလားထိုင်များတွင် ထိုင်လေ့ ရှိကြပေသည်။ ထိုသူများမှာ အကောက်တော် အရာရှိများ ဖြစ်ကြလေသည်။

အကောက်ရုံး အဆောက်အအုံကြီး အတွင်းသို့ ရှေ့တံခါးမှ ဝင်၍ သွားမည်ဆိုပါလျှင် လက်ဝဲဘက်သို့ ကြည့်လိုက်ပါက တစ်ဆယ့်ငါးပေ

ပတ်လည်ရှိသော အခန်းငယ်တစ်ခုကို တွေ့နိုင်ပေသည်။ ထိုအခန်းတွင် ရှိသော ပြတင်းပေါက်ကြီး နှစ်ပေါက်မှ ကြည့်လိုက်မည်ဆိုပါလျှင် ယိုယွင်း ပျက်စီးနေသော တံတားကြီးကို တွေ့မြင်နိုင်ပေသည်။ တတိယ ပြတင်းပေါက်ငယ် တစ်ခုမှနေ၍ ကြည့်လိုက်မည်ဆိုပါလျှင် ဒါဘီလမ်း တစ်စိတ်တစ်ဒေသကို တွေ့မြင်နိုင်ပေ၏။ ထိုလမ်းထဲတွင်ရှိသော ဆိုင်အမျိုးမျိုးတို့ကိုလည်း တွေ့မြင်နိုင်ပေသည်။ ထိုဆိုင်များသည် များသောအားဖြင့် သင်္ဘောသားတို့ ဝယ်ခြမ်းစားသောက်ကြသော ဆိုင်များသာ ဖြစ်လေသည်။ ဆိုခဲ့သော အခန်းသည် ပင့်ကူအိမ်တို့ဖြင့် ရှုပ်ထွေးလျက် ရှိ၏။ အခန်းထဲတွင် သုတ်၍ထားသော ဆေးရောင်များမှာလည်း ကာလကြာမြင့်ပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ညှိုးမိန့်ပျက်စီး၍ နေကြပေပြီ။ အခန်းထဲတွင် မီးလင်းဖိုတစ်ခု၊ ထင်းရှူးသားဖြင့် လုပ်ထားသော စားပွဲတစ်လုံး၊ သုံးချောင်းထောက် ခွေးမြေတစ်လုံး၊ သစ်သားကုလားထိုင်နှစ်လုံး စသည်တို့ကို တွေ့နိုင်ပေ၏။ နံရံတွင် ကပ်၍ရှိထားသော စင်ပေါ်၌ အကောက်တော် ဥပဒေစာအုပ်ဟောင်း သုံးလေးအုပ်တို့ကို တွေ့မြင်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ ထိုအခန်းမှ နေ၍ အခြားအခန်းများသို့ သံဖြူပိုက်လုံးကြီးများ ဆက်သွယ်၍ ထားပေသည်။ အခြား အခန်းထဲမှာ ရှိကြသော အရာရှိများ၊ ရုံးအလုပ်သမားများကို စကားပြောလိုပါလျှင် သက်ဆိုင်ရာ ပိုက်ဝမှနေ၍ ဟစ်အော်ပြောလိုက်ခြင်းအားဖြင့် လူကိုယ်တိုင် မသွားရဘဲ ပြောလိုရာကို ပြောဆိုနိုင်အောင် စီမံ၍ ထားပေသည်။ ယခင်ခြောက်လခန့်က ဆိုလျှင် ထိုအခန်းထဲ၌ ကုန်ပစ္စည်းစစ်ဆေးရေး အရာရှိတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်နိုင်မည် ဖြစ်ပေသည်။ ယခုမူ ထိုသူ မရှိတော့။ အကောက်တော်ဘက်ဆိုင်ရာ ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေးများ အရ ထိုရာထူးရှင်မှာ အလုပ်မှ နုတ်ထွက်သွားရပေသည်။

ဤဆလမ်မြို့ကလေးသည် ကျွန်ုပ် ငယ်ရွယ်စဉ် အခါမှစ၍ ကြီးပြင်းလာသည်တိုင်အောင် နေထိုင်ခဲ့သော မြို့ကလေး ဖြစ်၏။ ထိုကြောင့် ထိုမြို့ကလေး၏ အပေါ်၌ ကျွန်ုပ်သည် သံယောဇဉ် မပြတ်နိုင်အောင် ရှိ၍

နေရပေသည်။ ဤမြို့ကလေးတွင် နေထိုင်စဉ်အခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် ဆလမ်မြို့ကလေးကို ခင်တွယ်ရမုန်း မသိခဲ့။ အခြားအခြားသော မြို့များကို သွားရောက် နေထိုင်သော အခါများ၌မူ ဤမြို့ကလေး၏ ချစ်ခင်ဖွယ်ရာ ကောင်းပုံကို ကျွန်ုပ်သည် တသက်သက် အောက်မေ့သတိရ၍ နေလေ့ရှိပေသည်။ ဆလမ်မြို့ကလေးရှိ အိမ်များမှာ များသောအားဖြင့် သစ်သားအိမ်များသာ ဖြစ်ကြပြီး အဆောက်အအုံ ပုံစံများမှာလည်း အလွန်တရာ ရိုးသား၏။ ပန်းကွပ်ပန်းလှများဖြင့် အလှအပ ခြယ်လှယ်၍ထားသော အိမ်ဟူ၍ တစ်အိမ်မှ မရှိပေ။ အိမ်များမှာ အစီအစဉ် မရှိဘဲ မိမိတို့ နှစ်သက်သလို ဆောက်ထားခြင်း ဖြစ်ရာ ဆင်တူအိမ် ဟူ၍ကား မရှိ။ ထိုကဲ့သို့ ပုံအမျိုးမျိုး၊ သဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုး ဆောက်လုပ်ထားသည့် အတွက်ပင် ဆလမ်မြို့ကလေးမှာ တစ်နည်းအားဖြင့် ဆိုရလျှင် ရှုချင်ဖွယ်ရာ ကောင်း၍နေသည်။ ဤမြို့ပေါ်၌ သံယောဇဉ်ရှိသူပီပီ ကျွန်ုပ် ဆိုရပေတော့မည်။ ဤမြို့ကလေးကို ကျွန်ုပ် သံယောဇဉ် တွယ်တာ၍ နေရသည့် အခြားအကြောင်းရင်း တစ်ရပ်မှာကား ကျွန်ုပ်တို့၏ မိသားစုသည် ဘိုးဘွားဘီဘင် လက်ထက်မှ အစပြု၍ ဤမြို့ကလေးတွင်သာ အခြေစိုက်ကာ ကာလရှည်ကြာစွာ နေထိုင်ခဲ့ကြသော ဌာနေဖြစ်သောကြောင့်ပင် တွယ်တာမှုရှိ၍ နေရပေသည်။ ယခင် နှစ်ပေါင်း နှစ်ရာ အစိတ်ခန့်က စ၍ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဘိုးဘွားဘီဘင်များသည် ဗြိတိန်ကျွန်းမှ ဤအမေရိကန် နိုင်ငံသို့ ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိလာကာ ဆလမ်မြို့ကလေး တည်ဆောက်မည် ဤနေရာ၌ စတင် ချရပ် နေထိုင်ခဲ့ကြရပေသည်။ ထိုစဉ်အခါက ဤဒေသသည် တောကြီးအတိ ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။ နယ်သစ်ပယ်သစ် တီထွင်ကြသော ကျွန်ုပ်တို့၏ ဘိုးဘွားဘီဘင်များသည် တောကိုထွင်၍ ဤဆလမ်မြို့ကလေးကို တည်ခဲ့ကြ၏။ ဤဆလမ်မြို့ကလေးတွင်ပင်လျှင် သူတို့၏ သားသမီး မြေးမြစ်တို့သည် သေတစ်ပန် သက်တစ်ဆုံး နေထိုင်လျက် ဤမြေတွင်ပင် မြုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်ခြင်း ပြုခဲ့ကြရပေသည်။ ထိုကြောင့် ဆလမ်မြို့ကလေး အတွင်းရှိ လမ်းများတွင် ကျွန်ုပ် လမ်းလျှောက်သော

အခါများ၌ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဤရုပ်မြေသည် ငါတို့၏ သွေးသားများကို မြှုပ်နှံရာ ဆွေးမြည့်နေသော၊ ငါတို့ သွေးသားများ၏ အရိုးတို့ဖြင့် ရောပြွမ်းကာ တည်ရှိနေသော မြေပါတကား ဟူ၍ တွေးမိသောအခါ တွေးမိလေသည်။ သို့ဖြစ်လေရာ ကျွန်ုပ်သည် ဤဆလမ်မြို့ကလေးကို မတွယ်တာဘဲ မနေနိုင်ခဲ့။

ကျွန်ုပ်၏ ဘေးဘိုးတို့သည် ဤတောကြီးမျက်မည်း နယ်ရိုင်းဒေသကြီးသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြရသည်မှာ ဘာသာရေးအားဖြင့် မိန့်ပုံချုပ်ချယ်ခြင်းများကို မခံမရပ်နိုင်လိုကြသောကြောင့် လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ဘိုးကြီးဘေးကြီးတို့သည် ဤကဲ့သို့သော နယ်ရိုင်းကြီးများ၌ လာရောက်၍ နယ်သစ်ပယ်သစ် တည်ထောင်ကာ နေထိုင်ကြသည်တွင် ၎င်းတို့သည်ပင်လျှင် တရားသူကြီးများ၊ ၎င်းတို့သည်ပင်လျှင် ဓရစ်ယာန်သာသနာရေး အရာရှိကြီးများ၊ ၎င်းတို့သည်ပင်လျှင် မြို့ရေးရွာရေးကို စီမံဆောင်ရွက် အုပ်ချုပ်သူများ အဖြစ်ဖြင့် ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြရာ၌ နယ်သစ်ဖွင့်သူများပီပီ အစစ အရာရာတွင် တင်းမာစွာ ဆက်ဆံခဲ့ကြပေသည်။ လူရိုင်းများနှင့် တွေ့ဆုံသော အခါများတွင်မူ သူရဲကောင်းများသဖွယ် တိုက်ခိုက်သည့် အခါတွင်လည်း တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြရလေသေးသည်။ ထိုကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဘေးဘိုးများ အနစ်နာခံကာ စတင် ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့ကြသောကြောင့် ဤဆလမ်မြို့ကလေးသည် ဖြစ်ထွန်းပေါ်ပေါက်၍ လာခဲ့ကြရ၏။ ကနဦး စတင် တည်ထောင်ကြသော သူတို့၏ အရိုးများကား ဆွေးမြည့်လေပြီ။

ရှေးဦးပထမ ဤဆလမ်မြို့ကလေးကို စတင် တည်ထောင်ကြသော မိသားစုမှာ နှစ်စုသာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။ ထို့နောက် နှစ်ပေါင်း တစ်ရာခန့် ကြာခဲ့သော အခါ၌မူ ဤဆလမ်မြို့ကလေးမှာ အတော်ပင် ကြီးထွား၍ လာခဲ့လေရာ အခြားမြို့ဒေသများကို နယ်သစ်ပယ်သစ် ဖွင့်သူများသည် ဤဆလမ်မြို့ကလေးနှင့် ကုန်စည်ကူးသန်းရောင်းဝယ်ခြင်း အမှုကို ပြုကြပေသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး အဆက်အသွယ်များရှိ၍ လာ

သောအခါတွင် အချို့ အချို့သော ပင်လယ်သွား သင်္ဘောစီး မိသားစုတို့သည် ဆလမ်မြို့ကလေးတွင် လာရောက်၍ အတည်တကျ ချရပ် နေထိုင်ကြပြန်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ဆလမ်မြို့ကလေးတွင် လူဦးရေ တိုးပွားသည်ထက် တိုးပွား၍ လာခဲ့ပေသည်။ စင်စစ်အားဖြင့်မူ ထိုကဲ့သို့ ပြောင်းရွှေ့လာကြသော လူသစ်များသည် ဆလမ်မြို့သူမြို့သား အစစ်ဟူ၍ပင် မခေါ်နိုင်ပေ။ ကျွန်ုပ်သည်ကား ဆလမ်မြို့ကလေးကို စတင်၍ တည်ထောင်ကြသော မိသားစုမှ ဆင်းသက်၍ လာသူဖြစ်သဖြင့် ဆလမ်မြို့သား အစစ် ဟူသော ဂုဏ်ကို ခံယူနိုင်ခဲ့ပေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင်လည်း ဆလမ်မြို့တွင်သာ သေတစ်ပန်သက်ဆုံး မြေကြီးခေါင်းချ နေထိုင်သွားရန် အရေးမှာ အထူးပြောဖွယ် မလိုသော အရေးသဖွယ် ဖြစ်၍ နေလေတော့သည်။ ဤကား ဆလမ်မြို့ကလေးကို ကျွန်ုပ် တွယ်တာပုံပင်တည်း။

ထိုကဲ့သို့ တွယ်တာသောစိတ် ရှိခြင်းကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် အခြားမြို့တစ်မြို့တွင် သွားရောက်၍ နေထိုင်ရာမှ တစ်နေ့သော အခါတွင် အကောက်ဘက်ဆိုင်ရာ အရာရှိအဖြစ် ခန့်အပ်သော သမ္မတမင်း၏ လက်မှတ်ပါသည့် ရာထူးခန့်စာနှင့်အတူ ရှေ့တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့် အကောက်ရုံး အဆောက်အအုံကြီးသို့ ရောက်လာခဲ့ရပေသည်။ ကျွန်ုပ်အား အကောက်ရုံးတွင် ရှိနှင့်ကြသော လက်ဦး အရာရှိများနှင့် မိတ်ဆက်၍ပေးခြင်း ခံရပေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ရာထူးမှာ အကောက်ရုံး အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရာထူး ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ လက်အောက်ရှိ အကောက်အရာရှိများမှာ များသောအားဖြင့် အသက်အရွယ် ကြီးရင့်ပြီဖြစ်သော သူများသာလျှင် ဖြစ်ကြပေသည်။ ထိုအရာရှိများသည် များသောအားဖြင့် သင်္ဘော မာလိန်မှူးကြီးဟောင်းများသာလျှင် ဖြစ်ကြ၏။ သူတို့ စီးနင်းခဲ့သော သင်္ဘောများသည် လှိုင်းတံပိုးတို့က ပြင်းထန်စွာ ရိုက်ခတ်ခြင်းကို ခံရပြီးသည့်နောက် ဆိပ်ကမ်းတွင် ခိုဝင်ကြသလို မာလိန်မှူးကြီးများသည်လည်း ဘဝမှန်တိုင်းဒဏ်ကို အဖန်ဖန် အထပ်ထပ် ခံခဲ့ကြရပြီးသည့် နောက်တွင်မူ အကောက်အရာရှိများ အဖြစ်ဖြင့်

အေးချမ်းသော ဆလမ်မြို့ကလေးတွင် လာရောက်ခိုလှုံကြသောသူများ ဖြစ်ကြပေသည်။ သူတို့၏ ရာထူးသက်တမ်းများမှာ သမ္မတရာထူး သက်တမ်းနှင့် ကာလ အရှည်အလျား တန်းတူဖြစ်လေရာ သမ္မတအသစ် ရွေးကောက်သောအခါသို့ ကျမှပင်လျှင် ရာထူးနှင့်ပတ်သက်၍ စိတ်အနည်းငယ် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်ကြရလေသည်။ အကြောင်းမှာမူ မိမိတို့နှင့် မသင့်သော နိုင်ငံရေးဂိုဏ်းမှ သမ္မတအသစ် တက်လျှင် မိမိတို့ရာထူး ပြုတ်ရမည်ကို စိုးရိမ်ကြရသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ထိုအရာရှိများသည် များသောအားဖြင့် အသက်အရွယ် အိုမင်းသော အရာရှိများ ဖြစ်ကြလေရာ အလုပ်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် လုပ်ကြသူများ မဟုတ်ပေ။ ဆောင်းတွင်းအခါ၌ဆိုလျှင် အကောက်ရုံးသို့ပင် လာလေ့မရှိကြဘဲ နွေအခါလောက်၌သာ အကောက်ရုံးသို့ လာကြပြီး လုပ်စရာရှိသမျှကို သက်သောင့်သက်သာ လုပ်ကိုင်ကြပြီးလျှင် ရုံးစောစောဆင်း၍ အိမ်သို့ ပြန်ကြသော သူများသာ ဖြစ်ကြလေသည်။

ဤအကောက်ရုံးတွင် အကောက်ရုံး အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရာထူးနှင့် ကုန်စည်များကို တန်ဖိုးဖြတ်သည့် ရာဖြတ်အရာရှိ ရာထူးတို့မှာ သော့ချက် ရာထူးများ ဖြစ်ကြလေရာ များသောအားဖြင့် သမ္မတ တင်မြှောက်နိုင်လောက်အောင် အင်အားကြီးမားသော နိုင်ငံရေးပါတီကို ထောက်ခံကြသည့် သူများသာ ရလေ့ရှိပေသည်။ ထိုအကောက်အရာရှိများသည် အုပ်ချုပ်ရေးမှူးအသစ် အဖြစ်ဖြင့် ကျွန်ုပ် အလုပ်ဝင်သောအခါ၌ ကျွန်ုပ်အား များစွာပင် အကဲခတ်ကြပေသည်။ သူတို့၏ ရာထူး တည်တံ့ခိုင်မြဲရေးအတွက် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်သဘောနှင့် တွေ့အောင် အမျိုးမျိုးကြိုးစား၍ ယခင်ကထက် အလုပ်လုပ်ဟန်ကို ပြကြလေသည်။ သို့သော် စင်စစ်တွင်ကား တကယ် အလုပ်လုပ်ကြသူများ မဟုတ်ပေ။ အကယ်၍ သင်္ဘောတစ်စင်းမှ ပစ္စည်းများကို အကောက်တော် မပေးဘဲ ခိုးသွင်း၍ သွားပါလျှင် ထိုအရာရှိကြီးများသည် ခိုး၍ မသွင်းနိုင်အောင် စောစောက ကြိုတင်၍ တားမြစ်ကြမည့်အစား ကုန်ခိုး၍ သွင်း

ပြီးကာမှပင် ထိုသင်္ဘောကို ချိပ်တံဆိပ်ပိတ်ခြင်း၊ တားဝရမ်းများ ထုတ်ခြင်း စသော သူခိုးပြေးမှ ထိုးကွင်းထသည့် အလုပ်မျိုးတို့ကို လုပ်ကိုင်လေ့ ရှိကြပေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုအကောက်အရာရှိများကို ကြည့်ရသည်မှာ လွန်လေပြီးခဲ့သော ခေတ်တစ်ခေတ်ကို သုံးသပ်ရဘိသကဲ့သို့ ရှိပေသည်။ သင်္ဘောအဝင်အထွက် မရှိသောအခါ၌ မာလိန်မှူးဖြစ်ခဲ့ကြသော ထိုအရာရှိများသည် နေရောင်ခြည်ထဲတွင် ကုလားထိုင်ကိုယ်စီနှင့် ထိုင်ကြကာ သူတို့ငယ်ရွယ်စဉ်အခါက ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ကြသော ဗဟုသုတများ၊ ရယ်ရွှင်ဖွယ်ရာ အဖြစ်အပျက်များကို အပြန်အလှန် ပြောဆိုကြကာ ရှေးဖြစ်ဟောင်း အောက်မေ့ဖွယ် ဒဏ္ဍာရီများနှင့် မွေ့လျော်ကျေနပ်နေကြသူများ ဖြစ်ကြလေရကား ရာထူးတည်တံ့ရေးမှအပ အခြား ဘာကိုမျှ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး မပြုတတ်ဘဲ သဘောသကန် ကောင်းမွန်သော ထိုအဘိုးကြီးများကို ကျွန်ုပ်သည် အချိန်အနည်းငယ်ရ၍ လာသောအခါ၌ မခင်မင်ဘဲ မနေနိုင်တော့ချေ။

အဘိုးကြီးများသည် ကျွန်ုပ် ရာထူးဝင်ရောက်သည့် ပထမလ၌ ကျွန်ုပ်အား အထူးလန့်၍ နေကြ၏။ ကျွန်ုပ် မျက်လွှာကို လှန်၍ ကြည့်လိုက်ကာမျှနှင့်ပင် အသံများ တုန်ယင်၍ နေသည့်အခါ နေကြ၏။ စကား ထစ်အ၍ နှုတ်ဆွဲသည့်အခါတွင် နှုတ်ဆွဲ၍ သွားကြလေပေသည်။ ကျွန်ုပ်အား စိတ်မချကြသည့်နည်းတူ ရာဖြတ် အရာရှိကိုလည်း စိတ်မချကြချေ။ သို့သော် ရာဖြတ်အရာရှိမှာ ကျွန်ုပ်၏ နည်းတူ မည်သူ့ကိုမျှ ချောက်တွန်းတတ်သော သူ မဟုတ်ကြောင်းကို တွေ့ကြသောအခါမှ အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာ ရ၍ သွားကြလေသည်။ စင်စစ်အားဖြင့် ဆိုရပါလျှင် ကျွန်ုပ်တို့၏ လက်အောက်တွင် အမှုထမ်းနေကြရသော ထိုအဘိုးကြီးများသည် ဧရာဒုလ္လာဘ အရွယ်သို့ကျကာ အင်အားချည့်နေကြသော ဆံဖြူသွားကျိုးများ မဟုတ်ကြချေ။ အသက်ဓာတ်အား ပြည့်ဝလျက် အလုပ်အကိုင် လုပ်နိုင်စွမ်းရှိသော အဘိုးကြီးများ ဖြစ်ကြပေသည်။ သို့ရာတွင် အလုပ်မှာ ရဲဖန်ရဲခါ သင်္ဘောများ

ဝင်ရောက် ဆိုက်ကပ်သောအခါမှာ လုပ်ရသောအလုပ် ဖြစ်သဖြင့် သက်
သောင့်သက်သာ နေရဖန်များခြင်းအားဖြင့် ပျင်းတတ်၊ ရိတတ်သော အလေ့
အကျင့် ခွဲ၍နေသည့် အဘိုးကြီးများသာလျှင် ဖြစ်ကြပေတော့သည်။

“အကောက်ရုံး၏ ဖခင်” ဟု နာမည်ပေး၍ထားသော အဘိုးကြီး
တစ်ယောက်ရှိ၏။ ထိုအဘိုးကြီးမှာကား ရာသက်ပန် ရာထူးခန့်ထားခြင်း
ခံရသည့် အကောက်အင်စပိတ်တော်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ ထိုအဘိုးကြီး
၏ ဖခင်သည် ဤအကောက်ရုံးတွင် ကော်လိပ်တော် အရာရှိကြီး ဖြစ်ခဲ့၏။
ထိုကြောင့် သားဖြစ်သူအား ရာသက်ပန် အမြဲတမ်းရာထူးတွင် ခန့်ထား
ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ အကောက်အင်စပိတ်တော်ကြီးသည် ကျွန်ုပ် ရာထူး
ဝင်သောအခါ၌ အသက် ၈၀ ရှိ၍ နေပေပြီ။ ထိုအဘိုးကြီးသည် ကိုယ်လုံး
ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ်ရှိ၍ အကောက်အင်စပိတ်တော် အရာရှိယူနီဖောင်းကို
သေသေသပ်သပ် ဝတ်လေ့ရှိသည်။ ဆံပင်များ ဖွေးဖွေးလှုပ်အောင် ဖြူ၍
နေပြီ ဖြစ်သော်လည်း ထိုအဘိုးကြီးသည် စရာထောင်းသော အရိပ်အယောင်
တစ်ခုမှ မပြသေးဘဲ လူငယ်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်ပင်
ရှိ၍ နေလေသေးသည်။ အမြဲတမ်း ရာထူးတွင် ထမ်းရွက်နေသောကြောင့်
မသေမချင်း ဝင်ငွေမှန်မှန် ရရန် သေချာ၍ နေပေရာ ထိုကဲ့သို့ နောင်ရေး
အတွက် လုံးဝ ပုပင်စရာ မရှိသောကြောင့် ထိုအဘိုးကြီးသည် သောက
ကင်းဝေးလျက် ကျန်းမာရေးနှင့် အထူးပြည့်စုံလေဟန် တူလေသည်။ ထို
အဘိုးကြီးသည် ထူးချွန်သောသတ္တိ မရှိရိုးကား မှန်၏။ သို့သော် သာမန်
လူတစ်ယောက်တွင် ရှိသင့် ရှိအပ်သော ဉာဏ်ပညာနှင့် ခွန်အားဗလကား
ရှိ၍ နေပြီးလျှင် အိမ်ထောင်ပင် သုံးဆက်တိုင်ခဲ့သူလည်း ဖြစ်၏။ သားသမီး
၂၀ မျှရှိကာ ထိုသားသမီး အားလုံးလိုလိုပင် သက်ဆိုးမရှည်ကြချေ။ ဤကဲ့
သို့သော ဘဝမှန်တိုင်းဒဏ်ကို ခံရသူ ဖြစ်သဖြင့် အဘိုးကြီးသည် စိတ်ဒုက္ခ
ဖိစီးခြင်း ခံ၍ နေရပေလိမ့်မည်ဟု စာဖတ်သူ ထင်မှတ်လျှင် မှားယွင်းမည်သာ
ဖြစ်ပေသည်။ ဒုက္ခတစ်ခုခုနှင့် တွေ့ကြုံလျှင် တွေ့ကြုံသည့် အခိုက်အတန့်

၌သာ ဝမ်းနည်းစိတ်ကို အရှုံးပေး၍ ခဏချင်းတွင်ပင် လောကဓံတရားကို
ဥပေက္ခာ ပြုကာ လုပ်စရာ ကိုင်စရာ ရှိသမျှတို့ကို စိတ်ထား တည့်တည့်
မတ်မတ်ဖြင့် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နိုင်သော အဘိုးကြီး ဖြစ်လေသည်။

ထိုအဘိုးကြီးကို ကျွန်ုပ်သည် အမြဲတစေ အကဲခတ်၍ နေမိ၏။
ထိုအဘိုးကြီး၏ အပေါ်တွင် ကျွန်ုပ် စိတ်ဝင်စားခြင်းမှာ အခြား အကြောင်း
မဟုတ်ဘဲ လောကဓံမှန်တိုင်းကို ကြုံကြုံခံနိုင်စွမ်းရှိသော မနုဿ လူသား
တစ်ဦး အနေဖြင့် ကျွန်ုပ် များစွာ စိတ်ဝင်စားမိ၏။ ထိုအဘိုးကြီးသည်
သူ တက်ရောက်ဆင်နွှဲခဲ့ရသော ထမင်းစားပွဲများအကြောင်းကို အထူးတလည်
မှတ်မိသူဖြစ်ရာ အစားအစာကို ထူးထူးလည်လည်ခံမင်သော လူတစ်ယောက်
ဟု ကျွန်ုပ် နားလည်ထားရပေသည်။ ဟင်းချက်နည်း အမျိုးမျိုးကိုလည်း
တတ်ကျွမ်းသူ ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ခါ ဟင်းပွဲ ထမင်းပွဲများ အကြောင်း
ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြောပြသည့်အခါတွင် ကျွန်ုပ်တို့မှာ နှာခေါင်းထဲ
တွင် မွှေးကြိုင်သော စမဲဟင်းလျာများ၏ ရနံ့တို့ သင်း၍ လာသယောင်ပင်
ဖြစ်ကြရ၏။ သွားရည်ယိုဖွယ်ရာပင်။

အကောက်ရုံးနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ် နောက်ထပ်၍ ဖော်ပြလိုသော
ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးမှာကား အင်စပိတ်တော်ကြီး၏ ဖခင်ဖြစ်သူ ကော်လိပ်တော်
အရာရှိကြီးပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုအရာရှိကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့ ငယ်စဉ်က
ပင်လျှင် ဤအကောက်ရုံးကို အုပ်ချုပ်စီမံ၍သွားသူ ဖြစ်လေသည်။ အရွယ်
ကောင်းစဉ် အခါက ထိုအဘိုးကြီးသည် စစ်ပွဲများစွာတို့တွင် ပါဝင်တိုက်ခိုက်
ခဲ့သော စစ်ဗိုလ်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ စစ်ပွဲများ ပြီးစီးသွားသော
အခါ ကော်လိပ်တော်ရာထူးကို ရခဲ့သူ ဖြစ်၏။ အသက်အရွယ် ကြီးရင့်သည့်
ဘိုင်အောင် ကော်လိပ်တော် အရာရှိကြီးသည် စိတ်ဓာတ်အင်အား၊ ကိုယ်
ကာယအင်အား ထက်သန်တုန်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ရယ်စရာ မောစရာများ
ကိုလည်း ပြောတတ်၏။ အလုပ် လုပ်ကိုင်ရာတွင်လည်း အလွန်တရာ
ဆာချာစေ့စပ်သူ ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် မည်သည့်ကိစ္စမဆို ပေါ်ပေါက်

၍ လာပါက 'ကျွန်ုပ် ကြီးစားပြီး လုပ်မယ်လေ' ဟု အမြဲသဖြင့် ပြောတတ်သူ ဖြစ်လေသည်။ ထိုစကားသည် စစ်ဗိုလ်ဘဝများကပင် သူ၏ လက်သုံးစကား ဖြစ်ဟန်တူလျက် ထိုစကားအတိုင်းလည်း လိုက်နာဆောင်ရွက်သူ တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။

ကော်လိပ်တော် အရာရှိကြီးအပြင် အခြား အရာရှိတစ်ဦးလည်း ရှိပေသေးသည်။ ထိုသူမှာကား တကယ့် စီးပွားရေးသမား ဖြစ်၏။ အဆုံးအဖြတ် လျင်မြန်၏။ ကိစ္စတစ်ခု၏ အခြေအမြစ်ကို သိလွယ်နိုင်စွမ်း ရှိ၏။ အတွေးအခေါ် ကြည်လင်ပြတ်သား၏။ ထိုသူကား အကောက်ရုံးကြီးနှင့် အတူ ကြီးပြင်းလာသော ဒုတိယ ကော်လိပ်တော်အရာရှိ ဖြစ်လေသည်။ အကောက်ရုံးလုပ်ငန်း အားလုံးတို့ကို အသေအချာ နားလည်သူ ဖြစ်သောကြောင့် ကုန်သည်များက အထူး အားကိုးကြပေသည်။ တံစိုးလက်ဆောင် လာဘ်လာဘ ယူလေ့ မရှိ။

ယင်းတို့ကား ကျွန်ုပ် အလုပ်လုပ်ရသော အကောက်ရုံးနှင့် ဆက်သွယ်နေရသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ ကားချပ်များပင် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ယခင်တစ်ခါဖူးမှ မလုပ်တန်ခိုးဖူးသေးသော အကောက်ရုံး ရာထူးကို ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ရသော အခါ၌ အထက်တွင် ဖော်ပြပါ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတို့နှင့် ဆက်ဆံရပေသည်။ လက်ဦးကား ကျွန်ုပ်သည် စာပေ၌သာ မွေ့လျော်ခဲ့သူ ဖြစ်၏။ အကောက်ရုံး အလုပ်နှင့် ကျွန်ုပ်မှာ ပြဒါးတစ်လမ်း သံတစ်လမ်း ဖြစ်၍ နေခဲ့ပေသည်။ စာပေကို ငြီးငွေ့သဖြင့် အစိုးရရာထူးတွင် ဝင်ရောက် ထမ်းရွက်ရသောအခါ ကျွန်ုပ်အဖို့တွင် အားလုံး အသစ်အဆန်း ချည်းသာ ဖြစ်၍နေလေရာ ထိုရာထူးကို ဝင်ရောက် ထမ်းဆောင်ခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်၏စိတ်ကို အားသစ်လောင်း၍ ပေးလိုက်သလို ဖြစ်၍နေကာ စာပေသည် ကျွန်ုပ်နှင့် မဆိုင်သယောင်ပင် ဖြစ်၍ သွားရပြန်လေသည်။ ကျမ်းဂန် စာအုပ်များကို ဖတ်ချင်စိတ် မရှိသောကြောင့် အတွေးအခေါ်တွင် မွေ့လျော်ချင်သော စိတ်သည်လည်း ကင်းပျောက်စ ပြု၍ လာရပေသည်။ အကောက်

ရုံး ရာထူးတွင် ကျွန်ုပ် ဝင်ရောက်ထမ်းရွက်နေရသော အခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် စာပေမှ ကင်းဝေးစ ပြုလျက် ရှိ၏။ ကျွန်ုပ် တွေ့ဆုံ ဆက်ဆံရသော မိတ်ဆွေများမှာ အကောက်ရုံး အရာရှိများ၊ ကုန်သည်ပွဲစားများ၊ သင်္ဘောမာလိန်မှူး၊ ဘိုသာလျှင် ဖြစ်ကြသည်။ ထိုသူတို့သည် ကျွန်ုပ်အား အကောက်ရုံး အုပ်ချုပ်ရေးမှူး အရာရှိ အဖြစ်ဖြင့်သာ အသိအမှတ် ပြုကြသည်။ စာပေသမား ဘစ်ယောက်အနေဖြင့် အသိအမှတ် မပြုကြချေ။ ကျွန်ုပ်သည် ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ရန် ကြိုးစားခဲ့၏။ စာပေလောကတွင် သင်ရှားတန်သလောက် ထင်ရှားခဲ့ဖူးပေသည်။ သို့သော် တကယ့်ပြင်ပ လောကသည် ကျွန်ုပ်အား အသိအမှတ်ပြုခြင်း မရှိ။ စာပေလောက၏ ပြင်ဘက်ရှိ သာမန်လောကထဲသို့ ထွက်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်း ကျွန်ုပ်မှာ အရေးပါ အရာရောက်သော သူတစ်ယောက်အဖြစ် တည်တံ့၍ မနေတော့ဘဲ သာမန်လူသားတစ်ယောက် အနေဖြင့်သာလျှင် အလုပ် လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်နေရပေသည်။ စာပေနှင့် ပတ်သက်၍ဆိုလျှင် သင်္ဘောများ ဆိုင်ရာ အရာရှိက တစ်ခါတစ်ရံ၌ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ စာဆိုကျော် ရိုတ်စပီးယား အကြောင်းကို စကားစပ်မိလျှင် ဆွေးနွေးတတ်၏။ ကော်လိပ်တော် အရာရှိ၏ စာရေးကလေးသည် တစ်ခါတစ်ရံတွင် ရုံးသုံးစက္ကူများ အပေါ်၌ လင်္ကာများ ရေးစပ်၍ ကျွန်ုပ်အား လာ၍ ပြတတ်၏။ ယင်းသည်တို့သည်သာလျှင် ကျွန်ုပ်နှင့်စာပေ ဆက်သွယ်ရာ အဆက်အစပ်ကလေးပင် ဖြစ်နေလေသည်။ ဆိုမှတစ်ပါး မည်သို့မှ အဆက်အသွယ် မရှိပေ။ စာပေဟုဆိုလျှင် အခွန်အကောက် ပေးပြီးသော ကုန်ထုပ်များပေါ်၌ "အကောက်တော် ဆောင်ပြီး" ဟူ၍ စာရေးများက ရိုက်နှိပ်လိုက်သော စာတန်းသည်သာလျှင် ဤအကောက်ရုံး အဖို့တွင် အရေးအကြီးဆုံး စာပေဖြစ်၍ နေပေသည်။

စာပေနှင့် အလွမ်းဝေးလှသော ရာထူးတွင် နေရခိုက်တွင် ကျွန်ုပ်သည် စာပေစိတ် ကင်းပျောက်လာရသော်လည်း ထိုစိတ်သည် လုံးဝ ပျောက်ကွယ်သွားသည်ကား မဟုတ်သေးချေ။ ထိုကြောင့်ပင်လည်း မမျှော်လင့်

သော ကိစ္စတစ်ခု ပေါ်လာကာ ထိုဝတ္ထုကို ရေးသားစရာအကြောင်း ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့၏။

ရေးသားရုံအကြောင်း အသေးစိတ်မှာကား ဤသို့ ဖြစ်ပေသည်။ အကောက်ရုံး အပေါ်ထပ်တွင် အခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခန်း ရှိပေသည်။ ထိုအခန်းကြီးတွင် အုတ်နံရံများမှာ အချောမကိုင်ရသေး။ အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခုလုံးသည် အလွန်တရာ ကြီးမားပေရာ အကောက်ရုံး ဖွင့်သောအခါ၌ အကောက်အရာရှိများ အားလုံးကို ရုံးခန်း အသီးသီးဖြင့် နေရာချပေးသည့် တိုင်အောင် အဆောက်အအုံက အဆမတန်ကြီး၍ အမှုထမ်း အရာထမ်းများမှာ နည်းပါးလှသောကြောင့် ဤအခန်းကြီးသည် မည်သူမျှ မနေဘဲ လွတ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ဟန် တူလေသည်။ ထိုအခန်းကြီးသည် ကော်လိပ်တော် အရာရှိ၏အခန်း အပေါ်တည့်တည့်တွင် ရှိလေသည်။ အခန်း၏ ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် အကောက်ရုံး မှတ်တမ်းဟောင်းများ ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်သည် ပျင်းပျင်းရှိသည်နှင့် ထိုမှတ်တမ်းဟောင်းများကို လှန်လှော၍ ကြည့်နေမိလေသည်။ ထိုမှတ်တမ်းများမှာ များသောအားဖြင့် အဘယ်သဘော ဝင်၍လာသည်၊ အဘယ်သို့သော ကုန်စည်များ ပါလာသည်၊ သင်္ဘောပိုင်ရှင်နှင့် မာလိန်မှူးတို့မှာ မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်သည်၊ အကောက်တော် မည်မျှ ဆောင်ရသည်၊ အဘယ်နေ့တွင် သင်္ဘောပြန်၍ ထွက်သွားသည် စသော အကောက်ရုံးဆိုင်ရာ မှတ်တမ်းများသာလျှင် ဖြစ်ကြလေသည်။ ဤကဲ့သို့ ထိုမှတ်တမ်းဟောင်းများကို မွေ့နှော့က် ကြည့်စုနေစဉ် ကျွန်ုပ်သည် စက္ကူအဝါ ပတ်၍ထားသော အထုပ်ကလေး တစ်ထုပ်ကို သွား၍ တွေ့မိလေသည်။ ထိုအထုပ်ကလေးမှာ အလွန်ရှေးကျသော မှတ်တမ်းတစ်ခု၏ အသွင်ကို ဆောင်၍ နေပေသည်။ အထုပ်ကလေးကို ကြည့်ရင်း ကျွန်ုပ်၏ သိချင်စိတ်သည် ပြင်းထန်၍ လာ၏။ ထို့ကြောင့် ဆေးရောင်ပျက်၍ နေပြီဖြစ်သော နိဖန်ဖန်ကြိုးကို ဖြေ၍ အထုပ်ကလေးကို ကြည့်လိုက်မိလေသည်။ ထိုခဏတွင် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲ၌ ဥစ္စာသိုက်

တစ်ခုကို တွေ့ရသလောက်ပင် ထင်မှတ်၍ နေမိသေးသည်။ အထုပ်ထဲတွင် စာရွက်ခေါက်များ ရှိ၏။ ပထမ စာရွက်ခေါက်ကို ဖြေ၍ ထိုစာရွက်ခေါက်ပေါ်တွင် ရေးသားထားသော စာများကို ကြည့်လိုက်သော အခါတွင် ထိုစာရွက်မှာ ဘုရင်ခံမင်းကြီး ရှာလီ၏ တံဆိပ်နှင့် ဂျီနာသံပြုး ဆိုသူအား ရာဖြတ်အရာရှိ အဖြစ်ဖြင့် ခန့်အပ်သော ရာထူးခန့်စာ ဖြစ်၍နေလေသည်။ ထိုခန့်စာအရ ဂျီနာသံပြုးသည် မက်ဆာချူးဆက် ပင်လယ်ကွေ့ပေါ်တွင် တည်ရှိသော ဆလမ်မြို့ ဆိပ်ကမ်း၌ ရာဖြတ်အရာရှိ အဖြစ်ဖြင့် ထမ်းရွက်ရန် ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် တစ်ခါက ရှေးဟောင်းမှတ်တမ်း စာအုပ်တစ်အုပ်၌ ရာဖြတ်အရာရှိ မစ္စတာ ဂျီနာသံပြုးသည် ယခင်နှစ်ပေါင်း ၈၀ ခန့်က အနိစ္စရောက်ကြောင်း ဖတ်ခဲ့ရဖူးပေသည်။ များမကြာမီကလည်း ဆလမ်မြို့ရှိ စိန့်ပီတာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ပြန်လည်ဆောက်လုပ်သည့် သတင်းတစ်ရပ်ကို သတင်းစာတစ်စောင်တွင် ကျွန်ုပ် ဖတ်ရရာ၌ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကို ချဲ့ထွင်သူဖြစ်သဖြင့် ကျောင်းဝင်းအတွင်းရှိ သင်္ချိုင်းကို ပြန်၍ဆောက်ရလေရာ မစ္စတာ ဂျီနာသံပြုး၏ အလောင်းကို တူးဖော်ဖယ်ရှားရသည်ဟု ဖတ်ခဲ့ရ၏။ ထိုထိုသော နောက်ခံအကြောင်းများကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် မစ္စတာ ဂျီနာသံပြုး၏ ခန့်စာနှင့်အတူ တွေ့ရသော စာရွက်ခေါက်များကို လှန်လှော၍ ကြည့်နေမိလေသည်။

ထိုစာရွက်ခေါက်များမှာ မစ္စတာပြုး၏ လက်ရေးဖြင့် ရေးသားထားလျက် သူ၏ရာထူး အလုပ်ဝတ္တရားများနှင့် လုံးဝ မသက်ဆိုင်သော စာတမ်းများဖြစ်၍ နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ အကောက်ရုံး၏ မှတ်တမ်းဟောင်းများအထဲသို့ ထိုကဲ့သို့သော ကိုယ်ရေးကိုယ်တာဖြစ်သည့် စာရွက်များ အဘယ်ပုံ ရောက်၍ နေပါသနည်းဟု ကျွန်ုပ် စဉ်းစားကြည့်မိ၏။ မစ္စတာပြုးသည် ရာဖြတ်အရာရှိ အဖြစ်ဖြင့် ဆောင်ရွက်နေသော အချိန်မှာ ခေတ်ပြောင်းခေတ်လွဲချိန်ဖြစ်ရာ မစ္စတာပြုး ကလည်း ရုတ်တရက် သေဆုံးသဖြင့် သူ၏ အလုပ်စားပွဲတွင် တွေ့ရှိရသော ဤစာရွက်စာတမ်းများကို

အကောက်ရုံးနှင့် သက်ဆိုင်သည်ဟု ယူဆကာ လက်အောက်ငယ်သားတို့က အကျအနစ် ထုပ်ပိုးသိမ်းဆည်းလျက် မှတ်တမ်းပောင်းများနှင့်အတူ အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ ထားခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်ဟု ကျွန်ုပ် ယူဆရပေတော့သည်။

စာရွက်စာတမ်းများကို ကြည့်နေခိုက်တွင် ကျွန်ုပ်သည် ပိုးနီစကလေး တစ်ခုကို သွား၍ တွေ့ရလေသည်။ ထိုပိုးနီစတွင် ရွှေချည်ထိုး၍ထားသော အစအနများကို တွေ့ရ၏။ ပိုးစမှာ အနီရောင်ပင် လွင့်စ ပြု၍နေပေသည်။ ထိုး၍ထားသော ရွှေချည် အစအနများသည်လည်း တောက်ပပြောင်လက်ခြင်း မရှိတော့ဘဲ မှိန်၍ နေကြပေသည်။ ရွှေချည်များကိုလည်း ထိုး၍ထားပုံမှာ အလွန်တရာ ကျင်လည်လှသော လက်ရာဖြစ်သည်ဟု ခိုပ်မိရပေသည်။

ထိုကဲ့သို့သော ရွှေချည်ထိုးသည့် လက်ရာမျိုးမှာ ယခုခေတ်တွင် တိမ်မြုပ် ပျောက်ကွယ်လျက် ရှိပေပြီ။ ပိုးနီစကို ပိုးများ စားထားသဖြင့် အပေါက်ကလေးပေါင်း များစွာဖြစ်၍ ဖုန်အထပ်ထပ် တင်၍ ထားသော ကြောင့်လည်း အဝတ်စုတ်ကလေး တစ်ခုသဖွယ် ဖြစ်၍နေသည်ကို တွေ့ရလေသေးသည်။ ထိုပိုးနီစကို ကျွန်ုပ် အသေအချာ ကြည့်လိုက်သောအခါ၌ ထိုပိုးနီစ၏ သဏ္ဍာန်မှာ အင်္ဂလိပ်စာလုံး (A) အောပုံသဏ္ဍာန် ဖြစ်၍နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ အကွရာ ထိပ်ဖျားမှာ အောက်ခြေအထိ သုံးလက်မနှင့် တစ်မတ်ခန့် အရှည်ရှိပေသည်။ ယင်းသည် အရွယ်အစားကို ထောက်၍ ထိုပိုးနီစ အေစာလုံးကလေးသည် အဝတ်အထည် တစ်ခုခုအပေါ်တွင် ကပ်ချပ်၍ အလှအပ ဆင်ယင်ရန် ရွှေချည်ထိုးထားသော စာလုံးဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ် ယူဆရပေသည်။ ထိုစာလုံးကို အဘယ်သို့သော အဝတ်ပေါ်တွင် အဘယ်ပုံ ဆင်မြန်းလေသနည်း၊ ထိုစာလုံးမှာ အဘယ်ရာထူး၊ အဘယ်အဆင့်အတန်း၊ အဘယ် ဂုဏ်ရည်မျိုး ရှိသူတို့သာလျှင် ဆင်မြန်းရလေသနည်း စသည်ဖြင့် ကျွန်ုပ် တွေးကြည့်မိ၏။ သို့သော် ဉာဏ်မမီပေ။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုပိုးနီစ အေစာလုံးကလေးကို ဝေး၍ကြည့်နေမိ၏။ ထိုစာလုံး

ကလေး၏ နောက်ဆွယ်တွင် တစ်ခုတစ်ခု ထူးခြားဆန်းကြယ်သော အဖြစ်အပျက်များ ရှိကောင်း ရှိပေလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ် တွေးတော၍ နေမိပေသည်။

အဘယ်အကြောင်းကြောင့် မသိ။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုပိုးနီစ စာလုံးကလေးကို ကျွန်ုပ် ရင်ဘတ်ပေါ်တင်၍ ကပ်ကြည့်မိ၏။ ထိုခဏတွင် ကျွန်ုပ်သည် အလိုလို ကြက်သီးထကာ ထိုပိုးနီစကလေးကို လွှတ်၍ ချလိုက်မိပေသည်။ ပိုးနီစကလေးတွင် ကျွန်ုပ် စိတ်ဝင်စားနေမိခိုက်တွင် ကျွန်ုပ်သည် ထိုပိုးနီစကလေးဖြင့် ပတ်၍ထားသော စက္ကူဟောင်း အလိပ်တစ်လိပ်ကို ကျွန်ုပ် လျစ်လျူရှုထားမိပေသည်။ ပိုးနီစကလေး လက်မှ လွှတ်ကျသွားသော အခါကျမှပင်လျှင် ကျွန်ုပ်သည် ထိုစက္ကူဟောင်း အလိပ်ကလေးကို သတိထားမိပေတော့သည်။ ထိုစက္ကူများကို ဖွင့်ကာ ကျွန်ုပ် ဖတ်ကြည့်လိုက်မိ၏။ ထိုစက္ကူများ အပေါ်တွင် ယခင် နှစ်ပေါင်း ၈၀ ခန့်က အနိစ္စရောက်၍ သွားရာပြီဖြစ်သူ မစ္စတာ ဂျီနာသံပြူး၏ လက်ရေးဖြင့် ရေးသားထားသော အတ္ထုပ္ပတ္တိတစ်ရပ်ကို ဆန်းကြယ်စွာ တွေ့ရှိရပေသည်။ ထိုအတ္ထုပ္ပတ္တိသည် ပင်လျှင် ကြက်သွေးရောင် ပိုးနီစ ရွှေချည်ထိုး အေစာလုံးကလေး၏ နောက်ဆွယ်တွင်ရှိသော ထူးခြား ဆန်းကြယ်လှသည့် အဖြစ်အပျက်တစ်ရပ်ကို လုံးဝဥသု ဖော်ပြ၍ ထားပေသည်။ စက္ကူများမှာ ဖူးစကက်အရွယ် အချိုးအစားရှိ၍ “ဟက်စတာပရင်း” အမည်ရှိ အမျိုးသမီး၏ ဘဝကို အသေးစိတ် ဖော်ပြ၍ ထားပေသည်။ ဟက်စတာပရင်းသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ ဘိုးဘွားဘီဘင် လက်ထက်က အတော်ကလေး ထင်ရှားကျော်ကြားကာ ထူးဆန်းသော အဖြစ်အပျက်များနှင့် ဆက်စပ်နေသူလည်း ဖြစ်ဟန်တူ၏။

ထိုကြက်သွေးရောင် အေစာလုံးလေးနှင့် အတ္ထုပ္ပတ္တိများ၊ စာတမ်းများကို ရကတည်းက ကျွန်ုပ်သည် ထူးခြားဆန်းကြယ်လှသော အဖြစ်အပျက်ကို ရေးသားရန် စိတ်အားထက်သန်၍ နေပေသည်။ စာပေနှင့် အလှမ်းဝေးနေရာမှ စာပေလောကသို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်၍ စိတ်အထူးအားသန်နေမိ၏။ သို့သော် အကောက်ရုံး အုပ်ချုပ်သူအရာရှိ အဖြစ်ဖြင့် ဆောင်ရွက်

နေရသောကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ထမြောက်အောင်မြင်ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ တစ်နေ့ ရေးမည်၊ တစ်နေ့ ရေးမည်နှင့် အချိန်ကုန်ခဲ့လေရာ သုံးနှစ် ကြာသောအခါ၌ သမ္မတ အပြောင်းအလဲ ဖြစ်ပြန်လေသည်။ နောက် တက်လာသော သမ္မတမှာ ကျွန်ုပ်တို့ မထောက်ခံသော နိုင်ငံရေးဂိုဏ်းက တင်မြောက်လိုက်သည့် သမ္မတဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ အလုပ်ပြုတ်ရလေ တော့သည်။ ထိုအခါတွင် ကျွန်ုပ်သည် ဟက်စတာပရင်း ၏ အဖြစ်အပျက် များကို ရေးသားရန် အချိန်ရရှိပေသတည်း။

၂။ ထောင်တံခါးဝ

ညိုမွဲသော အဝတ်များကို ဝတ်ဆင်လျက် ခေါင်မြင့်သော ဦးထုပ်များကို ဆောင်း၍ ထားကြပြီးလျှင် မုတ်ဆိတ်ဖားဖားကြီးများ ရှိသော လူတစ်စုသည် မိန်းမသားအချို့နှင့် ရောနှောကာ သစ်သားဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော ကြီးမားလှသည့် အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခုရှေ့ တံခါးဝတွင် စုရုံးလျက် ရှိကြပေသည်။ အချို့သော မိန်းမများသည် မျက်နှာကို တဘက်များဖြင့် ဖုံးအုပ်၍ ထားကြ၏။ အချို့မူကား မျက်နှာများကို ဖော်၍ ထားကြပေသည်။ ထိုလူစု မတ်တတ်ရပ်၍ ဝိုင်းဝန်း ကြည့်ရှုနေကြသော အဆောက်အအုံကြီး ၏ တံခါးမကြီးမှာ ဝက်သစ်ချ ယှဉ်ပြားအထူကြီးများဖြင့် ခိုင်ခံ့စွာ ပြုလုပ် ထားလျက် ချွန်ထက်သော သံဆူးကြီးများ အပြည့်စိုက်ထားသော တံခါးမ ကြီး ဖြစ်လေသည်။

အမေရိကတိုက် နယ်ရိုင်းသို့ လာရောက်၍ နယ်သစ်ပယ်သစ် တီထွင်ကာ မြို့ရွာထူထောင်ကြသောသူများသည် တောကိုရှင်း၍ ရွာတည် ကြပြီ ဆိုလျှင် မြေနေရာ နှစ်နေရာကို အထူးတလည် သတ်မှတ်လေ့ ရှိကြပေ သည်။ ထိုနေရာ နှစ်နေရာမှာကား သင်္ချိုင်းပြုလုပ်ရန် မြေနေရာနှင့် အကျဉ်း ထောင် ဆောက်လုပ်ရန် မြေနေရာများ ဖြစ်ကြပေသည်။ နယ်သစ်ပယ်သစ်

တီထွင်သူများအဖို့၌ ဤကဲ့သို့ မြေနေရာ နှစ်နေရာ အထူးသတ်မှတ်ခြင်း မှာ ထုံးစံဖြစ်၍ နေလေရာ ဘော်စတွန်မြို့ကို စတင် တည်ထောင်သော လူတစ်စုတို့သည်လည်း ထုံးစံအတိုင်း ပထမဦးစွာ သင်္ချိုင်းမြေနေရာနှင့် အကျဉ်းထောင် မြေနေရာတို့ကို ရွေးချယ်ကြပြီးလျှင် အကျဉ်းထောင်ကို ဆောက်လုပ်ခဲ့ကြပေသည်။ ဖော်ပြပါ လူစုတို့ စုဝေးဝိုင်းအုံ၍ ကြည့်ရှုနေ ကြသော အဆောက်အအုံကြီးမှာကား ဘော်စတွန်မြို့၏ အကျဉ်းထောင်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ဘော်စတွန်မြို့ကို တည်ထောင်ခဲ့သည်မှာ ဆယ့်ငါးနှစ်၊ အနှစ် နှစ်ဆယ်ခန့် ရှိပြီဖြစ်သောကြောင့် ထိုသစ်သားထောင်ကြီးမှာ ရာသီ ၂၇၇၏ ဒဏ်ချက်ကို ကြိမ်ဖန်များစွာ ခံခဲ့ရပြီ ဖြစ်သည့်အတိုင်း သစ်လွင်ခြင်း မရှိတော့ဘဲ ညိုမွဲသောအရောင် ပေါက်၍ နေပေပြီ။ အထူးသဖြင့် ထောင် အဆောက်အအုံကြီး၏ မျက်နှာစာမှာ မိုးဒဏ်၊ လေဒဏ်တို့ကို ခံရသည့် ဘက်တွင် ကျနေသောကြောင့် ပိုမို၍ ဟောင်းနွမ်းအိုမင်းနေသည့် သဏ္ဍာန် ပေါ်ပေါက်၍ နေပေသည်။ ဝက်သစ်ချသားဖြင့် ပြုလုပ်ထားအပ်သော ထောင် တံခါးကြီးကို ကွပ်၍ထားသည့် သံဝိုင်း၊ သံကွပ်များမှာလည်း သံချေးများ တက်လျက် အလွန်တရာ ဟောင်းနွမ်း၍ နေကြပေပြီ။

ထို ထောင်မျက်နှာစာနှင့် ထောင်၏ရှေ့တွင် ဖောက်၍ထားသော လှည်းလမ်းမတို့၏ အကြားတွင် ကွက်လပ်တစ်ခု ရှိ၏။ ထိုကွက်လပ်တွင် အလေ့ကျ အပင်များနှင့် ပေါင်းပင်၊ မြက်ပင်များ ထူထပ်စွာ ပေါက်ရောက် လျက် ရှိ၍နေလေသည်။ ထောင်တံခါးဝကြီး၏ တစ်ဖက်တွင် တောရိုင်း နှင်းဆီရုံတစ်ရုံသည် ချစ်ဖွယ်ကောင်းသော အပွင့်ကလေးများ အစီအရံနှင့် ပေါက်ရောက်လျက် ရှိ၏။ ဘော်စတွန်မြို့ကို တည်ထောင်ရန် တောရှင်း ကြစဉ် အခါက ထင်းရှူးပင်ကြီးများကို ခုတ်လှဲကာ ကွက်လပ်ဖြစ်အောင် ဖန်တီးခဲ့ကြသည်၌ ထိုတောရိုင်း နှင်းဆီပန်းရုံကို ချန်လှပ်၍ ထားခဲ့ကြ သည်မှာ အတော်ပင် ထူးဆန်း၍ နေလေသည်။ ယခု ရေးသားဖော်ပြရတော့ မည် ဖြစ်သော အဖြစ်အပျက်သည် အိုမင်း ဟောင်းနွမ်းနေပြီဖြစ်သော

အကျဉ်းထောင်ကြီးကဲ့သို့ စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုဟု ဆိုရပေမည်။ ထိုထောင်ကြီး၏ရှေ့တွင် လှပသော နင်းဆီရုံသည် တည်ရှိ ဘိသကဲ့သို့ ဤစိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ အဖြစ်အပျက်တွင်လည်း လူအပေါင်း တို့ လိုက်နာဖွယ်ရာ သင်ခန်းစာတစ်ရပ်သည် ပါဝင်လျက် ရှိနေသည်ကို စာဖတ်သူအပေါင်း တွေကြရပေလိမ့်မည်။

၃။ ဈေးနေရာ

ထောင်၏ရှေ့တွင် ရှိသောလမ်းကို အကျဉ်းထောင်လမ်းဟု ခေါ်ကြ၏။ အကျဉ်းထောင်လမ်းနှင့် အကျဉ်းထောင်တို့၏ အကြားတွင်ရှိသော မြက်ခင်း ကွက်လပ်တွင် ဘော်စတွန် မြို့သူမြို့သားတို့သည် စုဝေးလျက် ရှိနေကြ ပေသည်။ အချိန်မှာကား လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း နှစ်ရာကျော်ခန့် အခါပင် ဖြစ်၏။ စုဝေး၍နေကြသော ဘော်စတွန် မြို့သူမြို့သားတို့သည် ထောင် တံခါးကြီးဆီသို့သာ အာရုံစူးစိုက်၍ မျက်တောင်မခတ် ကြည့်ရှုနေကြပေ သည်။ စိတ်အားထက်သန်စွာ ထောင်တံခါးကြီးဆီသို့ ကြည့်နေကြပုံကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့် အရေးကြီးသော ကိစ္စတစ်ရပ် ဖြစ်ပေါ်လာတော့မည် ဟု သိသာနိုင်ပေတော့သည်။ ထိုမြို့သူမြို့သားများသည် ခရစ်ယာန် ဘာသာရေးအားဖြင့် အစွဲအမဲ အလွန်တရာ ကြီးမားသောကြောင့် မိမိတို့ နေရင်းနိုင်ငံကိုပင် စွန့်ပစ်ကာ ဤနယ်ရိုင်းကြီးသို့ လာရောက် ချရပ် နေထိုင် ကြသူများ ဖြစ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုသူများ၏ အဖို့တွင် ခရစ်ယာန်ဘာသာ ရေးနှင့် ပတ်သက်သော ပြစ်မှုများသည် အလွန်တရာ အပြစ်ကြီးလေးသော ပြစ်မှုများ ဖြစ်၍ နေပေသည်။

နယ်သစ်ပယ်သစ် ဖွင့်သူများပီပီ ကိုယ့်အုပ်စုကို ကိုယ် တင်းမာစွာ အုပ်ချုပ်စီမံ ကွပ်ကဲရသောသူများ ဖြစ်ကြလေရာ မြို့တည်ပြီဟု ဆိုလျှင်ပင် အုပ်စုကို အန္တရာယ်ဖြစ်စေရမည့် သူများအား နှိပ်ကွပ်ရန် အကျဉ်းထောင်

ကို စတင်၍ ဆောက်လုပ်လေ့ ရှိကြပေသည်။ ပြစ်မှုတစ်ခုတစ်ရာ ကျူးလွန် ခြောင်း ထင်ရှားလျှင် ကြီးလေးသော အပြစ်ဒဏ်ကို ပေးလေ့ရှိကြ၏။ မိဘစကားကို နားမထောင်သော သားသမီးများအား မိဘက အုပ်ချုပ်စီမံ သူများ အဖွဲ့သို့ ဆုံးမပေးရန် အပ်နှင်းလျှင် ကြိမ်ဒဏ်ပင် ခတ်လေ့ရှိလေ သည်။ အကယ်၍ ခရစ်ယာန်ဘာသာ အယူဝါဒတွင် ဖောက်ပြန်သူ ပေါ် ပေါက်ပါက မြို့ထဲမှ နှစ်ထုတ်ပစ်လေ့ ရှိလေသည်။ အရက်မူး၍ ရမ်းကား သော လူရိုင်းနီများကို တွေ့လျှင်လည်း ကျောတစ်ရာ ရင်တစ်ရာ ကြိမ်ဒဏ် ခတ်၍ မြိုင်ရပ်သို့ နှင်ကြ၏။ စုန်းမဟူ၍ ယူဆသော မိန်းမများကို သေဒဏ် ပင် ပေးလေ့ ရှိကြသည်။ ယခုကဲ့သို့ ထောင်တံခါးဝတွင် လူစုလူဝေးကြီး အာရုံစူးစိုက်စွာ စောင့်၍ ကြည့်နေကြခြင်းမှာ ရာဇဝတ်ကောင် တစ်ယောက် အား အပြစ်ဒဏ် ပေးတော့မည် ဖြစ်သောကြောင့် လာရောက်၍ စုဝေးကြည့်ရှု နေကြခြင်းပင် ဖြစ်တန်ရာသည်။ နယ်သစ်ပယ်သစ် တည်ထောင်သူတို့၏ အဖို့တွင် သားရဲတိရစ္ဆာန်တို့၏ဘေး၊ လူရိုင်းတို့၏ဘေး စသော ဘေး အန္တရာယ် အများ ရှိ၍နေသည်တွင် စားရေးသောက်ရေးနှင့်တကွ အသက် နှင့် ခန္ဓာကိုယ် တည်မြဲရေးသည် အလွန်တရာ အရေးကြီးလှသောကြောင့် ခရစ်ယာန်ဘာသာရေးအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ စည်းရုံးရေးအားဖြင့် လည်း ကောင်း အပြစ်ဒဏ် ခံရသူကို မည်သူမျှ သနားလေ့ မရှိကြ။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် ငါးဆုံးမ တစ်ကောင်ကြောင့် တစ်လေလုံး ပုပ်ကာ မြို့ရွာ နစ်နာ မည်ကို စိုးရသောကြောင့် ဖြစ်လေ၏။

ထောင်တံခါးဝကို စူးစိုက်ကာ ကြည့်ရှုနေကြသော သူများအနက် မိန်းမများသည် ပိုမို၍ စိတ်ဝင်စားနေကြပုံ ပေါက်နေပေသည်။ နယ်သစ် ပယ်သစ် ဖွင့်ရာသို့ လိုက်ပါလာကြသော မိန်းမသားများသည် စိတ်ကြမ်း ကိုယ်ကြမ်း မိန်းမများ ဖြစ်ကြလေရာ လူတစ်ယောက်အား လည်ပင်းတွင် ကြီးကွင်းစွပ်၍ ကြီးစင်၌ သေဒဏ်ပေးသည်ကိုပင် မတုန်မလှုပ် မကြောက်

မရွံ့ စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ခုံသော သတ္တိမျိုး ရှိသူတို့ ဖြစ်ကြလေသည်။ ထို မိန်းမသားများသည် စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်ကြသလောက် ကိုယ်ကာယလည်း ကြံ့ခိုင်သူများ ဖြစ်ကြ၏။ စိတ်ရောကိုယ်ပါ မကြမ်းတမ်းပါက နယ်သစ် ပယ်သစ် ဖွင့်သူတို့၏ ကြမ်းတမ်းလှသော ဘဝမျိုးတွင် နေထိုင်နိုင်ကြမည် မဟုတ်ပေ။ အနေအထိုင် ကြမ်းတမ်းသည့် အလျောက်လည်း စိတ်ရော ကိုယ်ပါလည်း အလိုလို ကြမ်းတမ်းလာကြရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထောင်တံခါးဝတွင် စုဝေး၍ နေကြသော မိန်းမသားများသည် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ်နှင့် စကားပြောလျက် ရှိနေ ကြပေသည်။ အသက်ငါးဆယ်အရွယ် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က 'ဟေ့ ကောင်မတွေ ငါ ပြောမယ်ဟေ့ နားထောင်၊ အခု ဟက်စတာပရင်း ဆိုတဲ့ ကောင်မကို တို့မိန်းမသားတွေက စီရင်ချက်ချဖို့ ကောင်းတာ။ ဟော ... အခု ဟောဒီ တို့ငါးယောက်များ စီရင်ချက် ချကြရမယ်ဆိုရင် အေ... တရား သူကြီး ချတဲ့ စီရင်ချက်မျိုးကို ဘယ်ချလိမ့်မတုံး၊ ဝေးပါသေးရဲ့' ဟု ပြော လိုက်၏။ ဤတွင် နောက်တစ်ယောက်က 'အေးဟဲ့ ... သင်းအုပ်ဆရာကြီး ဒင်းမစ်ဒေးကတောင် ဒီလို အရှက်တကွ အကျိုးနည်း ကိစ္စကြီး တို့မြို့မှာ ဖြစ်ရတာ အသည်းနာလှတယ်လို့ ပြောနေသေးသတဲ့' ဟု ဆိုလိုက်လေသည်။ တတိယ မိန်းမကြီးကြီး တစ်ယောက်ကလည်း 'ကြည့်ပါဦး ... အေတို့ရယ်၊ ဒီဟက်စတာပရင်း ဆိုတဲ့ ကောင်မက အမှန်မှာတော့ နဖူးမှာ သံပူနဲ့ကပ်တဲ့ ဒဏ်ခတ်ဖို့ ကောင်းတာ။ အခုတော့ တရားသူကြီးတွေက သူ့အင်္ကျီရင်ဘတ် မှာ တံဆိပ်ထိုးရုံ ထိုးမယ်ဆိုတော့ ဘယ်မှာ ဟက်စတာပရင်းက ဂရုစိုက်လိမ့် မတုံး၊ အသားနာတာမှ မဟုတ်တာကပဲ။ သူ့ရင်ဘတ်မှာ ထိုးထားတဲ့ တံဆိပ် ကို ရင်ထိုးတွေ ဘာတွေနဲ့ ဖုံးပြီး ဒီအကောင်မဟာ ရပ်ထဲ ရွာထဲမှာ မျက်နှာ ပြောင် တိုက်ပြီး လမ်းသလားဦးမှာပါအေ၊ ငါ သိပါရဲ့' ဟု ပြော၍ နေလေ သည်။

သနားကြင်နာတတ်ဟန် ရှိသော မိန်းမလေးတစ်ယောက်ကမှ

ရပြည့်စာအုပ်တိုက်

'အသား မနာပေမဲ့ရှင် ... သူ့ရင်ထဲ အသည်းထဲမှာတော့ နာနေမှာပါပဲ' ဟု ဝင်၍ ပြောလိုက်၏။

မိန်းမသား တစ်သိုက်လုံးတွင် အကြမ်းတမ်းဆုံးနှင့် အရက်စက်ဆုံး ရုပ်ရည်ရှိသော မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က 'အမယ် ဒီကောင်မကို တံဆိပ် ကပ်ဖို့၊ တံဆိပ်ထိုးဖို့တွေ ပြောမနေကြပါနဲ့ဟယ်၊ တို့မိန်းမသား တစ်သိုက် လုံးကို အရှက်ခွဲတဲ့ ဒီကောင်မကို ငါသာဆိုရင် သေဒဏ်ပေးမှာပေါ့။ ကြည့် လေ ... ကျမ်းစာအုပ်တွေထဲမှာ ကြည့်ပါလား၊ သူ့လို အပြစ်ရှိတဲ့ မိန်းမမျိုး ဆိုတာ ရှေးကတည်းက သေဒဏ်ပေးရတာချည့်ပဲ မဟုတ်လား။ ဥပဒေ စာအုပ်တွေမှာလည်းပဲ ဒီလိုပဲ သေဒဏ်ပေးဖို့ ပါလျက်သားနဲ့။ တယ် ... ပြောလိုက်ရ မကောင်းပြန်ဘူး၊ တရားသူကြီးတွေက အဲဒီဥပဒေကို တစ်ယောက်မှ မသုံးခုံကြဘူး။ ဘာလဲ ... သူတို့မိန်းမတွေ၊ သူတို့နှမတွေ ဒီအပြစ်မျိုး ကျူးလွန်လို့ရှိရင် သက်သက်သာသာ ဒဏ်ခံရစေချင်ကြလို့ ထင်ပါရဲ့' ဟု နှုတ်ခမ်းတလန် ပန်းတလန်နှင့် မဲ့ကာရွံ့ကာ ပြော၍ နေပြန် လေတော့သည်။

ထိုအခိုက်တွင် ယောက်ျားတစ်ယောက်က 'ကဲ ... မိမိတို့၊ မမတို့ သိပ်ပြီးတော့ စကားများမနေကြနဲ့။ ထောင်တံခါးကို သော့ဖွင့်သံ ကြားရ ပြီ၊ ဟက်စတာပရင်းကိုယ်တိုင် ထွက်လာတော့မယ်။ ကြည့်ကြ ... ကြည့်ကြ' ဟု အော်လိုက်လေရာ အားလုံးပင် ထောင်တံခါးဆီသို့ မျက်လုံးစူးစိုက် လိုက်ကြလေ၏။

ထောင်တံခါးကြီးသည် ဖြုန်းခနဲ ပွင့်၍သွား၏။ မည်းမှောင်နေသော ထောင်ကြီးမှ လက်ဦးပထမ ထွက်၍လာသူမှာ မြို့ပြဆိုင်ရာ အရာရှိတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ ထိုအရာရှိသည် ထောင်အပေါက်ဝသို့ အတွင်းဘက်ရှိ မိန်းမ တစ်ယောက်ကို ဆွဲခေါ်ရန် ကြိုးစား၏။ သို့သော် ထိုမိန်းမသည် အရာရှိ အား တွန်းဖယ်လိုက်ပြီးလျှင် တည်ကြည်လှသော လူဖြူဖြင့် သူ့အလို အလျောက် ထောင်အပေါက်ဝမှ ထွက်ခဲ့၍ ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုနေကြသော လူစု၏

ရပြည့်စာအုပ်တိုက်

ရှေ့တွင် ခုံခုံညားညား တင်းမာလှသော မျက်နှာထားဖြင့် ခပ်တောင့်တောင့် ရုပ်လိုက်လေသည်။ သူ၏လက်ထဲတွင် သုံးလသမီးအရွယ် ကလေးငယ် တစ်ယောက်ကို ပွေ့ပိုက်လျက် ထား၏။ မှောင်၍နေသော ထောင်ကြီးမှ နေ၍ အလင်းရောင်ထဲသို့ ထွက်လိုက်သောအခါ ကလေးငယ်သည် နေရောင် ၏ စူးရှလှသော အလင်းရောင်ကို မခံမရပ်နိုင်သည့်အလား မျက်လုံးကလေး ကို တင်းကျပ်စွာ မှိတ်ပြီးလျှင် တစ်ဖက်သို့ လှည့်၍ သွားလေသည်။ ကလေး ၏ မိခင် မိန်းမသားသည် လူစု၏ရှေ့တွင် တည်တည်ကြီး ရပ်ရင်း ကလေး ငယ်ကို သူ့ရင်ခွင်ဝယ် ပိုမို၍ တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ပိုက်ထားလိုက်၏။ ထိုနောက် ယင်းကဲ့သို့ ပွေ့ပိုက်၍ထားခြင်းသည် မိမိ၏ ဂါဝန်ရင်ဘတ်တွင် ရှိနေသော ပစ္စည်းတစ်ခုကို ဖုံးကွယ်ရန် ကြိုးစားဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်မည်ကို စိုးရိမ်ဟန်ဖြင့် ကလေးငယ်အား ပခုံးတွင် ခေါင်းမှေး၍ ချီလိုက်လေသည်။ ထိုအခိုက် အတန့်တွင် ကလေးအမေ၏ မျက်နှာမှာ သွေးရောင် ရဲရဲတောက်၍ သွား၏။ နှုတ်ခမ်းများကို တွန့်လိမိကာ ပြက်ရယ်ပြုဘိသကဲ့သို့ တစ်ချက်ပြီးလိုက် ပြီးလျှင် လူစုလူဝေး တစ်ခုလုံးကို ခပ်ထန်ထန် ကြည့်၍ နေပြန်လေသည်။ ထိုမိန်းမ၏ ဂါဝန်ရင်ဘတ်ပေါ်၌ကား ပိုးစနီဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော (A) အေအက္ခရာတစ်လုံးကို ရွှေချည်များဖြင့် ချုပ်လုပ်ထားသည်ကို တွေ့ရပေ သည်။ ချုပ်လုပ်ထားပုံမှာ (A) စာလုံးကို ဝန်းရံ၍ ကနုတ်နွယ် ပန်းခက် ပန်းလက်များဖြစ်အောင် ရွှေချည်ထိုး၍ ထားလေသည်။ ချုပ်လုပ်ထားပုံမှာ သေသပ်၍ အလွန်လှပသောကြောင့် ဘယက်တစ်ခုကို ဆွဲ၍ ထားဘိသကဲ့ သို့ပင် ကြည့်၍ ကောင်းနေပေသည်။

ထိုမိန်းမသည် အရပ်ရှည်၍ ကိုယ်ဟန်မှာ နွဲ့နောင်း သိမ်မွေ့ပုံ ပေါ်၏။ သူ၏ ဆံပင်များမှာ မည်းနက်၍ များပြားလှပြီးလျှင် နေရောင်ဝင် ၍ ခွဲငြိနေသော နေရာများ၌ တဖျတ်ဖျတ် အရောင်တောက်၍ နေပေသည်။ မျက်နှာမှာကား ဝိုင်းဝန်း၍ လှပသောမျက်နှာ ဖြစ်ပြီးလျှင် အသားအရေ အလွန်တရာ ကောင်းသောကြောင့် ဝန်းဝန်းစက်စက် ရှိလှပေသည်။ မဟာ

မပူးကျယ်၍ နက်မှောင်သော မျက်လုံးကြီးများလည်း ရှိလေရကား ရုပ်ရှည် အတော် ချောမောသည့်သဏ္ဍာန်မှာ မြင်ရသူတိုင်းကပင် အသိအမှတ် ပြုကြ ရပေသည်။ ထိုမိန်းမသည်ကား ဟက်စတာပရင်း ပင်တည်း။

ဟက်စတာပရင်းသည် သူ၏ အပြစ်အတွက် ဒဏ်ခတ်ခြင်း ခံရရာ ၌ သူ၏ ဂါဝန်ရင်ဘတ် နေရာတွင် (A) အက္ခရာကို ဆင်မြန်းရမည်ဟု ဘရားသူကြီးတို့က စီရင်ချက် ချခဲ့၏။ ဤတွင် ဟက်စတာပရင်းသည် သူ၏ အပြစ်ဒဏ်ဖြစ်သော ဤ (A) အက္ခရာကို တမင်တကာပင် အလှဆုံး ဖြစ်အောင် ကိုယ်တိုင်ချုပ်လုပ် ဆင်မြန်းခဲ့လေသည်။ ထိုအက္ခရာကို အပြစ် ဒဏ် ခံရသဖြင့် ဆင်မြန်းသောအနေဖြင့် မဟုတ်ဘဲ လည်ဆွဲတန်ဆာ ရတနာ တစ်ခုကို ဆင်မြန်းထားဘိသကဲ့သို့ မှတ်ထင်ရလောက်အောင် ဟက်စတာ ပရင်းက ကြိုးစား ချုပ်လုပ်ထားသည်မှာ တွေ့မြင်ကြရသူ မိန်းမသားတို့ ကပင် 'အမယ် ... ဒီအကောင်မ တယ်ပြီးတော့ လက်မြောက်ပါကလား ဟေ့၊ ဒါလောက်လှအောင် ရွှေချည်တွေ ဘာတွေနဲ့ ချုပ်တာ လုပ်တာများ သက်သက်မဲ့ ဘရားသူကြီးတွေကို အရွံ့တိုက်တာပဲဟေ့' ဟု မပြောဘဲ မနေ နိုင်အောင် ဖြစ်နေကြရပေသည်။ တစ်ယောက်ကမူ 'အမယ် ဒီအကောင်မ ဟန်ကျပန်ကျ ပတ်ထားလိုက်တာ၊ ဒင်းကို သူ့အကျိုးချွတ်ပြီး ပုံနီစုတ် ဆင်ပေးဖို့ ကောင်းတယ်ဟေ့' ဟု ဆိုလိုက်လေသည်။

ထိုအခိုက်အတန့်တွင် အရာရှိက 'ကံ ... ကံ လမ်းဖယ်ကြ၊ လမ်း ဖယ်ကြ၊ ဟက်စတာပရင်း ကို ဒဏ်ခတ်ရတော့မယ်။ ဟက်စတာပရင်းဟာ သူ့ရဲ့ အပြစ်ဒဏ်ဖြစ်တဲ့ စာလုံးကို ဆင်မြန်းပြီး ဈေးမြေကွက်မှာ ခုအချိန် က နေပြီး မွန်းတည့်တဲ့ချိန်အထိ ရပ်နေရလိမ့်မယ်။ အခုပဲ ဈေးမြေကွက်ကို ခေါ်ရလိမ့်မယ်။ လမ်းဖယ်ပေးကြ ... လမ်းဖယ်ပေးကြ' ဟု အော်လိုက် လေရာ ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုနေသော လူစုသည် ရှဲခနဲ လမ်းဖယ်၍ ပေးလိုက်ကြ ၏။ ဤတွင် ဟက်စတာပရင်းသည် သူ့ အပြစ်ဒဏ်ခံရမည့် နေရာဖြစ်သော

ဈေးမြေကွက်ဆိုသို့ ကလေးကိုပိုက်ကာ မြဲမြံသော ခြေလှမ်းများဖြင့် မှန်မှန်ကြီး လျှောက်၍ သွားလေတော့သည်။

ထောင်ဝနှင့် ဈေးမြေကွက်မှာ မဝေးလှပေ။ ထို့ကြောင့် လျှောက်၍ သွားသည့် တာဝန်မှာ ကိုယ်ကာယအားဖြင့်ကား မပင်ပန်းလှ။ သို့သော် စိတ်ဝေဒနာမှာမူကား ပြင်းပြလှပေသည်။ မြို့သူမြို့သားများသည် ထောင်ဝမှ ဈေးမြေကွက်အထိ လူတန်းကြီး စီ၍ ဟက်စတာပရင်းအား စူးစူးဝါးဝါး ဝိုင်းအုံကြည့်ကြ၏။ ဟက်စတာပရင်းအား ဒဏ်ခတ်သည့်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ မြို့ထဲတွင် ကျောင်းများကိုပင် နေ့တစ်ဝက်ပိတ်၍ ပေးထားသည်ဖြစ်ရာ ကျောင်းသားသူငယ် ကလေးများသည် ဟက်စတာပရင်း၏ ရှေ့မှ သမင်လည်ပြန်ကြည့်ရင်း ပြေးလွှားလိုက်ပါနေကြ၏။ ထို့ကြောင့် ဟက်စတာပရင်းမှာ လူ မပင်ပန်းသော်လည်း စိတ်အကြီးအကျယ် ပင်ပန်းကာ မိမိ၏ အသည်းနှလုံးများကို ဈေးသို့ သွားရာလမ်းတွင် ပစ်ချ၍ လူအများက ခြေထောက်ဖြင့် နင်းနယ်ချေမှုန်းခြင်း ခံ၍ နေရာတိသကဲ့သို့ ရင်ထဲတွင် နာကျင်၍ နေရှာလေတော့သည်။ ဣန္ဒြေတည်တည်ဖြင့် လျှောက်၍လာခဲ့သော ဟက်စတာပရင်းသည် ဈေးမြေကွက်လမ်း၏ အနောက်ဘက် အစွန်တွင်ရှိသော စင်မြင့်တစ်ခုသို့ ရောက်၍ လာခဲ့လေသည်။ ထိုစင်မြင့်သည် ဘော်စတွန်မြို့၏ ပထမဦးဆုံး ဘုရားရှိခိုးကျောင်းနှင့် ကပ်လျက် တည်ရှိပေသည်။

ထိုစင်မြင့်သည်ကား အပြစ်ဒဏ်ပေးခြင်း ခံရသူတို့အား လက်နှစ်ဖက်နှင့် လည်ပင်းကို ထိပ်တုံးခတ်ကာ သူတကာတို့အား ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုစေ၍ အရှက်ခွဲရာ ထိပ်တုံးရှိသည့် စင်မြင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် ဟက်စတာပရင်းမှာမူ ထိပ်တုံးခတ်ခြင်း မခံရဘဲ ထိုစင်မြင့်တွင်သာ မွန်းတည့်ချိန်အထိ မတ်မတ်ရပ်၍ လူတကာတို့၏ ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုခြင်းကို ခံရသော အပြစ်ဒဏ်ကို ခံရမည့်သူ ဖြစ်လေသည်။ အပြစ်ဒဏ်ကို ကောင်းစွာသိပြီး ဖြစ်သော ဟက်စတာပရင်းသည် ထိုစင်မြင့်ပေါ်သို့ သစ်သားလှေကား

ငယ်ဖြင့် တက်လာခဲ့၏။ ထို့နောက် သမီးငယ်ကို ပွေ့ပိုက်၍ လူအုပ်ကြီးကို ရင်ဆိုင်ကာ မတ်မတ်ရပ်လိုက်ရှာလေသည်။ ထိုခေတ် ထိုအခါက ယင်းကဲ့သို့ လူလယ်ကောင်တွင် အရှက်ခွဲခံရသော အပြစ်ဒဏ်မျိုးသည် သေသည်ထက်ပင် ဆိုးရွားသော အပြစ်ဒဏ်မျိုး ဖြစ်လေသည်။ အသက်နှင့် လူမလုပ်ဘဲ အရှက်နှင့် လူလုပ်ရသည်ဟူသော စကားပုံသည် ထိုခေတ်နှင့် အလျော်ညီဆုံး စကားပုံတစ်ရပ် ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။

စင်မြင့်ပေါ်သို့ ဟက်စတာပရင်း တက်၍ ရပ်လိုက်သောအခါတွင် လူစုလူဝေးကြီးသည် ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်စွာ ဝိုင်းအုံ၍ ကြည့်ရှုနေကြလေသည်။ မည်သူမှ မရယ်ကြ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် လူတစ်ယောက်အား ကြီးစင်တင်၍ သတ်သည်ကိုပင် ကြည့်ခုံသော လူအုပ်ကြီး၏ ရင်ထဲ၌ ရှိသော စိတ်ဓာတ်မှာ ယခုကဲ့သို့ အရှက်ခွဲခံရသော အပြစ်ဒဏ်ကို သေဒဏ်ထက်ပင် ကြီးလေးသော အပြစ်ဒဏ်ဟု ယူဆကြသည် ဖြစ်သဖြင့် ရယ်မောပြောင်လှောင်လျှောင်ခြင်း မပြုကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ အကယ်၍ ရယ်မောပြောင်လှောင် ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချလိုသောစိတ် ရှိကြစေကာမူ ဤအချိန်တွင်မူကား မည်သူမျှ မရယ်ခုံကြချေ။ အကြောင်းမူကား ဟက်စတာပရင်း ရပ်၍နေသော စင်မြင့်အနီး၌ အစည်းအဝေး ခန်းဆောင်ကြီးတစ်ခု ရှိ၏။ ထိုအစည်းအဝေးခန်းဆောင်ကြီးမှ ထိုးထွက်နေသော လသာဆောင်ပေါ်တွင် ဘော်စတွန်မြို့ကို အုပ်ချုပ်သော မင်းကြီးနှင့်တကွ အတိုင်ပင်ခံ အရာရှိများ၊ တရားသူကြီးများ၊ စစ်ဗိုလ်များနှင့် ခရစ်ယာန်ဘာသာရေးဆိုင်ရာ သင်းအုပ်ဆရာကြီးများ ရှိ၍နေပေသည်။ မြို့၏ အချုပ်အခြာ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများသည် လသာဆောင်မှ နေ၍ စင်မြင့်ပေါ်ရှိ ဟက်စတာပရင်းအား ကြည့်နေကြသည် ဖြစ်သောကြောင့် လူအုပ်ကြီးသည် ရယ်မောပြောင်လှောင်လိုသော်လည်း မပြောင်လှောင်ဝံ့ဘဲ ရှိ၍ နေကြရပေသည်။

မျက်လုံးပေါင်း ရာထောင်များစွာတို့သည် ဟက်စတာပရင်း၏ ရင်ဘတ်ကို စူးစိုက်၍ ကြည့်၍ နေကြသည်။ စိတ်ထားခိုင်ခံ့သော မိန်းမသား

တစ်ဦးပီပီ ဟက်စတာပရင်းသည် မတ်မတ်ရပ်၍ နေနိုင်သော်လည်း မိမိ၏ ရင်အုံကို လူပေါင်းများစွာတို့က တစ်ပြိုင်နက်တည်း စူးစိုက်၍ ကြည့်စုခြင်း ခံနေရသော အရက်ကွဲသည် ဒဏ်ချက်ကိုမူကား နာကြည်းလွန်းမက နာကြည်းစွာ ခံ၍ နေရရှာပေသည်။ အကယ်၍ လူအုပ်ကြီးသည် ဆူဆူညူညူ ရယ်မော ပြောင်လောင်ကာ ဆဲရေးတိုင်းထွာကြမည် ဆိုပါက ဟက်စတာပရင်းသည် လူအုပ်ကြီးကို ပမာမခန့်သော အကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်ကာ တုံ့ပြန် ခုခံနိုင်ပေလိမ့်ဦးမည်။ ယခုမူ မျက်နှာသေကြီးများဖြင့် စိတ်နှလုံး ဗြဲခြင်စွာ ရင်အုံကိုသာ ဝိုင်း၍ ကြည့်နေကြသော ဒဏ်မှာကား အခံရ ဆိုးရွားလှပေသည်။ ထို့ကြောင့် ဟက်စတာပရင်းသည် အသံကုန်အော်၍ ဟစ်ပစ်လိုက်ချင်၏။ စင်မြင့်ပေါ်မှ မြေကြီးပေါ်သို့ ထိုး၍ လှဲချလိုက်ချင်သည်။ အလိုလိုနေရင်းကပင် ရူးတော့မည်ကဲ့သို့ ရင်ထဲ၌ ဆိုနှင့်၍ လာလေတော့သည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဟက်စတာပရင်းသည် သတိလစ်ဟင်းမတတ် ဖြစ်၍လာ၏။ လူအုပ်ကြီးကို ကြည့်နေရာက ဟက်စတာပရင်းသည် မျက်စိစုံလုံး ကန်းဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်သည့်အခါ ဖြစ်၍ သွားရသည်။ ထိုအခါမျိုးတို့၌ လူအုပ်ကြီးသည် တဖြည်းဖြည်း မှုန်၍မှုန်၍ ဝါး၍ဝါး၍သွားကာ မျက်စိထဲမှ ပျောက်ကွယ်သွား၏။ လူအုပ်ကြီးကို မမြင်တော့။ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း မမြင်မိတော့။ မိမိ ငယ်စဉ်အခါ ကျောင်းတွင်နေစဉ်က ကစားခုန်စားခဲ့ပုံ၊ ရန်ဖြစ်ခဲ့ပုံ၊ အပျိုပေါက်ကလေး အရွယ်သို့ ရောက်သောအခါတွင် အိမ်တွင်းမှုများကို လုပ်ကိုင်ရပ်တို့သည် ပြဇာတ်တစ်ခုကို ကြည့်မြင်နေရာတိသကဲ့သို့ မျက်စိရှေ့တွင် ထင်ထင်ရှားရှား ပေါ်၍ လာကြလေတော့သည်။

ဟက်စတာပရင်းသည် အင်္ဂလန်ပြည်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော မိမိဇာတိချက်မြုပ်ရာ ရွာကလေးကိုလည်း မြင်၍ နေပြန်လေသည်။ ညိုမည်းသော ကျောက်တုံးများဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသည့် ငယ်စဉ်က နေထိုင်ရာ အိမ်အိုကြီးကိုလည်း မြင်မိ၏။ ဆင်းရဲနွမ်းပါး နေရသော်လည်း မိမိတို့

အိမ်အိုရှေ့ မျက်နှာစာတွင် မင်းပေး သွဲ့တံဆိပ် အဆောင်အယောင်များ တပ်ဆင်ထားနိုင်ခဲ့ပုံကိုလည်း ထင်ယောင်မြင်ယမ်း ဖြစ်၍ နေမိ၏။ ဖခင်ဖြစ်သူ၏ မျက်နှာနှင့် မိခင်၏ မျက်နှာကိုလည်း မြင်မိသည်။ အပျိုကလေး အရွယ်သို့ ရောက်လာသောအခါ မိခင်ဖြစ်သူက တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကိုတံ၍ ဆုံးမသော စကားသံများကိုလည်း ကြားယောင်၍ လာရပေသည်။ အပျိုပေါက်ကလေး အရွယ်က မိမိ ချောမောခဲ့ပုံနှင့်တကွ မိမိအား ပိုးပန်းကြသော လူငယ် လူရွယ်များ၏ မျက်နှာများကိုလည်း မြင်မိ၏။ ထိုမျက်နှာများ၏ အကြားမှ မျက်နှာတစ်ခုသည် ထင်းထင်းကြီး ပေါ်ရွှင်လာပြန်လေသည်။ ထိုမျက်နှာမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ မျက်နှာဖြစ်လျက် အသက်အရွယ် အတော်ကြီးရင့်သော မျက်နှာဖြစ်၏။ ထို့ပြင် ဖြူဖပ်ဖြူရော်ရှိကာ ခပ်သွယ်သွယ်နှင့် စာပေပညာ လိုက်စားသူတစ်ယောက်၏ မျက်နှာမျိုးလည်း ဖြစ်ပေသည်။ ထိုမျက်နှာရှိ မျက်လုံးများမှာ မွဲသီသော မျက်လုံးများ ဖြစ်ကြလျက် စာအုပ်များစွာတို့ကို လေ့လာဖတ်ရှုထားသည့် မျက်လုံးများ ဖြစ်၏။ သို့သော် ထိုမျက်လုံးများသည် မွဲသီ၍ ညှိုးငယ်သော အသွင်ကို ဆောင်စေကာမူ ထူးခြားသော အလင်းရောင်တို့သည် ထိုမျက်လုံးများမှ ထွက်ပေါ်လျက် ရှိနေ၏။ မျက်လုံးပိုင်ရှင် ယောက်ျား၏ ကိုယ်ဟန်ကိုလည်း ဟက်စတာပရင်း၏ မျက်လုံးများတွင် ထင်ရှားစွာ မြင်၍ လာရပြန်လေသည်။ ထိုသူ၏ သဏ္ဍာန်မှာ လက်ဝဲပခုံးက လက်ယာပခုံးထက် အနည်းငယ် မြင့်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ သဏ္ဍာန်ပင် ဖြစ်၍ နေပေသည်။ ထိုနောက် ဟက်စတာပရင်းသည် ဥရောပတိုက်ရှိ မြို့ကြီးတစ်မြို့ကို ထင်ယောင် မြင်ယမ်း ဖြစ်၍ လာရပြန်၏။ ထိုမြို့တွင် ပခုံးတစ်ဖက် နိမ့်မြင့် ယောက်ျားတစ်ဦးနှင့် မိမိတို့ နေထိုင်ခဲ့ကြပုံကို ဟက်စတာပရင်း ကောင်းစွာ မှတ်မိနေပေသေးသည်။ သို့ မြင်နေရာမှ ဟက်စတာပရင်းသည် သတိပြန်၍ လည်လာရာ မိမိ၏ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ပြန်၍ မြင်လာလေသည်။ ကြက်သွေးရောင် ထဲ၌ နေသော “အေ” အက္ခရာကို ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် ဆင်မြန်းကာ သမီးငယ်ကို

ပိုက်၍ လူအုပ်ကြီး၏ ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုခြင်းကို မိမိ ယခု ခံနေရသည်မှာ ဟုတ်မှ ဟုတ်လေရဲ့လား ... ဟု ဟက်စတာပရင်း ဝိုးတိုးဝါးတားများပင် ဖြစ်၍ နေရပေသည်။

၄။ မှတ်မိခြင်း

အသည်းနှာလောက်အောင် အရှက်တကွ အကျိုးကြီး နည်း၍ နေရသော စိတ်ဝေဒနာကို ခံစား၍ နေရရာမှ ဟက်စတာပရင်းသည် မိမိအား ဝိုင်းအုံ ကြည့်ရှုနေသော လူအုပ်ကြီး၏ အစွန့်အဖျားတွင် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရသောကြောင့် မိမိ၏ ရှက်စရာကောင်းလှသော အဖြစ်ကိုပင် မေ့လျော့၍ သွားလုမတတ် ဖြစ်၍ သွားရပေတော့သည်။ ဟက်စတာပရင်း ရှေးဦးစွာ မြင်လိုက်ရသော သူမှာ လူရိုင်းနီတစ်ဦး ဖြစ်၏။ လူရိုင်းနီများကို မကြာခဏ တွေ့မြင်ခဲ့ကြဖူး၍ ထိုလူရိုင်းနီသည် ဟက်စတာပရင်း၏ အဖို့ အံ့ဩ စိတ်ဝင်စားလောက်အောင် ထူးခြားသောသူ မဟုတ်ပေ။ ဟက်စတာ ပရင်း၏ မျက်လုံးများကို ဆွဲငင်လိုက်သော သူမှာကား ထိုလူရိုင်းနီ၏ အနီးတွင် မတ်တတ်ရပ်၍ နေသော လူထူးလူဆန်း တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်လေ တော့သည်။ ထိုသူသည် လူရိုင်းနီများ၏ အဝတ်အစားနှင့် လူယဉ်ကျေး တို့၏ အဝတ်အစား နှစ်မျိုးစလုံးကို ရောနှော ဝတ်ဆင်ထားသောသူ တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်ချေသည်။

အဝတ်အစား ခပ်ဆန်းဆန်း ဝတ်ဆင်၍ထားသော ထိုသူမှာ အရပ် ခပ်နိမ့်နိမ့် ဖြစ်ပြီးလျှင် နဖူးရေများ တွန့်လျက်ရှိ၏။ သို့သော် သူ၏ ရုပ်သွင် မှာ အသက်အရွယ် အလွန်တရာအိုမင်းသော ရုပ်သွင်မျိုး မဟုတ်ပေ။ သူ၏ မျက်နှာပေါက်မှာ အသိဉာဏ်ရှိသော သူတစ်ယောက်၏ မျက်နှာပေါက်မျိုး ဖြစ်လေသည်။ အလွန်တရာ ထူးခြားသည်မှာကား အဝတ်အစားကို အဘယ် မျှပင် ကိုးရိုးကားရား ဝတ်ဆင်၍ ထားစေကာမူ သူ၏ လက်ဝဲပခုံးသည်

လက်ယာပခုံးထက် ပိုမို၍ မြင့်နေသည်မှာ ဟက်စတာပရင်း မမြင်ဘဲ မနေ နိုင်အောင် ပေါ်လွင်ထင်ရှားလျက် ရှိနေပေသည်။ ထိုသူ၏ ခပ်သွယ်သွယ် နေသော မျက်နှာပေါက်နှင့်တကွ တစ်ဖက်နိမ့်မြင့် ဖြစ်နေသော ပခုံးတို့ကို မြင်လိုက်ရသော ခဏတွင် ဟက်စတာပရင်း ၏ မျက်လုံးများမှာ ပြူးကျယ် ၍ သွားပြီးလျှင် ယောင်ယမ်း၍ မိမိ၏ ရင်ခွင်ထဲ၌ရှိသော ကလေးငယ်ကို ပို၍တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ပိုက်ထားလိုက်မိပေ၏။ ယင်းသို့ ကယောင်ကတမ်း ပြုမိသောကြောင့်ပင် ရင်ခွင်ထဲရှိ ကလေးငယ်သည် ရုတ်တရက် လန့်၍ ငိုရှာလေတော့သည်။ သို့သော် မိခင်ဖြစ်သူ ဟက်စတာပရင်းသည် ကလေး ငယ် ငိုသံကို ကြားလိုက်မိဟန် မရှိ။

လူဆန်းသည် ဟက်စတာပရင်းအား စူးစူးစိုက်စိုက်ကြီး ကြည့်နေ ပေသည်။ ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်းပင် ထိုသူ၏ မျက်နှာတွင် အကြောများ တဆတ်ဆတ် လှုပ်ရှားလာလျက် စိတ်ဝေဒနာ တစ်စုံတစ်ရာကို အပြင်း အထန် ခံနေရပုံ ပေါ်ပေါက်လျက် ရှိပေသည်။ သူ၏မျက်နှာသည် ညိုမည်း လျက် ညှိုးငယ်သောအသွင်ကို ဆောင်လျက် ရှိပေ၏။ အတော်ကြာမှ ထိုသူ သည် အပျက်ပျက်ဖြစ်နေသော သူ၏ ဣန္ဒြေကို မနည်းကြီး ဆည်နိုင် လေတော့သည်။ ဟက်စတာပရင်း၏ မျက်လုံးများနှင့် သူ၏ မျက်လုံးများ ဆုံမိကြသောအခါ၌ ထိုသူသည် မိမိအား ဟက်စတာပရင်းက ကောင်းစွာ မှတ်မိကြောင်းကို ချက်ချင်း သိ၍သွားကာ သူ၏လက်ညှိုးကို မသိမသာ သူ၏ နှုတ်ခမ်းတွင်ကပ်၍ တိတ်တိတ်နေရန် အမူအရာကို ပြလိုက်လေသည်။ ထိုနောက် အဝတ်အစားကို ကိုးရိုးကားရားနှင့် ပခုံးတစ်ဖက် နိမ့်မြင့်ရှိသော သူသည် သူ၏အနီးတွင် ရပ်၍နေသော ဘော်စတွန်မြို့သား တစ်ယောက် အား ပခုံးကို တို့လိုက်ပြီးလျှင် ရိုသေယဉ်ကျေးသော အမူအရာဖြင့် 'တစ်ဆိတ် ခင်ဗျာ အခု တစ်မြို့လုံးရဲ့ ရှေ့မှောက်မှာ အရှက်တကွ အကျိုးနည်း အောင် အပြစ်ဒဏ် ခံနေရတဲ့ မိန်းမဟာ ဘယ်သူပါလဲ ခင်ဗျာ' ဟု မေးလိုက် လေသည်။

ဤတွင် ဘော်စတွန် မြို့သားကြီးသည် အဝတ်အစား ခပ်ဆန်းဆန်း ဝတ်ထားသောသူကို လည်းကောင်း၊ ထိုသူ၏ အဖော်အလှော် ဖြစ်ဟန် တူသော လူရိုင်းနီကို လည်းကောင်း တစ်ချက် အကဲခတ်၍ ကြည့်လိုက်ပြီး ကာမှ 'ဪ မောင်ရင်က ဒီနယ်သား မဟုတ်ဘူး ထင်ပါရဲ့။ ဒီနယ်သား သာ ဆိုလို့ရှိရင် ဟက်စတာပဲရင်း ရဲ့ အကြောင်းကို သိရမပေါ့။ အဲ ဒီသူငယ်မ နာမည်က ဟက်စတာပဲရင်းတဲ့ကွယံ။ ဒီသူငယ်မဟာ သင်းအုပ် ဆရာကြီး ဒင်းမစ်ဒေးရဲ့ အဆုံးအမကို မနာခံဘဲ အပြစ်ကျူးလွန်လို့ပေါ့ ကွယ်' ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

လူထူးလူဆန်းသည်လည်း ဟက်စတာပဲရင်း ကို တစ်ချက် လှမ်း ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် 'ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်က ဒီနယ်မှာတော့ လူစိမ်းပါပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ နေရာအနံ့ သွားလာနေရတဲ့ ခရီးသည် တစ်ယောက်ပေါ့ ခင်ဗျာ။ ဒုက္ခလည်း အမျိုးမျိုး တွေ့ခဲ့ပါတယ်။ လူရိုင်း တွေက ပြန်ပေးဆွဲသွားလို့ အခုမှ ပြန်ပေးဆွဲခံရတာက လွတ်ပြီး ဒီနယ်ကို ရောက်အောင် ဒီလူရိုင်းတွေက လိုက်ဖို့တာပဲ။ ဒါနဲ့ခင်ဗျာ ဟက်စတာ ပဲရင်း အဲ အဲသည်နာမည် ဟုတ်ပါစ ခင်ဗျာ။ ဟုတ်ကဲ့ အဲသည်မိန်းမရဲ့ အဖြစ်တွေဟာ ဘယ်လိုအပြစ်တွေမို့ အခုလို စင်မြင့်ပေါ် တင်ပြီး အရှက်ကွဲရတဲ့ အပြစ်ဒဏ်ကို ခံနေရတာလဲ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်ကို ပြောမပြန်ဘူးလား' ဟု မေးလိုက်ပြန်၏။

ထိုအခါတွင် ဘော်စတွန်မြို့သားကြီးက 'တခြား ဟုတ်ပါရိုးလား မောင်ရ၊ ဟိုစင်မြင့်ပေါ်က သူငယ်မဟာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ပညာတတ်တစ် ယောက်ရဲ့ မိန်းမပေါ့။ သူတို့လင်မယားဟာ လက်ဦးဆုံးတော့ ဟော်လန်ပြည် က အမ်စတာဒမ်မြို့မှာ နေကြတာပေါ့။ အဲသည်နောက်တော့ကာ သူ့ခင်ပွန်း အင်္ဂလိပ်လူမျိုးဟာ ကျုပ်တို့နဲ့အတူ ဟောဒီ အမေရိကတိုက် မက်ဆာချူး ဆက်နယ်ကို ပြောင်းရွှေ့လာဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ တိုင်းသစ် ပြည်သစ်မှာ ဘဝသစ် ထူထောင်ဖို့ပေါ့လေ။ သို့သော် အဲသည်လူဟာ ကိစ္စကလေးတချို့

မပြီးပြတ်သေးတာနဲ့ အမ်စတာဒမ်မြို့မှာ နေခဲ့ရပြီးတော့ သူ့မိန်းမကိုတော့ ကျုပ်တို့လူစုနဲ့တူတူ သင်္ဘောနဲ့ ထည့်လိုက်တယ်လေ။ ဟောဒီမြို့ကို ကျုပ်တို့ ရောက်လို့ နှစ်နှစ်လောက်ကြာတဲ့ အချိန်အထိ ဟက်စတာပဲရင်းဟာ သူ့ ခင်ပွန်းဆီက ဘာသတင်း အစအနမမှ မကြားရဘူး။ သူ့ယောက်ျားဆီက ဘာမှ မကြားရတဲ့ အဲဒီနှစ်နှစ်အတွင်းမှာ ဟက်စတာပဲရင်းဟာ အခု မြင်တဲ့ အတိုင်း ဖောက်လွှဲဖောက်ပြန်တွေ ဖြစ်တာပေါ့ကွယ်' ဟု ပြောလိုက်ရာ ခပ်ဆန်းဆန်းလူက 'ဪ ဪ ဒီလိုကို ခင်ဗျာ။ သိပြီ သိပြီ။ ကျွန်တော် သိပါပြီ။ ဒါဖြင့် ခင်ဗျာ ဟို သူငယ်မ ဖိုက်တာထက် ကလေးကလေးဟာ ဘယ်သူ့ ကလေးများပါလိမ့်။ ကြည့်ရတာ သုံးလေး လသားလောက်တော့ ရနေပြီ ထင်ပါရဲ့ဗျာ' ဟု ခပ်ဖြူးဖြူး မေးလိုက်ပြန် လေသည်။

ထိုအခါ ဘော်စတွန်မြို့သားကြီးက 'ဒီကလေး အဖေဟာ ဘယ် သူလဲ လို့ဆိုတာ ခုထက်ထိ မသိရသေးဘဲ ပြဿနာကြီးတစ်ရပ် ဖြစ်နေ သပေါ့ကွယ်။ ဗေဒင်မှန်အောင် ဟောနိုင်တဲ့ပုဏ္ဏား ရှာရမလို့ ဖြစ်နေပြီ။ တစ်မြို့လုံးက ဝိုင်းပြီးတော့ မေးကြပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ကလေးအဖေ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါပဲဆိုတာ ဟက်စတာပဲရင်းက မပြောဘူးကွယ်။ တရားသူကြီးတွေ ကပဲ ကလေးအဖေ ပြောဖို့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခေါင်းချင်းရိုက်နေကြတာ ကြာပြီလေ။ အင်း အခု စုဝေးနေတဲ့ လူသိုက်ထဲမှာ ကလေးအဖေ ပါချင် ပါမယ်။ အဲဒါကတော့ သေချာသလောက်ပဲ။ ဘယ်သူမှန်း မသိရတာ ခက်တယ်။ သူ့ကြောင့် သူ့ရင်သွေးကလေးနဲ့ သူ့ တိတ်တိတ်ပုန်း မယားငယ် တို့ အရှက်ကွဲ ခံနေရတာကိုမှ မသနားတော့ဘူးလား မသိဘူး မောင်ရဲ့' ဟု ပြောလိုက်ပြန်လေသည်။

ထိုအခါတွင် လူစိမ်းက 'သူ့ယောက်ျားကိုယ်တိုင် လာပြီးတော့ ဒီကိစ္စကြီးကို ရှင်းပေးဖို့ ကောင်းတာပေါ့ ခင်ဗျာ' ဟု ပြောလိုက်ရာ မြို့သား ကြီးက 'သူ့ယောက်ျားဟာ သေသလား ရှင်သလားတောင်မှ မသိရဘဲ

ကွယ်၊ ဘယ်နှယ် လုပ်ပါ့မလဲ။ အဲသည်လို မုဆိုးမ ဖြစ်မှန်းမသိ မဖြစ်မှန်း မသိရသေးတဲ့ မိန်းမသားမို့ ကျုပ်တို့ တရားသူကြီးတွေက သက်ညှာစွာ စဉ်းစားပြီး ဟက်စတာပရင်းဟာ အခုလို စင်မြင့်ပေါ်မှာ သုံးနာရီရပ်ပြီး တော့ အရှက်ခွဲ ခံရမယ်၊ ပြီးတော့ကာ တစ်သက်လုံး ဒဏ်ခံရတဲ့ အနေနဲ့ သူ့အင်္ကျီရင်ဘတ်မှာ “အေ” အက္ခရာ အနံကို ဆင်မြန်းပြီး မသေမချင်း နေရမယ်လို့ ဒဏ်ခတ်လိုက်ကြတယ်ကွယ်’ ဟု ပြောပြနေလေသည်။

လူစိမ်းသည် ဦးညွှတ်၍ အရိုအသေပြုရာမှ ‘အင်မတန် လျော်ကန် တဲ့ စီရင်ချက်ပါပဲ ခင်ဗျာ၊ ဒါမှ သူဟာ တခြားလူတွေအတွက် စံပြဖြစ်မှာ ပါ။ သူ မသေမချင်း လူတွေဟာ သူ့ကိုကြည့်ပြီး မမိုက်ရဲကြဘူးပေါ့ ခင်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ဗျာ တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်၊ သူနဲ့အတူတူ အပြစ်ကျူးလွန်တဲ့ ယောက်ျားသားဟာ ပုန်းကွယ်နေပြီးတော့ မိန်းမသားတစ်ယောက်တည်း ဒဏ်ခတ်ခံရတာဖြင့် မကောင်းလှပေဘူးဗျာ။ ဒဏ်ခံရမယ်ဆိုရင် အတူတူ တွဲပြီး ခံရတာက တရားပါလိမ့်ဦးမယ်။ နို့ပေမဲ့ဗျာ ဒီကိစ္စမျိုးဟာ တရားခံ မပေါ်ဘဲ မနေပါဘူး၊ ပေါ်လာမှာပါပဲ။ တရားခံ ယောက်ျားဟာ ပေါ်လာမှာ ပါပဲ စောင့်သာ ကြည့်ပါ’ ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

စကားအပြီးတွင် လူစိမ်းသည် မြို့သားကြီးအား အရိုအသေပေး ပြီးနောက် သူ၏ အဖော်ဖြစ်သော လူရိုင်းနီကို တစ်စုံတစ်ရာ တီးတိုး၍ ပြောလိုက်ပြီးလျှင် လူအုပ်ကြီးကြားထဲသို့ တိုးဝင်၍ သွားလေ၏။

လူထူးလူဆန်းနှင့် ဘော်စတွန်မြို့သားကြီးတို့ စကားပြောနေကြ သည့် အချိန်တွင် ဟက်စတာပရင်းသည် စင်မြင့်ပေါ်မှနေ၍ လူထူးလူဆန်း အား စူးစူးဝါးဝါးကြီး စိုက်၍ ကြည့်နေလေသည်။ သူ ကြည့်၍ နေပုံမှာ ကမ္ဘာလောကဓာတ် တစ်ခုလုံးတွင် သူနှင့် လူထူးလူဆန်းတို့ နှစ်ယောက် ထံသာ ရှိတော့သည့်ပုံမျိုး ဖြစ်၍ နေလေသည်။ ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းကပင် ဟက်စတာပရင်းသည် မိမိအား ဝိုင်းဝန်း၍ ကြည့်ရှုနေသော လူအုပ်ကြီး ကိုပင် ကျေးဇူးတင်မိလေသည်။ အကယ်၍သာ မိမိနှင့် လူထူးလူဆန်းတို့

နှစ်ယောက်ထံသာ ကမ္ဘာပေါ်တွင် ရှိမည်ဆိုပါလျှင်ကား မိမိအဖို့၌ မည်မျှ အနေကျပ်မည်ကို ဟက်စတာပရင်း တွေး၍ နေမိလေသည်။ ထိုကြောင့် ဟက်စတာပရင်းသည် လူစုလူဝေးကြီး၏ မျက်မှောက်မှ ဖဲကြည့်သွားရမည် ကိုပင် ကြောက်ရွံ့မိသကဲ့သို့ ဖြစ်၍ နေမိပေသည်။ ဟက်စတာပရင်း ၏ ရင်ထဲတွင် အတွေးမျိုးစုံတို့ ဝဲလှည့်၍ ဗလောင်ဆန်နေသည့် အနိုက်အတန့် တွင် အသံတစ်သံက သူ၏ နောက်မှနေ၍ ‘ငါ၏စကားကို နားထောင်လေ ဟက်စတာပရင်း’ ဟူ၍ ထွက်ပေါ်လာလေရာ၊ ထိုအခါတွင်မှ သတိ လစ်ဟင်းသူကဲ့သို့ ဖြစ်၍နေရာသော ဟက်စတာပရင်းသည် ပြန်၍ သတိရ လာလေသည်။

ထိုအသံသည် အစည်းအဝေး ခန်းမဆောင်ကြီး၏ လသာဆောင်မှ ထွက်ပေါ်လာသော အသံပင် ဖြစ်လေသည်။ ဤလသာဆောင်သည် လူထု နှင့် သက်ဆိုင်သော ကြေညာချက် အမျိုးမျိုးတို့ကို မြို့ပြဆိုင်ရာ အုပ်ချုပ်သူ အရာရှိများက အများသူငါ ကြားအောင် ကြေညာရာဌာနပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုနေရာတွင် မြို့နယ်မင်းကြီးဖြစ်သူ ဘယ်လင်ဟမ်နှင့် တကွ သူ၏ ကိုယ်ရံတော် လေးယောက်တို့ ထိုင်လျက် ရှိကြလေသည်။ မင်းကြီး၏ အပြင် အခြားသော မြို့နယ်အုပ်ချုပ်သူ အရာရှိ အမှုထမ်းများလည်း ရှိ၍ နေကြ လေသည်။

မိမိ၏အမည်ကို ခေါ်သံ ကြားလိုက်သောအခါ၌ ဟက်စတာပရင်း သည် လသာဆောင်ဆီသို့ မျက်လွှာကို လှန်၍ မော်ကြည့်လိုက်ရှာလေသည်။ အရာရှိတစ်စုသည်ကား ဟက်စတာပရင်း အား စီရင်ချက်ချကာ အပြစ်ပေး သူများ ဖြစ်လေသည်။ ဝိုင်းအုံ ကြည့်ရှုနေသော လူအုပ်ကြီးမှာ ဟက်စတာ ပရင်းအား ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်၍ နေကြစေကာမူ ဟက်စတာပရင်း၏ အပေါ်တွင် မည်သို့မျှ အပြစ်ဒဏ် ခတ်နိုင်သူများ မဟုတ်ပေ။ ထိုအချက်ကို တွေးမိရာသော ဟက်စတာပရင်းသည် လူစု လူဝေးကြီး၏ မျက်လုံးဒဏ်ထက် လသာဆောင်ပေါ်ရှိ အရာရှိများ၏ လေသံ

ကို ပိုမို၍ ကြောက်ရွံ့နေရပေသည်။ ထိုကြောင့် လသာဆောင်ပေါ်သို့ လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်သောအခါတွင် ဟက်စတာပရင်း၏ မျက်နှာတွင် သွေးဆုတ် သွားလျက် တစ်ကိုယ်လုံးလည်း တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်၍ လာရရှာလေတော့ သည်။

ဟက်စတာပရင်း၏အမည်ကို ခေါ်လိုက်သော အသံသည် ဂိုဏ်းအုပ် ကြီး ဂျွန်ဝီလဆင်၏ အသံပင် ဖြစ်လေသည်။ ဂိုဏ်းအုပ်ကြီးသည် ဟက်စ တာပရင်းအား ကဲ၍ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် 'အဘယ် ဟက်စတာ ပရင်း... အသင်သည် ကျွန်ုပ်၏ လက်ထောက်ဖြစ်သော သင်းအုပ်ဆရာ ဒင်းမစ်ဒေး၏ အဆုံးအမကို ခံယူနေရသောသူ ဖြစ်သည်။ အသင်သည် ကျွန်ုပ်အား အသင်၏ ပြစ်မှုအားလုံးတို့ကို ဖွင့်အနံ့၍ ပြောကာ ဘုရားသခင် ၏ ခွင့်လွှတ်ခြင်းကို ခံယူမည်လော၊ သို့တည်းမဟုတ် ကျွန်ုပ်၏ လက် ထောက် ဖြစ်သူ သင်းအုပ်ဆရာ ဒင်းမစ်ဒေး၏ ရှေ့မှောက်၌ သင်၏ ပြစ်မှု အားလုံးတို့ကို ဖွင့်အနံ့၍ ဘုရားသခင်၏ ခွင့်လွှတ်ခြင်းကို ခံယူမည်လော' ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ထိုကဲ့သို့ မေးပြီးသောအခါ၌ လသာဆောင်ပေါ်တွင် ရှိသော လူစု သည် တီးတိုး တီးတိုးနှင့် ဖြစ်၍ သွားကြလေသည်။ ထိုနောက် မင်းကြီး ဖြစ်သူ ဘယ်လင်ဟမ်က တည်ကြည်ငြိမ်သက်သော မျက်နှာထားဖြင့် ဒင်းမစ်ဒေး၏ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီးလျှင် 'သင်းအုပ်ဆရာကြီး ဒင်းမစ်ဒေး ခင်ဗျား... ဒီကိစ္စမှာ ဟက်စတာပရင်းဟာ သင်းအုပ်ဆရာကြီး ရဲ့ အပြော အဟော အဆုံးအမကို ခံယူနေသူ ဖြစ်တဲ့အတွက် သူ့ရဲ့ ဖွင့်ဟဝန်ခံချက်ကို ရဖို့ ခင်ဗျားမှာ တာဝန်အများကြီး ရှိနေပါတယ်' ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

မင်းကြီးကိုယ်တိုင်က ဤကဲ့သို့ တာဝန်ချပေးလိုက်သောကြောင့် လူထုကြီးသည် သင်းအုပ်ဆရာ မစ္စတာဒင်းမစ်ဒေးကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက် မိကြလေသည်။ ဒင်းမစ်ဒေးမှာ အင်္ဂလိပ် တက္ကသိုလ်ကြီး တစ်ခုမှ ပညာ တတ်မြောက်ခဲ့ပြီးလျှင် အမေရိကန်ပြည်နယ်ရိုင်းကြီး၌ ဘော်စတန်မြို့

တည်ထောင်ဖွင့်လှစ်ထားသော အခါတွင် လာရောက်၍ သင်းအုပ်ဆရာ အဖြစ်ဖြင့် အမှုထမ်း၍ နေရသော လူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ ကျမ်းစာ နားကောင်း၍ ဘုရားသခင်ကို အလွန်ယုံကြည်သူ ဖြစ်သောကြောင့် ဒင်းမစ်ဒေးအား တစ်မြို့လုံး၊ တစ်နယ်လုံးကပင် လေးစားလျက် ရှိကြပေ သည်။ သူ၏ ရုပ်ရည်သဏ္ဍာန်မှာ တွေ့လိုက်လျှင် တစ်ခါနှင့် မှတ်မိလောက် သော ရုပ်ရည်သဏ္ဍာန်မျိုး ဖြစ်လေသည်။ အရပ်ရည်၍ မဟာနဖူး ကျယ်ပြီး လျှင် ရိုဝေသော မျက်လုံးများရှိလျက် နှုတ်ခမ်းများမှာ တရွရွ လှုပ်ရှားကာ အသိဉာဏ် လျင်မြန်ထက်မြက်သော အရည်အချင်းကို ပြသလျက် ရှိကြပေ သည်။ အနေအထိုင်လည်း ရိုးသား၏။ သန့်ရှင်း သပ်ရပ်စွာ နေထိုင်တတ် သူလည်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုကြောင့် ဒင်းမစ်ဒေးအား တစ်မြို့လုံးကပင် ချစ်ကြောက်ရိုသေဖြစ်၍ နေကြရပေသည်။

ဂိုဏ်းအုပ်ဆရာကြီး ဂျွန်ဝီလဆင်သည် ဒင်းမစ်ဒေးဘက်သို့ လှည့် ၍ 'ကံ ... ဟိုသူငယ်မကို မောင်ကိုယ်တိုင်ပဲ စစ်ဆေးပေတော့' ဟု အမိန့် ချလိုက်လေသည်။

ဒင်းမစ်ဒေးသည် ဦးခေါင်းညွတ်၍ အတော်ကြာအောင် ဘုရား သခင်ထံ၌ ဆုတောင်း၍ နေပြီးမှ လသာဆောင်ရှေ့ပိုင်းသို့ ထွက်၍ လာ ပြီးလျှင် -

'အဘယ် ဟက်စတာပရင်း... အသင်သည် အကယ်၍ ဝိညာဉ်၏ ငြိမ်းချမ်းမှုကို လိုလားငြားအံ့။ အကယ်တီ ဝိညာဉ်၏ ငြိမ်းချမ်းမှုကို လိုလား ပါလျှင် အသင်သည် အသင်နှင့်အတူ ကျင့်ဝတ်ပျက်ပြား ဖောက်ပြန်သူ၏ အမည်ကို ထုတ်ဖော်လေလော့။ ထိုသူအား မှားယွင်းစွာ သနားသောအားဖြင့် သူ၏ အမည်ကို ထိမ်ဝှက်၍ မထားလင့်။ အဘယ်မျှပင် ရာထူးကြီးမြင့်သူ၊ ဂုဏ်သရေကြီးမြင့်သူ ဖြစ်စေကာမူ ထိုသူအား ထိမ်ဝှက်၍ မထားလင့်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်သည် သင်တို့၏ အပြစ်ကို သိနှင့်ပြီး ဖြစ်၍နေပေသည်။ အပြစ်ရှိသောသူသည် အပြစ်ရှိသူ

တို့ သွားရာလမ်းကိုသာ လိုက်ရပေမည်။ အကယ်၍ သင်သည် ထိုသူ၏ အမည်ကို ထုတ်ဖော်၍ မပြောဘဲ နေပြားအံ့။ သင်သည် အပြစ်ရှိသောသူကို အပြစ်မရှိသူသဖွယ် ထပ်မံလိမ်လည်မှု ပြု၍နေအောင် အားပေးသည်နှင့် တူ၍ နေပေလိမ့်မည်' ဟု အောင်မြင် လေးနက်သော အသံဖြင့် ပြောလိုက် လေသည်။

မစ္စတာ ဒင်းမစ်ဒေး၏ အသံမှာ အင်မတန်အောင်မြင်၍ လှိုက်လှိုက် လှဲလှဲ ရှိလှပေ၏။ မစ္စတာ ဒင်းမစ်ဒေး၏ အသံ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ရှိသည် နှင့်အမျှ ထိုအသံကို ကြားရသူ ပရိသတ် အားလုံးတို့မှာလည်း ရင်ထဲတွင် တလိုက်လိုက်ဖြစ်၍ လာရပေသည်။ ထိုအခိုက်အတန့်တွင် ဟက်စတာပရင်း ၏ ရင်ခွင်ထဲ၌ ရှိသော ကလေးငယ်သည် အော်၍ ငိုလိုက်ရှာလေသည်။ ဟက်စတာပရင်းသည် ကလေးငယ်၏ ငိုသံကို မကြားလိုက်မီဘဲ မစ္စတာ ဒင်းမစ်ဒေးအား မျက်လုံးချင်းဆိုင်၍ မော်ကြည့်ကာ သူ့ခေါင်းကို ခါယမ်း ၍ ပြောလိုက်လေသည်။

မစ္စတာ ဂျွန်ဝီလဆင်သည် ဟက်စတာပရင်း ခေါင်းခါ၍ ပြလိုက် သော အခါ၌ ပို၍ စိတ်တိုလာဟန်ဖြင့် 'အဘယ် ဟက်စတာပရင်း ... သင်၏ ရင်ခွင်ထဲ၌ရှိသော သမီးငယ်ကပင်လျှင် သင့်အား အပြစ်ရှိသူ၏ အမည်ကို ထုတ်ဖော်၍ပြောရန် တိုက်တွန်းသောအားဖြင့် ငိုကြွေးလျက် ရှိချေပြီ။ ထိုကြောင့် အပြစ်ရှိသူ၏ အမည်ကို ထုတ်ဖော်၍ ပြောလော့ ...။ အသင်သည် နောင်တ တရားရ၍ ထိုသူ၏ နာမည်ကို ထုတ်ဖော်ပြောဆို ပါလျှင် သင့်အား တစ်သက်ပတ်လုံး ကြက်သွေးရောင် နီရဲသောစာလုံးကို ရင်အုံတွင် ဆင်မြန်းရသည့် အပြစ်ဒဏ်မှ ကင်းလွတ်ချမ်းသာခွင့် ငါတို့ ပေးအံ့' ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

လသာဆောင်ပေါ်တွင် ငြိမ်သက်၍ သွား၏။ သို့သော် လူအုပ်ကြီး ထဲမှ အသံတစ်သံက 'မင့်ကလေးကို အဖေပေါ်အောင် ပြောပါလား' ဟု တင်းမာစွာ ပြောလိုက်လေ၏။ အသံရှင်မှာ အခြားသူ မဟုတ်။ ပဲခုံးတစ်ဖက်

နိမ့်မြင့်နှင့် လူထူးလူဆန်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ဤတွင် ဟက်စတာပရင်းသည် အသံရှင်ကို လှည့်၍ ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် 'ကျွန်မ မပြောနိုင်ပါဘူး၊ ကောင်း ကင်ဘဲက ဘုရားသခင်သာ ဒီကလေးရဲ့ဖခင် ဖြစ်ပါတော့မယ်။ ကျွန်မ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မပြောနိုင်ပါဘူး' ဟု ဆိုလိုက်လေသည်။

မည်သို့မှ တိုက်တွန်း၍မရသော ဟက်စတာပရင်းအား ကြည့်ကာ ဂိုဏ်းအုပ်ဆရာကြီး မစ္စတာ ဂျွန်ဝီလဆင်သည် လူထုကြီးအား မကောင်းမှု များနှင့် ပတ်သက်၍ ကျမ်းစာဟောလေတော့သည်။ လူထုကြီးသည် မစ္စတာ ဝီလဆင်၏ စကားကို ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေကြ၏။

ထိုအခိုက်အတန့်ကလေးတွင် ဟက်စတာပရင်းသည် အရှက်၏ ဗဟိုချက်ဖြစ်သော စင်မြင့်ပေါ်၌ မတ်တတ်ရပ်လျက်ရှိကာ သူ၏ မျက်လုံး များမှာ အရောင်အဆင်း ကင်းပဲ့လျက် လူသေအလောင်းကောင်၏ မျက်လုံး များကဲ့သို့ ဖြစ်၍ နေပေသည်။ ကြာရှည် မတ်တတ်ရပ်၍ နေရသဖြင့် ပင်ပန်း နွမ်းရီသော အသွင်သည်လည်း မျက်နှာတွင် ပေါ်ပေါက်လျက် ရှိနေပေ သည်။ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ နွမ်းနယ်၍ နေရသူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း စူးစိုက်သော မျက်လုံးများနှင့် မိမိအား ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုနေကြသော လူအုပ်ကြီးနှင့်တကွ လသာဆောင်ပေါ်ရှိ အရာရှိများကိုပင်လျှင် လုံးဝ ဥပေက္ခာပြု၍ ထားသော ဟန်မျိုး ရှိနေပေသည်။ မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်သဖွယ် မတ်တတ်ရပ်၍ နေရသော အခိုက်အတန့်တစ်လျှောက်လုံးတွင်ပင် ဂိုဏ်းအုပ်ဆရာကြီး ဂျွန်ဝီလဆင် သည် အဆက်မပြတ် မကောင်းမှုတရားတို့၏ မကောင်းကျိုး ပေးပုံကို ဟော၍နေပေသည်။ ဟောပြောသံသည် လူအုပ်ကြီး၏ အဖို့တွင် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ဖြစ်သော်လည်း ဟက်စတာပရင်း ၏ နားတွင်းသို့မူကား မဝင်ပေ။ ဟက်စတာပရင်းသည် ငြိမ်သက်လျက် ငိုငိုငိုကြီး ဖြစ်၍နေရာ၏။ သူ၏ရင်ခွင်တွင် ဖွေပိုက်၍ထားသော ကလေးငယ်မှာမူကား ပြင်းထန်လှ သော နေရောင်ခြည်၏ ဒဏ်ကို မခံမရပ်နိုင်သည့်အလား တအိအိနှင့် ငိုကြွေး လျက် ရှိနေပေသည်။ ဟက်စတာပရင်းသည် ကလေးငယ်အား အငိုတိတ်

အောင် ကြိုးစားချောမောရာ၏။ သို့သော် ထိုကဲ့သို့ ချောမောပုံမှာ စက်ရုပ် သဏ္ဍာန်နှင့် တူ၍ နေပေသည်။

သို့နှင့်ပင် တဖြည်းဖြည်း မွန်းတည့်ခဲ့၏။ မွန်းတည့်ချိန်သို့ ရောက် ခဲ့သော အခါတွင် ဟက်စတာပရင်း၏ အပြစ်ဒဏ် ခံရသောအချိန် ဧပြီ ဖြစ်သောကြောင့် မြို့ပြဆိုင်ရာ အရာရှိက ဦးဆောင်၍ ဈေးမြေကွက်လပ်မှ ထောင်ဘက်သို့ ပြန်လည် ခေါ်ဆောင်၍ သွားလေသည်။ လူအုပ်ကြီးသည် ဟက်စတာပရင်း၏ နောက်မှလိုက်၍ ကြည့်ကြ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ဟက် စတာပရင်းသည် ထောင်အတွင်းသို့ရောက်ကာ ရှေ့က ထောင်တံခါးကြီး ပိတ်၍သွားသော အခါတွင်မှ လူအုပ်ကြီး၏ ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုသော မျက်လုံး ဒဏ်မှ လွတ်ကင်း၍ သွားရရှာလေတော့သည်။

၅။ တွေ့ဆုံခြင်း

ထောင်ထဲသို့ ပြန်လည်ရောက်ပြီးသည့်နောက်တွင် ဟက်စတာပရင်းသည် အလွန်တရာ စိတ် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားလျက် ဂနာမငြိမ်နိုင်အောင် ဖြစ်၍နေသည်ကို ထောင်အရာရှိများသည် တွေ့မြင်ကြရလေသည်။ ထို့ ကြောင့် ဟက်စတာပရင်း သူ့ကိုယ်သူ သတ်၍သေမည်ကို စိုးရိမ်နေသော ထောင်အရာရှိတို့သည် မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်၍ ကြည့်နေကြပေသည်။ အထူးသဖြင့် သူ၏ ရင်သွေးကလေးအား သတ်ဖြတ်၍ ပစ်လိုက်မည်ကို ဝိုမို စိုးရိမ်၍ နေကြပေသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ညပိုင်းသို့ ရောက်၍လာ၏။ ဟက်စတာပရင်း သည် ထောင်အရာရှိများ၏ အမိန့်ကို လုံးဝ မနာခံဘဲ ထောင်မှူးဖြစ်သူ မစ္စတာ ဘရက်ကက်အား ရန်တွေ့ကာ ဆူဆူညံညံ ပြုလုပ်လျက် ရှိနေရာ ထောင်မှူးသည် ဟက်စတာပရင်း၏ အဖို့ ဆရာဝန်တစ်ယောက် ခေါ်မှ သင့်လျော်လိမ့်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။ ဟက်စတာပရင်းကို ကုသ

ရန်သာ မကသေး။ တစ်နေ့လုံး အရှက်ကွဲ ခံခဲ့ရကာ ဒေါအဖြစ်ကြီး ဖြစ်လျက် စိတ်မနံ့သူကဲ့သို့ တုန်လှုပ်ချောက်ချား၍ နေရာရှာသော ဟက်စတာပရင်းမှာ နို့လည်၍သွားလေရာ ကလေးငယ်ကလေးမှာလည်း ချဉ်ပေါက်၍နေသော နို့ရည်ကို သောက်စို့ရသဖြင့် ဝမ်းနာနေလျက် တင့်တို တရယ်ရယ်နှင့် ဖြစ်၍ နေလေသည်။

ထောင်မှူးသည် ဟက်စတာပရင်းထံသို့ ဆေးဝါးနားလည်သူ တစ်ဦးအား ခေါ်ဆောင်၍ လာခဲ့ပေသည်။ ထိုသူမှာကား အခြားသူ မဟုတ်။ ဈေးမြေကွက်လပ်တွင် ဟက်စတာပရင်းအား အပြစ်ဒဏ်ခတ်စဉ် အခါက စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ရှုနေခဲ့သော လူထူးလူဆန်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုသူ အား မြို့ပြဆိုင်ရာ အရာရှိတို့က ပြစ်မှုတစ်ခုနှင့် မစ္စပဲနွဲနိုင်သော်လည်း မသင်္ကာစရာ လူတစ်ယောက်အနေဖြင့် ထောင်ထဲသို့ 'သွင်း၍ အကျဉ်းချ ထားကြပေသည်။ ထိုသူ၏ အဆိုအရ သူသည် လူရိုင်းနီတို့၏ ပြန်ပေး ဆွဲခြင်းကို ခံရ၍ ပြန်ပေးဘဝမှ လွတ်မြောက်ခါစ ဖြစ်သည်ဟု အဆိုရှိလေ ရာ ထိုစကားကို မြို့ပြဆိုင်ရာ အရာရှိတို့က မယုံကြည်ကြသဖြင့် ထောင် သွင်း အကျဉ်းထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုသူ၏ အခြေအနေကို စုံစမ်း၍ ပြီးကြသော အခါတွင်မှ သင့်လျော်သော အပြစ်ဒဏ်ကိုပေးရန် သို့မဟုတ် လွတ်၍ပစ်လိုက်ရန် မြို့ပြဆိုင်ရာ အရာရှိတို့က ရည်ရွယ်၍ ထားကြပေ သည်။ ထိုသူအား လွတ်မပစ်မီ လူရိုင်းနီ အကြီးအကဲများနှင့် တွေ့ဆုံ၍ စုံစမ်းမေးမြန်းရန်ကိုလည်း အရာရှိများက ရည်ရွယ်၍ ထားကြပေသည်။ ထိုသူသည် သူ၏အမည်ကို မေးရာ၌ ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ် ဟု ပြောခဲ့၏။

ထောင်မှူးသည် ရော်ဂျာအား ဟက်စတာပရင်း၏ အခန်းသို့ ခေါ်ခဲ့ လေသည်။ အခန်းတွင်းသို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တင့်တို တရယ်ရယ် နှင့် စိတ်တုန်လှုပ်ချောက်ချား၍နေသော ဟက်စတာပရင်းသည် ချက်ချင်း ငြိမ်သက်၍ သွားလေရာ ထောင်မှူးပင်လျှင် အံ့အားသင့်၍ သွားမိ၏။

ဟက်စတာပရင်းအား ကြည့်ရသည်မှာ လူသေကဲ့သို့ မလှုပ်မယှက် ဖြစ်၍ နေပေသည်။

အခန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါတွင် လူထူးလူဆန်းက 'မိတ်ဆွေကြီး ခင်ဗျား ... ကျုပ်ကို ကျုပ်လူနာနဲ့အတူ ထားပစ်ခဲ့ပါ။ ခဏကလေးကြာလို့ ရှိရင် ဟက်စတာပရင်းဟာ ခင်ဗျားအမိန့် အားလုံးကို လိုက်နာပြီးတော့ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် အေးအေးဆေးဆေး နေရပါစေမယ်' ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ ထောင်မှူးလည်း ငြိမ်သက်၍ ဟက်စတာပရင်းအား အံ့ဩစွာ ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် 'အေးဗျား ... တတ်နိုင်သလောက် ကုသစမ်းပါဦး။ ဒီမိန်းမက စုန်းပူးသလိုလို၊ နုတ်ပူးသလိုလိုနဲ့။ သူ့သား မငြိမ်ရင်ဖြင့် ကျုပ်တော့ ဒုက္ခပါပဲဗျာ' ဟု ပြောဆိုကာ ဟက်စတာပရင်း၏ အခန်းထဲမှ ထွက်၍ သွားလေတော့သည်။

ထိုသူမှာ ဆေးဆရာ ဟူ၍ အမည်ခံ၍ ထားသည်နှင့်အညီ လူထူးလူဆန်းသည် ဟက်စတာပရင်း၏ အခန်းထဲသို့ ဝင်ရာ၌ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာဖြင့် ဝင်ခဲ့လေသည်။ ထောင်မှူး ထွက်၍ သွားသောအခါတွင်လည်း ထိုလူထူးလူဆန်းသည် ဟက်စတာပရင်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လျက် ငြိမ်သက်စွာပင် ကြည့်၍နေပေသည်။ ထိုအချိန် တစ်ချိန်လုံးတွင် ဝမ်းနာ၍နေသော ကလေးငယ်သည် တတွန့်တွန့် တလိမ်လိမ်နှင့် တအိအိ ငိုကြွေးလျက် ရှိနေရှာပေသည်။ ထိုကြောင့် ဆေးဆရာအမည်ခံ လူထူးလူဆန်းသည် ရှေးဦးပထမ တွန့်လိမ်၍နေသော ကလေးငယ်ကို အသေအချာ စစ်ဆေး၍ ကြည့်ပြီးလျှင် သူ၏ အိတ်ထဲမှ သားရေအိတ်တစ်လုံးကို ထုတ်လိုက်ပြီးနောက် ထိုသားရေအိတ်တွင် ပါရှိသည့် ဆေးမည်အမျိုးမျိုးတို့ အနက်မှ ဆေးတစ်မည်ကို ယူပြီးလျှင် ရေခွက်တစ်ခွက်တွင် ဆေးကို ရေနှင့် ဖျော်လိုက်လေသည်။

လူထူးလူဆန်းသည် ဆေးခွက်ကို ဟက်စတာပရင်းအား ကမ်း၍ ပေးလိုက်ပြီးလျှင် 'ကဲ ... ကလေးက မင်းကလေးပဲ။ အဲဒီတော့ကာ ဒီဆေး

ကို တိုက်လိုက်ရင် ကလေးဟာ ခိုက်နာသက်သာသွားလိမ့်မယ်။ တိုက်သာ တိုက်ပေတော့၊ ကိုယ်တိုင် တိုက်ပေတော့' ဟု ပြောလိုက်၏။ သို့ရာတွင် ဟက်စတာပရင်းသည် ဆေးခွက်ကို တွန်း၍ ဖယ်လိုက်ပြီးလျှင် လူထူးလူဆန်း၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်၍ နေရာက 'ဘာလဲ ... ရှင်က အပြစ်မဲ့တဲ့ ကလေးကလေးကို လက်စားချေမလို့လား ဟင်' ဟု ညည်းတွားသော အသံဖြင့် ပြောလိုက်ရှာလေသည်။

ထိုအခါတွင် လူထူးလူဆန်းက 'ကြံကြီးစည်ရာ ဟက်စတာပရင်းရယ်၊ ဒီ ကံဆိုးမိုးမှောင်ထဲမှာ အရှက်ကွဲပြီးမှ မွေးလာရတဲ့ ကလေးကို ငါက သေအောင် သတ်ပစ်ပါမလား။ ငါ ခု တိုက်တဲ့ ဆေးဟာ ကလေးဝမ်းနာပျောက်တဲ့ ဆေးပါ။ မကြောက်ပါနဲ့... တိုက်သာ တိုက်ပါ' ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ သို့သော် ဟက်စတာပရင်းသည် မတုန်မလှုပ်ပင် ရှိ၍ နေသောကြောင့် လူထူးလူဆန်းသည် ကလေးကို သူ့ကိုယ်တိုင် ဖွေကာ ဖျော်၍ထားသော ဆေးကို တိုက်လိုက်လေသည်။ ဆေးဝင်၍ သွားပြီးနောက် မကြာမီပင် ဆေးစွမ်းပြကာ ကလေးသည် တွန့်လိမ်နေရာမှ ငြိမ်သက်ပြီးလျှင် အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။ ကလေး အိပ်ပျော်သွားသော အခါတွင် လူထူးလူဆန်းသည် ဆေးတစ်ခွက်ကို ထပ်ဖျော်၍ 'ကဲ... ဟောဒါကလေးကို သောက်လိုက်၊ မင်း နေကောင်းသွားပါလိမ့်မယ်' ဟု ပြောကာ ဆေးခွက်ကို ဟက်စတာပရင်းအား လှမ်း၍ ပေးလိုက်၏။

ဟက်စတာပရင်းသည် လူထူးလူဆန်း၏ မျက်လုံးများကို စူးစိုက်၍ ကြည့်ရင်း ဆေးခွက်ကို ယူလိုက်သည်။ သူ၏ မျက်လုံးများသည် သင်္ကာယနမကင်းသော အရိပ်အယောင်များ ဖုံးလွှမ်းလျက် ရှိနေပေသည်။ ဟက်စတာပရင်းသည် အိပ်ပျော်၍နေသော ကလေးရှိရာသို့ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးနောက်-

'ရှင် သေဆေးများ တိုက်နေတာလား... ဟင်၊ ကျွန်မလည်း သေချင်ပါတယ်။ ရှင်လက်ချက်နဲ့ပဲ သေရသေရ၊ မြန်မြန် သေရရင်လည်း မြန်မြန်

အေးတာပါပဲ'ဟု ပြောလိုက်သောအခါ လူထူးလူဆန်းက 'သောက်သာ သောက်ပါ ဟက်စတာပရင်းရယ်၊ မင်းကို ငါ မသတ်ပါဘူး။ မင်းကို သတ်လို့ ရှိရင် မင်းအဖို့မှာ ဝမ်းသာစရာကြီး ဖြစ်သွားမှာပေါ့။ မင်း မသေရဘူး။ မင်း သက်တမ်းကုန်အောင် ဒီလောကကြီးမှာ နေရမယ်။ တစ်သက်လုံး အရှက်တကွ အကျိုးနည်း ဖြစ်နေရတဲ့ အပြစ်ဒဏ်ကြီးကို မင်း ခံရမယ်။ မင်းကို ငါ သတ်လိုက်လို့ရှိရင် မင်းဟာ ဒီဘဝဆိုးကြီးက လွတ်ပြီးတော့ အပြစ်ဒဏ် ပေါ့သွားမှာပေါ့။ မင်း တစ်သက်လုံး စိတ်ဆင်းရဲနေရတဲ့ ဘဝ မျိုးမှာ မင်း သေချင်လျက်နဲ့ မသေရဘဲ အတွင်းဆွေး ဆွေးတာကိုသာ ငါ မြင်ချင်တယ်။ မင်း စိတ်ထဲမှာ "ငါဟာ... ငါ့ ယောက်ျားကို သစ္စာဖောက် မိပါကလား" ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ တစ်သက်လုံး ယူကျွေးမရဖြစ်ပြီး နေရစေမယ်။ တစ်ကမ္ဘာလုံးကလည်း မင်းကို မသေမချင်း ဝိုင်းပြီး လက်ညှိုးထိုးနေကြ လိမ့်မယ်။ ဒီတော့ သောက်သာ သောက်ပါ ဟက်စတာပရင်းရယ်... ငါ မင်းကို မသတ်ပါဘူး'ဟု တည်ကြည်ငြိမ်သက်သော မျက်နှာထားဖြင့် ပြော လိုက်လေသည်။

ထိုစကားကို ကြားလိုက်သော အခါတွင် ဟက်စတာပရင်းသည် သူ့လက်တွင်းရှိ ဆေးခွက်ကို တစ်ကျိုက်တည်းနှင့် မော့၍ သောက်ချလိုက် လေ၏။ လူထူးလူဆန်းသည် ကလေး၏အနီးတွင် ထိုင်နေရာမှ ဟက်စတာ ပရင်း အနီးသို့ လာ၍ ထိုင်လိုက်လေသည်။ ပြီးလျှင် ဖြေသိမ့်သော အသံဖြင့်-
'ကဲ ငါ တစ်ခု မေးပါရစေကွယ်၊ မေးမှာက မင်း ဘယ်ပုံ ဘယ်နည်းနဲ့ အရှက်တကွ အကျိုးနည်း ဖြစ်ရတယ် ဆိုတာ ငါ မမေးလို ပါဘူး။ ဒီကိစ္စဟာ တို့နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ အပြစ် ပါပါတယ်။ ငါကလည်း မိုက်၊ မင်းကလည်း စိတ်ပျော့တော့ ဒီကိစ္စ ဖြစ်ရတာပဲ။ ငါဟာ မင်းကို လက်ထပ်ခင် တစ်သက်လုံး လူပျိုကြီးဘဝနဲ့ နေခဲ့ပြီးမှ ငါ မင်းကို လက်ထပ်မိတာဟာ ငါ့အပြစ်ပါပဲ'ဟု ပြောလိုက်ရာ ဟက်စတာပရင်းက 'ကျွန်မလည်း လက်ထပ်လိုသာ လက်ထပ်ခဲ့ရတယ်၊ ရှင့်ကို မချစ်ပါဘူး။

ကျွန်မ အစကတည်းက ဘွင်းဘွင်းကြီး ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား'ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်လေသည်။

'ငါ့ကိုကလည်း မိုက်တာပါပဲ။ လူပျိုကြီးဘဝနဲ့ နေရတဲ့အဖြစ်ကို ငါ တင်းတိမ်ရောင့်ရဲ မနေဘဲနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုချင်တာဟာ ငါ့ရဲ့ အမှားပေါ့ ကွယ်။ ငါ့ရဲ့ အထီးကျန်ဘဝကို ခိုပြည်ပါစေတော့ဆိုပြီး ငါ မင်းကို လက်ထပ် ခဲ့မိပါတယ်'

'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ကျွန်မတော့ ရှင့်ကို အကြီးအကျယ် သစ္စာ ဖောက်မိပါပြီ'

'ငါကလည်း မင်းကို သစ္စာဖောက်မိတာပါပဲကွယ်၊ မချစ်ဘဲနဲ့ ငါက မင်းကို အတင်း ယူခဲ့မိတာကိုး။ ဒါကြောင့် ငါ မင်းကို အပြစ်မတင်ပါဘူး။ ငါ မိုက်တာလည်း ပါတယ်၊ မင်း မိုက်တာလည်း ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟက်စတာပရင်းရယ် တို့နှစ်ယောက်စလုံးကို စော်ကားတဲ့လူရဲ့ နာမည် ကိုတော့ ပြောပြပါကွယ်'

ဤတွင် ဟက်စတာပရင်းသည် သူ၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ လူထူးလူဆန်း အား စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် 'သူ့နာမည်ကိုတော့ ရှင့် ဘယ်နည်း နဲ့မှ မသိရဘူး၊ ကျွန်မ မပြောဘူး။ မေးမနေနဲ့ အလကားပဲ'ဟု ဆိုလိုက် လေသည်။

လူထူးလူဆန်းသည် မချီပြီး ပြုံးလိုက်ရာက 'အေးလေ စောင့် ကြည့်သေးတာပေါ့ကွယ်၊ တခြားလူတွေ မသိအောင် မင်း ဖုံးထားနိုင်ပေမဲ့ ငါ မသိအောင် မင်း ဖုံးထားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ ရှာပြမယ် မင်းနဲ့ ကိစ္စဖြစ်တဲ့ လူကို ငါ မသိ သိအောင် လုပ်ပြမယ်။ မကြာပါဘူး မကြာ ပါဘူး၊ ငါ သိအောင် လုပ်ပြပါမယ်'ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ သို့ ပြောသည့် အနိုက်အတန်တွင် လူထူးလူဆန်း၏ မျက်လုံးများမှာ တဝင်းဝင်း တောက် ပြောင်၍ လာကြလေရာ ဟက်စတာပရင်းသည် မျက်လုံးချင်း မဆိုင်ရဲ လောက်အောင်ပင် ဖြစ်၍ သွားရလေတော့သည်။

လူထူးလူဆန်းက ဆက်၍ 'အေးလေ.... မင်း မပြောချင်လည်း နေပေါ့၊ ဒီလူဟာ သူ အသက်ရှင်နေရတာ ဘုရားသခင် ဒဏ်ခတ်ခံပြီး နေရတာနဲ့ အတူတူ ဖြစ်မှာပါပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ သူလည်း သူ့စိတ် ထဲမှာ တထင့်ထင့်နဲ့ နေသွားရမယ်လို့ ကိုင်း... ဒီတော့ကား မင်း မပြော ချင်လည်း နေပေါ့၊ ငါကတော့ မသိ သိအောင် ကြိုးစားမှာပဲ။ အေး... တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ မင်းရဲ့ ရည်းစားကို မင်း လျှို့ဝှက်ထားသလို ငါ အကြောင်းကိုလည်း မင်း လျှို့ဝှက်ထားပါ။ ဒီအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ ရှိရင် ငါ့ကို သိတဲ့လူ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး။ ငါဟာ မင်းယောက်ျားဖြစ်တဲ့ အကြောင်း ဘယ်သူမှ မသိပါစေနဲ့။ ငါ မင်းကိုလည်း မယားအဖြစ်က ဘယ်တော့မှ မစွန့်လွှတ်ဘူး။ ဒါမှ မင်းဘဝဟာ တစ်သက်လုံး ငရဲပြည် ရောက်နေရသလို ဖြစ်နေမယ်'

'ဒီလိုဖြစ်ရင်လည်း ရှင်ကိုယ်ရှင် ဘယ်သူပါပဲဆိုတာ အတည့်အလင်း ကြေညာပြီးတော့ ကျွန်မကို ကွာပစ်လိုက်ပါလား'

'ဘယ်ဖြစ်မလဲကွယ်၊ လင်ငယ်နေတဲ့ မိန်းမရဲ့ ခင်ပွန်းအဖြစ်နဲ့ ငါ့ကိုယ်ငါ အရှက်ကွဲ မခံချင်ပါဘူး။ သို့ပေမဲ့ ငါဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဆိုတာတော့ လူသိမခံဘဲနဲ့ ငါ သွားချင်ရာသွား၊ လာချင်ရာ လာပြီး နေမယ်။ ဒီတော့မှ မင်းရဲ့လင်ငယ်ဟာ ငါ့ကို အမြဲကြောက်ပြီး၊ ငါလာမှာကို စိုးရိမ်ပြီး တစ်သက်လုံး စာထိတ်ထိတ်နဲ့ နေသွားရလိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့ ငါ ဘယ်သူ ဆိုတာကို မင်း ဘယ်သူမှ မပြောပါနဲ့'

'ကောင်းပါပြီ ရှင်'
'မင်း ကျမ်းကျိန်ပါ'

ဟက်စတာပရင်းသည် ဘုရားသခင်ကို တိုင်တည်၍ မိမိခင်ပွန်း သည် အကြောင်းကို မည်သူ့ကိုမျှ မပြောပါဘူးဟု ကျမ်းကျိန်ဆိုလိုက် လေသည်။

ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ် အမည်ခံ လူထူးလူဆန်းသည် အားရပါးရ

ပွီးလိုက်ပြီးနောက် 'ကဲ မမဟက်စတာပရင်း ရှေ့ ခင်ဗျားဘဝရဲ့ ကျုပ် ဘဝ ဒီနေရာမှာပဲ လမ်းခွဲကြစို့' ဟု ဆိုလိုက်လေသည်။

၆။ အပ်ချုပ်သည် ဘဝ

ဟက်စတာပရင်းသည် ထောင်ဒဏ် အပေးခံရသော ရက်များ စေ့သဖြင့် ထောင်မှ လွတ်၍ လာခဲ့လေသည်။ ထောင်တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သော အခါမှာ ဟက်စတာပရင်းသည် မှောင်ထဲမှနေ၍ နေရောင် အလင်းဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ ရလေသည်။ ယခင်တစ်ကြိမ် ထောင်မှထွက်၍ ဈေးမြေကွက်လပ်တွင် အရှက်ကွဲ အပြစ်ဒဏ် သွား၍ ခံရစဉ်က ဟက်စတာပရင်းသည် မိမိ အဘယ် သို့ သွား၍ အဘယ်သို့ ပြုရမည် ဆိုသည်ကို တိတိကျကျ သိခဲ့ပေသည်။ ထိုကြောင့် မားမားမတ်မတ် ရပ်၍ စိတ်ထားတည်တည်ဖြင့် လမ်းလျှောက် သွားနိုင်ခဲ့သည်။ ယခုမူကား မိမိတစ်ယောက်တည်း ကလေးငယ်နှင့် ထောင် ဝမှ ထွက်လိုက်သောအခါ အဘယ်သို့ သွားရမုန်း မသိဘဲ ယောင်ချာချာ ဖြစ်၍ နေရပေသည်။ မိမိ၏ အနာဂတ်အရေး အတွက် တွေးလိုက်တိုင်းပင် ဟက်စတာပရင်း ရင်လေး၍ နေလေတော့သည်။ လောကအလယ်တွင် သားတစ်ကောင် တိုးလိုးတွဲလောင်းနှင့် နေထိုင်၍ သွားရမည့်အရေးမှာ မလွယ်လှ။ လူတကာ၏ လက်ညှိုးထိုးခြင်း၊ ကဲ့ရဲ့သင်္ဂြိုဟ် စကားတင်း ဆိုခြင်းကို ခံသွားရမည့် ဘဝမှာ လုံးဝ စိတ်ချမ်းသာဖွယ်ရာ မရှိ။ တစ်နေ့ပြီး တစ်နေ့၊ တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် စိတ်ဆင်းရဲနှင့်သာ ကြုံတွေ့၍ တစ်သက်လုံး နေထိုင်သွားရတော့မည်ကို တွေးလိုက်တိုင်း ဟက်စတာပရင်းသည် ရူးလု မတတ် ဖြစ်ရလေသည်။

ဟက်စတာပရင်းသည် မိမိ၏ ဇာတိရပ်ရွာဖြစ်သော အင်္ဂလန်သို့ သော်လည်းကောင်း၊ ဥပရောပတိုက်ရှိ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်သို့ သော်လည်း ကောင်း သွားရောက်နေထိုင်ကာ ဘဝဟောင်းကို ဇာတ်မြုပ်၍ ခပ်ကုပ်ကုပ်

နေချင်လျှင်လည်း ဖြစ်နိုင်၏။ သို့သော် ဟက်စတာပရင်းသည် ဤ ဘော်စတွန်မြို့မှ မခွာနိုင်ပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဤဘော်စတွန်မြို့တွင် ဟက်စတာပရင်းသည် မိမိ အပြစ်ဒဏ် ခံရရာဒေသ အဖြစ်ဖြင့် ဆက်လက်နေထိုင်သွားရန် သံယောဇဉ်ကြီး၍ နေရပေသည်။ မိမိ မိုက်မှားမိသော အပြစ်ဒဏ်ကို မိမိ မသေမချင်း ခံ၍ သွားတော့မည်ဟု ဟက်စတာပရင်း ဆုံးဖြတ်သည် ဖြစ်သောကြောင့် ဤဘော်စတွန်မြို့ကလေးမှ မခွာဘဲ နေလေသည်။

ဘော်စတွန်မြို့၏ အဖျား ကျွန်းဆွယ် တစ်နေရာတွင် သက်ငယ်မိုးထားသော အိမ်ကလေးတစ်လုံးသည် လူနေရပ်ကွက်များနှင့် အတော်လှမ်းလှမ်း ဝေးကွာစွာ တည်ရှိ၍ နေ၏။ ထိုအိမ်ကလေးမှာ လက်ဦးက နယ်သစ် ဖွင့်သူတစ်ဦး ဆောက်လုပ် နေထိုင်သွားသော အိမ်ကလေး ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုနေရာမှာ အသီးအနှံ စိုက်ပျိုးရန် မြေဩဇာ မကောင်းသောကြောင့် အိမ်ဆောက်သူသည် အိမ်ကိုစွန့်၍ အခြားနေရာတစ်ခုသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားခဲ့လေသည်။ အိမ်ကလေးသည် ပင်လယ်ကမ်းခြေ၌ တည်ရှိပြီးလျှင် မျှော်ကြည့်လိုက်မည် ဆိုပါက ပင်လယ်ကွေ့ကြီးကို လည်းကောင်း၊ သစ်တောများ ဖုံးအုပ်၍နေသော တောင်ကုန်းများကို သော်လည်းကောင်း တွေ့မြင်နိုင်ပေသည်။ အိမ်ကလေး၏ ပတ်လည်တွင် ချုံပုတ်များ ပေါက်လျက် ရှိသည်။ ထိုကြောင့် အဝေးမှကြည့်လျှင် အိမ်ကလေးကို ထက်ဝက်မျှသာ မြင်ရပေသည်။

ဟက်စတာပရင်းသည် ထိုအိမ်ကလေး၌ နေထိုင်ခွင့် အမိန့်စာကို မြို့ပြဆိုင်ရာ အရာရှိများထံမှ တောင်းယူလိုက်၏။ အရာရှိများသည် ဟက်စတာပရင်းအား အကျယ်ချုပ် သဘောဖြင့် မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်ရှုနေကြသူများ ဖြစ်လေရာ လူသူနှင့် ဝေးသော ထိုအိမ်ကလေးတွင် ဟက်စတာပရင်း နေမည်ဟု ခွင့်တောင်းလာသော အခါ၌ အသာတကြည်ပင် ခွင့်ပေးခဲ့ကြလေသည်။ အိမ်နေခွင့် ရသောအခါ ဟက်စတာပရင်းသည် သူပိုင်သော ပစ္စည်း

ကလေးများကို ယူဆောင်ကာ ကလေးငယ်နှင့်အတူ ထိုအိမ်ကလေးသို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့လေသည်။

ဘော်စတွန်မြို့ကလေး၏ အဖို့တွင် တစ်ယောက်တည်း ကလေးငယ် တစ်ယောက်နှင့် လူသူကင်းမဲ့ရာတွင် နေရရာသော ဟက်စတာပရင်းမှာ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာ မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်၍နေပေသည်။ ထိုအိမ်ကလေး ဆီသို့ လှမ်းမျှော်၍ ကြည့်လိုက်တိုင်း ရင်ထဲ၌ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်ကြရ၏။ ကလေးငယ်များသည် ဟက်စတာပရင်း နေထိုင်သော အိမ်ကလေးဆီသို့ အထူးအဆန်းတစ်ခု အနေဖြင့် မနီးမဝေးမှ လာ၍ ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှု တတ်ကြသည်။ ကြည့်လိုက်တိုင်းပင် အိမ်ကလေး၏ ပြတင်းပေါက်၌ ထိုင်ကာ ဟက်စတာပရင်းသည် အပ်ချုပ်၍ နေသည်ကို အစဉ်လိုလို တွေ့ရလေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ၌ အိမ်တံခါးပေါက်တွင် မတ်တတ်ရပ်၍ နေသည်ကို လည်းကောင်း၊ အိမ်ဘေးရှိ ခြံကလေးထဲ၌ ဟင်းသီးဟင်းရွက်များကို စိုက်ပျိုးနေသည်ကို လည်းကောင်း မြင်သည့်အခါတွင် မြင်ရပေသည်။ တစ်ခါ၌မူကား ဟက်စတာပရင်းသည် နိမြန်းသော “အေ” အက္ခရာကို ခင်ဘတ်တွင် ဆင်မြန်းလျက် ထိုအိမ်ကလေးမှ ထွက်၍လာသည်ကို တွေ့ရလေရာ ကလေးများသည် မိမိတို့ အနီးသို့ ဟက်စတာပရင်း ရောက်လာသောအခါတွင် အနားကပ် မခံဝံ့ကြဘဲ သုတ်သီးသုတ်ပျာ ထွက်ပြေးကြလေတော့သည်။

အသိမိတ်ဆွေ ဟူ၍ လုံးဝ မရှိဘဲ တစ်မြို့လုံး၏ ရွတ်ချခြင်းကို ခံ၍နေရရှာသော ဟက်စတာပရင်းသည် ငတ်ငတ်ပြတ်ပြတ်ကား မဖြစ်ပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဟက်စတာပရင်းသည် အချုပ်အလုပ်ပညာကို ကောင်းမွန်စွာ တတ်သောကြောင့် ဖြစ်၏။ သူ၏ ဂါဝန် ရင်ဘတ်ပေါ်၌ အရှက်ကွဲ ခံရသော အထိမ်းအမှတ် “အေ” စာလုံးကိုပင် လှပသော ပန်းဖွင့်တစ်ခုသဖွယ် ချုပ်လုပ်နိုင်သော ဟက်စတာပရင်း၏ လက်ရာမှာ အလွန်တရာ ကောင်းမွန်လေရာ ရွှေချည်ထိုး၊ ငွေချည်ထိုး အချုပ်အလုပ်များနှင့် ပတ်သက်၍ ဟက်စတာပရင်းမှာ ငွေငင်လမ်းကလေး ပြောင့်လျက်ရှိလေ၏။

ထိုခေတ်အခါက အဝတ်အစားများမှာလည်း အထက်တန်းစားများ အဖို့၌ ရွှေချည်ငွေချည် ထိုးရသော ခြယ်လှယ်မှုများ အလွန်တရာ များပြားသော ခေတ်ဖြစ်၏။ အထူးသဖြင့် ပွဲကြီးလမ်းကြီးများတွင် ဝတ်ဆင်ရန် သူဌေး သူကြွယ်များ၊ တရားသူကြီးများ၊ စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ အရာရှိများနှင့် မြို့အုပ် မြို့ချုပ် အမှုထမ်း အရာထမ်းတို့သည် ရွှေချည်ငွေချည်ထိုးဖြင့် အထူးတလည် ခြယ်လှယ်၍ထားသော အဝတ်အစားများကို အဆောင်အယောင် အဖြစ်ဖြင့် ဝတ်ဆင်ကြရလေရာ ရာထူးခန့်အပ်ပွဲများ၊ ခရစ်ယာန် သာသနာရေးဆိုင်ရာ ပွဲများတွင် ဝတ်စားရန်အတွက် ဝတ်ရုံများကို ဟက်စတာပရင်းက ရွှေချည် ငွေချည်ထိုး၍ ပေးရလေသည်။ ထိုမျှမကသေး။ အသုဘကိစ္စများ၌ အနိစ္စ ရောက်သူကို နောက်ဆုံး ပြုစုသောအနေဖြင့် ရွှေချည်ထိုး ငွေချည်ထိုး ဝတ်ရုံ များကို လွှမ်း၍ မြှုပ်နှံလေ့ရှိကြပေရာ ဟက်စတာပရင်းမှာ လက်မလည်နိုင် အောင်ပင် အလုပ်များ ရှိနေပေသည်။ ကလေးသူငယ်များအား ခရစ်ယာန် ဘာသာသို့ သွတ်သွင်းသော နှစ်ခြင်းမင်္ဂလာပွဲ စသည်တို့၌လည်း ကလေး ငယ်များအတွက် ပိုးဝတ်ရုံများကို ရွှေချည်ငွေချည် ထိုးပေးရသော လုပ်ငန်း ကလည်း ရှိလေသေးသည်။

ထိုကြောင့် တဖြည်းဖြည်းဖြင့်ပင် ဟက်စတာပရင်းသည် ဝင်ငွေ ကလေး ရုကာ ငတ်မည်ပြတ်မည်ကို မပူပင်ရတော့ဘဲ ဟန်ကျပန်ကျ အခြေ တကျ ရှိ၍လာခဲ့ပေသည်။ ဟက်စတာပရင်းသည် အစွမ်းကုန် ကြိုးစား၍ လုပ်ကိုင်ရာ လများစွာ မကြာမီတွင် ပြည်နယ်မင်းကြီး၏ အင်္ကျီလက်မောင်း၌ ဆင်ယင်သော ရွှေချည်ထိုး ငွေချည်ထိုး ပန်းခက်များမှာ ဟက်စတာပရင်း၏ လက်ရာများ ဖြစ်၍ လာခဲ့၏။ စစ်ဗိုလ်များသည် ဟက်စတာပရင်း၏ လက်ရာများဖြစ်သော လည်ပတ်များကို ပတ်ကြ၏။ သင်းအုပ်ဆရာများပင် လျှင် မိမိတို့၏ စလွယ်များကို ဟက်စတာပရင်းအား ရွှေချည်ငွေချည် ထိုးစေခဲ့ကြလေသည်။ ကလေးငယ်များ၏ ဦးထုပ်များတွင်လည်း ဟက်စ တာပရင်း၏ လက်ရာကို တွေ့ရပြန်၏။ ဟက်စတာပရင်း၏ လက်ရာ

ရပြည့်စာတစ်စောင်

အများပင်လျှင် ခေါင်းထဲ၌ထည့်ကာ မြှုပ်နှံရာသို့ ပါသွားပေါင်း များလှလေ ပြီ။ ထိုကဲ့သို့ အမျိုးမျိုး အထွေထွေသော ရွှေချည်ငွေချည်ထိုး လုပ်ငန်းများကို ဟက်စတာပရင်း လက်မလည်အောင် လုပ်ကိုင်ရသော်လည်း မလုပ်ဘဲ နေရသော ရွှေချည်ငွေချည်ထိုး အလုပ်တစ်မျိုးကား ရှိသေး၏။ ယင်းသည် မှာကား သတို့သမီးများ ဝတ်ရုံ ဇာပဝါများကို ရွှေချည်ငွေချည် ထိုးရသော အလုပ် ဖြစ်လေသည်။ ဟက်စတာပရင်းသည် အကျင့်ပျက်ပြားသူ ဟူ၍ တစ်မြို့လုံးက ယူဆကာ အရှက်ခွဲခြင်း ခံရသည် ဖြစ်လေရာ သတို့သမီး အဝတ်အစားကို ဟက်စတာပရင်း၏ လက်နှင့်ထိလျှင် သန သည်ဟုပင် ယူဆ၍ နေကြလေသည်။

ဟက်စတာပရင်းသည် ရိုးရိုးကုပ်ကုပ်ချည်းသာနေ၍ အစစ အရာရာ တွင် မြိုးခြံလေသည်။ အဝတ်အစားများကိုပင် ကြမ်းတမ်းသော ပိတ်များ ဖြင့် ချုပ်၍ ဝတ်၏။ သူ့ကလေးငယ် အတွက်ကိုမူ သူ့ တတ်နိုင်သမျှ အကောင်းဆုံး ပစ္စည်းများကို ရှာဖွေဝယ်ယူ၍ ချုပ်လုပ်ပေးလေသည်။ ကလေးငယ်သည် ဝတ်ကောင်းစားလှကလေးများနှင့် အလွန် ကြည့်၍ ကောင်းသော ကလေးဖြစ်၏။ ကလေးငယ်ကို အလိုလိုက်ကာ အဝတ် ကောင်း အစားကောင်းများကို ဝယ်ယူပေးသည့်အပြင် ဟက်စတာပရင်းသည် အပိုငွေအားလုံးတို့ကို မိမိထက် ဆင်းရဲသော သူများအား ပေးလှူလေ့ ရှိပေ သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ရွှေချည်ထိုး ငွေချည်ထိုး အလုပ်များကို ချ၍ ထားကာ ဆင်းရဲသူများအတွက် အင်္ကျီများကို အလကားချုပ်၍ ပေးတတ် လေသေးသည်။ ဤနည်းဖြင့် ဟက်စတာပရင်းသည် သူ့ဘဝကလေးတွင် သူ နေ၍ ဖြစ်အောင် ဖန်တီးရရှာပေသည်။ သို့သော် တစ်မြို့လုံးကမူ သူ့အား ရွံ့ကြောက်ကြီး ကြောက်လျက် ရှိနေသေး၏။ ချုပ်လုပ်ပြီးစီးသော အထည် များကို သွား၍ရုံရာတွင် လည်းကောင်း၊ ရွှေချည် ငွေချည်ထိုးရန် အထည်များ ကို သွား၍ လက်ခံယူရာတွင် လည်းကောင်း မိန်းမသားများသည် ဟက်စတာ ပရင်းအား နှိပ်နှိပ်စက်စက် စကားဖြင့် ဖိစီး၍ ပြောဆိုကြသည်။ တစ်ခါ

ရပြည့်စာတစ်စောင်

တစ်ရံတွင် ဟက်စတာပရင်း၏ ကျေးဇူးနှင့်မကင်းသော လူဆင်းရဲများကပင် ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချသော စကားများကို ပြောကြပေသေးသည်။ ဟက်စတာပရင်းသည် သူ့အပြစ်ကိုသူ သိသောကြောင့် မည်သည့်နေရာတွင်မဆို ခေါင်းငုံ့၍သာ ခံခဲ့ပေသည်။ မည်သူ့ကိုမျှ ပြန်လှန်ချေပ ပြောဆိုခြင်း မရှိရှာပေ။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ သွား၍ ဆုတောင်းဝတ်ပြုရာတွင်လည်း ဂိုဏ်းချုပ် ဂိုဏ်းအုပ်များသည် ဟက်စတာပရင်းအား သူတို့ ဟောပြောသော စကားထဲတွင် သာကေအဖြစ်ဖြင့် ထည့်၍ မကောင်းမှုပြုသူ တစ်ဦးအနေဖြင့် ဟောပြောတတ်ကြပေသည်။ ဟက်စတာပရင်းသည် ကလေးသူငယ်များကို ကြောက်တတ်၍ လာပေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မြို့ထဲသို့ ရောက်ပြီဆိုလျှင် ကလေးသူငယ်များသည် ဟက်စတာပရင်းနောက်မှ လိုက်၍ ပြောင်လှောင်သရော် တတ်ကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုပြင် လူတိုင်း လူတိုင်းက သူ၏ ရင်အုံပေါ်၌ ဆင်ယင်၍ ထားရသော “အေ” စာလုံးများကို စူးစိုက်၍ ကြည့်လိုက်ပြီဆိုလျှင် ဟက်စတာပရင်းမှာ ကြည့်လိုက်သည့်အချိန်တိုင်း အသည်းနှင့်ကာ နှင့်ကာ သွားရရှာပေသည်။ ကာလကြာသောအခါတွင် ဟက်စတာပရင်းသည် လမ်းမထွက်ရဲလောက်အောင်ပင် ဖြစ်၍ နေရာပေတော့သည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဟက်စတာပရင်းသည် အသည်းကြော့လှအောင်ပင် ကြံရရှာ၏။ ထိုသို့သော အခါမျိုးမှာကား မိမိ၏ ရင်အုံပေါ်တွင် ရှိသော “အေ” စာလုံးကို မျက်လုံးအစုံတို့က ကြည့်လိုက်သည့် အခါမျိုးပင် ဖြစ်သည်။ ထိုမျက်လုံးရှင်သည် မိမိအား ထို “အေ” စာလုံးကို ဆင်မြန်းစေရအောင် ဖန်တီးခဲ့သောသူပင် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ထိုသူ၏ ကြည့်ရှုခြင်းကို ခံလိုက်ရသော အခါ၌ ဟက်စတာပရင်းသည် ယူကျုံးမရ ဖြစ်၍ သွားရပေသည်။ သို့သော် “ငါတစ်ယောက်တည်း အပြစ်ရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သူ့မှာလည်း အပြစ်ရှိတာပဲ” ဟူသော အတွေးဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဖြေသိမိမိသော စိတ်လည်း ပေါ်ပေါက်၍ လာတတ်ပေသေးသည်။

တစ်ယောက်တည်း ဤကဲ့သို့ နေရာရာတွင် ဟက်စတာပရင်းသည် မိမိ၏ ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် ဆင်မြန်း၍ ထားရသော “အေ” စာလုံးကို ကြည့်လိုက်မိတိုင်း “လောကမှာ ငါတစ်ယောက်တည်းသာ အပြစ်ရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ တခြားလူတွေလည်း ငါလိုပဲ လျှို့ဝှက်ချက်တွေနဲ့ ပါကလား” ဟူ၍ တွေးသည့် အခါတွင် တွေးမိလေသေးသည်။

၇။ ပုလဲ

ဟက်စတာပရင်းသည် သူ၏ သမီးကလေးကို “ပုလဲ” ဟု နာမည်ပေး၍ ထားလေသည်။ လောကအလယ်တွင် မျက်နှာငယ်ရှာသော အဖြစ်ဆိုးကြီးမှ ပေါ်ထွန်းလာခဲ့ရသည့် သမီးကလေးကို မိခင်ဖြစ်သူတို့၏ မေတ္တာဖြင့် ရတနာတစ်ပါးသဖွယ် ချစ်ခင်ကြင်နာသည် ဖြစ်သောကြောင့် “ပုလဲ” ဟု အမည်ပေးထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ပုလဲကလေးသည် ဖအေ မပေါ်ဘဲ မွေးရသော ကလေးပင် ဖြစ်စေကာမူ ဘုရားသခင်၏ တန်ခိုးတော်ကြောင့် အလွန်တရာ လှပသော ကလေးငယ် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ လူတကာတို့ ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချခြင်းကို ခံယူ၍ လူ့ပြည်သို့ ရောက်လာရပါလျက်နှင့် ကံတရားက ဆန်းကြယ်စွာ စီမံဖန်တီးသောကြောင့် ကလေးသည် အခြားကလေးများထက် ပိုမို၍ လှပနေပေတော့သည်။ ဟက်စတာပရင်းသည် သမီးကလေးအား အလွန်တရာ ချစ်ရှာပေ၏။ သို့သော် လင်ကောင်မပေါ်ဘဲ မွေးခဲ့ရသောကလေး ဖြစ်သည့် အတွက် ဟက်စတာပရင်းမှာ တစ်ခါတစ်ခါ၌ ကလေးငယ်တွင် တစ်စုံတစ်ခု အကြီးအကျယ် ဒုက္ခကျရောက်လိမ့်မည်ဟု တွေးတောကာ စိုးရိမ်သောက ပူပြင်းစွာ ရှိတတ်လေသေးသည်။ ကလေးငယ်သည် ကိုယ်ကာယတွင် ချိုယွင်းချက် လုံးဝ မပါပေ။ လှပသလောက် အားအင်ရှိသော ကလေး ဖြစ်ပြီးလျှင် ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားဟန်တွင်လည်း အလွန်တရာ သွက်လက် ဖျတ်လတ်သော ကလေးငယ် ဖြစ်ပေသည်။ မည်သည့် အဝတ်ကိုပင် ဝတ်၍

ပေးလိုက်စေကာမူ ကြည့်၍ကောင်းသောကလေး ဖြစ်၍ နေပေသည်။ မိခင်ဖြစ်သူကလည်း ကံဆိုးမကလေး ဖြစ်သောကြောင့် လှပေ့ဆိုသော အဝတ်ကလေးကိုပင် ချုပ်လုပ်၍ ဝတ်ဆင်စေလေရာ ပင်ကို လှပြီးသား ဖြစ်သော ပုလဲကလေးမှာ ပိုမို၍ လှပနေပေသည်။ ကလေးငယ်၏ အဝတ် အစားများတွင် ဟက်စတာပရင်းသည် ပန်းခက် ပန်းနွယ်များကို အလှဆုံး ဖြစ်အောင် ထိုးချုပ်၍ ပေးလေရာ ချစ်စရာအတိ ဖြစ်၍ နေပေသည်။

ပုလဲကလေးသည် ဖခင်မရှိဘဲ ကြီးပြင်းလာရသော ကလေးပီပီ စိတ်မူမမှန်လှဘဲ စိတ်အလွန်တရာ ကြီးသည်ကို မိခင်ဖြစ်သော သူသည် သတိထားမိပေသည်။ ထိုကလေးကို ပဋိသန္ဓေရှိ၍ နေစဉ်ပင် မိခင်ဖြစ်သူမှာ စိတ်ဒုက္ခကြီးစွာ ရောက်ခဲ့ရသောကြောင့် မိခင်၏ စိတ်ဓာတ်သည် ကလေး ငယ်သို့ပင် ကူးစက်ကာ ပုလဲကလေးသည် စိတ်ဓာတ်အလွန်ပြင်းထန်ခြင်း ဖြစ်သည် ဟုလည်း ဟက်စတာပရင်း တွေးမိလေသေးသည်။ ထိုခေတ် ထိုအခါက မိဘတို့သည် သားသမီးများကို တင်းကျပ်စွာ ဆုံးမကြရသော ခေတ် ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် ဟက်စတာပရင်းသည် သမီးကလေးအား တင်းကျပ်စွာ မဆုံးမမိအောင် သတိထားရလေသည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ပုလဲသည် စိတ်အပြောင်းအလဲ မြန်သလောက် စိတ်ဓာတ်လည်း ပြင်းထန်သည့်အပြင် မိခင်ဖြစ်သူက နှုတ်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ မျက်စောင်း ထိုး၍ လည်းကောင်း အရိပ်ပြကာ ဆုံးမသည့် အခါမျိုးတွင် ဂရုစိုက်တတ်သူ မဟုတ်ပေ။ ရိုက်မောင်း ပုတ်မောင်း ဆုံးမလျှင်လည်း နှာခံလေ့ မရှိ။ သူ စိတ်ထင်ရာကိုသာ လုပ်တတ်သော ကလေးဖြစ်သည်။ ထိုကြောင့် တစ်ခါ တစ်ခါ၌ ဟက်စတာပရင်းသည် သူ၏ သမီးကလေးအား လူစိတ်ရှိသော ကလေးမှ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါလေစဟု တွေးသည့်အခါတွင် တွေးလိုက်မိ ပေသည်။ တစ်ခါတစ်ခါတွင် ပုလဲသည် ဟက်စတာပရင်း၏ အဖို့၌ လေလွင့် ၍ နေသော လိပ်ပြာဝိညာဉ်ကလေး တစ်ခုနှင့်ပင် တူ၍နေပေသည်။ ကြမ်းပြင် ပေါ်တွင် သူကြိုက်သလို ဆော့၍နေပြီးနောက် ကြောင်စိစိကလေး ပြုံးကာ

အိပ်ပြင်ဘက်သို့ ပြေး၍ ထွက်သွားတတ်၏။ ထိုကဲ့သို့ ကြောင်စိစိ ပြုံးတတ် သော အပြုံးကလေးသည် ပုလဲအား ဆုံးမ၍ မရနိုင်တော့ပြီဟု သိရသော အချက် လက္ခဏာတစ်မျိုးလို ဖြစ်၍နေပေသည်။ ပုလဲ၏ တောက်ပ ပြောင်လက်၍ မည်းနက်လှသော မျက်လုံးများတွင် ထိုကြောင်စိစိ အပြုံး ကလေး ပေါ်၍လာပါက ဟက်စတာပရင်းသည် သမီးငယ်အား မဆုံးမ တော့ဘဲ လက်လျှော့၍ ထားလိုက်ရပေသည်။ ထိုကြောင်စိစိ အပြုံးကလေး ပေါ်၍လာလျှင် ဟက်စတာပရင်းသည် ပုလဲအား ပြေး၍ ပွေ့ချီကာ အထပ် ထပ် နမ်းရှုပ်မိ၏။ ရင်ခွင်တွင် တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက်၍ ထားမိ၏။ တစ်ခါ တစ်ခါ၌ ပုလဲသည် လေလွင့်၍နေသော ဝိညာဉ်လိပ်ပြာကလေးသဖွယ် အဝေးသို့ လွင့်၍များ သွားလေမည်လားဟု ဟက်စတာပရင်း ထင်မိလေ သည်။ ပုလဲသည် မိခင်ကို ကြောက်လည်း မကြောက်၊ ခင်လည်း မခင်တွယ် လှပေ။ မိမိ၏ ဘဝကို အညွန့်တုံးခံကာ မွေးလာခဲ့ရသော သမီးကလေးသည် မိမိအား သံယောဇဉ် ပါးရှားလှသဖြင့် ဟက်စတာပရင်းမှာ ငိုသည့်အခါ ငိုမိပြန်လေသည်။ သို့သော် မိခင် ငိုပြီဟုဆိုလျှင် ပုလဲသည် မျက်စောင်းထိုး၍ ကြည့်တတ်ပေသည်။ လက်သီးကလေးကိုဆုပ်ကာ မျက်နှာထား အို၍ နေတတ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ မိခင်ဖြစ်သူ ငိုယို၍ နေသည်ကို အားရပါးရ ရယ်မောကာ ကြည့်၍ နေတတ်ပေသည်။ တစ်ခါတစ်ခါကျမှ သာလျှင် ငိုနေသော သူ့မိခင်ကို လည်ပင်းဖက်၍ ရောနှော ငိုယိုတတ်ပေသည်။ ပုလဲ ကလေး၏ စိတ် အပြောင်းအလဲမြန်ပုံ၊ စိတ်ဓာတ်ပြင်းပြပုံကို နားမလည် နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေရသော ဟက်စတာပရင်းသည် မနိုင်မနင်းနှင့် သရဲတစ်ကောင်ကို မွေးမိသော ဆေးဆရာကဲ့သို့ ဖြစ်၍ နေပေသည်။ ထိုကြောင့် ပုလဲကလေး အိပ်ပျော်နေသော အခါမှ သာလျှင် ဟက်စတာ ပရင်းသည် သမီးငယ်ကို စိတ်ချလက်ချ အားရပါးရ ချစ်ရပေတော့သည်။ ငြိမ်သက်စွာ အိပ်ပျော်နေသော အခါမှသာလျှင် ပုလဲသည် မိမိ ပိုင်သော ရတနာကလေး ဖြစ်သည်ဟု ဟက်စတာပရင်း စိတ်ချနိုင်ပေသည်။

ပုလဲကလေးသည် စကားပြောတတ်၊ ပြေးလွှား ကစားခုန်စား တတ်သော အရွယ်သို့ ရောက်လာခဲ့၏။ ဟက်စတာပရင်းသည် သမီးကလေးအား အခြားသော ကလေးသူငယ်တို့နှင့်အတူ ကစားခုန်စား ရယ်မောမြူးရွှင်သည်ကို မြင်လို ကြားလို၏။ သို့သော် ဘော်စတွန်မြို့ ကလေးလောကထဲသို့ ပုလဲကလေးမှာ မဝင်နိုင်ရှာပေ။ ပုလဲသည် မကောင်းမှုမှ ပေါက်ဖွားလာခဲ့ရသော ကလေးငယ် ဖြစ်၍နေပေသည်။ ပုလဲသည် မိမိ၏ အဖော်သဟာကင်းမဲ့သောဘဝကို အလိုအလျောက် ရိပ်မိနေဟန် တူ၏။ ဟက်စတာပရင်းသည် ထောင်မှ လွတ်သည့် နေ့ကစ၍ ပုလဲကို ဘယ်သောအခါမှ မခွဲခွဲ မြို့ထဲသို့ အလုပ်လက်ခံသွားလျှင် ပုလဲကလေးအား ရင်ခွင်တွင် ပွေ့ချို၍ သွားခဲ့ပေသည်။ လမ်းလျှောက်နိုင်သော အရွယ်သို့ ရောက်သောအခါတွင် ဟက်စတာပရင်းသည် ပုလဲအား လက်တွဲ၍ ခေါ်သွားလေ့ ရှိပေသည်။ မြို့ထဲသို့ ခေါ်သွားသော အခါများ၌ ပုလဲသည် အခြားကလေးများ တစ်ခုတစား ကစား၍ နေကြသည်ကို မြင်ရ၏။ ထိုကလေးများသည် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း သွားတမ်း ကစားကြ၏။ လူရိုင်းနီများနှင့် တိုက်ခိုက်သည့်သဏ္ဍာန် ကစားကြ၏။ မျက်နှာဖုံးများစွပ်ကာ စုန်းကလေးလုပ်တမ်း ကစားကြ၏။ အခြား ကလေးများက ကစား၍ နေသည်ကို ပုလဲသည် စိုက်၍သာ ကြည့်၏။ ထိုကလေးများနှင့် အသိမိတ်ဆွေဖြစ်ရန် မည်သည့်အခါမှ မကြိုးစားပေ။ အခြားကလေးများက စကားလာ၍ပြောလျှင် ပြန်၍မပြော။ တစ်ခါတစ်ရံ၌ ပုလဲကလေး၏ ဘေးသို့ အခြားကလေးများက လာရောက် ဝိုင်းရံကာ ပြောင်လှောင်ကြ၏။ ထိုအခါတွင် ပုလဲသည် ကျောက်ခဲများကို ကောက်ကာ ထိုကလေးများအား ပေါက်တတ်ပေသည်။ ပါးစပ်မှလည်း သံကုန် အော်ဟစ်တတ်၏။

ဟက်စတာပရင်းသည် ဒေါသကြီးလှသော မိမိ သမီးကလေးကို ကြည့်ကာ စိတ်အမောကြီး မောရရှာပေသည်။

အိမ်တွင် နေစဉ် ပုလဲကလေးသည် ပျင်းရိသည်ဟူ၍ မရှိ။ သူ

တစ်ယောက်တည်း ကစားရသည်နှင့်ပင် ကျေနပ်၍ နေတတ်ပေသည်။ သူတစ်ယောက်တည်း စကားပြော၍ နေတတ်၏။ ထင်းရှူးပင်ကြီးများသည် ပုလဲ၏ အဖို့၌ စကားပြောစရာ လူကြီးများ ဖြစ်၍နေ၏။ အလှေကု ပန်းပင် ကလေးများမှာ ပုလဲ၏အဖို့တွင် တကယ့် ကလေးငယ်များလို စကားပြော စရာ ဖြစ်၍နေ၏။ အခြားကလေးများအား မုန်းစိတ်ဝင်၍လာလျှင် ပုလဲသည် ထိုပန်းပင်ကလေးများကို အားရပါးရ ဆွဲနှုတ်၍ နင်းခြေတတ်လေ့ ရှိပေသည်။ ဤကဲ့သို့ ဒေါသတကြီး ဖြစ်နေရာက ပုလဲသည် ခုန်ဆွဲ ခုန်ဆွဲနှင့် ချက်ချင်းပင် ကပြန်လေတော့သည်။

စိတ်အပြောင်းအလဲ မြန်၍ စိတ်ပြင်းလှသော သမီးငယ်ကိုကြည့်ကာ ဟက်စတာပရင်းသည် တစ်ခါတစ်ခါ၌ သက်ပြင်းကြီး ချမိပြီးလျှင် ကောင်းကင်ဘုံသို့ မော်ကြည့်၍ 'ဘုရားသခင်၊ ဘယ်လိုသမီးမျိုးများ ပေးတာလဲ ဘုရားသခင်' ဟု ညည်းညူမိတတ်၏။ မိခင်၏ ညည်းသံကို ကြားရလျှင် ပုလဲသည် မိခင်၏ မျက်နှာကို ကြောင်စိစိ ပြုံးကာကြည့်ပြီးလျှင် ပြန်၍ ကစားနေပြန်လေသည်။

သို့သော် မိခင်နှင့် ပတ်သက်၍ ပုလဲ လက်ဦးဆုံး စိတ်ဝင်စားသော အရာဝတ္ထုမှာ ဟက်စတာပရင်း၏ ရင်ဘတ်တွင် ဆင်မြန်း၍ ထားရသော "အေ" အက္ခရာ အနီပင် ဖြစ်ပေသည်။ တစ်နေ့တွင် ဟက်စတာပရင်းသည် ပုခက်အတွင်းရှိ ပုလဲအား မြူလိုက်၏။ ကလေးငယ်၏ မျက်လုံးများသည် ရွှေရည်ထိုး၍ ဖော်ထားသော ထိုစာလုံးကို လက်ဖြင့် လှမ်း၍ကိုင်လိုက်၏။ ယင်းသည် အခိုက်အတန့်ကလေးတွင် ဟက်စတာပရင်းသည် အသည်းနာ၍ မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်သွားရလေတော့သည်။ မိခင်ဖြစ်သူ မျက်ရည်ဝိုင်း၍ လာသည်ကို ကြည့်ပြီးလျှင် ကလေးငယ်သည် ကြောင်စိစိကလေး ပြုံးလိုက်၏။ ထိုအချိန်အခါမှ စ၍ ဟက်စတာပရင်းသည် ကလေးကို မျက်နှာချင်း ဆိုင်ရမည်ကိုပင် ကြောက်ရွံ့၍ နေရပေသည်။ သို့သော် ပုလဲသည် ထို "အေ" စာလုံးကို အမြဲတစေ ဂရုစိုက်၍ နေသည်မဟုတ်။ သတင်းပတ်ပေါင်း

များစွာ ကြာအောင်ပင် ထိုစာလုံးကို ဂရုမစိုက်ဘဲ နေတတ်လေသည်။ ထိုသို့ ဂရုမစိုက်သဖြင့် မိခင်ဖြစ်သူက အမူမဲ့ အမှတ်မဲ့ နေခိုက်တွင် ပုလဲသည် မမျှော်လင့်ဘဲ ရုတ်တရက် ထို “အေ” စာလုံးကို လက်နှင့်လာ၍ ကိုင်တတ်၏။ ထိုမျှမကသေး၊ မိခင်၏ မျက်နှာကို ကြောင်စိစိအပြုံးနှင့် ကြည့်၍ ပြုံးတတ်ပေသည်။ ထိုကဲ့သို့ ပြုမူခြင်းကို တွေ့မြင်လိုက်ရသော ဓဏတွင် ဟက်စတာပရင်းသည် ကိုယ့်သမီးကလေးကိုပင် ကိုယ် ရှက်၍မဆုံး ဖြစ်ရရှာလေသည်။

နေရာသီ၏ နေ့တစ်နေ့ မွန်းလွဲအချိန်တွင် ပြေးနိုင်လွှားနိုင်ပြီ ဖြစ်သော ပုလဲသည် အလေ့ကျပန်းပင်မှ ပန်းပွင့်ကလေးများကို ခူးကာ သူ့မိခင်၏ ရင်အုံကို ပစ်ပေါက်၍ ကစားနေ၏။ ရင်အုံတွင် ဆင်မြန်းထားရသော “အေ” စာလုံးကို ပန်းပွင့်နှင့် မှန်အောင်ပစ်နိုင်တိုင်း ပုလဲမှာ ပျော်၍ မဆုံးပြီ။ မှင်စာကလေး တစ်ကောင်ကဲ့သို့ ခုန်ဆွခုန်ဆွနှင့် အားရပါးရ က၏။ ဟက်စတာပရင်းသည် ရှေးဦးစွာ သူ့ရင်အုံပေါ်ရှိ “အေ” စာလုံးကို လက်ဖြင့် အုပ်၍ထားရန် ကြိုးစားမိ၏။ သို့သော် နောက်ဆုံးတွင် စိတ်ဆင်းရဲလွန်းမက စိတ်ဆင်းရဲသောကြောင့် ပုလဲကလေး ပြုသမျှကို တုံးပေ၍ ခံရလေတော့သည်။ ခူးလာတော့ ပန်းပွင့်များ ကုန်အောင်ပစ်၍ ကစားပြီးသော အခါမှ ပုလဲသည် မိခင်ဖြစ်သူအား ကြောင်စိစိပြုံး၍ ခိုက်ကြည့်နေ၏။ ဟက်စတာပရင်းမှာကား ငိုချင် ရယ်ချင် ဖြစ်၍ နေပေတော့သည်။

၈။ ပြည်နယ်မင်းကြီး၏ ခန်းမဆောင်

တစ်နေ့သ၌ ဟက်စတာပရင်းသည် လက်စွပ်အိတ် တစ်စုံကို ယူဆောင်လျက် ပြည်နယ်မင်းကြီးဖြစ်သူ ဘယ်လင်ဟမ်၏ အိမ်ကြီးသို့ သွားရောက်လေသည်။ ထိုလက်စွပ်အိတ်မှာ မင်းကြီး ဝတ်ဆင်ရန် ရွှေချည်ငွေချည်

အလှအပ ခြယ်ထားသော လက်စွပ်အိတ်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုလက်စွပ်အိတ်ကို ပြည်နယ်လုံးဆိုင်ရာ မင်းပွဲသဘင်ကြီးများ၌သာ ဝတ်ရန်ဖြစ်သဖြင့် သက်ရာအလွန်ကောင်းသူ ဟက်စတာပရင်းအား အထူး အော်ခါပေး၍ သန်းထိုးစေသော လက်စွပ်အိတ် ဖြစ်လေသည်။

လက်အိတ်ကို ပေးရန်ထက် ပို၍ အရေးကြီးသော အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုဖြင့်လည်း ဟက်စတာပရင်းသည် မင်းကြီးဘယ်လင်ဟမ်ကို လူကိုယ်ဘိုင် တွေ့လိုစိတ်ရှိ၍ နေပေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဘော်စတွန်မြို့၏ မြို့အုပ်ချုပ် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများသည် ပုလဲကလေးအား မိမိထံမှ ယူ၍ သင့်လျော်မည့် မိသားစုတစ်ခု၏ အိမ်တွင် အပ်နှံ၍ထားရန် အကြံအစည် ရှိကြသည်ဟု ဟက်စတာပရင်း ကြားရသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ မြို့သူမြို့သားတို့က ဟက်စတာပရင်းသည် အကျင့်ပျက်ပြားသောသူ ဖြစ်သောကြောင့် သမီးကလေးကို သူ့မိခင်နှင့် အတူထားရန် မသင့်ဟု ယူဆကြကာ ဤကဲ့သို့ သားအမိကို ခွဲ၍ထားရန် ကြံစည်ခြင်း ဖြစ်ကြလေသည်။ ထိုအကြံအစည်တွင် ခေါင်းဆောင်သူမှာ မင်းကြီး ဘယ်လင်ဟမ် ဖြစ်သည်ဟု ဟက်စတာပရင်း ကြားရလေသည်။ ထိုခေတ်အခါက ဤကဲ့သို့သော အသေးအဖွဲ့ကိစ္စများကို မြို့အုပ် မြို့ချုပ်များက ဝင်ရောက်စွက်ဖက်တတ်သော အလေ့ရှိပေသည်။ ဝက်တစ်ကောင်ကို မည်သူ ပိုင်ဆိုင်သင့်သည်ဟူ၍ အငြင်းအခုံ ဖြစ်ပွားလျှင်ပင် ထိုကိစ္စသည် ဥပဒေပြု အစည်းအဝေးများသို့ တိုင်အောင် ရောက်တတ်သောခေတ် ဖြစ်လေသည်။

မင်းကြီး ဘယ်လင်ဟမ်၏ အကြံအစည်ကို ကြားရကတည်းကပင် ဟက်စတာပရင်းသည် မင်းကြီးနှင့် ကိုယ်တိုင်တွေ့ချင်သောစိတ် ပေါ်ပေါက်၍ နေလေတော့သည်။ ယခုကဲ့သို့ လက်စွပ်အိတ်ပိုရန် ကိစ္စပေါ်ပေါက်လာသော အခါ၌ အခွင့်ကောင်းယူကာ ဟက်စတာပရင်းသည် သမီးဖြစ်သူ ပုလဲကို လက်ဆွဲကာ ဘုရင်ခံမင်းကြီး၏ အိမ်သို့ ကိုယ်တိုင် လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဤအချိန်၌ ပုလဲမှာ အလွန်တရာ ဆော့ကစားသော အရွယ်သို့

ရောက်၍နေပြီ ဖြစ်လေရာ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် သူ့မိခင်၏ ဘေးမှ ပြေးလွှားမြူးထူး၍ လိုက်ပါလာရှာလေသည်။ သို့သော် ကလေးငယ်ပီပီ အနည်းငယ် မောသောအခါ၌ သူ့မိခင်အား အချီခိုင်းလေသေးသည်။ ပုလဲ အသက်ကြီး၍ လာလေလေ ဒေါင်းမကလေးသဖွယ် ပိုမို၍ လှလာလေလေ ဖြစ်၍လာခဲ့လေသည်။ အသားအရေ ဝင်းဝါ၍ မျက်လုံးများမှာ နက်ရှိုင်း တောက်ပြောင်၏။ ဆံပင်မှာ အလွန်တရာ ပြောင်လက်သော အညိုရောင် ဆံပင် ဖြစ်လာပြီးလျှင် နောင်အခါတွင် ပိတုန်းရောင်သို့ ကူးပြောင်းသွားသော အရိပ်အယောင်များ ပေါ်လွင်၍ နေပေသည်။ ဟက်စတာပရင်းသည် သမီး ကလေးအား သူ့စိတ်ကူးဉာဏ် အစွမ်းရှိသမျှ အဆန်းကွန့်၍ အလှဆုံး ဆင်ပြင်ထားလေရာ ယခု မင်းကြီးဘယ်လင်ဟမ်၏ အိမ်သို့ လာခဲ့ရာတွင် ပုလဲအား ကြက်သွေးရောင် ကတ္တီပါ အင်္ကျီကလေးကို ဆင်၍ လာပေသည်။ ကြက်သွေးရောင် ကတ္တီပါအင်္ကျီပေါ်၌ ရွှေချည်ငွေချည်များဖြင့် ဆန်းကြယ် လှပသော ပန်းများကို ထိုး၍ ပေးထားလေသည်။ ပုလဲကလေး လမ်း တစ်လျှောက်တွင် ပြေးခုန် မြူးထူးလာသည်မှာ လှပသော မီးတောက် မီးညွန့် ကလေးတစ်ခု လှုပ်ရှား ပြေးလွှားသည်နှင့်ပင် တူ၍ နေပေသေးသည်။

ပုလဲ၏ ကြက်သွေးရောင်အင်္ကျီသည် ဟက်စတာပရင်း၏ ရင် ဘတ်၌ အပြစ်ဒဏ်အဖြစ်ဖြင့် ဆင်မြန်းရသော ကြက်သွေးရောင် စာလုံးကို သတိရစေပေသည်။ စင်စစ်အားဖြင့် ပုလဲမှာ အသက်ဝင်၍နေသော ကြက် သွေးရောင် အကုရာစာလုံးဟုပင် ပမာဟပ်မည်ဆိုက ဟပ်၍ ကြည့်နိုင်ပေ သေးသည်။ မိမိ၏ သမီးကလေးသည် မိမိ၏ ရင်အုံပေါ်၌ရှိသော ကြက်သွေး ရောင် စာလုံး နည်းတူပင် မိမိ၏ အရှက်အိုးကို ဖွင့်ပြသည်ကို ဟက်စတာ ပရင်း ကိုယ်တိုင်ကလည်း တွေးမိပြီး ဖြစ်ပေသည်။

သားအမိနှစ်ယောက် တဖြည်းဖြည်း မြို့နားသို့ နီး၍လာကြသော အခါတွင် မြို့သူ မြို့သားများ၏ ကလေးအချို့သည် ကစားနေရာမှ ထို သားအမိ နှစ်ယောက်တို့ကို လှမ်းကြည့်ကြ၏။ ထို့နောက် တစ်ယောက်နှင့်

တစ်ယောက် တီးတိုးလေသဖြင့် 'ဟေ့ ဟိုမှာ ကြက်သွေးရောင်စာလုံးနဲ့ ခိမ်းမကြီး လာပြီဟေ့၊ သူနဲ့အတူတူ သူ့သမီးကလေးလည်း ပါလာတယ်၊ သူတို့ သားအမိကို တို့က ရွံ့ခဲနဲ့ ပေါက်ကြဲရအောင်' ဟုပြောကာ ရွံ့ခဲများနှင့် ခေါက်ရန် ဟန်ပြင်ကြလေသည်။ သို့ရာတွင် ကြောက်စိတ် လုံးဝကင်းမဲ့သော ပုလဲကလေးသည် ထိုကလေးများကို ရှေးဦးစွာ မျက်စောင်းထိုး၍ ကြည့်၏။ ခဲခြေဆောင့်၏။ ပြီးလျှင် လက်သီးကလေးဆုပ်၍ ထောင်ပြကာ ရုတ်တရက် ကလေးတစ်သိုက် ရှိရာသို့ ပြေး၍ ထုရိုက်လေတော့သည်။ ထိုအခါတွင် ကလေးများသည် အုပ်ကွဲ၍ တကွတပြားစီ ထွက်ပြေးကြလေတော့သည်။ ကလေးများကို ထုရိုက်ရုံမျှသာမက ပုလဲသည် ပါးစပ်ကလည်း အော်ဟစ်လေ သေးသည်။ ကလေးများ ထွက်ပြေးကုန်ကြသော အခါမှ ပုလဲသည် သူ့မိခင် ဆံသို့ ငြိမ်သက်စွာ ပြန်လာပြီးလျှင် မိခင်၏ မျက်နှာကိုကြည့်၍ ပြုံးလိုက် လေသည်။

ယင်းသည့်နောက်တွင် ဘာမျှ အထူးအဆန်း မဖြစ်တော့ဘဲ သားအမိ နှစ်ယောက်တို့သည် မင်းကြီး ဘယ်လင်ဟမ်၏ အိမ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြ၏။ မင်းကြီး၏ အိမ်မှာ အလွန်ကြီးမားသော သစ်သားအိမ်ကြီး ဖြစ်လေသည်။ အိမ်သစ်ကြီး ဖြစ်သောကြောင့် ကြည့်ရသည်မှာ စိတ်ကြည်လင် ရွှင်ပျဖြယ်ရာ ဖြစ်ပေသည်။ ပုလဲသည် ထိုအိမ်ကြီးကို ကြည့်ပြီးနောက် အလွန်ပျော်ရွှင် ဟန်ဖြင့် ခုန်ဆွ ခုန်ဆွနှင့် က ရှာလေသည်။ သားအမိနှစ်ယောက်သား တံခါးပေါက်အနီးသို့ ရောက်၍လာခဲ့၏။ အိမ်အဝင် တံခါးပေါက်မှာ အလွန် လှပဆန်းကြယ်စွာ ပြုလုပ်ထားပြီးလျှင် ထိုတံခါးပေါက်ကြီး၏ ဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်တွင် သစ်သား ကွက်ကျား ကာ၍ထားသော ပြတင်းပေါက် နှစ် ပေါက်ကိုလည်း တွေ့မြင်ရလေသည်။ ထိုတံခါးမကြီး၌ တူတစ်ချောင်းကို တွေ့ရလေရာ ဟက်စတာပရင်းသည် ထိုတူဖြင့် တံခါးကို ခေါက်လိုက် လေသည်။ တံခါးကို မင်းကြီး၏ အစေခံတစ်ယောက်က လာ၍ ဖွင့်၏။ မင်းကြီးအိမ်မှ အစေခံများမှာ ငွေဝယ်ကျွန်များ ဖြစ်ကြလေသည်။ ထိုအစေခံ

သည် တံခါးတို့ ဖွင့်၍ ပေးလိုက်သောအခါ၌ ဟက်စတာက 'မင်းကြီး ဘယ်လင်ဟမ် ရှိပါသလား ရှင်'ဟု မေးလိုက်ရာ 'ရှိပါတယ်၊ ဝင်ပါ'ဟူသော အဖြေကို ရသဖြင့် ဟက်စတာပရင်းသည် ပုလဲနှင့်အတူ အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ လေသည်။ အစေခံသည် ဟက်စတာပရင်း၏ အကျိုး၌ မြင်ရသော ကြက် ဆွေးရောင် စာလုံးကိုကြည့်ကာ မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် ဖြစ်နေပေသည်။

'မင်းကြီး အိမ်မှာ ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သင်းအုပ်ဆရာ နှစ်ယောက်နဲ့ ဆေးဆရာ တစ်ယောက်ကို စကားပြောနေပါတယ်'

'ဒါဖြင့် ကျွန်မ စောင့်ပါမယ် ရှင်'

ဟက်စတာပရင်းနှင့် ပုလဲကလေးတို့သည် ခန်းပေါက်မှ လွန်၍ အိမ်အတွင်း ဧည့်ခန်းဆောင်သို့ ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။ ဧည့်ခန်းဆောင်ကြီး မှာ အတော်ပင် ကျယ်ဝန်း၏။ မြင့်လည်း မြင့်လေသည်။ အခန်းဆောင်ကြီး ၏ တစ်ဖက်အစွန်တွင် ပြတင်းပေါက်ကြီးများ ရှိ၏။ ထိုပြတင်းပေါက်များ မှ အလင်းရောင် ဝင်လျက်ရှိရာ ခန်းဆောင်ကြီးတစ်ခုလုံး လင်းကျင်း၍ နေပေသည်။ ပြတင်းပေါက်ကြီးများ၏ ဘေး၌ ထူထဲသော ခန်းဆီးကလေး များသည် ဆွဲ၍ စုထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရလေသည်။ ပြတင်းပေါက်များ နှင့် ကပ်၍ ထိုင်ခုံများ၊ စားပွဲများ ရှိ၏။ ထိုင်ခုံများမှာ ဖုံများထည့်၍ ထားပြီး လျှင် စားပွဲပေါ်၌ အင်္ဂလန်ပြည်အကြောင်း ရာဇဝင်စာအုပ်များကို တွေ့မြင် နိုင်လေသည်။ စာအုပ်များအနီး၌ ငွေဖလားကြီး တစ်ခုကို ဟက်စတာပရင်း တွေ့လေရာ အထဲသို့ ကြည့်လိုက်သော အခါ၌ အမြုပ်စိ၍ ကျန်ရစ်သော ဘီယာခွက်ကို တွေ့ရလေသည်။

အခန်းကြီး၏ နံရံတွင်ကား ဘယ်လင်ဟမ် မိသားစု၏ ဘိုးဘွား ဘီဘင်များကို ပုံတူရေးထားသည့် ပန်းချီကားကြီးများ ချိတ်ဆွဲ၍ ထားလေ သည်။ အချို့မှာ စစ်ဝတ်စစ်စားနှင့် ဖြစ်၍၊ အချို့မှာ ဝတ်ရုံကြီးများနှင့် ဖြစ်ကြလေသည်။ အားလုံးသော ပုံများ၌ မျက်နှာများမှာ တင်းမာခက်ထန် သော အသွင်ကို ဆောင်၍နေလေသည်။ နံရံတစ်နေရာတွင်ကား ဘယ်လင်

ဟမ် ဤနယူးအင်္ဂလန်ဒေသသို့ ပြောင်းရွှေ့လာသောအခါ လန်ဒန်မြို့တွင် အထူး စပါယ်ရှယ် ဝယ်ယူလာခဲ့သော သံချပ်ကာ အင်္ကျီဝတ်စုံကို ဆွဲချိတ် သားပေသည်။ ထိုဝတ်စုံ၏ အောက်၌ သံချပ်ကာ လက်စွပ်အိတ်နှင့် ဓားရှည် ကြီး တစ်ချောင်းတို့ကို ချိတ်ဆွဲထားလေသေးသည်။ ထိုပစ္စည်း အားလုံးတို့ သည် ပြောင်လက်စွာ တိုက်ချွတ်၍ ထားသောကြောင့် အထူးသဖြင့် သံ ဓမောက်နှင့် ရင်ဘတ်ကာ သံချပ်ပြားတို့သည် တဖိတ်ဖိတ် တောက်ပြောင်၍ နေလေသည်။ ထိုသံချပ်ကာ အင်္ကျီဝတ်စုံသည် အလှသက်သက် ချိတ်ဆွဲ သားခြင်း မဟုတ်။ စစ်ဗိုလ်ကြီး အဖြစ်ဖြင့် မင်းကြီးဘယ်လင်ဟမ် အမှုထမ်း ခဲ့စဉ်က ကိုယ်တိုင် ဝတ်ဆင်ခဲ့သော သံချပ်ကာ အင်္ကျီဖြစ်၏။ မင်းကြီးသည် ဤဒေသသို့ ပြောင်းရွှေ့မလာမီက ရှေ့နေလုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးခဲ့ပေ သည်။ ဤဘော် စတွန်မြို့သစ်သို့ ရောက်လာသော အခါတွင်မှ မင်းကြီး သည် စစ်ဗိုလ်အဖြစ်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ တိုင်းပြည်ပြု သုခမိန်အဖြစ်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ပြည်နယ် အုပ်ချုပ်သူအဖြစ်ဖြင့် လည်းကောင်း ပြောင်းလွဲ၍ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့လေသည်။

တဖိတ်ဖိတ် တောက်၍နေသော သံချပ်ကာဝတ်စုံကို မြင်ရသော အခါတွင် ပုလဲကလေးသည် များစွာ ပျော်ရွှင်၍ နေပေသည်။ မှန်ကဲ့သို့ တောက်ပြောင်၍နေသော ရင်ဘတ်ကာ သံချပ်ပြားကို ပုလဲသည် မှန်ကြည့် သလို ကြည့်၍ နေ၏။ ထို့နောက် ပုလဲက 'အမေ... ကြည့် ကြည့်... ကျွန်မ အမေ့ကို ဟောဟို သံချပ်ပြားထဲမှာ မြင်ရတယ်'ဟု ပြောလိုက်ရာ သမီးငယ်ကို အလိုလိုက်သောအားဖြင့် ဟက်စတာပရင်းသည် သံချပ်ပြားကို လိုက်၍ ကြည့်လိုက်လေသည်။ ကြည့်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဟက် စတာပရင်း၏ မျက်လုံးများသည် မိမိ၏ အရိပ်တွင် ထင်းထင်းကြီး ပါဝင်၍ နေသော အကွရာကြီးကို သွား၍ မြင်လိုက်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ရင်ထဲ၌ တုန်လှုပ်၍သွားရင်း 'ကဲ... လာပါ သမီးရယ်၊ သွားကြစို့။ ဟောဟို ပြတင်း ပေါက်က နေပြီးတော့ ပန်းခြံကို လှမ်းကြည့်ရအောင်၊ အဲဒီပန်းခြံထဲမှာ

တို့ အိမ်ဘေးက တောပန်းတွေထက် ပိုမိုပြီးလှတဲ့ ပန်းတွေရှိတယ် သမီးရဲ့ ဟု ပြောပြောဆိုဆို ပုလဲကလေးအား သံချပ်ကာ ဝတ်ရုံ၏ရှေ့မှ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ဆွဲခေါ်သွားလေသည်။

ပုလဲသည် ပြတင်းပေါက်ကြီး အရောက် ပြေးကပ်၍သွားပြီးလျှင် အပြင်ဘက်ရှိ ပန်းဥယျာဉ်ကို လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်လေသည်။ ပန်းခြံ မြက်ခင်းများမှာ တိရိစ္ဆာန်များ ရိတ်ဖြတ်၍ ထား၏။ မြက်ခင်း၏ အနားပတ်လည်၌ ပန်းပင်အချို့ စိုက်၍ထားသည်ကို မြင်ရလေသည်။ ထိုပန်းပင်များမှာ မြေဩဇာ မကောင်းလှသောကြောင့် သန်စွမ်းခြင်း မရှိဘဲ ညှိုးလျက်ရှိ၍ နေလေသည်။ ပန်းဥယျာဉ်ဟုသာ ဆိုရသော်လည်း ပန်းပင်များသာ မကသေး။ တစ်နေရာတွင် ဂေါ်ဖီထုပ်များ စိုက်၍ ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဖရုံပင်တစ်ပင်သည် နေရာအနှံ့ တွား၍ ပေါက်ရောက်နေရာလေရာ ပြတင်းပေါက်၏ အောက်တည့်တည့်တွင်ပင် ဖရုံသီးကြီးတစ်လုံး သီး၍နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ နှင်းဆီးချို အချို့ကိုလည်း မြင်ရ၏။ သစ်တော်ပင် အချို့ကိုလည်း မြင်ရ၍ နေလေသည်။ ထိုသစ်တော်ပင်များမှာ ဤမြေကွက်တွင် ရှေးဦး ပထမ လာရောက်၍ ချရပ်နေထိုင်သူ ဂိုဏ်းချုပ်ဆရာကြီး မစ္စတာ ဘလက်စတုန်းနှင့် သူ၏ သားသမီး မြေးမြစ်တို့ စိုက်ခဲ့သော သစ်တော်ပင်များ ဖြစ်ကြလေသည်။

နှင်းဆီရုံများကို မြင်ရသော ပုလဲသည် နှင်းဆီပွင့် ခူး၍ပေးရန် သူ့အမေအား ပူဆာလေသည်။ ပူဆာ၍ မရသောကြောင့် နှုတ်ခမ်းကလေး မဲ့ကာ ငိုမည် ပြုသဖြင့် ဟက်စတာပရင်းက 'တိတ်တိတ်နေပါ သမီးရယ်၊ တိတ်တိတ်နေပါ။ ဟော... လူသံတွေ ကြားရတယ်၊ ပြည်နယ်မင်းကြီးနဲ့ သူ့အဖော်တွေ လာပြီ ထင်ပါရဲ့။ တိတ်တိတ်နေပါ' ဟု ချော့မော့ရှာလေသည်။

ထိုခဏ၌ပင် ပန်းခြံထဲမှနေ၍ အိမ်ဘက်သို့ လာနေသော လူတစ်စုကို တွေ့ရလေသည်။ ပုလဲသည် သူ့အမေကို တစ်ချက်အော်လိုက်ပြီးနောက်

တိတ်၍ သွား၏။ သူ တိတ်၍သွားခြင်းမှာ မိခင်၏ ဩဇာကို နှာခံသောကြောင့် မဟုတ်ဘဲ တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာသော လူစုတွင် စိတ်ပါဝင်စားကာ နှင်းဆီပွင့် မရ၍ ငိုရမည်ကိုပင် မေ့လျော့သွားသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

၉။ ပုလဲနှင့် သင်းအုပ်ဆရာကလေး

မင်းကြီး ဘယ်လင်ဟမ်သည် အဝတ်အစား ပွပ္ဖများကို ဝတ်ဆင်၍ထား၏။ အသက်အရွယ် အတော်ရပြီဖြစ်သောကြောင့် သက်သောင့်သက်သာ အဝတ်မျိုးတို့ကိုသာ အိမ်တွင်နေရင်း ဝတ်ဆင်ထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ မင်းကြီး ဘယ်လင်ဟမ်သည် အိမ်ဘက်သို့ လာနေသော လူစုကို ဦးဆောင်၍ ခေါ်လာ၏။ လက်ညှိုးတဖိုးထိုးနှင့် နေရာအများသို့ ညွှန်ပြကာ စကားပြောလာသည်ကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့် မင်းကြီးသည် သူ၏ခြံထဲ၌ မည်သည့်အပင်များကို စိုက်မည်၊ မည်သည့်နေရာများကို ရှင်းမည် စသည်ဖြင့် ခြံမြေပြင်ရေးနှင့် ပတ်သက်သော သူ၏ ရည်ရွယ်ချက်များကို နောက်ပါလူစုအား ပြောဆိုနေကြောင်း ထင်ရှားပေသည်။ မင်းကြီး ဘယ်လင်ဟမ်သည် အမြဲတစေ မျက်နှာထားကြီး တင်းမာစွာ နေတတ်သောသူ ဖြစ်သောကြောင့် ဤကဲ့သို့ သစ်ပင်ပန်းမန် စိုက်ပျိုးရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ဝါသနာပါသည်ဟု ထင်စရာ မရှိပေ။ ထို့ကြောင့် ယခုကဲ့သို့ သူ၏ အိမ်ခြံမြေကို လက်ညှိုးထိုး၍ပြကာ ဂုဏ်ယူသော မျက်နှာဖြင့် နောက်ပါလူစုအား ပြောပြနေခြင်းသည် အမှတ်မဲ့ ကြည့်မည်ဆိုလျှင် အံ့ဩဖွယ်ရာ တစ်မျိုးပင် ဖြစ်၍နေလေတော့သည်။ မင်းကြီး၏ နောက်မှ လိုက်ပါလာသူမှာ ဂိုဏ်းအုပ်ကြီး မစ္စတာ ဝီလဆင် ဖြစ်လေသည်။ မစ္စတာဝီလဆင်မှာ အိုမင်းပြီဖြစ်သောကြောင့် မှတ်ဆိတ်ကြီးများပင် ဖွေးဖွေးဖြူဖြူ နေပေပြီ။ မစ္စတာဝီလဆင်သည်လည်း ခြံမြေနေရာအချို့ကို လက်ညှိုးညွှန်ကာ မင်းကြီးအား စကားပြောနေသည်ကို အဝေးမှ မြင်ရလေရာ မစ္စတာ

ဝိလဆင်သည် အဘယ်သစ်ပင်မျိုးတို့ကို အဘယ်နေရာများတွင် စိုက်သင့်သည်ဟု အကြံဉာဏ်ပေး၍နေဟန် ရှိလေသည်။ ခရစ်ယာန်ခန်းမထက်မှ နေ၍ တင်းမာသော မျက်နှာထားဖြင့် ဟက်စတာပရင်း ကဲ့သို့သော မကောင်းမှု ပြုမိသူတို့အား တင်းမာစွာ နှိပ်ကွပ်ဆုံးမနိုင်သော ဂိုဏ်းအုပ်ဆရာကြီး ဖြစ်သည့်တိုင်အောင် မစ္စတာ ဝိလဆင်သည် သစ်ပင် ပန်းမန်တို့၏ အလှအပကို မနှစ်သက်ဘဲ မနေနိုင်သော သူတစ်ယောက် ဖြစ်ပေသည်။

မင်းကြီးနှင့် မစ္စတာ ဝိလဆင်တို့၏ နောက်ပါးတွင် အခြားဧည့်သည် နှစ်ယောက် လိုက်ပါ၍ လာ၏။ ထိုသူများမှာ သင်းအုပ်ဆရာကလေး အာသာဒင်းမစ်ဒေးနှင့် အဘိုးကြီး ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်တို့ ဖြစ်ကြလေသည်။ သင်းအုပ်ဆရာကလေး အာသာဒင်းမစ်ဒေးသည် အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့် အတိုင်း ဈေးမြေကွက်လပ်၌ ဟက်စတာပရင်း အရှက်ခွဲ ခံရစဉ်အခါက ဟက်စတာပရင်းအား သူနှင့်အတူ တွဲဖက်၍ မကောင်းမှုပြုသူ၏ အမည်ကို မေးမြန်းဖူးသော သင်းအုပ်ဆရာကလေးပင် ဖြစ်ပေသည်။ အဘိုးကြီး ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်မှာကား လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ်၊ သုံးနှစ်အတွင်းတွင် ဤ ဘော်စတွန်မြို့၌ အတည်တကျ ချရပ်နေထိုင်ခဲ့သော လူထူးလူဆန်းကြီးပင် ဖြစ်လေသည်။ အဘိုးကြီး ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်သည် ဆေးဆရာတစ်ဦး ဖြစ်ပြီး လျှင် သင်းအုပ်ဆရာကလေး အာသာဒင်းမစ်ဒေးနှင့်လည်း အလွန်တရာ ချစ်ခင်ရင်းနှီးသည်ဟု အများက သိကြလေသည်။ မစ္စတာ ဒင်းမစ်ဒေးသည် သင်းအုပ်ဆရာ၏ အလုပ်တာဝန် ဝတ္တရားများကို အလွန် ကြိုးစားပမ်းစား ထမ်းဆောင်ခဲ့သဖြင့် မကျန်းမမာဖြစ်၍ လာခဲ့ရာ ဆေးဝါးအတတ်ကို တတ်မြောက်သူ အဘိုးကြီး ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်က ဆေးကုသပေးရင်း နှစ်ဦးသား ခင်မင်ရင်းနှီး သွားကြသည်ဟု ဆိုပေသည်။

မင်းကြီး ဘယ်လင်ဟမ်သည် ဧည့်သည်များ၏ ရှေ့မှနေ၍ အိမ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်၍လာ၏။ ဧည့်သည်များမှာ ခြေသုံးလှမ်းမျှ နောက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေသည်။

အိမ်ထဲသို့ ရောက်သည်နှင့်ပင် မင်းကြီး ဘယ်လင်ဟမ်သည် ပုလဲကလေးကို လှမ်း၍မြင်လိုက်၏။ ဟက်စတာပရင်းမှာမူ ခန်းဆီးကြီးများ၏ တစ်ဖက်အကွယ်တွင် ရှိနေသောကြောင့် ရုတ်တရက် မမြင်ရပေ။

ကလေးကို မြင်လိုက်လျှင် မြင်လိုက်ချင်းပင် မင်းကြီး ဘယ်လင်ဟမ်သည် ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်သွားပြီး 'ဟဲ့ ဒီ မှင်စာနီနီကလေးက ဘယ်သူများ ပါလိမ့်မလဲ၊ ဘယ်နှယ် လုပ်ပြီးတော့များ ဒီအခန်းထဲ ရောက်နေပါလိမ့်' ဟု ဆိုလိုက်သည်တွင် မစ္စတာဝိလဆင်ကလည်း 'ဟုတ်ပါရဲ့ ခင်ဗျာ၊ ကြက်သွေးရောင် အင်္ကျီကလေးနဲ့ ဘယ်သူ့ကလေးများပါလိမ့်။ ဟဲ့ ကလေးမကလေး ... မင်း ဘယ်သူတုံးကွ၊ မင်းကို ဒီလို အင်မတန်ဆန်းကြယ်တဲ့ ကြက်သွေးရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ပေးလိုက်တဲ့ မင်းအမေဟာကော ဘယ်မှာလဲ၊ ဘယ်သူလဲ။ မင်း ခရစ်ယာန်ကလေး မဟုတ်လား၊ ကျမ်းစာ ရွတ်တတ်ပြီလား။ ခရစ်ယာန် ကဗျာတွေကော ရပြီလား ဟင်'ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ပုလဲကလေးက 'ကျွန်မ အမေ သမီးပေါ့ရှင်၊ ကျွန်မ နာမည်က ပုလဲ တဲ့'ဟု ဖြေလိုက်တော့၏။

'ဪ... မင်းနာမည်က ပုလဲတဲ့လား၊ မင်း ဝတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီရောင် ကလေးနဲ့ဆိုရင် မင်း နာမည်ဟာ ပတ္တမြား၊ ဒါမှမဟုတ် သန္တာလို မှည့်ဖို့ ကောင်းတာပဲ'ဟု ပြောလိုက်ပြီးလျှင် ဂိုဏ်းအုပ်ကြီး မစ္စတာ ဝိလဆင်သည် ပုလဲ၏ ပါးပြင်ကလေးကို တို့ထိယူယရန် လက်ကမ်းလိုက်လေသည်။ သို့သော် ပုလဲက အထိမခံဘဲ ရှောင်တိမ်းလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် မစ္စတာဝိလဆင်သည် 'နို့ မင်းအမေကောကွယ့်၊ ဘယ်မှာလဲ ကလေးရဲ့'ဟု ပုလဲအား မေးလိုက်ပြီးနောက် မင်းကြီး ဘယ်လင်ဟမ်၏ဘက်သို့ လှည့်၍ လေသံနိမ့်နိမ့်ဖြင့် 'ဒီကလေးဟာ ဟက်စတာပရင်းရဲ့ ကလေးပေါ့ ခင်ဗျာ'ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

မင်းကြီး ဘယ်လင်ဟမ်သည် ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသော အခါ၌ များစွာ အံ့အားသင့်၍ သွားပြီးလျှင် 'ဘာပြောတယ်၊ ဟင်... အဲ... အဲ...'

အတော်ပဲ ... အတော်ပဲ။ ဒီကလေးရဲ့ ကိစ္စကို ကျုပ်တို့ စဉ်းစားနေတုန်းမှာ သူတို့သားအမိ ပေါ်လာပေတော့တယ်' ဟု ပြောပြီးနောက် တောင်မြောက် လေးပါးကို ကြည့်လိုက်သောအခါ ခန်းဆီးဘေးတွင် ခပ်ကွယ်ကွယ် ရပ်၍ နေသော ဟက်စတာပရင်းကို သွား၍ မြင်လိုက်လေသည်။

မင်းကြီး ဘယ်လင်ဟမ်သည် ဧည့်သည်သုံးယောက်နှင့်အတူ ဟက် စတာပရင်း၏ အနီးသို့ တိုးကပ်၍သွားရင်း ဟက်စတာ၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ 'ဟဲ့ ဟက်စတာပရင်း၊ မင်းကိစ္စတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တို့ ခုတလောကလေးမှာ တော်တော်ပဲ ခေါင်းရှုပ်လိုက်ကြရတယ်။ အခုလည်း တစ်ခါ ဒီကလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တို့မှာတော့ ခေါင်းရှုပ်နေကြပြန်ပြီ။ ဒီကလေးရဲ့ ကိစ္စကို တို့တစ်တွေ စဉ်းစားကြတယ်လေ။ မြို့အုပ် မြို့ချုပ်တွေ လုပ်နေရလေတော့ ငါတို့အဖို့မှာဆိုရင် ဒီကလေးရဲ့ ကောင်းစားရေးကို သင့်လျော်တဲ့ နည်းလမ်းနဲ့ စီမံဖန်တီး ပေးကြရလိမ့်မယ်။ ဒီကလေးကို ဟန်ကျပန်ကျ ဆုံးမပေးနိုင်ဖို့ လိုလိမ့်မယ်။ မင်းအဖို့မှာဆိုရင် အကျင့်ပျက် ပြားသူ ဖြစ်တဲ့အတွက် ဒီကလေးကို လိမ္မာလာအောင် ဆုံးမနိုင်မယ် မဟုတ်ဘူး။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား... ပြောစမ်းပါဦး' ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုအခါတွင် ဟက်စတာပရင်းသည် သူ၏ ရင်အုံပေါ်တွင် ရှိသော ကြက်သွေးရောင် စာလုံးကို လက်နှင့် ထောက်လိုက်ပြီးလျှင် 'ကျွန်မအဖို့မှာ ဟောဒီ အမှတ်အသား တံဆိပ်ကြီးက အလိမ္မာတိုးအောင် ဆုံးမနေပြီမို့ ကျွန်မ ရသမျှ အလိမ္မာတွေကို ကျွန်မ သမီးကလေး ပုလဲကို သင်ပေးနိုင်ပါ တယ် ရှင်' ဟု ဖြေလိုက်လေ၏။

မင်းကြီး ဘယ်လင်ဟမ်လည်း ဟက်စတာပရင်း၏ အဖြေကို မကျေ နပ်လှဘဲ 'အဲ... မင်း အမှတ်တံဆိပ်က မကောင်းမှုပြုမိလို့ ဒဏ်ခတ်ခံရတဲ့ အမှတ်တံဆိပ်ပဲ။ မင်းရဲ့ စာရိတ္တမှာ အစွန်းအဖွဲ့ကြီး ထင်နေတဲ့အတွက် ဒီကလေးကို တခြားလူ လက်ထဲမှာ ပို့ထားပြီး ကြီးပြင်းအောင် မွေးမြူဖို့ တို့က စီစဉ်ရတာ' ဟု ပြောလိုက်လေရာ ဟက်စတာပရင်းသည် မျက်နှာတွင်

သွေးဆုတ်၍ သွား၏။ သို့သော် အောင်မြင်တည်ကြည်သော အသံဖြင့်ပင် 'ကျွန်မရဲ့ စာရိတ္တ ဘယ်လောက်ပဲ ပျက်ခဲ့ရ ပျက်ခဲ့ရ၊ ဟောဒီ အပြစ်ဒဏ် အမှတ်ကြီးဟာ ကျွန်မကို လိမ္မာအောင် နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ဆုံးမသွန်သင်နေပါ တယ် ရှင်။ အခု လောလောဆယ်မှာလည်းပဲ ကျွန်မ အလိမ္မာ တိုးနေပါပြီ။ နောက်ကိုလည်း မသေမချင်း အလိမ္မာ တိုးရဦးမှာပါပဲ။ အဲဒီတော့ ကျွန်မ မှားခဲ့တဲ့ အမှားမျိုးတွေကို ကျွန်မ သမီးကလေး မမှားစေရအောင် ကျွန်မ ဆုံးမ ပဲ့ပြင်နိုင်ပါတယ် ရှင်' ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ၌ မင်းကြီးဘယ်လင်ဟမ်က 'အေးလေ ... စောင့်ကြည့် သေးတာပေါ့။ ကဲ ... တို့ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မယ်ဆိုတာကို မင်း စောင့်ကြည့် ပေါ့ကွယ်။ ကိုင်း ... မစွတာဝီလဆင်၊ ဟောဒီ ပုလဲဆိုတဲ့ ကလေးမလေးကို မေးမြန်းစုံစမ်း လုပ်စမ်းပါဦး။ အခုလို လူမှန်းသိတတ်တဲ့ အရွယ်ကလေးမှာ ခရစ်ယာန် ဘာသာတရားကို သူ့အရွယ်အလိုက် သိတန်သလောက်တော့ သိပေမပေါ့ဗျာ ... မဟုတ်လား' ဟု ဆိုလိုက်သဖြင့် ဂိုဏ်းအုပ်ကြီး မစွတာ ဝီလဆင်သည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်၌ ထိုင်၍ ချလိုက်ပြီးလျှင် ပုလဲ ကလေးအား သူ့အနီးသို့ ဆွဲယူရန် ကြိုးစားလိုက်လေသည်။ သို့သော် ပုလဲ သည် မိခင်မှလွဲ၍ အခြား လူစိမ်းသူစိမ်းများ၏ ယုယကိုငံတွယ်ခြင်းကို ခံယူဖူးသူ မဟုတ်သောကြောင့် ရုတ်တရက် ချက်ချင်းပင် နောက်သို့ဆုတ်ကာ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ပြေး၍ ပြတင်းပေါက် ပေါင်ပေါ်၌ မတ်တတ်ရပ်၍ နေတော့၏။ ပုလဲအား ကြည့်ရသည်မှာ အနီရောင် အမွှေးအတောင်များ ရှိသော ငှက်တစ်ကောင် ပြတင်းပေါက်မှ ထ၍ ကောင်းကင်သို့ ပျံသန်းရန် ဟန်ပြင်၍ နေသည်နှင့်ပင် တူလေတော့သည်။ မစွတာဝီလဆင်သည် ပုလဲ ကလေးက အနီးကပ် မခံသည်ကို စိတ်မဆိုး။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မစွတာဝီလဆင်သည် ကလေးသူငယ်များကို ချစ်တတ်သော ဖခင်စိတ်ရှိသူ ဖြစ်လေသည်။ သို့တိုင်အောင် မစွတာ ဝီလဆင်သည် စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ ပုလဲအား မေးခွန်းများ ထုတ်ရန် စီစဉ်၍ နေ၏။

ရုတ်တရက် ချက်ချင်း ကြီးမားသော ဣန္ဒြေကို ဆောင်လိုက်ပြီး နောက် မစ္စတာဝီလဆင်က 'ဟဲ့ ကလေး၊ မင်းနာမည်နဲ့လိုက်အောင် တစ်နေ့ ကျရင် မင်းဟာ အင်မတန် အဖိုးတန်တဲ့ ပုလဲကုံးကြီးကို လည်ဆွဲရတနာ အဖြစ်နဲ့ ဆင်မြန်းရပါလိမ့်မယ်ကွယ်။ အဲဒီတော့ ငါမေးတာကို ဖြေစမ်းနော် ... ဟုတ်လား၊ အဲ ... အဲ ... မင်းကို ဘယ်သူ ဖန်ဆင်းသလဲကွယ်' ဟု မေးလိုက်၏။

ပုလဲသည် မိမိအား မည်သူ ဖန်ဆင်းသည်ကို ဖြေနိုင်သော အရွယ် သို့လည်း ရောက်၍နေသူ ဖြစ်၏။ ထို့ပြင် မိခင်ဖြစ်သူ ဟက်စတာပရင်း ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဘုရားသခင်ကို လေးစားသောသူ ဖြစ်သောကြောင့် မိမိတို့ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင် ဘုံသားများအား မည်သူ ဖန်ဆင်း၍ ထားသည်ကို သမီးကလေး ပုလဲအား သင်ကြားခဲ့ပြီး ဖြစ်ပေသည်။ သို့သော် အရွဲတိုက်၍ ပြောချင်သောစိတ်မျိုး ကလေးတိုင်းပင် အနည်းနှင့်အများ ရှိတတ်ကြရာ၌ ပုလဲမှာမူ ထိုစိတ်မျိုး သာမန်ကလေးထက် ဆယ်ဆပိုသည် ဖြစ်လေရာ ပါးစပ်ထဲတွင် သူ့ လက်ချောင်းများကို ထည့်၍ ကြောင်စာစာ လုပ်ကာ ဘာမျှ အဖြေမပေးဘဲ နေလေတော့သည်။ ဂိုဏ်းအုပ်ကြီး ဝီလဆင် သည် ပုလဲအား အမျိုးမျိုး ချောမောလှည့်ပတ်၍ မေးနေ၏။ အတန်ကလေး ကြာသောအခါမှ ပုလဲသည် အဖြေမပေးပါက ဆက်လက် မေးနေဦးမည်ကို နားငြီးဟန်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းကလေး ရွဲလိုက်ပြီးနောက် 'ကျွန်မကို ဘယ်သူကမှ မဖန်ဆင်းပါဘူး၊ ကျွန်မကို ကျွန်မအမေက နှင်းဆီရိုင်းချုံထဲက နေပြီး ခူးယူလာတာပါ' ဟု ကိုးရိုးကားရား အဖြေပေးလိုက်လေသည်။

ဂိုဏ်းအုပ်ကြီး ဝီလဆင်သည် ပါးစပ်အပေါင်းသားနှင့် ဖြစ်၍ သွားလေ၏။ ထိုအဖြေကို ပုလဲက ဖြေလိုက်ခြင်းမှာ အခြားကြောင့် မဟုတ်။ မင်းကြီး၏ ခြံဝင်းအတွင်းရှိ နှင်းဆီရိုင်းချုံများကို မြင်သဖြင့် လည်းကောင်း၊ မင်းကြီး၏ အိမ်သို့ လာကြရာတွင် ထောင်ရှေ့မှ ဖြတ်သန်းလာကြသည်၌

ထောင်တံခါးဝရှိ နှင်းဆီရိုင်းချုံကို ဖြတ်သန်း၍ လာကြရသောကြောင့် လည်းကောင်း ဖြစ်လေသည်။

အဘိုးကြီး ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်သည် ကလေး ဖြေပုံကို သဘောကျ သည့် ဟန်ဖြင့် တစ်ချက်ပြီးလိုက်ပြီးလျှင် သင်းအုပ်ဆရာကလေး၏ နားထဲ သို့ တစ်စုံတစ်ခုကို တီးတိုးပြောလိုက်လေသည်။ ဟက်စတာပရင်းသည် ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်အား တစ်ချက် လှမ်း၍ကြည့်လိုက်၏။ အဘိုးကြီးသည် မိမိ၏ ခင်ပွန်းသည် ဖြစ်သည်သာမက ထောင်ထဲသို့ မရောက် ရောက်အောင် ကြံဖန်လိုက်လာ၍ ကလေးအဖေကို မေးသူပင် မဟုတ်ပါလော။ သို့ ကြည့်ရာ၌ အဘိုးကြီး ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်သည် ယခင်ကနှင့်မတူ၊ များစွာ ပြောင်းလဲနေသည်ကို ဟက်စတာပရင်း သတိထားမိ၏။ ဤအခါတွင် အဘိုးကြီးသည် ယခင်ကနှင့် မတူတော့။ ပိုမို၍ အရုပ်ဆိုးနေပြီး ညိုမောင်း သော အသားများသည် နက်ပြာ၍ နေပေသည်။ ပခုံးတစ်ဖက် နိမ့်၍နေသော ကိုယ်ကာယမှာ ကြုံလို၍ ယခင်ကထက် ပိုမို အကြည့်ရ ဆိုးနေပေသည်။ ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်နှင့် ဟက်စတာပရင်းတို့၏ မျက်လုံးများသည် တဒဂ်မျှ ဆိုင်မိကြပြီးနောက် ဟက်စတာပရင်းသည် ကလေး၏ ကိစ္စကို အကဲခတ် လိုက်ပြန်၏။

ပုလဲကလေး၏ အဖြေကြောင့် အံ့အားအသင့်ကြီး သင့်၍သွားရသော မင်းကြီး ဘယ်လင်ဟမ်သည် မနည်းကြီး သူ့စိတ်ကို သူ ထိန်း၍ 'အမယ် လေး... ဒုက္ခပါပဲဟာ။ ကြည့်စမ်း။ သူ့အသက် သုံးနှစ်တောင် ရှိနေပြီ။ သူ့ကို ဘယ်သူက ဖန်ဆင်းတယ် ဆိုတာတောင် မပြောတတ်သေးဘူး။ ဧကန္တ ဒီကလေးဟာ သူ့အမေနဲ့ နေရလို့ ဒုလောက်တောင် အသိဉာဏ် နည်းနေတာပဲ။ အဲ ... အပို ဘာမှ ထပ်ပြီးတော့ စဉ်းစားနေကြဖို့ မလိုတော့ ဘူးဗျို့။ ဒီကလေးကို သူ့အမေနဲ့ ခွဲပြီး မိသားစု တစ်ခုဆိုမှာ ခပ်မြန်မြန် အပ်ထားမှ တော်လိမ့်မယ်' ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုစကားကို ကြားရသောအခါတွင် ဟက်စတာပရင်းသည် ပုလဲ

ကလေးအား ကောက်၍ချီလိုက်ပြီးလျှင် ရင်ခွင်၌ တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ထားလိုက်ပြီးနောက် မင်းကြီး ဘယ်လင်ဟမ်အား အလှူတလက်လက် ပေါ်ထွက်၍ နေသော မျက်လုံးများဖြင့် စိန်းစိန်းကြီး ကြည့်လိုက်လေသည်။ ဟက်စတာ ပရင်းသည် ကမ္ဘာကြီးအလယ်တွင် မျက်နှာငယ်သူ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်၏။ လူ့အသိုက်အဝန်းကလည်း စွန့်ပယ်ထားခြင်းကို ခံရသဖြင့် သူ့အဖို့ တွင် ပုလဲကလေးသာလျှင် ဤလောက၌ ခင်တွယ်စရာ ရှိတော့သည်။ ဘဝ၏ တစ်ခုတည်းသော သံယောဇဉ်ကိုမျှ ရှိခွင့်မပေးဘဲ ဖြတ်တောက်ရန် ကြိုးစားကြဦးမည်ဆိုလျှင် အသက်ပေး၍ ကာကွယ်ရတော့မည်ဟု ဟက်စတာပရင်း ဆုံးဖြတ်ထားဟန် တူ၏။ ကိုးလလွယ် ဆယ်လမွေးရသော မိမိ၏ ရင်သွေးကလေးကို မိမိသာလျှင် လုံးဝ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိသည်ဟု ဟက်စတာပရင်း တွေးလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် 'ဒီကလေးဟာ ကျွန်မကို ဘုရားသခင် ပေးတဲ့ ကလေးပါ။ ကျွန်မမှာ ရှိသရွေ့ ဂုဏ်ကျက်သရေ အားလုံးတို့ကိုလည်း ရှင်တို့တွေ ဖျက်ဆီးလိုက်လို့ တစ်ခုမှ မကျန်တော့ပါဘူး။ အဲဒီလို မကျန်တဲ့ အတွက် စိတ်ဖြေစရာ ရပါစေ ဆိုပြီးတော့ ဘုရားသခင်က ကျွန်မကို ဒီကလေး ပေးထားပါတယ်။ ဒီကလေးကြောင့်ပဲ ကျွန်မ ပျော်ရတယ်။ ဒီကလေးကြောင့်ပဲ ကျွန်မ စိတ်ညစ်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကလေးကြောင့်သာ ကျွန်မ အသက်ရှင်နေရတာပါ။ ဒီကလေးဟာ ကျွန်မကို အမြဲတစေ ကိုယ့်အပြစ်ကို ပြန်ပြီး သတိရအောင် သတိဖော်ပေးပြီး အပြစ်ဒဏ်ခတ်နေတဲ့ ကလေးပါပဲ။ ကံပါရှင် ... ကြည့်ကြစမ်းပါ။ ကျွန်မ ရင်ဘတ်မှာ ဆင်မြန်းထားရတဲ့ "အ" စာလုံးရဲ့နည်းတူ ဒီကလေးဟာလည်းပဲ ကျွန်မရဲ့ အပြစ်ကြီးကို အမြဲသရုပ်ဖော်နေတဲ့ ကလေးပဲ မဟုတ်ဘူးလားရှင်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကလေးဟာ ကျွန်မကို ချစ်တယ်။ ဒီတော့ ဒီကလေးကို ရှင်တို့ ကျွန်မဆီက မယူရဘူး။ ဒီကလေးကို ယူမယ်ဆိုရင် ကလေးကို ရှင်တို့ မရခင်မှာပဲ ကျွန်မ အသေခံရပါလိမ့်မယ်'ဟု စူးရှသော အသံဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

မိခင်တို့၏ ကြီးစွာသော မေတ္တာဖြင့် ပြောလိုက်သော ဟက်စတာ

ပရင်း၏ လေသံကြောင့် မင်းကြီး ဘယ်လင်ဟမ်၏စိတ်တွင် အတော်ကြီးထိခိုက်၍ သွား၏။ ထို့ကြောင့် ကြင်နာသောအသံဖြင့် 'ဒီကလေးဟာ ကောင်းရာ မွန်ရာမှာ ဟန်ကျပ်ကျ နေရမှာပါကွယ်။ မင်းအိမ်မှာ နေရတာထက် အများကြီး သာပါလိမ့်မယ်'ဟု ပြောလိုက်ရာ ဟက်စတာပရင်းက-

'ဒီကလေးကို ကျွန်မ ကျွေးမွေးသုတ်သင်ပြီး ကြီးပြင်းအောင် မွေးမြူ

ရဖို့ ဘုရားသခင်က ကျွန်မကို ပေးတာပါရှင်'ဟု ယခင်ကထက် စူးရှသော အသံဖြင့် ပြောလိုက်ပြန်လေသည်။

ထိုနောက် ဟက်စတာပရင်းက ဆက်လက်၍ 'ကျွန်မ ဒီကလေးကို ဘယ်တော့မှ မစွန့်လွှတ်ဖူး' ဟု ငယ်သံများ ပါမတတ် အော်လိုက်ပြီး ရုတ်တရက် စိတ်ကူးတစ်ခုကို ရဟန်ဖြင့် သင်းအုပ်ဆရာကလေး ဒင်းမစ်ဒေး၏ဘက်သို့ လှည့်ကာ 'ကျွန်မအတွက် ရှင် ဝင်ပြီး ပြောပေးပါရှင်၊ ရှင်ဟာ ကျွန်မရဲ့ သင်းအုပ်ဆရာ မဟုတ်လား၊ ကျွန်မရဲ့ ဝိညာဉ်ကို လမ်းမှန်ကို ရောက်အောင် ပို့ပေးရတဲ့တာဝန် ရှင်မှာ ရှိခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ ရှင်ဟာ ကျွန်မရဲ့ သင်းအုပ်ဆရာ ဖြစ်တဲ့အတွက် တခြားလူတွေထက် ရှင်က ပိုပြီးတော့ ကျွန်မအကြောင်းကို သိတယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်မ ဒီကလေးကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်မအတွက် ရှင် ပြောပေးပါရှင်၊ ရှင် သိတယ်... ရှင် သိတယ်... ကျွန်မ အသည်းနှလုံးထဲမှာ ဘာရှိနေတယ် ဆိုတာကို ရှင် သိတယ်...။ ပြီးတော့ မိခင်တစ်ဦးရဲ့ အခွင့်အရေးတွေဟာ ဘာလဲ ဆိုတာကိုလည်း ရှင် သိတယ်။ ပြီးတော့ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ သံယောဇဉ်ဟာ ဘယ်လောက်ကြီးတယ် ဆိုတာလည်း ရှင် သိတယ်။ ကျွန်မဟာ မိခင်တစ်ယောက်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ သာမန်မိခင် မဟုတ်ဘူး၊ အင်မတန် ရှက်စရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်ကို ရောက်နေပြီးတော့ သမီးတစ်ကောင်နဲ့သာ လောကကြီးထဲမှာ နေရတဲ့ မိခင်တစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်မ ကလေးကို ကျွန်မ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး။ အဲဒီတော့ ရှင် ဝင်ပြီး ပြောပေးပါ' ဟု တုန်ယင်လိုက်လှဲသော အသံဖြင့် တောင်းပန်လိုက်လေသည်။ ဤကဲ့သို့

ဟက်စတာပရင်းက နာကြည်းဆွေးမြည့်သော အသံဖြင့် တောင်းပန်လိုက်သော အခါတွင် သူ၏ အမူအရာများမှာ ရူးသွပ်နေသော သူတစ်ဦး၏ အမူအရာများ ကဲ့သို့ပင် ဖောက်ပြန်တုန်လှုပ်၍ နေပေသည်။ တောင်းပန်ချက်ကို ကြားလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်း သင်းအုပ်ဆရာကလေးသည် မျက်နှာတွင် သွေးဆုတ်၍ သွား၏။ ထိုနောက် သူ့ရင်ဘတ်ကို လက်ဖြင့် အုပ်လိုက်ပြီးလျှင် အလွန်တရာ စိတ်လှုပ်ရှားသော အမူအရာများလည်း ပေါ်၍လာ၏။ သင်းအုပ်ဆရာကလေးသည် ဟက်စတာပရင်းအား ဈေးမြေကွက်လပ်တွင် အရှက်ခွဲသည့် နေ့ကထက် ပိုမို၍ ညှိုးလျှော့နွမ်းရိနေသော ပုံလည်း ပေါ်၏။ ထိုကဲ့သို့ မျက်နှာညှိုး၍ နေရခြင်းမှာ သူ၏ ကျန်းမာရေး အခြေအနေ မကောင်းသောကြောင့် ပေလော၊ သို့မဟုတ် အခြားအကြောင်း တစ်ခုခုကြောင့် ပေလော၊ ဘယ်အကြောင်းဟု မည်သူမျှ မသိကြပေ။ သို့သော် ပြူးကျယ်မည်းနက်သော မျက်လုံးကြီးများတွင်ကား ဝမ်းနည်းပူဆွေးသော အရိပ်အယောင်တို့သည် လွှမ်းမိုး၍ နေပေသည်။

သင်းအုပ်ဆရာကလေး ဒင်းမစ်ဒေးသည် ရှေ့သို့ ခြေလှမ်းတိုးရာက 'ဟက်စတာပရင်း ပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ဟက်စတာပရင်းရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ခံစားနေရတဲ့ ဟာတွေဟာလည်း သူပြောတဲ့ အတိုင်းပါပဲ။ ဘုရားသခင်ဟာ ဒီကလေးကို ဟက်စတာပရင်းအား ပေးအပ်ခဲ့တာဟာ အကြောင်းရှိပါတယ်။ ဒီအကြောင်းဟာလည်း ဘုရားသခင် ကိုယ်တော်တိုင်သာလျှင် သိနိုင်တဲ့ အကြောင်း ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအကြောင်းကြောင့် ဒီမိခင်နဲ့ ဒီကလေးတို့ရဲ့ သံယောဇဉ်ဟာ မမွန်မြတ်ပါလား ခင်ဗျာ'ဟု ပြောလိုက်၏။ တုန်ယင်၍ နေသော်လည်း ဒင်းမစ်ဒေး၏ အသံသည် ယခင်က နည်းတူပင် အသံပြဿာ ပြည့်ဝလျက် ရှိနေပေသေးသည်။

ဒင်းမစ်ဒေး၏စကား မဆုံးမိပင် မင်းကြီး ဘယ်လင်ဟမ်က 'ခပ်ရှင်းရှင်း ပြောစမ်းပါဦး မစ္စတာဒင်းမစ်ဒေးရဲ့'ဟု ကြားဖြတ်၍ ပြောလိုက်၏။ ဤတွင် ဒင်းမစ်ဒေးက ဆက်လက်၍ 'ဒီကလေးဟာ ယခုထက်တိုင်

မပေါ်သေးတဲ့ ဖခင်ဖြစ်သူရဲ့ အပြစ်ဒဏ်နဲ့ မိခင်ဖြစ်သူရဲ့ အရှက်ကို သရုပ်ဖော်ရအောင် ကောင်းကင်ဘုံရှိ အဖဘုရားသခင် ဖန်ဆင်းလိုက်တဲ့ ကလေး ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီကလေးဟာ မိခင်ဖြစ်သူကို အမျိုးမျိုး အသည်းနာစေပါတယ်။ ရင်ထဲမှာ တန့်နုနုဖြစ်ပြီး နေရခြင်းဟာ ဒီကလေးရဲ့ အတွက်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ခိတ်ဒုက္ခ ဆင်းရဲခြင်းကိုလည်း တစ်သက်လုံး ခံသွားရအောင် ဘုရားသခင်က ဒီကလေးကို ဖန်ဆင်းလိုက်ပေမဲ့ ဒီကလေးဟာလည်း ပျော်ရွှင်မှု လုံးဝကင်းမဲ့သော ဟက်စတာပရင်းရဲ့ ဘဝမှာ အသက်နဲ့ ခန္ဓာကိုယ် ဆက်လက်ပြီး တည်မြဲနေစရာ အကြောင်းကလေးတစ်ခု ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒီကလေးဟာ သူ့မိခင်ကို ပျော်ရွှင်စေသလောက် သူ့မိခင်ကိုလည်း စိတ်ဆင်းရဲစေပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လို့ ဒီကလေးကို သူ့မိခင်ထံက ခွဲပြီးတော့ မယူသင့်ပါဘူး'ဟု ပြောလိုက်ပြန်လေသည်။

သို့တိုင်အောင် ကိုဏ်းအုပ် မစ္စတာဝီလဆင်က 'ဆရာကလေး ပြောတာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့အမေဟာ ဒီကလေးကို အဝတ်အစား လှလှကလေးတွေ ချုပ်ပေးပြီး ဘာမျှ အသုံးမဝင်တဲ့ အရုပ်လိုချည်းပဲ ထားလို့ရှိရင် ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား'ဟု ပြောလိုက်သောအခါတွင် မစ္စတာ ဒင်းမစ်ဒေးက 'ဒီလို မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဗျာ... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ဘာပြုလို့လဲ ဆိုတော့ ဟက်စတာပရင်း ကိုယ်တိုင်က ဒီကလေးဟာ သူ့ရဲ့ ပြစ်ဒဏ်တွေကို သရုပ်ဖော်ပေးတဲ့ ကလေးအဖြစ်နဲ့ အသိအမှတ် ပြုထားပြီးသား ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီလို သူ့အဖို့ အမြဲသတိပေးနေတဲ့ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ဒီကလေး ရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး ဟက်စတာပရင်းဟာ အခုထက် ပိုပြီးတော့ ဆိုးရွားတဲ့ အဖြစ်မျိုးတွေကို ကျူးလွန်ရဲတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့်မို့လို့ ဒီကလေးကလေးကို သူ့မိခင်ထံက ခွဲပြီး မထားတာဟာ အကောင်းဆုံးနည်းလမ်း ဖြစ်ပါတယ်။ အပြစ်ရှိတဲ့ မိခင်ကိုယ်တိုင်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်ရှိမှန်းကို သိပြီး နေရတော့ ဒီကလေးကလေးကို အပြစ်ကင်းမဲ့အောင်၊ မကောင်းမှု ကင်းအောင် နေတတ် ထိုင်တတ်စေဖို့ နည်းပေးလမ်းပြ လုပ်နိုင်

ပါလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့်မို့လို့ ဘုရားသခင် အလိုတော်ရှိတဲ့အတိုင်း ကလေးနဲ့ မိခင်ကို ခွဲဖို့ မသင့်ဘူး ထင်ပါတယ် ခင်ဗျာ'ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ဘေးမှ ကြည့်နေသူ အဘိုးကြီး ရော်ချာချီးလင်းဝပ်က 'ဘယ့်နှယ် ဆရာကလေး... ဆရာကလေး ပြောတဲ့ စကားတွေဟာ ဆန်းလှချည်ကလေး ဗျာ' ဟု ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် ဝင်၍ ပြောလိုက်သည့်အခါ ဂိုဏ်းအုပ်ကြီး မစ္စတာ ဝီလဆင်က 'ဆရာကလေး ဒင်းမစ်ဒေး ပြောတဲ့ စကားဟာ အတော်ပဲ အရေးကြီးပါတယ်၊ ငြင်းချက်ထုတ်ပြတာဟာလည်း အများကြီးပဲ တာသွားပါတယ်' ဟု ဆိုလိုက်လေသည်။

ပြီးခါမှ မင်းကြီး ဘယ်လင်ဟမ်ဘက်သို့ လှည့်ကာ 'မင်းကြီးရဲ့ သဘောမှာ ဘယ်လိုများ ရှိပါသလဲ ခင်ဗျာ၊ သင်းအုပ်ဆရာကလေးကတော့ လေးလေးနက်နက်ကြီး ဟိုသူငယ်မအတွက် လျှောက်လဲနေပါပကော' ဟု ဆိုလိုက်လေသည်။

မင်းကြီး ဘယ်လင်ဟမ်က 'ဟုတ်တော့ ဟုတ်သားဗျ၊ သူထုတ်တဲ့ ငြင်းချက်ဟာ အတော်ကလေးပဲ ခိုင်လုံပါတယ်။ အဲဒီတော့ကာ ဒီကလေးကို သူ့အမေနဲ့ ခွဲထားဖို့ကိစ္စဟာ အခုနေတော့ ဆိုင်းထားလိုက်ကြဦးစို့ပေါ့ဗျာ။ ဒီမိန်းမ နောက်ထပ်ပြီး မကောင်းမှုတစ်ခုခု ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ အခါကျတော့မှ ဒီကိစ္စကို ဆက်လက်ပြီး စဉ်းစားကြတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ အတောအတွင်း မှာ ဒီကလေးကို ကျမ်းစာသင်ဖို့ မစ္စတာ ဒင်းမစ်ဒေးလက်ကို အပ်ရမယ်။ ပြီးတော့ ဒီကလေးဟာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းနဲ့ စာသင်ကျောင်းကို မှန်မှန် တက်အောင် သူ့အမေက တာဝန်ယူရပေလိမ့်မယ်' ဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်လေသည်။

မင်းကြီး ဘယ်လင်ဟမ် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဆက်လက်ပြော၍ နေစဉ် ပင် သင်းအုပ်ဆရာကလေး ဒင်းမစ်ဒေးသည် နောက်သို့ဆုတ်ကာ ပြတင်းပေါက် ခန်းဆီးကြီး၏ အနားတွင် သွား၍ ရပ်နေ၏။ သူ၏ မျက်နှာတွင် ကြောသေး ကြောမြွာများ တရွရွ လှုပ်ရှား၍ နေကြပေသည်။ ယင်းသည်

အချိန်တွင်ပင် ပုလဲကလေးသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် အနီးသို့ ကပ်၍သွားပြီး လျှင် မစ္စတာဒင်းမစ်ဒေး၏ လက်ကို သူ၏ လက်ကလေးများဖြင့် ကိုင်လိုက်ပြီးနောက် ပွတ်သပ်ယုယရင်း သူ၏ ပါးကလေးနှင့် လက်ကိုကပ်၍ ထားလိုက်လေသည်။ ထိုအမူအရာကို မြင်ရသော ဟက်စတာပရင်းသည် "ဪ... ဒီကလေးဟာ ချစ်တတ်တဲ့ စိတ်ကလေး ရှိပါကလား" ဟု တွေး၍ နေလေသည်။ သင်းအုပ်ဆရာကလေးသည် ရှေးဦးစွာ ကလေး၏ခေါင်းကို ပွတ်သပ်ယုယလိုက်ပြီးနောက် ငုံ့၍ ပုလဲ၏ နဖူးကို အသာအယာ နမ်းလိုက်လေသည်။ ထိုကဲ့သို့ နမ်းလိုက်သော ခဏတွင် ပုလဲသည် ငြိမ်၍နေမည့် အစား ရုတ်တရက် ဆည်းလည်းသံကလေးဖြင့် ရယ်ပစ်လိုက်ပြီးနောက် အနီးမှ ခုန်ဆွ ခုန်ဆွနှင့် ထွက်သွားလေတော့သည်။

ခြေလှမ်း ခြေနှုတ် သွက်လက်လှသော ကလေးငယ်ကို ကြည့်ကာ မစ္စတာဝီလဆင်က 'တယ်ပြီးတော့ သွက်တဲ့ ကလေးပါကလား' ဟု မစ္စတာ ဒင်းမစ်ဒေးဘက်သို့ လှည့်၍ ပြောလိုက်သည်တွင် အဘိုးကြီး ရော်ချာချီးလင်းဝပ်က 'ဒီကလေးဟာ အတော်ဆန်းတဲ့ ကလေးပဲဗျ၊ သူ့အမေ စိတ်မျိုးလည်း ရှိပုံရတယ်၊ ရုပ်ချင်းကလည်း ခပ်ဆင်ဆင်။ ဒီကလေးကို ကျုပ်သာ ကြာကြာ ကြည့်ရရင်တော့ ကလေးအဖေဟာ ဘယ်သူလဲ ဆိုတာတောင် သိကောင်း သိမှာပဲ ဗျို' ဟု ဝင်၍ ပြောလိုက်လေသည်။

မစ္စတာဝီလဆင်က 'ကလေးအဖေကို ကျုပ်တို့က ရှာဖို့တာဝန် မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ ဘုရားသခင် အလိုတော်ရှိတဲ့ အခါကျလိုရှိရင် ကလေးအဖေဟာ အလိုအလျောက် အများသူငါ ကြားသိအောင် ပေါ်ပေါက်လာမှာ ပါပဲ' ဟု ပြောလိုက်ပြီးနောက် ဟက်စတာပရင်းနှင့် ပုလဲကို ခွဲသင့် မခွဲသင့် ကိစ္စမှာ ပြီးဆုံး၍ သွားလေရကား သားအမိနှစ်ယောက်တို့သည် မင်းကြီး ဘယ်လင်ဟမ်၏ အိမ်မှ ထွက်၍ လာခဲ့လေသည်။

အိမ်ဝ လှေကားထစ်များကို ဆင်း၍ လာခဲ့ကြသည့် အနိက်အတန်၌ အခန်းတစ်ခန်းမှ ပြတင်းပေါက်တစ်ခု ပွင့်သွားပြီးလျှင် မင်းကြီး ဘယ်လင်

ဟမ်၏ နှမ မစ္စဟစ်ဘင်း၏ မျက်နှာသည် ပြတင်းပေါက် သံဆန်ခါ၏ နောက်မှ ပေါ်၍လာ၏။ (မစ္စဟစ်ဘင်းမှာ နောင် နှစ်မကြာမီတွင်ပင် ကဝေမ အဖြစ်ဖြင့် မီးရှို့အသတ်ခံရသူ ဖြစ်လေသည်) မစ္စဟစ်ဘင်းသည် ဟက် စတာပရင်းအား လှမ်း၍ 'ဟေ့ တို့နဲ့ ခုည လိုက်မလား၊ တောထဲမှာ ပျော်စရာ ကြီးပဲ။ ငါက မှော်ဆရာကြီးကို ပြောခဲ့တယ်အခု၊ ညည်းကို ငါ ခေါ်ခဲ့မယ်လို့' ဟု လှမ်း၍ ပြောလိုက်ရာ ဟက်စတာပရင်းက 'ကျွန်မ မလိုက်ပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မ အိမ်ပြန်ပြီး ကလေးကို ဂရုစိုက်ရဦးမယ်။ အင်း... တကယ်လို့များ သူတို့တွေကသာ ကျွန်မနဲ့ ကျွန်မ ကလေးကို ခွဲထားမယ်ဆိုရင်လေ ကျွန်မ လည်း တစ်ခါတည်း ရှင်တို့ မှော်ဂိုဏ်းကို အဝင်ပဲရှင်' ဟု ပြောလိုက်လေ သည်။

ဟစ်ဘင်းသည် ခနဲတုတ်ပြုံး၍ 'အေးပါအေး၊ တစ်နေ့ကျရင် ညည်း လည်း တို့ဂိုဏ်းကို ရောက်ရမှာပါပဲ' ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

၁၀။ ဆေးဆရာ

ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ် ဟူသော အမည်ကို ခံယူထားသည့် အဘိုးကြီးသည် ထိုအမည်ကို မခံယူမီ အခြားအမည်တစ်မျိုး ရှိခဲ့သေးသည် ဆိုသည်ကို စာဖတ်သူများ ရှေးမဆွကပင် မှတ်မိကြပေလိမ့်ဦးမည်။ ဈေးမြေကွက်လပ် စင်မြင့်ပေါ်တွင် ဟက်စတာပရင်းအား အရှက်ခွဲ ခံရသည့်နေ့က လူရိုင်းနီ တစ်ယောက်နှင့်အတူ ထိုကွက်လပ်သို့ ရောက်လာပြီးလျှင် မိမိ၏ငယ်ပေါင်း ဖြစ်သော ဇနီးသည်မှာ အရှက်တကွဲအမျိုး ဖြစ်၍ နေရသည်ကို ရော်ဂျာ တွေ့မြင်ခဲ့ရဖူးပေသည်။ ဟက်စတာပရင်းနှင့် ဖောက်ပြန်ခဲ့သော သူမှာကား ယခုထက်တိုင် မည်သူမည်ဝါ ဟူ၍ မပေါ်ပေါက်သေးပေ။ ထိုသူသည် ဟက်စတာပရင်း နှင့်အတူ အပြစ်ဒဏ်ကို ဝေ၍မခံဘဲ သူ့ကိုယ်သူ့ ဇာတ်မြှုပ် ၍ နေခြင်းမှာ ဆိုးဝါးလှချေတကား။ ထိုလူယုတ်မာသည် ဟက်စတာပရင်း

၏ နည်းတူ အပြစ်ဒဏ်ကို ခံသင့်ပေသည် ဟူ၍ ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ် အမည် ခံသူ အဘိုးကြီးသည် တစ်ထစ်ချ ယူဆ၍ ထား၏။ ထို့ကြောင့်ပင်လည်း ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်သည် အခြား မည်သည့်မြို့ကိုမျှ ပြောင်းရွှေ့၍ မသွားနိုင်ဘဲ ဤဘော်စတွန်မြို့၌ပင်လျှင် အတည်တကျ ချရပ်နေထိုင်လျက် ရှိနေပေ သည်။ ရော်ဂျာ ချီးလင်းဝပ်သည် ဤမြို့အဖို့တွင် သူတစ်မိမိးသက်သက် ဖြစ်၏။ အသိမိတ်ဆွေ ဟူ၍ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိပေ။ ရော်ဂျာသည် စာပေပညာများထက် ဆေးပညာကို ပိုမိုကျွမ်းကျင် တတ်မြောက်သူ ဖြစ်လေ သည်။ ထို့ကြောင့် မြို့ထဲတွင် နေရသောအခါတွင် သူ့ကိုယ်သူ ဆေးဆရာ ဟူ၍ ဆရာဘွဲ့ ခံကာ နေနိုင်လေသည်။ ဤဘော်စတွန်မြို့သည် မြို့သစ် ဖြစ်သောကြောင့် ဆေးဆရာ အလွန်ရှားပါးသော မြို့ဖြစ်၏။ ဥပေပတိုက်မှ ကူးလာကြသူများ အနက်တွင် ဆေးဆရာဟူ၍ အလွန်တရာ ပါခဲလှလေ သည်။ ထို့ကြောင့် ဤဘော်စတွန် တစ်မြို့လုံးတွင် ဆေးဝါးကုသပေးနိုင်သော သူမှာ အလွန် အိုမင်းသော သင်းအုပ်ဆရာကြီးတစ်ဦး ဖြစ်လျက် ဆေးပညာ ကို သာမန်ကာ လျှံကာမျှသာ နားလည်သောသူ ဖြစ်၏။ တစ်မြို့လုံး၏ ကျန်းမာရေးမှာ ထိုအဘိုးကြီး၏ လက်တွင်း၌သာ ရှိနေလေရာ ဆရာဝန် အထူးလို၍ နေလေသည်။ အခြား ဆရာတစ်ဦးကား ရှိသေး၏။ ထိုဆရာမှာ ကား အနာပေါက်ဆရာ ဖြစ်လေသည်။ ထိုအနာပေါက် ဆရာသည် အရေး ရှိလျှင် ခွဲဖို့စိတ်ဖို့ ဖြတ်တောက်ဖို့ကိုသာလျှင် အားကိုးရသော ဆရာဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် များမကြာမီပင် ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်အား ဆေးဆရာကြီး အဖြစ်ဖြင့် တစ်မြို့လုံးက အရေးတယူ လေးစား မိတ်ဖွဲ့ကြလေတော့သည်။

ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်မှာ လူရိုင်းနီများ၏ နယ်တွင် နေထိုင်ဖူးသောသူ ဖြစ်ရာ ထိုလူရိုင်းနီတို့၏ သဘာဝဆေးဝါးများ ဖြစ်ကြသော သစ်ဥ၊ သစ်ဖု၊ သစ်ခေါက်၊ သစ်မြစ်များကို ရောဂါအမျိုးမျိုးတို့အတွက် ဆေးဝါးဖော်စပ် နိုင်သော ပညာကို ရရှိ၍ လာခဲ့ပေသည်။ သူ့ဆေးဝါးများမှာ အတော်ပင်

အစွမ်းထက်၍ လူနာများ အဖို့၌ အားကိုးနိုင်လောက်သော ဆေးများဖြစ်၍ နေလေသည်။

ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်သည် ဘုရားသခင်ကို အလွန်ကြည်ညိုသူတစ်ဦး ဖြစ်သည် ဟူ၍လည်း တစ်မြို့လုံးက အသိအမှတ်ပြု၍ ထားကြပေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုမြို့ထဲသို့ လာရောက်နေထိုင်ရသည့် နေ့မှစ၍ သင်းအုပ်ဆရာကလေး ဒင်းမစ်ဒေးအား ဆရာရင်းအဖြစ်ဖြင့် ဆည်းကပ်ကာ ကျမ်းစာများကို အခွင့်သင့်တိုင်း နာယူလျက် ရှိ၍ နေပေသည်။

သင်းအုပ်ဆရာကလေး ဒင်းမစ်ဒေးသည် သင်းအုပ်ဆရာ၏ တာဝန် များကို ကျေပွန်သည်ထက် ပိုမို၍ ကျေပွန်အောင် ထမ်းဆောင်ခြင်းအားဖြင့် တစ်မြို့လုံး၏ လေးစားခြင်းကို ခံယူရသောသူ ဖြစ်လေသည်။ ရော်ဂျာ ချီးလင်းဝပ်သည် ဘော်စတွန်မြို့သို့ ရောက်လာသော အခါ၌ သင်းအုပ်ဆရာ ကလေး၏ ကျန်းမာရေး အခြေအနေမှာ ပျက်ပြားစ ပြု၍ နေသည်ကို တွေ့ရ ပေသည်။ သူ၏ မျက်နှာမှာ ဖြူဖပ်ဖြူရောင်ဖြစ်၍ တရှောင်ရှောင်နှင့် မတ်တတ်နာဖြစ်၍ နေသောကြောင့် မစ္စတာ ဒင်းမစ်ဒေး ကျမ်းစာဟောရ သော လူစုတွင် ပါဝင်သူတို့သည် မိမိတို့၏ သင်းအုပ်ဆရာကလေး လဲ၍ သွားမည်ကို အလွန်တရာ စိုးရိမ်၍ နေကြပေသည်။ အချို့ကမူ သင်းအုပ် ဆရာကလေးသည် အလွန်တရာ ဝတ္တရားကျေပွန်သည် ဖြစ်သောကြောင့် အကယ်၍ အနိစ္စရောက်ပါက ကောင်းကင်ဘုံသို့ ရောက်ရမည်မှာ မလွဲစကန် ပင် ဖြစ်ရမည်ဟု ယူဆထားကြပေသည်။ သင်းအုပ်ဆရာကလေး ကိုယ်တိုင် ကလည်း "မိမိသည် အကယ်၍ သေရပါက မိမိ၏ တာဝန်ကို လူ့ဘဝတွင် ကျေပွန်အောင် ထမ်းဆောင်ခဲ့ပြီးပြီ ဖြစ်သောကြောင့် သေပျော်ပြီ" ဟု ပြော ဆိုလျက် ရှိပေသည်။ ဒင်းမစ်ဒေးသည် တဖြည်းဖြည်း ပိန်သည်ထက် ပိန်၍ လာ၏။ သူ၏ အသံမှာမူ အသံဩဇာ ပြည့်ဝမြဲ ပြည့်ဝ၍ နေ၏။ အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့တွင်မူ ဆတ်ခနဲ လန့်၍ သူ၏ အသည်းနှလုံးရှိရာ ရင်အုံကို လက်နှင့် အုပ်ကာ မျက်နှာ တွန့်လိမ်၍ တွ၍ သွားတတ်လေသည်။ သို့ဖြစ်သည်ကို

မြင်ရသော သူများက သင်းအုပ်ဆရာကလေး ရောဂါသည် အတွင်းရောဂါ ဖြစ်ပြီး အဆောက်အအုံ အတော်ပင် ကြီးမားနေသည်ဟု ယူဆကြလေတော့ သည်။

ဘော်စတွန်မြို့သို့ ရောက်ကတည်းကပင် ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်သည် ဒင်းမစ်ဒေး၏ ကျန်းမာရေး အခြေအနေကို စ၍ အကဲခတ်၏။ ဤမျှ အသက်ငယ်သေးသော အရွယ်တွင် အနိစ္စရောက်ကာ အသက်တို၍ သွားမည် ကို စိုးရလေသည်။ ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ် ဤဘော်စတွန်မြို့သို့ ရောက်၍ လာရသည်မှာလည်း အတော်ပင် ဆန်း၏။ အဘယ်မြို့က ပြောင်းလာသည် ဟူ၍ မည်သူမျှ မသိ။ အဘယ်အချိန်တွင် ဤမြို့၌ လာရောက် ချရပ်နေထိုင် လိုက်သည် ဟူ၍လည်း မည်သူမျှ မသိလိုက်ကြသဖြင့် ရောက်နေမှသာလျှင် ရောက်၍နေကြောင်းကို သိကြရပေသည်။ ဤကဲ့သို့ ပြွန်းခနဲ မိုးပေါ်က ကျလာသလို ရောက်လာသောကြောင့်သာလျှင် ဤကဲ့သို့ အမှတ်မထင် ရောက်လာခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု မြို့သူမြို့သားတို့က ယူဆကြလေတော့ သည်။

မြို့သို့ရောက်၍ မကြာမီ ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်သည် သူ၏ ဆေးပညာ စွမ်းကြောင့် ထင်ရှားကျော်ကြား၍ လာ၏။ ဆေးဝါးဖော်စပ်ရန် ဆေးဖက် ဝင်သော သစ်ဥ၊ သစ်ဖုများကို ရှာဖွေ၍ နေသည်ကို မြို့သူမြို့သားတို့ မြင်ရသောအခါ၌ ရော်ဂျာအား အားကိုးလိုသော စိတ်များ ပေါ်ပေါက်၍ လာကြပြန်လေသည်။ သူနှင့် စကားပြောဆိုရာတွင် ထင်ရှားကျော်ကြားသော သမားတော်ကြီးများ၏ အမည်များကို ထည့်သွင်းပြောဆိုတတ်သဖြင့် ဤမျှ အစွမ်းထက်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများကို မိတ်ဆွေအဖြစ် ရရှိထားပါလျက်နှင့်ပင် အဘိုးကြီး ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ် အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ဤနယ်သစ် ပယ်သစ် တောရိုင်းမျက်မည်းသို့ ရောက်လာရပါသနည်း ဟူသော ပြဿနာ ကို လူတိုင်းပင် တွေးစ ပြု၍ နေကြပေသည်။

ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်သည် သင်းအုပ်ဆရာကလေး ဒင်းမစ်ဒေး၏

မိတ်ဆွေအဖြစ်ဖြင့် ယုံကြည်မှုကို ခံယူရရှိနိုင်ရန် အထူးတလည် ကြိုးစားလေသည်။ သူ ဆည်းကပ်သော သင်းအုပ်ဆရာကလေး၏ ကျန်းမာရေး အခြေအနေနှင့် ပတ်သက်၍ မိမိ အလွန်တရာ စိုးရိမ်ကြောင်းကို မြို့သူမြို့သားများအား ပြောပြပြီးလျှင် အကယ်၍သာ သင်းအုပ်ဆရာကလေးက လက်ခံမည်ဆိုပါက ရောဂါပျောက်ကင်းအောင် မိမိ အစွမ်းကုန် ကုသ၍ ပေးလိုပါသည်ဟုလည်း အကြံပေးလေသည်။ ထိုအခါ၌ သင်းအုပ်ဆရာကလေး ဒင်းမစ်ဒေးအား လေးစား၍ ကျမ်းစာနာလေ့ ရှိကြသော သက်ကြီးရွယ်အိုများ၊ ခရစ်ယာန် ဘာသာရေး အရာရှိများ၊ အမျိုးသမီးကြီးများနှင့် အမျိုးသမီးကလေးများကပါ မကျန် ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်၏ ဆေးဝါးများကို သင်းအုပ်ဆရာကလေး စားသင့်သည်ဟု ယူဆလျက် သင်းအုပ်ဆရာကလေးအား ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်၏ ဆေးဝါးများကို သုံးစားကြည့်ပါဟု ဝိုင်းဝန်းတိုက်တွန်းကြလေတော့သည်။ သို့သော် မစ္စတာဒင်းမစ်ဒေးက ထိုကဲ့သို့ ဝိုင်းဝန်းတိုက်တွန်းချက်တို့ကို အသာအယာ ငြင်းပယ်ရင်း 'ကျုပ်အဖို့မှာ ဆေးသောက်စရာ မလိုပါဘူး' ဟု ဆိုလေတော့သည်။

ထိုကဲ့သို့ ငြင်းပယ်သည်ကို အားလုံးကပင် အံ့အားသင့်၍ နေကြတော့သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း နေ့တိုင်း သင်းအုပ်ဆရာကလေးနှင့် တွေ့ကြရစဉ် သင်းအုပ်ဆရာကလေး၏ ကျန်းမာရေး အခြေအနေမှာ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပိုမို၍ ပျက်စီးယိုယွင်းနေလျက် မျက်နှာမှာလည်း ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သည်ထက် ဖြစ်၍လာသည်ကို အားလုံး တွေ့ရသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ထို့ပြင် သင်းအုပ်ဆရာကလေးသည် သူ၏ လက်ဝဲရင်အုံကို လက်ဖြင့် ဖိ၍ ဖိ၍ နေတတ်သော အလေ့ အထူးအဆန်း တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာသည်ကိုလည်း မြို့သူမြို့သားများ တွေ့မြင်ကြရလေရာ သင်းအုပ်ဆရာကလေး ဆေးမစားဘဲ နေခြင်းမှာ သူ့ကိုယ်သူ သေစေလို၍ ပေလော၊ သူ၏ အလုပ်ဝတ္တရားများ အလွန်ပင်ပန်းလွန်း၍ အနားယူချင်၍ ပေလော... စသည်ဖြင့် တွေးသူတို့က တွေး၍ ဘော်စတွန်မြို့ရှိ သင်းအုပ်

ဆရာကြီးများကလည်း ထိုမေးခွန်းများကို ဒင်းမစ်ဒေးအား တိုက်ရိုက်ပင် မေးမြန်းကြလေတော့သည်။ မေးမြန်းရုံမျှ မကသေး အလွန်တရာ တွေ့ရန် ခဲယဉ်းလှသော ဆေးဆရာကောင်းတစ်ဦး ဤသို့ လာရောက်ပါလျက်နှင့် ဆေးမစားဘဲ နေခြင်းမှာ ဘုရားသခင်၏ အစောင်အမက် ငြင်းပယ်သည်နှင့် အတူတူ ဖြစ်သည်ဟူ၍ ပြောဆို တိုက်တွန်းကြလေသေးသည်။ ထိုကဲ့သို့ သင်းအုပ်ဆရာကြီးများက ဝိုင်းဝန်းတိုက်တွန်းကြသော အခါတွင် ဒင်းမစ်ဒေးသည် ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်၍ နေပြီးနောက် နောက်ဆုံးတွင်မှ ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်၏ ဆေးဝါးများကို မှီဝဲ၍ စမ်းကြည့်ပါဦးမည်ဟု အာမဝန္တ ခံလေတော့သည်။ သို့ အာမဝန္တ ခံရာ၌ မစ္စတာ ဒင်းမစ်ဒေးက ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်အား 'ကျုပ် သဘောကတော့ ဘုရားသခင်က ကျုပ်ကို အလုပ်တာဝန်က အနားပေးပြီး သေစေချင်တဲ့နေ့မှာ ကျုပ် သေဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲ။ ခင်ဗျားရဲ့ ဆေးတွေ အစွမ်းထက်တယ် မထက်ဘူး ဆိုတာ သက်သေပြရုံ သဘောမျိုးနဲ့တော့ဖြင့် ကျုပ် ခင်ဗျားဆေးကို မစားလိုပါဘူး' ဟု ပြောလိုက်ရာ၊ ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်က တည်ငြိမ်လှသော အသံဖြင့် 'ဟုတ်ပါတယ်၊ သင်းအုပ်ဆရာ တစ်ယောက်ရဲ့ အဖို့မှာ ဒီလို စကားမျိုးတွေဟာ အင်မတန်မှပဲ လျော်ကန်ပါတယ်။ တကယ် ကျမ်းစာနားမလည်သေးတဲ့ လူတွေကသာ လူ့ဘဝကြီးမှာ ဆက်လက်နေပြီးတော့ သံသရာ လည်ချင်ကြတာလားဗျာ။ သင်းအုပ်ဆရာကလေးတို့လို အင်မတန် ကျမ်းစာသဘော နားလည်ပြီးသား လူတွေ အဖို့မှာတော့ သေရတာဟာ မဆန်းပါဘူး။ ကမ္ဘာလောကမှာ မနေဘဲနဲ့ ကောင်းကင်ဘုံမှာ ဘုရားသခင် ကိုယ်တော်တိုင်နဲ့ တွေ့ရတဲ့ အဖြစ်မျိုးကို ပိုပြီးတော့ လိုလားကြပါလိမ့်မယ်' ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုအခါတွင် သင်းအုပ်ဆရာကလေးသည် သူ၏ ရင်အုံကို လက်ဖြင့် ဖိရင်း 'ဟုတ်တာပေါ့လေ၊ ဘုရားသခင် ကိုယ်တော်တိုင်နဲ့ ကောင်းကင်ဘုံမှာ တွေ့ဖို့အတွက် ဒီကမ္ဘာ ဒီမြေပြင်မှာ ကျုပ်တို့ လူသားအဖြစ်နဲ့ ဘုရားသခင်က

ချပေးအပ်တဲ့ တာဝန်တွေကို ထမ်းဆောင်နေကြရတာလားဗျာ့ ဟု ဆိုလိုက်ရာ ဆေးဆရာကြီးက 'အင်း... ကျမ်းစာသဘော ပြည့်ဝပါပေဗျာ့' ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုကဲ့သို့ အချိအချ ပြောပြကြပြီးသည့် နောက်မှာ ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်သည် သင်းအုပ်ဆရာ ဒင်းမစ်ဒေး၏ ဆေးဝါးဆိုင်ရာ အကြံပေးပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်၍ လာရလေတော့သည်။ ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်သည် ဒင်းမစ်ဒေး၏ ရောဂါအခြေအနေတွင်သာ စိတ်ဝင်စားသည် မကသေး။ ဒင်းမစ်ဒေးနှင့် အကြိမ်ပေါင်း များစွာ တွေ့ရာက စကားစမြည် ပြောရသောအခါ၌ ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်သည် ဒင်းမစ်ဒေး၏ အလေ့အထများ၊ အကျင့်စာရိတ္တများ၊ အရည်အသွေးများကို သိနိုင်ရန် ပိုမို၍ စိတ်ဝင်စားလာလေတော့သည်။ သင်းအုပ်ဆရာကလေး၏ ကျန်းမာရေးအတွက် လည်းကောင်း၊ ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ် ဆေးဝါးစုဆောင်းနိုင်ရန် လည်းကောင်း ဤနှစ်မျိုးသော ရည်ရွယ်ချက်တို့ဖြင့် သင်းအုပ်ဆရာကလေးနှင့် အဘိုးကြီးတို့သည် ပင်လယ်ကမ်းခြေတွင် ခရီးလှည့်လည် လမ်းလျှောက်ကြ၏။ သစ်တောများ အတွင်းသို့လည်း သွားလာလည်ပတ်ကြ၏။ နှစ်ယောက်သားပင် တဖျပ်ဖျပ် ရိုက်ခတ်လျက်ရှိသော လှိုင်းတို့၏ ဂီတသံကို ကြည့်နူးလျက် သစ်ပင်ထိပ်ဖျားတွင် ပြေးလွှားကစားသော နေနတ်မောင်၏ ရယ်မောသံကိုလည်း အတူတူပင် ကြားကြရလေ၏။ ထိုမျှမကသေး၊ တစ်ဦး၏အိမ်သို့လည်း တစ်ဦး သွား၍ ဧည့်သည်အဖြစ်ဖြင့် လည်ကြလေသေးသည်။ သင်းအုပ်ဆရာကလေးသည် ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်နှင့် အသေအချာ ပေါင်း၍ ကြည့်သောအခါ၌ အဘိုးကြီးသည် သာမန်ကာလှိုကာ ပညာရှိမကဘဲ တကယ် နက်နက်နဲနဲ ပညာများကို တတ်သည်ဟူ၍ ယူဆလာလေသည်။ ထို့အပြင် မိမိကဲ့သို့သော ခရစ်ယာန် ဘာသာရေးအရာရှိများ၏ ထံမှ ကြားရခဲလှသော အယူအဆအမျိုးမျိုး၊ လွတ်လပ်သော အတွေးအခေါ် အမျိုးမျိုးတို့ကိုလည်း ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်ထံမှ ကြားရလေရာ ဤမျှ အံ့မင်းသော ဆေးဆရာကြီးတွင် ဤကဲ့သို့သော အတွေးအခေါ်မျိုးတို့

ရရှိ၍ နေသည်ကိုပင် ဒင်းမစ်ဒေး အံ့အားသင့်၍ နေရပေသည်။ ဒင်းမစ်ဒေးသည် တကယ်ပင် ခရစ်ယာန်ဘာသာရေးကို ကိုင်းရှိုင်းသူ ဖြစ်၏။ တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ ပို၍ပို၍သာ ယုံကြည်ချက် ခိုင်မြဲ၍ နေသောသူ ဖြစ်လေသည်။ လောကကြီးတစ်ခုလုံးကို ခရစ်ယာန်ဘာသာတရား မျက်စိဖြင့်သာ ကြည့်ရှု၍ နေခဲ့၏။ သို့ရာတွင် ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်နှင့် ပေါင်းမိသော အခါတွင်မူကား ဒင်းမစ်ဒေးသည် ခရစ်ယာန် ဘာသာရေး အရာရှိတစ်ယောက်၏ အမြင်မျိုး မဟုတ်ဘဲ ဆေးဆရာတစ်ယောက်၏ အမြင်ဖြင့်သာ ကြည့်မြင်သော ဗဟုသုတမျိုးတို့ကို အခါပေါင်းများစွာပင် စိတ်ဝင်စားခြင်းမက ဝင်စားလာမိပေသည်။ ထိုကြောင့် ဒင်းမစ်ဒေး၏ အဖို့၌ ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်နှင့် ပေါင်းဖက်ခြင်းသည် ကမ္ဘာလောကကြီး တစ်ခုလုံး ထောင့်သစ်တစ်ခုမှ နေ၍ ကြည့်မြင်ရခြင်းနှင့်ပင် တူ၍ နေလေတော့သည်။ ယခင်က မိမိတစ်ယောက်တည်း တကုပ်ကုပ်နှင့် ခရစ်ယာန် ဘာသာတရားများကိုသာ လိုက်စား၍ ကျမ်းစာပောချိန်တန်လျှင် ဟောကြားနေရသော ငြီးငွေ့ပွယ်ရာ အဖြစ်မျိုးမှ ယခုကဲ့သို့ စကားပြောဖော် ရခြင်း၊ ခရီးသွားဖော် ရခြင်း၊ တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက် ရခြင်း စသည့် အရသာတို့သည် ဒင်းမစ်ဒေး၏ အဖို့၌ အထူးပင် အဖိုးတန်၍ နေလေတော့သည်။

ဒင်းမစ်ဒေးက ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်အား အကဲခတ်သည့်နည်းတူ ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်ကလည်း သူ၏ လူနာဖြစ်သူ သင်းအုပ်ဆရာကလေးအား အထူးတလည် အကဲခတ်၍ နေလေသည်။ သင်းအုပ်ဆရာကလေးအား ခရစ်ယာန် ဘာသာရေး ဆရာတစ်ယောက် အဖြစ်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ သာမန်လူသား အဖြစ်ဖြင့် လည်းကောင်း နှစ်မျိုးနှစ်စား ခွဲခြား၍ အကဲခတ်ကြည့်မိလေသည်။ ထိုကဲ့သို့ အကဲခတ်ရခြင်းမှာ အခြားမဟုတ်၊ လူနာဖြစ်သော သင်းအုပ်ဆရာကလေးအား ဆေးဝါးကုသရာတွင် သူ၏ အကြောင်းကို အတွင်းအပြင် လုံးဝဥသည့် သိရအောင် ကြိုးစားထားသင့်သည်ဟု ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ် ယူဆထားပေသည်။ "စိတ်ထောင်း၍ ကိုယ်ကြေ" ဟူသော

စကားအတိုင်း ဒင်းမစ်ဒေး၏ ရောဂါဝေဒနာသည် သွေးရိုးသားရိုး ရောဂါ မဟုတ်၊ စိတ္တဇ ပယောဂလည်း ပါဝင်ဖက်စပ်လျက် ရှိနေသည်ဟု ရော်ဂျာ ချီးလင်းဝပ် ယူဆ၏။ ထိုကြောင့် ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်သည် ဒင်းမစ်ဒေး၏ အသည်းနည်း အတွင်း၌ အဘယ်သို့သော အတွေးအခေါ်များ ရှိသည်ကို ကြိုးစား၍ လေ့လာ စူးစမ်းလေသည်။ ဒင်းမစ်ဒေး၏ ယုံကြည်ချက်များ၊ ဒေးမစ်ဒေး၏ အတိတ် အဖြစ်အပျက်များကို အထူးသဖြင့် လေ့လာစူးစမ်း ၏။ စူးစမ်းရခြင်းမှာ တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုလျှင် အလွန်တရာ နက်ရှိုင်း၍ မှောင်မည်းနေသော ဝူကြီးတစ်လုံး အတွင်းဝယ် သိုက်ဆရာတစ်ယောက် ဥစ္စာသိုက်ကို လိုက်လံရှာဖွေ နေရသည်နှင့်ပင် တူလေတော့သည်။ သို့တိုင် အောင် ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်သည် အထူး သတိထားရသည်မှာ မိမိသည် ဒင်းမစ်ဒေး၏ အတွင်းသဘောများကို မရ ရအောင် နှိုက်၍ နေသည်ကို ဒင်းမစ်ဒေး၏ မရိုမိစေရန်ပင် ဖြစ်၏။ ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်သည် အကဲခတ် အလွန်ကောင်းသောသူ ဖြစ်၏။ ထိုကြောင့် ဒင်းမစ်ဒေး၏ လျှို့ဝှက်ချက် များသည် တစ်ခုပြီးတစ်ခု သိ၍ လာရလေတော့သည်။ “မမြင်ဝံ့ ဆေးဆရာ” ဟူ၍ အဆိုရှိသည့်အတိုင်း လူနာတို့သည် ဆေးဆရာများအား မိမိတို့၏ လျှို့ဝှက်ချက်များကို ဖော်ပြလေ့ရှိမြဲ ဖြစ်ရာ လျှို့ဝှက်ချက် ရှိသူများသည် ဆေးဆရာများနှင့် ဆက်ဆံရာ၌ အထူးသဖြင့် သတိထားဖို့ လိုအပ်လှ ပေသည်။ အကယ်၍ ဆေးဆရာတစ်ဦးသည် အကဲခတ်ကောင်းသည် ဖြစ်အံ့၊ ဟနကင်းသည် ဖြစ်အံ့၊ ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ် ရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ စိတ်ဓာတ်ဖြင့် နီးစပ်အောင် ပြုလုပ်တတ်သည်လည်း ဖြစ်အံ့၊ ထိုကဲ့သို့ ဆေးဆရာမျိုးသည် လူနာ မပြောမိပင် လူနာ၏ လျှို့ဝှက်ချက် အားလုံးတို့ကို အလိုအလျောက် စုံစမ်းပြီးသား ဖြစ်နေတတ်၍ လူနာသည် လျှို့ဝှက်ချက်များကို ဖွင့်ဟ၍ ပြောခြင်း မဟုတ်သည့်အတိုင်းအောင် “စကား စကား ပြောပါများ၊ စကားထဲမှ ဓာတ်ပြ” ဆိုသလို ဖြစ်၍ သွားတတ်ပေသည်။ စကား တစ်လုံးစ နှစ်လုံးစမှ အစပြု၍ လျှို့ဝှက်ချက်များသည် ပေါ်ပေါက်တတ်၏။

လူနာ ယုံကြည်မှုကို ရရှိသော ဆေးဆရာ မှန်သမျှတို့သည် လူနာ၏ သဘောနှင့် လျှို့ဝှက်ချက်များကို မသိဘဲပင် မနေနိုင်ကြပေ။ လူနာသည် ဆရာကို အားကိုး၏။ ထိုအားကိုးသောစိတ်၏ အစွမ်းကြောင့် တစ်ချိန်မဟုတ် တစ်ချိန်တွင် လူနာသည် ဆရာအား မိမိရင်ထဲ၌ ကိုက်မြဲ၍ ထားရသမျှတို့ကို ပေါ့ပါး၍ သွားရလေအောင် ဖွင့်ဟ၍ ပြောတတ်လေသည်။

ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်သည် အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သော ဆေးဆရာ တို့၏ အရည်အချင်းနှင့် အားလုံးလိုပင် ပြည့်စုံသော အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်နှင့် ဒင်းမစ်ဒေးတို့ ဆက်ဆံမိ ကြသော အခါ၌ အချိန်အတော်ကလေး ရ၍ သွားသောအခါတွင် ထိုသူ နှစ်ယောက်တို့၏ ခင်မင်မှုမှာ ရင်းနှီးမှုအဖြစ်သို့ ပြောင်းလွဲ၍ လာခဲ့ရလေ တော့သတည်း။ နှစ်ယောက်စလုံးမှာ ဉာဏ်ပညာ အမြော်အမြင်နှင့် အတွေး အခေါ် ပြည့်ဝသူများ ဖြစ်သောကြောင့် မည်သည့်ကိစ္စကိုပင် ဖြစ်စေ တစ်ဦး နှင့် တစ်ဦး အယူအဆချင်း ဖလှယ် တိုင်ပင်နိုင်ကြသောသူများ ဖြစ်၍ လာကြလေသည်။ ခရစ်ယာန် ဘာသာရေးနှင့် ပတ်သက်၍လည်း ဆွေးနွေး ကြ၏။ ကိုယ်ကျင့်တရားနှင့် ပတ်သက်၍လည်း တိုင်ပင်နိုင်၏။ မြို့ရေး ရွာရေးနှင့် ပုဂ္ဂလိက အရေးများကိုလည်း တိုင်ပင်ကြ၏။ များသောအားဖြင့် တစ်ယောက်၏အကြောင်းကို တစ်ယောက် ပြောဆိုတိုင်ပင်ကြသည်သာ များကြလေသည်။ သို့တိုင်အောင် ဆေးဆရာကြီး ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ရင်းနှီးသည့်တိုင်အောင် ဒင်းမစ်ဒေး၏ လျှို့ဝှက်ချက် တစ်ခုကိုမျှ မကြား မသိရသေးချေ။ မစ္စတာ ဒင်းမစ်ဒေးသည် မိမိ၏ ရောဂါ အခြေအနေကိုပင်လျှင် တိတိကျကျ ပြောပြခြင်း မရှိသည့်ကို ရော်ဂျာ ချီးလင်း ဝပ် တွေ့ရလေသည်။ ကိုယ့်ရောဂါ အခြေအနေကိုပင် ကိုယ် ဖုံးကွယ်၍ ထားသော လူနာသည်မှာကား အလွန်တရာ ထူးဆန်းသော လူနာပေတကား ဟု ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ် တွေး၍ နေမိလေသည်။

ဤကဲ့သို့ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုကိုမှ မသိရသောကြောင့် ရော်ဂျာ

ချီးလင်းဝပ်သည် ဒင်းမစ်ဒေး၏ မိတ်ဆွေများကို ကျိတ်၍ပြောကာ အစီအစဉ် တစ်ခုကို ပြုလုပ်ရ၏။ ထိုအစီအစဉ်အတိုင်း များမကြာမီ ရော်ဂျာချီးလင်း ဝပ်နှင့် ဒင်းမစ်ဒေးတို့သည် အိမ်တစ်အိမ်တည်းတွင် အတူ ထမင်းလခပေး၍ စားသောအခြေသို့ တိုင်ခွဲကြရလေသည်။ ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်က အကယ်၍ ဒင်းမစ်ဒေးသည် ထိုရောဂါမှ ထမြောက်နိုင်ရန် မျှော်လင့်ချက် မရှိပါလျှင် သေမင်းနှင့် ယှဉ်ပြိုင်၍ အသက်ကို မိမိ အစွမ်းကုန် ကုလိုပါသည်။ ထို့ကြောင့် မိမိ၏ လူနာဖြစ်သူ ဒင်းမစ်ဒေးအား မိမိ၏ မျက်စိအောက်မှ အပျောက်မခံ ချင်ပါဟု အကြိမ်ကြိမ် အကြံပေးခဲ့ရာ ဒင်းမစ်ဒေး၏ မိတ်ဆွေများက စီစဉ် ပေးသဖြင့် ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်နှင့် ဒင်းမစ်ဒေးတို့ တစ်အိမ်တည်းသို့ ရောက်၍ သွားကြခြင်းပင် ဖြစ်လေတော့သည်။ ဆေးဆရာကြီးက သင်းအုပ်ဆရာ ကလေးကို ဤမျှ စေတနာထားကြောင်း တွေ့မြင်ကြရသော အခါ၌ တစ်မြို့ လုံးပင်လျှင် များစွာ ဝမ်းသာ၍ နေကြပေတော့သည်။ မြို့သူ မြို့သားများ သည် သင်းအုပ်ဆရာကလေးအား သူ၏ သင်းအုပ်၌ ပါဝင်သော အမျိုးသမီး အဖျိုအရွယ်ကလေးထဲမှ တစ်ဦးကို ရွေးချယ်၍ လက်ဆက်ရန် တိုက်တွန်း ခဲ့ကြဖူးလေသည်။ သို့သော် သင်းအုပ်ဆရာကလေးသည် ထိုအကြံပေးချက် ကို အနူးအညွတ် ငြင်းပယ်၏။ ထို့ကြောင့် သင်းအုပ်ဆရာကလေးတွင် တကယ်ပင် ကိုယ်ထိလက်ရောက် ပြုစုမည့်သူ ကင်းမဲ့လျက်ရှိရာ အိမ်ထောင် မပြုလိုသော သင်းအုပ်ဆရာကလေးအား ယခုကဲ့သို့ အဘိုးကြီး ရော်ဂျာချီး လင်းဝပ်က တစ်အိမ်တည်းနေ၍ ပြုစုခြင်းသည် များစွာပင် လျော်ကန်သည် ဟု တစ်မြို့လုံးက ယူဆကြလေသည်။

ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်နှင့် သင်းအုပ်ဆရာကလေး ဒင်းမစ်ဒေးတို့ နေထိုင်ကြသော အိမ်မှာ ဘုရားသခင် အလွန်ကြည်ညိုသော မုဆိုးမကြီး တစ်ယောက်၏ အိမ်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ဤမုဆိုးမကြီးမှာ အတော်ပင် ဂုဏ်သရေ ရှိသူဖြစ်၍ သူ၏ အိမ်ရာမှာ “တော်ဝင် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း” ဟု ခေါ်ကြသော အဆောက်အအုံကြီးကို ယခုခေတ်အခါတွင် တွေ့မြင်နိုင်သော

နေရာပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုဘုရားရှိခိုးကျောင်းဝင်း အတွင်း၌ သင်္ချိုင်းမြေ ရှိလေသည်။ ထိုမြေကို တောရိုင်းဘဝမှ စတင် ရှင်းလင်း ခုတ်ထွင်၍ လူနေ အိမ်ရာမြေ ပြုလုပ်သူမှာ အိုကံဇက်ဂျွန်ဆင် ဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်ပင် ဖြစ်လေ သည်။

ထိုနေရာတွင် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ စိမ်းစိမ်းစိုစိုနှင့် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက် လှသောကြောင့် ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်နှင့် ဒင်းမစ်ဒေးတို့၏ အဖို့ များစွာ လျော်ကန်သင့်မြတ်သော နေရာကောင်းတစ်ခုပင် ဖြစ်လေသည်။ ခရစ်ယာန် ဘာသာရေးနှင့် ပတ်သက်၍ လည်းကောင်း၊ ဆေးပညာနှင့် ပတ်သက်၍ လည်းကောင်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ စဉ်းစားလေ့လာနိုင်သော နေရာမျိုး ပင် ဖြစ်လေသည်။ အိမ်ရှင် မုဆိုးမကြီးသည် သားသမီး မရှိသောကြောင့် မိမိ၏အိမ်တွင် လာရောက်နေထိုင်၍ ထမင်းလခပေးပြီး စားနေသူတို့ကို သားသမီးကဲ့သို့ ဂရုတစိုက် ပြုစုသူ ဖြစ်လေသည်။

ထိုမုဆိုးမကြီးက မစ္စတာ ဒင်းမစ်ဒေးအား အိမ်ရှေ့ပိုင်းရှိ အခန်း တစ်ခန်းကို ပေး၍ထား၏။ ထိုအခန်းသည် နေရောင် များစွာရသော အခန်း ဖြစ်လေသည်။ ပြတင်းပေါက်များတွင် ထူထဲသော ခန်းဆီးကြီးများကို တပ်၍ ထား၏။ မွန်းတိမ်းအချိန်တွင် နေ၏အလင်းရောင် အလွန်အမင်း ပြင်းထန် လာပါက ထိုခန်းဆီးများကို ဆွဲ၍စေလိုက်ခြင်းအားဖြင့် အပူရှိန် မဝင်နိုင်ဘဲ အေးချမ်းရိပ်ငြိမ်၍ သွားနိုင်အောင် စီမံထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ အခန်းနံရံ များတွင်ကား နံရံကပ် ပိုးစများဖြင့် အလှအပ ပြင်ဆင်မွမ်းမံ ထားပေသည်။ ထိုပိုးစများပေါ်တွင် ကျမ်းစာထဲမှ ဇာတ်လမ်းများကို လှပဆန်းကြယ်စွာ ရက်လုပ်၍ ရုပ်လုံးဖော်ထားလေသည်။ ရက်လုပ်သော လက်ရာမှာ အလွန် တရာ ကောင်းမွန်လှပြီးလျှင် ဆေးရောင်များမှာလည်း သစ်လွင်လျက်ပင် ရှိလေသေးသည်။ ထိုအခန်းထဲတွင် သင်းအုပ်ဆရာကလေး ဒင်းမစ်ဒေး သည် သူ၏ စာအုပ်များကို အကျအန စု၍ ထားပေသည်။ ထိုစာအုပ်များ ထဲတွင် ကျမ်းစာအမျိုးမျိုးတို့ ပါဝင်လျက် ရှိကြပေသည်။

အိမ်၏ နောက်ဖေးပိုင်းတွင်ကား ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်သည် အခန်းတစ်ခန်း ရ၏။ ထိုအခန်းမှာ သူ့အဖို့တွင် စာကြည့်ခန်းလည်း ဖြစ်၏။ ဆေးဝါးဖော်စပ်ရာ ဆေးစပ်ခန်းလည်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုအခန်းထဲ၌ ယခု ခေတ်မှာကဲ့သို့ ကိရိယာများ မစုံလင်သေးသော်လည်း ဆေးဝါးများကို ပေါင်းတိုက်သော ပေါင်းဖိုတစ်ဖို ရှိ၏။ ထို့ပြင် ဆေးမှုန့်ထောင်းသော ကိရိယာ၊ ဆေးရည်ညှစ်သော ကိရိယာတို့အပြင် ဖားဖိုတစ်လုံးလည်း ရှိပေသည်။ ဤကဲ့သို့အားဖြင့် ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်နှင့် ဒင်းမစ်ဒေးတို့သည် ကိုယ့်အခန်းနှင့်ကိုယ် စည်းကမ်းတကျ နေထိုင်လျက် ရှိကြ၏။ သို့သော် အခန်းအောင်း၍ နေကြသည်ချည်းသာ မဟုတ်၊ တစ်ဦး၏ အခန်းကို တစ်ဦး ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ ကူးသန်းသွားလာ၍ တစ်ဦး၏လုပ်ငန်းကို တစ်ဦး စိတ်ဝင်စားစွာ အကဲခတ်၍ နေကြလေသေးသည်။

ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်နှင့် တစ်ခန်းတည်း အတူနေသည်ဟု သိရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်ပင် ဒင်းမစ်ဒေး၏ မိတ်ဆွေများသည် သင်းအုပ်ဆရာကလေး၏ ကျန်းမာရေးအတွက် ဘုရားသခင်က စီမံတော်မူသဖြင့်သာ ဤလို နှစ်ယောက် တွဲမိကြသည်ဟု ယူဆကာ ဝမ်းအသာကြီး သာ၍ နေကြပေသည်။ သို့သော် ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်နှင့် ပတ်သက်၍ သင်္ကာယန မကင်းသောသူ အချို့လည်း ရှိပေသေးသည်။ “သူ့လို မြို့ထက်ဝက်၊ ကိုယ့်လို မြို့ထက်ဝက်” ဟူသော စကားအရ ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်အား တစ်မြို့လုံး လိုလိုကပ်ပင် အထူး ကျေးဇူးတင်၍ နေကြသော ဤအခိုက်အတန့်၌ ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်အား ထူးဆန်းသူတစ်ဦး အနေဖြင့် အကဲခတ်သူတို့လည်း ပေါ်ပေါက်လျက် ရှိပေသည်။

ထိုသူများအနက်တွင် တစ်ခါတုန်းက လန်ဒန်မြို့၌ နေခဲ့ဖူးသည်ဆိုသော လက်သမားဆရာကြီး တစ်ယောက်လည်း ပါဝင်ပေသည်။ ထိုလက်သမားကြီးက လန်ဒန်မြို့တွင် ဆာသောမတ်စ်အိုဘာဗြူရီ အသတ်ခံရစဉ်တုန်းက (ယခင် နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်ခန့်က) မိမိသည် ဆေးဆရာကြီး

ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ် ဆိုသူအား အခြား နာမည်တစ်ခုဖြင့် လန်ဒန်မြို့တွင် မြင်ခဲ့ဖူးပါသည်ဟူ၍ သူ၏ မိတ်ဆွေများအား ပြောပြလေသည်။ ထိုအခါက ဤဆေးဆရာကြီးသည် ဒေါက်တာဖော်မန်ဆိုသူ ကဝေကြီးတစ်ယောက်နှင့် အတူ တွေ့ရသည်ဟုလည်း ပြောဆို၏။ ဒေါက်တာဖော်မန်မှာ ဆာသောမတ်စ်အိုဘာဗြူရီ အသတ်ခံရသော ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်သူ ဖြစ်သည်ဟုလည်း ပြောဆိုလေသည်။ အခြားလူ နှစ်ယောက်၊ သုံးယောက်တို့ကမူ ဆေးဆရာရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်သည် လူရိုင်းနီတို့၏ ပြန်ပေးဆွဲခြင်းကို ခံနေရစဉ် အခါက လူရိုင်းနီတို့၏ မှော်ဆရာကြီးများနှင့် အကျွမ်းတဝင် ခင်မင်နေကာ မှော်အတတ်များကို သင်ကြားလာခဲ့သောကြောင့် ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်၏ ဆေးဝါးများမှာ အစွမ်းထက်မြက်ရသည်ဟု စကားတင်းဆိုကြလေသည်။ သူ၏ ဆေးဝါးများ အစွမ်းထက်မြက်ခြင်းသည် သဘာဝအတိုင်း မဟုတ်ဘဲ အင်းအိုင်ခလဲ့ လက်ဖွဲ့ မန္တ ရား စသည်တို့၏ အစွမ်းကြောင့် ဖြစ်သည်ဟုလည်း ပြောဆိုကြလေသေးသည်။ ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်အား မလိုသူ အများစုကမူ ဤကဲ့သို့ကား တစ်ထစ်ချ မစွပ်စွဲကြ။ သို့သော် ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်သည် မစွတာ ဒင်းမစ်ဒေးနှင့်အတူ တစ်အိမ်တည်း နေထိုင်သည်မှ စ၍ ရုပ်ရည် သဏ္ဍာန်နှင့် အလေ့အထ အလွန်တရာ ခြားနားပြောင်းလဲ၍ လာသည်ဟု ပြောဆိုလျက် ရှိကြပေသည်။ ဒင်းမစ်ဒေးနှင့် အတူ မနေသေးခင်က ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်သည် အစဉ်သဖြင့် မျက်နှာထား တည်ကြည်ငြိမ်သက်လျက် တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးတောစဉ်းစားနေသော ပညာရှိတစ်ယောက်၏ မျက်နှာမျိုး ရှိပြီးလျှင်၊ ယခုကဲ့သို့ ဒင်းမစ်ဒေးနှင့် အတူနေရသော အခါတွင်မူကား ရော်ဂျာ၏ မျက်နှာသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသော အရိပ်အယောင်တို့ ဖုံးလွှမ်းလာခဲ့ပြီး ရုပ်ရည်သဏ္ဍာန်မှာ ယခင်ကထက် ပိုမို၍ အကြည့်ရဆိုး၍ လာသည်ဟု ပြောဆိုကြလေသည်။ အချို့ အချို့သော သူတို့ကမူ ရော်ဂျာ၏ ဖားဖိုတွင်ရှိသော မီးများမှာ ခရစ်ယာန်သင်္ချိုင်းမှ ကဝေအတတ်နှင့် ယူဆောင်လာခဲ့သောမီး ဖြစ်ပြီးလျှင် ထိုမီးကို မပြတ်အောင် မွှေး၍ ထား

သောကြောင့် သူ၏ မျက်နှာမှာလည်း ကဝေမီးဟပ်ကာ အရပ်ဆိုးသည်ထက် ဆိုး၍လာရသည်ဟု ပြောဆိုကြလေသည်။ ဤသို့အားဖြင့် ရော်ဂျာကို မလို မုန်းထားသော သူတို့သည် 'တို့သင်းအုပ်ဆရာကလေး ဒင်းမစ်ဒေးတော့ဖြင့် အမှောင့်ပယောဂ ပူးနေပြီဟေ့၊ စေတန့်ကိုယ်တိုင်က ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်ကို ကိုယ်စားလှယ်ထားပြီး သင်းအုပ်ဆရာကလေး သိက္ခာပျက်အောင် နှောင့် ယှက်နေတာပဲ' စသည်ဖြင့် ပြောဆိုလာကြလေသည်။ သူတော်ကောင်း မှန်သမျှ မကောင်းဆိုးဝါးတို့၏ အနှောင့်အယှက်ကို ခံရမြဲ ဖြစ်လေရာ သင်းအုပ်ဆရာကလေး၏ သိက္ခာ သမာဓိကို စမ်းသပ်လိုသောကြောင့် ဘုရား သခင် ကိုယ်တိုင်က စေတန့်အား သင်းအုပ်ဆရာကလေး၏ သမာဓိကို ဖျက်ဆီးခွင့် ပေးထားသည် ဟူ၍လည်း ပြောသူတို့က ပြောကြလေသေး သည်။ အားလုံးကပင်လျှင် သူတော်ကောင်းဖြစ်သော သင်းအုပ်ဆရာကလေး သည် စေတန့်က အဘယ်မျှပင် နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးစေကာမူ သိက္ခာသမာဓိ မပျက်ဘဲ စေတန့်၏ အောင်ပွဲကြီး ခံရလိမ့်မည် ဟူ၍ကား တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်၍ ထားကြလေသည်။ သို့သော် အချို့တို့ကမူ စေတန့်၏ သမာဓိ စမ်းသပ်ခြင်းကို ခံရရှာသော သင်းအုပ်ဆရာကလေးအား သနား၍ နေကြ လေသည်။

သင်းအုပ်ဆရာကလေး ဒင်းမစ်ဒေးသည် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပို၍ ပို၍သာ မျက်နှာညှိုးငယ်၍ နေလေရာ တွေ့မြင်ရသော သူတို့က စေတန့် နှင့် ယှဉ်ပြိုင်၍ တိုက်ခိုက်ရသည့် သိက္ခာ သမာဓိ စစ်ပွဲကြီးမှာ ပြင်းထန် လွန်းလှပေသည်ဟု ယုံကြည်လျက် ရှိနေကြပေသည်။

၁၁။ ဆေးဆရာနှင့် လူနာ

အဘိုးကြီး ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်သည် သူ၏ ဘဝသက်တမ်း တစ်လျှောက်လုံး တွင် အလွန်တရာ စိတ်သဘောထား နူးညံ့၍ သနားကြင်နာတတ်သူ ဖြစ်၏။

မည်သူ့ကိုမျှ စွဲစွဲလမ်းလမ်း ခင်မင်တတ်သူကား မဟုတ်ပေ။ သို့တိုင်အောင် မည်သူနှင့်ပင် တွေ့ဆုံ၍ ဆက်ဆံရသည် ဖြစ်စေကာမူ အမြဲသဖြင့် ရိုးသား ဖြောင့်မတ်စွာ ဆက်ဆံတတ်သောသူ ဖြစ်ပေသည်။ သို့ဖြစ်လေရာ ရော်ဂျာ ချီးလင်းဝပ်သည် ဒင်းမစ်ဒေး၏ အတွင်းသဘောများကို စုံစမ်းရာ၌ မုန်းတီး သော အနေဖြင့် မဟုတ်ဘဲ တရားသူကြီးတစ်ယောက်က တရားလို၊ တရားခံ တို့၏ အဖြစ်အပျက်၊ အမှုသွား အမှုလာကို စစ်ဆေးသုံးသပ်ဘိသကဲ့သို့ သုံးသပ်နေခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။ သင်္ချာပညာရှင် တစ်ဦးသည် ဂဏန်းများ ကို အပေါင်းအနုတ် အမြောက်အစား စသည်ဖြင့် ကိန်းအမျိုးမျိုးထုတ်၍ ကြည့်နေရသလို ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်သည်လည်း ဒင်းမစ်ဒေး၏ စိတ္တဇ အခြေအနေကို မုန်းစိတ် ချစ်စိတ် လုံးဝမပါဘဲ သိလိုသော စိတ်တစ်မျိုးတည်း ဖြင့်သာ စုံစမ်းလေ့လာလျက် ရှိနေလေသည်။

ထိုကဲ့သို့ လေ့လာရင်း ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်သည် သူ့လူနာ၏ အသည်းနလုံးအတွင်း၌ မည်ကဲ့သို့သော လျှို့ဝှက်ချက်များ ရှိသည်ကို သိချင် စိတ် ပြင်းထန်သည်ထက် ပြင်းထန်၍ လာခဲ့၏။ လက်ဦးက အကဲခတ် ရုံမျှ ခတ်ခဲ့သော်လည်း အချိန်ကြာမြင့်ခဲ့သည်တွင် ဒင်းမစ်ဒေး၏ လျှို့ဝှက် ချက်များကို မသိရလျှင် မနေ ဟူ၍များပင် သန္နိဋ္ဌာန်ချမိသည့် အဖြစ်ကို တိုင်ခဲ့ပေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင်လည်း ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်သည် ဒင်းမစ်ဒေး၏ အတွင်းရေးများကို အလုံးစုံ သိရသည့်အထိ လိုက်လံစုံစမ်းခဲ့ပေသည်။

ယခုအချိန်တွင်မူကား ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်သည် ဒင်းမစ်ဒေး၏ အသည်းနလုံးသားထဲသို့ ပို၍ပို၍ နက်ရှိုင်းအောင် တိုးဝင်လေ့လာ သုံးသပ် လျက် ရှိနေ၏။ ရွှေရှာသော သူသည် မြေကြောတစ်လျှောက်တွင် ရွှေ မတွေ့ တွေ့အောင် ကြိုးစားပမ်းစား လိုက်လံရှာဖွေဘိသကဲ့သို့ လည်း ကောင်း၊ သုဘရာဇာ တစ်ယောက်သည် သင်္ချိုင်းမြေပုံတစ်ခု၌ အလောင်း ကောင်တွင် ကျောက်မျက်ရတနာ ဆင်မြန်းထားသည် ဟူသော အယူအဆ ဖြင့် ကြိုးစားပမ်းစား တူးဖော်ဘိသကဲ့သို့ လည်းကောင်း ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်

သည် ဒင်းမစ်ဒေး၏ အသည်းနှလုံးတွင်းသို့ နက်ရှိုင်းစွာ လိုက်လံ၍ ဒင်းမစ်
ဒေး၏ လျှို့ဝှက်ချက်များကို ရှာဖွေနေလေတော့သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ၌ ဆေးဆရာကြီး၏ မျက်လုံးများ ရုတ်တရက်
တောက်ပြောင်လာတတ်သည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုအခါမျိုးမှာကား ဒင်းမစ်ဒေး
ထံမှ စကားလုံး အထူးအဆန်း တစ်လုံးတလေကို ရရှိသော အခါမျိုးပင်
ဖြစ်လေသည်။ ဒင်းမစ်ဒေး သတိမေ့လျော့၍ သူ၏ လျှို့ဝှက်ချက်များနှင့်
စပ်ဆိုင်ရာ စကားလုံး တစ်လုံးတလေကို ပြောလိုက်သော အခါမျိုး၌ ရော်ဂျာ
ချီးလင်းဝပ်သည် မိမိ အဘယ်ကမ်းကို လိုက်မှသာ ဒင်းမစ်ဒေး၏ လျှို့ဝှက်
ချက်များကို သိနိုင်လိမ့်မည် ဆိုသည်ကို တစ်စထက်တစ်စ ပိုမို၍ ရိပ်မိလာ
ရလေသည်။

သို့သော်လည်း ဒင်းမစ်ဒေး၏ လက်လွတ်စပယ် ပြောမိသော စကား
လုံးကို အခြေခံထားကာ အမျိုးမျိုး အစ်အောက်မေးရာတွင် ဒင်းမစ်ဒေး၏
ထံမှ လူသတ္တဝါတို့ အပေါ်၌ မိမိ ကရုဏာထားကြောင်း၊ ခင်မင်ကြင်နာသော
စိတ်ရှိကြောင်း၊ ဘုရားသခင်အား လေးစားကြောင်း၊ မိမိ မည်သည့်စာအုပ်
မျိုးကို ဖတ်ဖူးကြောင်း၊ မည်ကဲ့သို့ ကျမ်းထွက်ကျင့်သဖြင့် မည်မျှ ပေါက်
မြောက်ခဲ့ကြောင်း စသည်တို့ကိုသာလျှင် ဆက်လက်၍ ကြားရပေရာ ရော်ဂျာ
ချီးလင်းဝပ်မှာ လူအများ သိပြီးဖြစ်သော အချက်အလက်တို့သာ ထပ်တလဲလဲ
ကြားရ၍ နေရသဖြင့် မိမိ ရေလိုက် လွဲပြန်ပြီဟု ယူဆမိပြန်လေသည်။
ဤအခါမျိုးတွင် စိတ်ပျက်ဖို့ သင့်ပါလျက်နှင့် ရော်ဂျာသည် စိတ်ပျက်သည်
ဟူ၍ မရှိဘဲ တစ်နည်းတစ်လမ်း ကြံဆကာ ဒင်းမစ်ဒေး၏ လျှို့ဝှက်ချက်များ
ကို မရ ရအောင် သည်းခံ၍ စိတ်ရှည်ရှည်ဖြင့် ဖုံးစမ်းနေလေတော့သည်။
ရော်ဂျာသည် တစ်ခါတစ်ခါ၌ သူ့နီး၏ နည်းလမ်းမျိုးတို့ဖြင့် ခြေကို ဖော့ဖော့
ကလေး နင်းကာ အမှတ်မထင် ဒင်းမစ်ဒေး၏ အခန်းထဲသို့ သွားတတ်လေ
သည်။ ဒင်းမစ်ဒေးထံမှ စကားများကို မရ ရအောင် အစ်အောက်၍ ထုတ်ရာ
တွင်လည်း မည်သူမျှ မရိပ်မိနိုင်သော နည်းလမ်းမျိုးဖြင့် အစ်တတ် အောက်

တတ်ပေသည်။ သို့သော် မည်မျှပင် သိမိမ္မေ့စွာ အစ်အောက်စေကာမူ
ဒင်းမစ်ဒေးသည် ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို အထင်အရှား
ရိပ်မိနေဟန် တူ၏။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဆိုရလျှင် ဒင်းမစ်ဒေးသည် အလွန်
တရာ အသိမြန်တတ်သောစိတ် ရှိလေရာ ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်နှင့် ပေါင်းသင်း
ဆက်ဆံရာ၌ အလိုလို စိတ်ထဲက မအိမိသာဖြစ်ကာ မိမိအား ဤဆေးဆရာ
အဘိုးကြီးသည် အကြောင်းတစ်ခုတစ်ရာဖြင့် နှိပ်စက်ရန် ပေါင်းသင်းနေသည်
ဟုပင် ထင်ယောင်ဝိုးဝါး တွေးမိသည့်အခါတွင် တွေးမိ၍ နေပုံရလေသည်။
ထိုကြောင့် ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်သည် စကားတစ်လုံးတလေမျှ ရအောင်
အစ်အောက်ကာ မေးသည့် အခါမျိုး၌ ဒင်းမစ်ဒေးက အံ့အားသင့်သော
မျက်လုံးကြီးများဖြင့် ပြန်၍ကြည့်လိုက်ပြီဆိုလျှင် ရော်ဂျာသည် အလွန်တရာ
ခင်မင်ကြင်နာ၍ ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေ၏ မျက်နှာထားမျိုး ချက်ချင်း ပြောင်း
လဲ၍ ဣန္ဒြေရ ရဟန်လုပ်နေလိုက်လေသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဒင်းမစ်ဒေးသည် ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်အား မိမိ၏
ရန်သူတစ်ယောက် ဖြစ်ရမည်ဟု ယုံကြည်သည်ထက် ယုံကြည်၍ လာလေ
၏။ သို့သော် သူ ယုံကြည်ချက်မှာကား မခိုင်မာလှသေးပေ။ ဒင်းမစ်ဒေး
သည် မည်သည့်သူတစ်ဦးကိုမျှ မိမိ၏ မိတ်ဆွေရင်းချာ အဖြစ်ဖြင့် အသိ
အမှတ်ပြုသူ မဟုတ်။ အပေါ်ယံကြောအားဖြင့် ဒင်းမစ်ဒေးသည် သဘော
သကာယ ကောင်း၍ ခင်မင်တတ်သောသူဟု ထင်ရသော်လည်း အတွင်းစိတ်
သဘောအားဖြင့် ဒင်းမစ်ဒေးသည် မိမိ တစ်ဦးတည်း ထီးထီးကျန်ကျန်
နေတတ်သူ ဖြစ်၏။ ထိုကြောင့် ဒင်းမစ်ဒေး၏ အဖို့၌ ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်အား
တစ်ခါမျှ မိတ်ဆွေ ဟူ၍ အသိအမှတ် မပြုခဲ့။ သို့သော် ဒင်းမစ်ဒေးသည်
ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်အား အမြဲတစေ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ ပေါင်းသင်း
ဆက်ဆံနေလျက် နေ့တိုင်းလိုလိုပင် အဘိုးကြီးအား မိမိ၏ အခန်းထဲသို့
ခေါ်၍ ဧည့်ခံလျက် ရှိပေသည်။ အဘိုးကြီး ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်အား မဖိတ်ခေါ်
မိသော နေ့များတွင် ဒင်းမစ်ဒေးသည် သူ့ကိုယ်တိုင် အဘိုးကြီး၏ ဆေးစပ်

ခန်းထဲသို့ သွား၍ အဘိုးကြီး ဆေးဝါးဖော်စပ်ပုံများကို စိတ်ပါဝင်စားသည့် မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ရှု၍ နေတတ်ပေသည်။

တစ်နေ့သော အခါတွင် ဒင်းမစ်ဒေးသည် ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်၏ အခန်းသို့ ကူးလာခဲ့လေသည်။ အဘိုးကြီးသည် ဆေးဖက်ဝင်သော သစ်ရွက် အချို့တို့ကို လှန်လှော၍ ကြည့်ရှုနေစဉ် ဒင်းမစ်ဒေးသည် ပြတင်းပေါက် ပေါ်တွင် လက်ထောက်၍ လက်ဖဝါးတွင် နဖူးကိုမှီကာ သင်္ချိုင်းမြေဘက်သို့ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ရှုရင်း ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်နှင့် စကားစမြည် ပြော၍ နေပေသည်။

‘ဆရာကြီး ... အဲဒီ ဆေးဖက်ဝင်တဲ့ သစ်ရွက်တွေကို ဘယ်က ခူးလာခဲ့ပါသလဲဗျာ’ ဟု ဒင်းမစ်ဒေးက မေးလိုက်ရာ-

ဆေးဖက်ဝင်သော သစ်ရွက်များကို ကြည့်နေသူ အဘိုးကြီးက ‘ဟောဒီ အနီးအနားမှာရှိတဲ့ ဟောဟို သင်္ချိုင်းမြေထဲကပေါ့ဗျာ။ ဒီဆေးပင် ပေါက်တဲ့ နေရာကတော့ မြေပုံတစ်ခုပေါ်မှာ ပေါက်နေတာ။ အဲဒီမြေပုံမှာ မှတ်တိုင်လည်း မရှိဘူးဗျ။ မှတ်တိုင်အစား ဒီဆေးပင်ကိုသာ တွေ့ရတယ်။ ကျုပ်အထင်တော့ဗျာ ... ဒီဆေးပင်ဟာ အမည်မရှိသေးသူရဲ့ အသည်းနဲ့လုံး က ပေါက်လာတဲ့ ဆေးပင်လို့ပဲ ကျုပ်တော့ ထင်တာပဲ။ အဲဒီလူဟာ သူ့ တစ်သက်မှာ လျှို့ဝှက် ဖုံးကွယ်ထားအပ်တဲ့ အချက်ကြီးတစ်ချက် ရှိပြီးတော့ သေသွားရာက ဒီအချက်ဟာ ဆေးဖက်ဝင်တဲ့ သစ်ပင်ဖြစ်ပြီးတော့ လူအများ မြင်နိုင်အောင် မြေပြင်ပေါ်ကို ပေါ်လာတော့တာပဲ ထင်ပါရဲ့။ ကျုပ်တို့များ တော့ အဲဒီလို အဖြစ်မခံနိုင်ပေါင်ဗျာ။ လျှို့ဝှက်ချက်များ ရှိရင်တော့ ဖွင့်ဟပြီး ဝန်ခံလိုက်မှာပါပဲ’ ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ဤတွင် မစ္စတာ ဒင်းမစ်ဒေးက ‘သူ့ခမျာလည်း ပြောတော့ ပြောချင် ရှာမှာပဲ ထင်ပါရဲ့ဗျာ။ သို့သော်လည်း သူ့ကိုယ်သူ စိတ်မနိုင်လို့ မပြောရဲလို့ မပြောဘဲ နေရတာနဲ့ တူပါတယ်’ ဟု ဆိုလိုက်လေသည်။

ထိုအခါတွင် ဆေးဆရာကြီးက

ဗျာပြည့်စာအုပ်တိုက်

‘ကိုယ့်လျှို့ဝှက်ချက်ကို ကိုယ် ထုတ်ဖော်ပြောချင်လျက်သားနဲ့များ ဗျာ ဘာဖြစ်လို့ မပြောဘဲ နေရတာလဲ။ ကိုယ့်မှာ မကောင်းမှု တစ်ခုခုကို ပြုမိတယ် ဆိုလို့ရှိရင် သေရာကို ယူသွားလို့ မကောင်းမှုက ပြောပျောက်ပါ မလား။ ကျုပ်တို့ရဲ့ ကျမ်းစာအရ ဆိုလိုရှိရင် ဒီမကောင်းမှုမျိုးဟာ ဖွင့်ဟပြီး ဝန်ခံမှသာ အပြစ်ပေါ်နိုင်တယ် မဟုတ်လား။ အခု ဟောဒီ ဆေးဖက်ဝင်တဲ့ သစ်ရွက်တွေ ပေါက်လာတာဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖွင့်ဟ ဝန်ခံဘဲနဲ့ ကိုယ့် အပြစ် ကိုယ် လျှို့ဝှက်မျှီသိပ်ပြီး သေရာကို ယူသွားတဲ့ အတွက်ပဲ မဟုတ် လားဗျာ’

ဟု မေးလိုက်လေရာ သင်းအုပ်ဆရာကလေးက-

‘ဒါကတော့ဗျာ ဆရာကြီး စိတ်ကူးနဲ့ ဆရာကြီး ပြောနေတာပါ။ မနုဿ လူသားတစ်ယောက်ရဲ့ အသည်းနဲ့လုံးထဲမှာ သိုဝှက်ဖုံးကွယ်ထားတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို ဘုရားသခင် ကိုယ်တော်တိုင်က လွဲလို့ ဘယ်သူမှ ရအောင် ထုတ်ယူဖို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ စကားအားဖြင့် သော်လည်းကောင်း၊ အမှတ်လက္ခဏာအားဖြင့် သော်လည်းကောင်း လူတစ်ယောက်ရဲ့ လျှို့ဝှက် ချက် ဆိုတာဟာ အင်မတန် ထုတ်ဖော်ဖို့ ခဲယဉ်းလှပါတယ်။ လျှို့ဝှက်ချက် များကို သိမ်းဆည်းထားတဲ့ အသည်းနဲ့လုံးတွေဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့ ရှေ့တော် မှောက်ကို ရောက်တဲ့နေ့အထိ ဖုံးကွယ်ထားနိုင်တဲ့ အင်အားသတ္တိ ရှိပါပေ တယ်။ ဘုရားသခင် ကိုယ်တော်တိုင်နဲ့ တွေ့တဲ့အခါကျတော့ ဖြစ်ရင် ဆိတ်ကွယ်ရာရယ်လို့ မရှိတော့ဘူးပေါ့လေ။ အသည်းနဲ့လုံးတွေဟာ ဘာဖြစ် လို့ ဒီလို မကောင်းမှု လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို သိမ်းဆည်းထားနိုင်တယ်ဆိုတာ ဆရာကြီး သိရဲ့လား။ အဲဒီလို သိမ်းဆည်းထားနိုင်တာဟာလည်း အပြစ် ဒဏ်ပေးတာ တစ်မျိုးပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ဒီလို လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို ရင်ထဲမှာ အောင့်အည်းမျှီသိပ်ပြီး ထားရတဲ့အခါမှာ တန့်န့် ရင်နာရတာပေါ့ ဗျာ။ လျှို့ဝှက်ထားသမျှ ဘယ်မှာ စိတ်ချမ်းသာနိုင်ပါ့မတုံး။ အေးပါလေ ... ဒီကိစ္စတွေဟာ အင်မတန် နက်နဲပါတယ်။ ဘုရားသခင်ရဲ့ မျက်မှောက်ကို

ဗျာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ရောက်တဲ့နေ့ ကျရင်တော့ဖြင့် လျှို့ဝှက်ထားသမျှတွေကို ထုတ်ဖော်ပြသကြရတာဟာ စိတ်မပင်ပန်းတဲ့အပြင် ရင်ပေါ်သွားမှာမို့ ဝမ်းတောင် သာကြရပါလိမ့်ဦးမယ်'

ဟု ပြောလိုက်သည်တွင် ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်က-

'ဘုရားသခင် ရှေ့မှောက်ကြရင် ဖွင့်ပြီးဝန်ခံရမယ့် အတူတူမှာ ဒီကမ္ဘာမြေပေါ်မှာ လူအဖြစ်နဲ့ နေစဉ်တုန်းမှာပဲ ဖွင့်ပြီးပြောလိုက်ရင် ပိုမကောင်းပါဘူးလားဗျာ၊ မြန်မြန်ပြောလိုက်လို့ရှိရင် မြန်မြန် ရင်ပေါ်သွားရတာပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့ စောစောစီးစီး ရင်ထဲမှာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မဖြစ်ချင်ကြတာပါလိမ့်'

ဟု မေးရင်း သင်းအုပ်ဆရာကလေးအား မျက်စောင်းတစ်ချက်စွေ၍ ထိုးကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုခဏတွင် သင်းအုပ်ဆရာကလေးသည် ရင်ထဲ၌ ပြင်းထန်လှသော ဝေဒနာတစ်ခုကို ခံစားရဟန်ဖြင့် ရင်အုံကို လက်ဖြင့်ဖိရင်း-

'များသောအားဖြင့်တော့ဗျာ မကောင်းမှု ကျူးလွန်မိလို့ လျှို့ဝှက်ချက်ရှိနေတဲ့ လူများဟာ လူ့ဘဝမှာပဲ ဖွင့်ဟပြီးတော့ ဝန်ခံကြတာပါပဲ။ ဥပမာအားဖြင့် ဆိုလို့ရှိရင် အပြစ်ရှိသူပေါင်း များစွာတို့ဟာ မိမိတို့ လျှို့ဝှက်စွာ ကျူးလွန်မိခဲ့ကြတဲ့ အပြစ်တွေကို ကျုပ်ရှေ့မှာ ဖွင့်ဟဝန်ခံကြပါတယ်။ တချို့ကတော့ သေခါနီးဆဲဆဲကျမှ ဝန်ခံကြတယ်။ တချို့ကျတော့ကာ ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ နေတုန်းမှာပဲ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ကိုယ် မျှီသိပ်မထားနိုင်လို့ ရင်ပေါ်သွားအောင် အမြန်ဆုံး ဖွင့်ဟ ဝန်ခံကြတာပဲ။ အဲဒီလို ဖွင့်ဟဝန်ခံတဲ့ လူကို တွေ့ရတိုင်း ကျုပ်ဖြင့်ဗျာ အင်မတန် ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ကောင်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို ကြုံရတာချည်းပဲ။ သူတို့အပြစ်ကို သူတို့ ဖွင့်ပြီး ဝန်ခံလိုက်ရလို့ ရှိရင် အဲဒီ ဝန်ခံတဲ့ လူတွေဟာ မျက်နှာကို တစ်ခါတည်း ကြည့်လို့၊ ရွှင်လို့၊ လန်းလို့ပါပဲ။ သေခါနီးဆဲဆဲမှာ ဖွင့်ဟဝန်ခံတဲ့ လူများဖြင့် အသက်ထွက်မယ့် ဆဲဆဲမှာတောင် အသက်ရှူ အတော်ချောင်သွားပုံ ပေါ်လာလေ

ရပြည်စာအုပ်တိုက်

ရှိကြတယ်။ အဲဒီလို အသက်ရှူချောင်ပြီး ရင်ထဲမှာ ပေါ့ပါးသွားတာဟာ ဆန်းတော့ မဆန်းလှပါဘူးဗျာ။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ အင်မတန် လေးလံတဲ့ ကိုယ့်မကောင်းမှု အပြစ်ကြီးကို ရင်ထဲမှာ ထည့်ပြီး သေဣဒကို ယူသွားမယ့် အစား ရှိတဲ့အပြစ်ကို ဝန်ခံလိုက်ပြီးတော့ "ကျုပ်မှာ ဒီအပြစ် ရှိတယ်၊ ကဲ... ခင်ဗျားတို့ ကမ္ဘာလောကကြီးက ဘာတွေ လုပ်ကြမလဲ။ လုပ်ချင်တာ လုပ်ကြပေတော့" လို့ ခပ်ပြောင်ပြောင် တင်းတင်းကြီး နေလိုက်ရတာဟာ အင်မတန်ကို ရင်ရှင်းတာကလေးဗျာ'

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

'ဒါပေမဲ့ဗျာ တချို့ကျတော့လည်းပဲ လူသာ အသေခံသွားကြတယ်၊ သူတို့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကိုတော့ ထုတ်ဖော်ပြီး မပြောကြပါဘူး'

ဟု ဆေးဆရာကြီးက တည်ကြည်ငြိမ်သက်သော အသံဖြင့် ပြောလိုက်ပြန်သည်၌ မစွတာ ဒင်းမစ်ဒေးက-

'မှန်ပါတယ် ... မှန်ပါတယ်၊ ဆရာကြီး ပြောတဲ့ အတိုင်းပဲ ကိုယ့်

အပြစ်ကို ကိုယ့်အသည်းထဲမှာ ဖွက်ပြီး သေတဲ့အထိ နေသွားကြတဲ့လူတွေ အများကြီးပဲ ရှိကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို နေသွားတဲ့ လူတွေဟာ အကြောင်းအမျိုးမျိုး ရှိကြလို့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို မျိုးပြီးတော့ နေသွားကြတာပါပဲ။ ဥပမာအားဖြင့် ဆိုရင်ဗျာ တချို့လူတွေဟာ စိတ်ကောင်း စေတနာကောင်း ရှိပြီး အပြစ်ကျူးလွန်မိတဲ့ အခါမှာ ရှေ့တစ်လျှောက် လူ့ဘဝ မကုန်မဲချင်း နေသွားရမယ့် ဘဝလမ်းခရီးမှာ ကိုယ့်အပြစ်တွေကို ဖော်ထုတ်ပြရင် လူတွေရဲ့အဖို့မှာ ဘာမှ အကျိုးများမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ယူဆပြီးတော့ နေသွားကြတဲ့ လူတွေလည်း ရှိပါတယ်။ အဲဒီလို နေသွားကြတဲ့ လူမျိုးတွေ အဖို့မှာတော့ လူအချင်းချင်း ပေါင်းသင်းဆက်ဆံပြီးတော့ သွားကြရာမှာ တခြားလူတွေကြားမှာ အပြစ်ကင်းစင်ဟန်ဆောင်ပြီး နေရပေမဲ့ ခများများမှာတော့ အတွင်းကျိတ် ရင်ထဲမှာ မီးတောက်နေကြရတဲ့ လူတွေပဲဗျ။ သူတို့ကိုယ် သူတို့ အတွင်းကျိတ် အပြစ်တင်လို့ မဆုံး၊ ကျိန်ဆဲလို့ မဆုံးဘဲ

ရပြည်စာအုပ်တိုက်

ကိုယ့်လိပ်ပြာ မသန့်တိုင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်ပေးလို့ မဆုံးတဲ့ လူတွေ ပေါ့' ဟု ဆိုလိုက်လေသည်။

ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်လည်း ယခင်ကထက် လေးနက်သော အသံဖြင့်- 'မှန်ပါတယ် ဆရာလေးရဲ့၊ ဒီလူတွေဟာ သူတို့ကိုယ်ကို သူတို့ လိမ်နေတဲ့ လူတွေပေါ့ ခင်ဗျာ။ သူတို့ ပန်းပေါ်မှာ ကျရောက်နေတဲ့ "အရှက်" ဆိုတဲ့ တာဝန်ကို သူတို့ ပွင့်လည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မထမ်းဝံ့တဲ့ လူတွေပါပဲ။ အပြစ်ကို ဖွင့်ဟဝန်ခံရင် လူ့လောကကြီး ဘာမျှ အကျိုးထူးမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ဆိုပေမဲ့ သူတို့အပြစ်ကို သူတို့ ဖုံးကွယ်ထားတာဟာ သူတို့ ကိုယ် သူတို့ လိမ်ရာ ရောက်ခဲ့တဲ့အပြင် လူ့လောကကြီး တစ်ခုလုံးကိုလည်း လိမ်ရာ မရောက်ပေဘူးလား။ အပြင်ပန်းအားဖြင့် ဘယ်လောက်ပဲ ဘုရား သခင် လေးစား လေးစား။ လူတွေရဲ့ ကောင်းကျိုးကို ဘယ်လောက်ပဲ ဆောင်ကြဉ်းပါတယ် ဆိုဆို သူတို့ဟာ လူယုတ်မာ လူယုတ်မာပါပဲ။ လူတွေ ရဲ့ ကောင်းကျိုးကို ဆောင်ကြဉ်းတယ် ဆိုလို့ရှိရင် သူတို့မှာ ကံသုံးပါးစလုံး သန့်ရှင်းစင်ကြယ်မှ တကယ်ထိရောက်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်မှာပါ။ ဒီတော့ ကာ အဲဒီလို လျှို့ဝှက်ချက်ရှိတဲ့ လူမှန်သမျှဟာ ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် လိမ်ရာကို ရောက်နေတာ မှန်ပါတယ်' ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

'အေးလေဗျာ... ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့'

သင်းအုပ်ဆရာကလေးသည် အဆီအငေါ် မတည့်သော ဆင်ခြေ ဆင်လက်တစ်ခုကို ဥပေက္ခာပြု၍ ထားလိုက်သော အသံမျိုးဖြင့် ပြောလိုက် လေသည်။ ဒင်းမစ်ဒေးသည် သူ့စိတ်နှင့် အခန့်မသင့်သော ကိစ္စတစ်ခုခုကို ဆွေးနွေးမိသော အခါမျိုး၌ ထိုကိစ္စမှ အခြားကိစ္စသို့ ရောက်အောင် စကားကို လမ်းလွဲ၍ ပြောနိုင်သော တစ်ဇရာပွတ္တိဉာဏ်ရှိသူ ဖြစ်လေသည်။ ရှိသည် အတိုင်းပင်လည်း သူ၏စကားကို ဆက်၍-

'ဒါနဲ့ဗျာ... အခု ကျုပ်ကို ခင်ဗျား ဆေးကုပေးနေတာ ဘယ်လိုများ သဘောရသလဲ ဆရာကြီးရဲ့၊ ပြောစမ်းပါ ဦး' ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်က ပြန်လည်၍ ပြောအံ့ဆဲဆဲ အချိန်ကလေးတွင် ပင် ဒင်းမစ်ဒေးတို့သည် အလွန်တရာ ကြည်လင်ချိုသာသော အသံဖြင့် အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်သော ကလေးငယ်တစ်ယောက်၏ ရယ်သံကို ကြားရလေသည်။ ထိုအသံသည် အနီးရှိ သံချိုင်းမြေမှ ပျံ့လွင့်၍လာသော အသံပင် ဖြစ်လေသည်။ ဖွင့်၍ထားသော ပြတင်းပေါက်မှ နေ၍ လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ကြရာတွင် သင်းအုပ်ဆရာကလေးသည် ကြည်လင်သော နေရောင်ထဲ၌ ဟက်စတာပရင်းနှင့် သူ၏သမီးကလေး ပုလဲတို့ သံချိုင်း မြေကို ဖြတ်၍ ဖောက်ထားသော လမ်းအတိုင်း လမ်းလျှောက်၍ လာကြသည် ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။ ပုလဲကလေးသည် အလွန်လှ၍ နေ၏။ အားရပါးရ ရယ်၍နေပုံမှာ ကလေးရယ်ပုံနှင့်ပင် မတူဘဲ နတ်သမီးကလေး တစ်ယောက် ရယ်မောနေသည်နှင့်ပင် အလားတူ၍ နေလေတော့သည်။

ပုလဲသည် သံချိုင်းမြေပုံ တစ်ခုပေါ်မှ တစ်ခုသို့ ခုန်၍ ခုန်၍ကူးကာ ရွှင်မြူးလျက် ရှိနေပေ၏။ သံချိုင်းမြေပုံ သုံးလေးပုံကို ခုန်၍ ကူးခဲ့ပြီးသည့် နောက် ပုလဲသည် "အိုက်ဇက်ဂျွန်ဆင်" ၏ အုတ်ဂူပေါ်သို့ ရောက်၍လာ၏။ ထိုအုတ်ဂူပေါ်တွင် ပုလဲသည် အားရပါးရ ကွေး၍နေအောင် က လေတော့ သည်။ ထိုအခါတွင် သူ့အမေက မကရန် လှမ်း၍ ပြောလိုက်၏။ မိခင် ဖြစ်သူ၏ အသံကို ကြားရမှ ပုလဲသည် အုတ်ဂူဘေးတွင် ပေါက်၍နေသော ကပ်စေးနဲ့ပင်မှ ကပ်စေးနဲ့သီး တစ်ခိုင်ကို ခူးလိုက်လေသည်။ ပြီးလျှင် သူ့အမေ၏ ရင်ဘတ်ပေါ်ရှိ "အေ" အက္ခရာ အနိတစ်ခုလုံးကို ကပ်စေးနဲ့ သီးများဖြင့် ချိတ်ဆွဲ၍ ထားလိုက်လေသည်။ ဟက်စတာပရင်းသည် ကပ်စေး နဲ့သီးများကို ဖြုတ်၍ မပစ်ချေ။

ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်သည် ဤအချိန်၌ ပြတင်းပေါက် အနီးသို့ ရောက်၍လာပြီးလျှင် ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် သားအမိနှစ်ယောက်တို့ကို ကြည့်လိုက် လေသည်။

'ဒီကလေးဟာ အတော်ဆန်းတဲ့ ကလေးဗျ။ ဘယ်သူ့မှလည်း

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

မကြောက်ဘူး။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ရိုသေရမှန်းလည်း မသိဘူး။ အမှားနှင့် အမှန်ကို လည်း ခွဲခြားပြီး သိနိုင်တဲ့ကလေး မဟုတ်ဘူး။ ဟိုတစ်နေ့ကလည်း ဒီကလေး ကို ကျုပ် တွေ့သေးတယ်။ တွေ့တဲ့နေရာက နွေဦးလမ်းကြားကလေးမှာ။ အဲဒီမှာ သူနဲ့ မင်းကြီးနဲ့ ဆုံမိကြတော့ သူကလေးက ဘာလုပ်သလဲ ... သိလား။ ကျွဲတွေ နွားတွေ သောက်ဖို့ထားတဲ့ ရေစည်ပိုင်းထဲက ရေတွေနဲ့ မင်းကြီးကို ပက်ပါလေရောဗျာ။ အံ့ရော... အံ့ရော၊ ဒီကလေးဟာ ဘယ်လို ကလေးမှန်းကို မသိပါဘူး။ ကျုပ်ဖြင့် သူ့တစ်ယောက်ပဲ တွေ့ဖူးတယ်။ ကြီးရင် ဘယ်လိုများ နေမယ် မသိဘူး’

ဟု လေအေးနှင့် ပြော၍နေလေရာ မစ္စတာ ဒင်းမစ်ဒေးက-

‘ဒီကလေးဟာ ကိုယ်ကျင့်တရား ပျက်ပြားတဲ့ အထဲက မွေးဖွားလာ တော့ ဘယ်မှာ သာမန်ကလေးတွေနဲ့ တူပါ့မလဲဗျာ၊ ကြီးရင် ဘယ်လိုဖြစ်မယ် ဆိုတာကိုတော့ဖြင့် ကျုပ်လည်း မပြောတတ်ပေဘူး’ ဟု ဆိုလိုက်လေသည်။

ကလေးသည် ဒင်းမစ်ဒေးတို့ စကားပြောသံကို ကြားရဟန်ဖြင့် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ မော်၍ကြည့်လိုက်၏။ ပုလဲ၏ မျက်နှာ၌ အလွန်တရာ ရွှင်ပျသော အပြုံးကလေးသည် ထင်ထင်ရှားရှား ပေါ်လွင်၍ နေပေသည်။ သို့ အပြုံးမှာ အသိဉာဏ်ရှိသော အပြုံးနှင့် ရှုပ်ချင်ပွေ့ချင်သော အပြုံးကလေး တို့ ရောစပ်နေသော ပြုံးပုံမျိုး ဖြစ်လေသည်။ ဒင်းမစ်ဒေးတို့ကို မြင်လိုက်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်း ပုလဲသည် ဒင်းမစ်ဒေးအား ကပ်စေးနဲ့သီးကလေး တစ်ခုဖြင့် လှမ်း၍ ပစ်လိုက်လေသည်။ ဤတွင် ဒင်းမစ်ဒေးမှာ ကြောက်အား လန့်အားဖြင့် နောက်ကို ဆုတ်လိုက်၏။ ကပ်စေးနဲ့သီးကဲ့သို့ ပေါ့ပါးလှစွာ သော အသီးကလေးနှင့် ပစ်လိုက်ခါမျှဖြင့် ဒင်းမစ်ဒေးသည် နောက်သို့ တွန့်သွားရခြင်းမှာ အထူးအဆန်းတစ်မျိုး ဖြစ်၍နေလေသည်။ ဒင်းမစ်ဒေး နောက်ဆုတ်သွားပုံကို ကြည့်ကာ ပုလဲသည် လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ အားရ ပါးရ ရယ်လေတော့သည်။

ဟက်စတာပရင်းသည် ပုလဲ၏ နည်းတူ ဒင်းမစ်ဒေးတို့ ရပ်၍ နေကြသော ပြတင်းပေါက်ရှိရာသို့ လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်၏။ ဤတွင် လေး ယောက်သားတို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အတော်ကြာအောင် အပြန်အလှန် ခိုက်၍ ကြည့်နေမိကြလေသည်။ သို့ ကြည့်နေကြသည့် ကာလ၌ အလွန် တရာ တိတ်ဆိတ်၍ နေပေ၏။ ပြီးခါမှ ကလေးသည် အားရပါးရ ရယ်လိုက် ပြီးလျှင်-

‘သွားကြစို့... သွားကြစို့၊ ဟောဟို လူကြီးက အမေ့ကို ဖမ်းစား လိမ့်မယ်။ ဒီလူကြီးဟာလေ သင်းအုပ်ဆရာကလေးကိုတောင် ဖမ်းစားထားပြီ အမေရဲ့။ လာပါ အမေရဲ့... သူ အမေ့ကို ဖမ်းစားလိမ့်မယ်။ ပုလဲကိုတော့ ဒီလူကြီး မဖမ်းစားနိုင်ဘူး’

စသည်ဖြင့် အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ် ပြောကာ သူ့အမေ၏ လက်ကို အတင်းဆွဲ၍ ခေါ်လေသည်။

မိခင်ဖြစ်သူအား ဆွဲ၍ ခေါ်ရာတွင် ပုလဲသည် ခုန်ဆွ ခုန်ဆွနှင့် မြူးထူး၍ သွားလေသည်။

ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်သည် သားအမိနှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရင်း-

‘ဟို မိန်းမကို သင်းအုပ်ဆရာကလေး သိတယ် မဟုတ်လား။ ဒီမိန်းမဟာ ဘယ်လောက်ပဲ အပြစ်ကြီးကြီး၊ ဘယ်လိုပဲ အရှက်ကွဲ ခံရ ခံရ၊ ဒီမိန်းမဟာတော့ ရင်ထဲမှာ အင်မတန် ပေါ့နေတဲ့ မိန်းမပေပဲ။ သင်းအုပ် ဆရာကလေးနဲ့ ခုန ပြောခဲ့ကြသလို လျှို့ဝှက်ချက်ကြီးတွေ ရင်ထဲမှာ အနင့် သား မျိုသိပ်ထားပြီး နေရတာထက်တော့ ခုအနေက အများကြီး သက်သာ တာပေါ့ ဆရာကလေးရယ်။ အခုလို ရင်ဘတ်မှာ “အေ” အကရာကြီး ဆင်မြန်းပြီး နေရပေမဲ့ သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ အင်မတန် လွတ်လပ်ပြီး ရှင်းလင်း ပေမှာပဲ။ မဟုတ်ဘူးလား... ဟင်’ ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ဒင်းမစ်ဒေးသည် ရုတ်တရက် အဖြေမပေးသောကြောင့် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်၍ နေပြန်လေသည်။ ဆေးဆရာလည်း သူ၏ ဆေးဖက်ဝင်သော

သစ်ရွက်များ ရှိရာသို့ ပြန်၍သွားကာ အရွက်များကို လှန်လှောကြည့်၍ နေလေသည်။ ပြီးမှ ဒင်းမစ်ဒေးဘက်သို့ လှမ်း၍ကြည့်ကာ-

‘ဆရာကလေး ကျုပ်ကို မေးတယ် ထင်တယ်။ ဆရာကလေးရဲ့ ကျန်းမာရေး အခြေအနေနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့လေ’

ဟု မေးလိုက်ရာ ထိုအခါတွင်မှ ဒင်းမစ်ဒေးက-

‘ဟုတ်ကဲ့... ကျုပ် မေးမိပါတယ်။ ကျုပ် သိချင်တာကတော့ ကျုပ် ရောဂါရဲ့ အခြေအနေပဲ။ ကျုပ်ရောဂါဟာ ကုလို့ ရပါ့မလား၊ ဒါမှမဟုတ်လို့ ရှိရင် ဒီရောဂါနဲ့ပဲ ကျုပ် သေရမှာပဲလား ဆိုတာ ကျုပ် သိစမ်းပါရစေ’ဟု မေးဖြေ ဖြေလိုက်လေသည်။

ဆေးဆရာ အဘိုးကြီးသည် ဒင်းမစ်ဒေးအား အကဲခတ်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် ‘သစ်ရွက်များနှင့် အလုပ်များရင်း-

‘ရှင်းရှင်းကြီး ပြောရမယ် ဆိုလို့ ရှိရင်တော့ဗျာ... ဆရာကလေးရဲ့ ရောဂါက ရောဂါ အဆန်းဗျာ၊ သာမန်ရောဂါ မဟုတ်ဘူး။ ရောဂါလက္ခဏာ ကို ကျုပ် ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် ဒီရောဂါဟာ မကြီးသော်လည်း အင်မတန် ဆန်းကြယ်တဲ့ ရောဂါပဲဆိုတာ ကျုပ် သတိထားမိတယ်။ ဆရာကလေးကို နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း ကြည့်ပြီး ဆရာကလေးရဲ့ ရုပ်ရည်လက္ခဏာကို နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း အကဲခတ်တဲ့ အခါမှာ ရုတ်တရက်အားဖြင့် ဆိုလို့ရှိလျှင် ဆရာ ကလေးဟာ အင်မတန်ကို မကျန်းမာနေတဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ ထင်စရာ ပေပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဆရာကလေး သွားပုံလာပုံ နေပုံထိုင်ပုံ ကြည့်ရပြန်တော့လည်း ဒီရောဂါဟာ ကြီးကျယ်တဲ့ရောဂါ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိပြန်တယ်။ ခက် တယ်ဗျာ... အတော်ပဲ ခက်တယ်။ ရောဂါဟာ ကုလို့ပဲ ချက်ချင်း ပျောက် တော့မလိုလို့၊ ပြီးတော့ ... ဆေးတွေမယ့် ရောဂါမျိုး မဟုတ်သလိုလို့၊ ကျုပ် စဉ်းစားရကျပ်ပါတယ် ဆရာကလေးရယ်... အတော် စဉ်းစားရ ကျပ်ပါတယ်’ဟု ခပ်ညည်းညည်း ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုအခါတွင် ဒင်းမစ်ဒေးက-

‘ဆရာကြီး ပြောတာက စကားထာ ဖွက်တာထက် ဆိုးနေပါပြီ။ အဓိပ္ပာယ်ကို ရှာလို့ မရဘူး’ဟု ပြောရင်း ပြတင်း ပေါက်ဆီသို့ လှည့်၍ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်သည် သူ့စကားကို ဆက်၍-

‘အရှင်းဆုံး အလွယ်ကူဆုံး ပြောရဦးမယ် ဆိုလို့ ရှိရင်တော့ဗျာ... ခင်ဗျားရောဂါကို နာမည် မမှည့်တတ်အောင် ဖြစ်ရပြီး ခင်ဗျားရောဂါအတွက် ဆေးရှာလို့ မရတာဟာ တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားမှာ ဖြစ်ပျက် နေတဲ့ ဝေဒနာကို ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဘွင်းဘွင်း တစ်ခါမှ မပြောဖူးသေးဘူး။ ခင်ဗျား တကယ်ဖြစ်တာ အမှန်တွေကို ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ပြောပြီးပြီလား’

ဟု မေးလိုက်ရာ သင်းအုပ်ဆရာကလေးက-

‘ကြက်ဖန်ဖန် မေးတတ်ပလေ ဆရာကြီး... ရယ်၊ ဘယ်နှယ်ဗျာ... ဆေးဆရာ ခေါ်ပြီးတော့မှ အနာရောဂါကို သေသေချာချာ မပြောရအောင် ကျုပ်က ကလေးမို့လို့လား... ကလေးမို့လို့လား’

ဟု ပြောလိုက်သည်၌ ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို သိထားနှင့်သော အရိပ်အယောင်များ၊ ဝင်းဝင်းတောက်နေသော မျက်လုံး များဖြင့် ဒင်းမစ်ဒေး၏ မျက်လုံးကို စူးစူးဝါးဝါးကြီး ကြည့်ရင်း-

‘ဪ... ခင်ဗျားရဲ့ ရောဂါကို အကုန်လုံး အကြောင်းစုံ ကျုပ်ကို ပြောပြပြီးပြီကိုး။ ထားပါတော့ဗျာ... ထားပါတော့၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် တစ်ခု တော့ ထပ်ပြီး မေးစမ်းပါရစေဦး။ လူတစ်ယောက် ရောဂါဖြစ်တယ် ဆိုတာ ဟာ အသွေးအသားသာ မဟုတ်ဘူး။ စိတ္တဇရောဂါကလည်း တစ်ဖက်က စွဲကပ်ပြီးတော့ နေတတ်သေးတယ်။ တချို့ရောဂါတွေဟာ ဆိုလို့ရှိရင် သွေးသားသန့်ရှင်းအောင်၊ အကြောအခြင် သန့်မာအောင်၊ အစာကြေအောင် ဘယ်လိုပဲ ပြုစုပေးမယ်လို့ ရောဂါတစ်ပိုင်းက ကိုယ်မှာဖြစ်တာ မဟုတ်ဘဲ စိတ်ပိုညာဉ်မှာ ဖြစ်နေတာ ဆိုလို့ရှိရင် ဘယ်လို ဆေးကိုပဲ တိုက်တိုက်

ရောဂါကို သဲလဲစင် ပျောက်ကင်းအောင် ဘယ်နည်းနှင့်မှ ကုလို့ မရဘူး။ ကျုပ် စကားပြောများ မှားလို့ရှိရင် သည်းခံပါနော်။ အဲဒီတော့ ကိုယ်ကာယ ဝေဒနာကို ပြောပြတဲ့အပြင် စိတ်ဝိညာဉ်ရဲ့ ဝေဒနာကိုလည်း ပြောပြနိုင်မှ တကယ်ဆေးကို တွေ့မှာ။ အနာမသိ ဆေးမရှိ ဆိုတဲ့ စကား သာဓက ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား' ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ဤတွင် သင်းအုပ်ဆရာကလေးသည် သူ ထိုင်နေသော ကုလားထိုင် မှ ဖြန့်ခနဲ ထ လိုက်ပြီးလျှင်-

'ဒါဖြင့်မှာ ကျုပ် ရောဂါအကြောင်း ထပ်ပြီး ပြောဖို့ မလိုတော့ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ခင်ဗျားက ကိုယ်ရောဂါကို ဆေးကုတဲ့ ဆရာပဲ။ စိတ်ဝိညာဉ်ကို ဆေးကုတဲ့ ဆရာမှ မဟုတ်ဘဲ' ဟု ဆိုလိုက်၏။

သို့တိုင်အောင် ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်သည် သူ၏စကားကို မဖြတ် သေးဘဲ မတ်တတ်ရပ်ဆိုက်သော ဒင်းမစ်ဒေးနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက်ပြီး လျှင် တည်ကြည်ငြိမ်သက်သော အသံဖြင့်-

'ကျုပ် ပြောသလိုပါပဲ ဆရာကလေးရဲ့ လူ့ကိုယ်ကာယမှာ ဖြစ်တဲ့ ဝေဒနာဟာ လူရဲ့ စိတ်ဝိညာဉ်မှာ ဖြစ်တဲ့ ဝေဒနာနဲ့ အဆက်အသွယ် ရှိကယ်။ အဲဒီတော့ကာ ဆရာကလေးရဲ့ ဝေဒနာ ပျောက်ကင်းအောင် ကျုပ် ကုစား စေချင်လို့ရှိရင် ဆရာကလေးရဲ့ စိတ်ဝိညာဉ်မှာ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ ဝေဒနာကို ကျုပ်ကို ပြောပြပါ။ မပြောချင်လို့လား... ဟင်' ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ထိုစကားကို ကြားရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မစ္စတာ ဒင်းမစ်ဒေးသည် စူးရှ တောက်ပြောင်၍နေသော မျက်လုံးကြီးများဖြင့် အဘိုးကြီး ရော်ဂျာ ချီးလင်းဝပ်အား စူးစူးဝါးဝါးကြီး ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်-

'ခင်ဗျား ပြောသလို ဘယ်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲဗျ။ ခင်ဗျားက သာမန် လူဆရာတစ်ယောက်ပဲ။ တကယ်လို့ စိတ်ဝိညာဉ်မှာ ဝေဒနာရှိတယ်ပဲ ထားပါ တော့။ ခင်ဗျားက ကုနိုင်တယ် ထင်လို့လား။ စိတ်ဝိညာဉ်မှာ ဖြစ်နေတဲ့ ဝေဒနာကို ကုစားနိုင်တာဟာ ဘုရားသခင် တစ်ဦးတည်းပဲ ရှိတယ်။ အဲဒီ

တော့ ကောင်းကင်ဘုံက ဘုရားသခင်ကိုသာ ကျုပ်ရဲ့ စိတ်ဒုက္ခ ဝေဒနာကို ပြောပြပြီး ကျုပ်ရဲ့ ဝိညာဉ်ကို အပ်မယ်။ ခင်ဗျားက ကုပေးရအောင် ခင်ဗျား က ဘာမို့လို့လဲ။ ခင်ဗျားက ဘုရားသခင်ရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်လား။ ကျုပ်လို စိတ်ဝိညာဉ်မှာ ဝေဒနာကို ခံစားနေရတဲ့ လူနာနဲ့ ဘုရားသခင်ရဲ့ ကြားထဲမှာ ခင်ဗျားက ဘာဝင်ပြီး ရှုပ်ရတာလဲ' ဟု ငေါက်လိုက်လေသည်။

ထိုနောက် ဒင်းမစ်ဒေးသည် အလွန်တရာ စိတ်တုန်လှုပ်နေသော ဟန်ဖြင့် အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်၍ သွားလေတော့သည်။

ပြေးထွက်သွားသော သင်းအုပ်ဆရာကလေးအား ကြည့်ရင်း အဘိုး ကြီး ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်သည် ပြုံးပြုံးကြီး ခေါင်းကိုညိတ်၍-

'အင်း... ဆရာကလေး ထွက်သွားတာလည်း ခပ်ကောင်းကောင်းပဲ။ နို့မို့လို့ရှိရင် အခက်သား။ ဒီလို ထွက်သွားတော့ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်နဲ့ မိတ်ဆွေ ပြန်ပြီး ဖြစ်နိုင်ကြသေးတာပေါ့လေ။ အင်း... ဒုက္ခ... ဒုက္ခ... တစ်ခါတုန်း ကလည်းပဲ ဒီလိုပဲ ကိုယ့်စိတ်ကိုကိုယ် မထိန်းသိမ်းနိုင်တဲ့အမှု ပြုမိလို့ အမှား ကြီး မှားခဲ့ပြီ။ ဟော... အခုတစ်ခါလည်း သူ့ကိုယ်သူ မထိန်းနိုင်တာနဲ့ဘဲ အခန်းထဲက ပြေးရပြန်ပြီ။ သနားလည်း သနားစရာပဲ' ဟု ခပ်ညည်းညည်း ဆို၍ နေလေသည်။

အဘိုးကြီး ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ် ပြောသည့်အတိုင်းပင် သူနှင့် ဒင်းမစ် ဒေး မိတ်ဆွေအဖြစ်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိရန် များစွာ မခဲယဉ်းသည်မှာကား အမှန်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သင်းအုပ်ဆရာကလေးသည် နာရီအနည်းငယ် ကြာအောင် သူ၏ အခန်းထဲတွင် တံခါးပိတ်၍ နေ၏။ ဤကဲ့သို့ တံခါးပိတ်၍ အခန်းအောင်းနေလိုက်သော အခါတွင်မှ ဒင်းမစ်ဒေး သည် တုန်လှုပ်နေသော စိတ်များ ငြိမ်သက်၍ သွားပြီးလျှင် မိမိသည် အဘိုးကြီး၏ အခန်းထဲမှ ဒေါသဖြင့် ပြေးထွက်လာခဲ့ခြင်းသည် ကလေး ကလား နိုင်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်။ အဘိုးကြီး၏ ပြောစကားများတွင် မိမိအား ခော်ကားမော်ကား ပြုလုပ်သောစကား တစ်လုံးမှ မပါဟု ပြန်လည်တွေးမိ၏။

မိမိအား ကုသချင်သော စေတနာဖြင့် ကြင်နာစွာ ပြောဆိုနေသော အဘိုးကြီးအား ဧည့်သည်ဖြစ်သော မိမိက သဟောကံသဟနံ ပြောခဲ့မိခြင်းမှာ မိမိ၏ အမှားပင် ဖြစ်သည် ဟူ၍လည်း တွေးမိပေသည်။ အဘိုးကြီးက မိမိအား ဆေးကုပေးလိုသော စေတနာ ရှိခဲ့သည်။ မိမိကလည်း မိမိအား ဆေးကုပေးပါ ဟူ၍ ပြောဆိုတောင်းပန်ခဲ့၏။ သို့ဖြစ်လေရာ အဘိုးကြီး၏ စေတနာမှာ ထင်ရှားနေသည် ဖြစ်သောကြောင့် မိမိက သူ့အခန်းထဲမှ ရိုင်းပျဉ္စာ ထွက်လာ ခဲ့ခြင်းသည် မိမိ၏ အမှားပင် ဖြစ်သည်ဟု နောင်တရ၍ နေလေသည်။

ရ၍နေသော နောင်တဖြင့် ဒင်းမစ်ဒေးသည် ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်၏ အခန်းသို့သွားကာ မိမိ မှားသွားကြောင်းကို တောင်းပန်ပြီးနောက် အကယ်၍ မိမိအား ရောဂါ လုံးဝ ပျောက်သည်အထိ ဆေးဝါး မကုသနိုင်သည့် တိုင်အောင် လူ့ဘဝတွင် နေတန်သမျှ နေရအောင် ယခင်ကကဲ့သို့ စေတနာ ထား၍ ဆက်လက် ဆေးကုပေးပါရန် တောင်းပန်လိုက်လေသည်။ ဆေးဆရာ အဘိုးကြီးကလည်း ဆက်လက် ကုသပေးပါမည်ဟု အလွယ်တကူပင် သဘောတူ ပြန်လေသည်။ ထိုနေ့မှစ၍ အဘိုးကြီး ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်သည် သင်းအုပ်ဆရာကလေးအား ယခင်အတိုင်းပင် ဆေးကုပေးလျက် ရှိနေ၏။ သို့သော် ဆေးဆရာ၏ တာဝန် ပြီးစီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လူနာ၏ အခန်းမှ အမြန်ဆုံး ထွက်၏။ သို့ အခန်းမှထွက်တိုင်း သူ၏ နှုတ်ခမ်းများတွင် အလွန်တရာ ထူးဆန်းလှသော အပြုံးကလေးသည် အမြဲတစေ ရစ်ဝဲ၍ နေပေသည်။ မစ္စတာ ဒင်းမစ်ဒေးသည် ထိုအပြုံးကို မျက်စိနှင့်ကား ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ မမြင်ရပေ။ သို့သော်လည်း မိမိအား ကျောပေး၍ တံခါးပေါက်မှ ထွက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အဘိုးကြီးသည် ပြုံး၍ပြုံး၍ သွားသည်ကို စိတ်ထဲက အလိုလို သိ၍ နေပေသည်။ ဒင်းမစ်ဒေး၏ အခန်းထဲမှ ထွက်မိပြီ ဆိုလျှင် အဘိုးကြီးသည် အားရပါးရ ပြုံးစမြဲ ဖြစ်၏။

“အင်း... ဆန်းတော့ ဆန်းတာပဲ။ ကိုယ်ကာယနဲ့ စိတ်ဝိညာဉ် ရောစပ်နေတဲ့ ဒီဝေဒနာဟာ အတော်ကြီးတော့ ထူးတာပဲ။ အေးလေ...”

သူ့အကြောင်း သိချင်ရင်လည်း သိရ၊ မသိရရင်လည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး။ သို့သော် စိတ်ဝိညာဉ်ရောဂါနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းတွေကို မသိရ သိရ အောင် စုံစမ်းရတော့မှာပဲ” ဟု ဆေးဆရာကြီးသည် တစ်ကိုယ်တည်း ပြော၍ နေတတ်လေသည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်များကို ပြောပြပြီးသည့်နောက် များမကြာမီပင် နေ့တစ်နေ့၏ မွန်းလွဲအချိန်သို့ ရောက်ခဲ့၏။ သင်းအုပ်ဆရာကလေး ဒင်းမစ်ဒေးသည် အခန်းထဲတွင် ကျမ်းစာအုပ်ကြီး တစ်အုပ်ကို ဖတ်၍ ကုလားထိုင် ကို မှီရာက အိပ်ပျော်၍ သွားလေတော့သည်။ ကျမ်းစာအုပ်မှာ ပျင်းရိဖွယ်ရာ ကောင်းသောကြောင့် မျက်ခွံများ လေးလံ၍ အိပ်ပျော်သွားဟန် တူ၏။ သို့သော် သာမန်အိပ်ခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ အိပ်မောကျ၍ သွားသည်တိုင် အောင်ပင် အိပ်၍ ပျော်နေပေသည်။ ဤကဲ့သို့ အိပ်ပျော်နေသည်မှာ အတော်ပင် ဆန်း၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဒင်းမစ်ဒေးသည် အလွန်တရာ အအိပ်ဆတ်သူဖြစ်လျက် သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းပေါ်သို့ ငှက်ကလေး လာ၍နားလျှင် သစ်ရွက်များ လှုပ်ရှားသောအသံကို ကြားရခါမျှဖြင့် အိပ်ပျော်ရာမှ လန့်၍ နိုးနိုင်သောသူ ဖြစ်ပေသည်။ ဤမျှ အအိပ်ဆတ်သော်လည်း ယခုအကြိမ် တွင်မူ ဒင်းမစ်ဒေးသည် တခေါခေါနှင့် ဟောက်၍ အိပ်ပျော်နေရှာပေသည်။ မည်မျှ အိပ်ပျော်၍ နေသည်မူကား ဆေးဆရာကြီး ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ် ခါတိုင်းကဲ့သို့ ခြေသံခပ်ပြင်းပြင်းနင်းကာ သူ့အခန်းထဲသို့ ဝင်၍လာသည် တိုင်အောင်ပင် ဒင်းမစ်ဒေးသည် အိပ်မြဲတိုင်းပင် အိပ်ပျော်၍ နေ၏။ ဆေးဆရာကြီးသည် ဒင်းမစ်ဒေး အိပ်ပျော်နေသည်ကို မြင်ရသောအခါ၌ အနီးသို့ ဘိုက်ရိုက် ချဉ်းကပ်လာပြီးလျှင် ဒင်းမစ်ဒေး၏ အင်္ကျီကို ရင်ဘတ်ပေါ်မှ ဒယ်လှန်၍ ကြည့်လိုက်၏။

ထိုခဏကလေးတွင်ပင် မစ္စတာ ဒင်းမစ်ဒေးသည် ပခုံးတွန့်၍ ဘုန်လှုပ်သွားကာ အနည်းငယ်လည်း လူးလွန်လိုက်ပေသည်။ ခဏကလေး အကြာတွင် ဆေးဆရာကြီးသည် ချာခနဲလှည့်၍ အခန်းထဲမှ ထွက်၍သွားလေ

တော့သည်။ အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့သော ဆေးဆရာကြီး၏ မျက်နှာတွင် အံ့အား
 သင့်ခြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်းတို့၏ အရိပ်အယောင် အမျိုးမျိုးတို့
 ထင်ထင်ရှားရှားကြီး ပေါ်လွင်လျက်ရှိ၏။ အလွန်အကြူး ဝမ်းသာသော
 အရိပ်အယောင်တို့သည် အရပ်ဆိုးလှသော သူ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ရေးခြယ်
 ထားဘိသည့်အလား ထင်ရှား၍နေ၏။ အဘိုးကြီးသည် ဂနာမငြိမ်တော့ဘဲ
 ခုန်ဆွ ခုန်ဆွနှင့် ဖြစ်၍နေ၏။ လက်များကို ကောင်းကင်ဘုံဆီသို့လည်း
 မြှောက်၏။ အောက်သို့လည်း ချ၏။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဆိုရလျှင် အလွန်
 အကြူး ဝမ်းသာ၍နေသော လူရိုင်းနီတစ်ယောက် မီးပုံတွင် ပတ်ဝိုင်း၍
 ကပုံနှင့်မခြား တူ၍နေပေသည်။ ဤအချိန်၌သာ အဘိုးကြီးအား တစ်စုံ
 တစ်ယောက်က ကြည့်လိုက်ပါလျှင် သူ့ရူးတစ်ယောက်အား ကြည့်ရာဘိ
 သကဲ့သို့ပင် ရှိပေလိမ့်မည်။

သို့သော် အဘိုးကြီး ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်၏ မျက်နှာတွင် အလွန်တရာ
 အံ့အားသင့်သော အရိပ်အယောင်များလည်း ဖုံးလွှမ်း၍ နေသောကြောင့်
 ရုတ်တရက် ရူးသွပ်သွားသည်ဟူ၍ကား ထင်မှတ်စရာအကြောင်း မရှိပေ။

၁၂။ အသည်းထဲဝယ်

ယခင် အခန်းတွင် ဖော်ပြခဲ့သော အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားပြီးသည့်နောက်
 သင်းအုပ်ဆရာကလေးနှင့် ဆေးဆရာကြီးတို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်
 ဆက်ဆံပုံမှာ အပေါ်ယံ၌ ယခင်ယခင်ကနည်းတူ ချောမောပြေပြစ်လျက်
 ရှိသော်လည်း အသည်းထဲတွင်မူကား ယခင်ကနှင့် မတူ၊ သဘောတစ်မူ
 ထူးခြား ပြောင်းလဲလျက် ရှိနေပေသည်။ ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်သည် အသိဉာဏ်
 အတိုးကြီး တိုး၍သွားပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ဒင်းမစ်ဒေးနှင့် ဆက်ဆံရာတွင်
 မိမိ အဘယ်လမ်းသို့ လိုက်ရမည် ဆိုသည်ကို ထင်ထင်လင်းလင်း နားလည်၍
 နေပေသည်။ ထိုလမ်းကို လိုက်ပါတော့မည်ဟူ၍ မိမိကိုယ်တိုင်က ဆုံးဖြတ်

ရခြင်း မဟုတ်။ ရုတ်တရက် မမျှော်လင့်ဘဲ သိလိုက်ရသော အချက်အလက်
 များကြောင့် ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်၏ စိတ်ထားမှာ အပြောင်းကြီး ပြောင်းလဲ၍
 သွားရပေသည်။ နဂိုနေအားဖြင့်ဆိုလျှင် ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်သည် အလွန်
 တရာ အေးချမ်း၍ သိမ်မွေ့သူ ဖြစ်ပြီးလျှင် ဒေါသစိတ် ကင်းမဲ့သူလည်း
 ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် သူ၏ အသည်းထဲဝယ် အလွန်ကြီးမားသော ဒေါသ
 ကြီး တစ်ခုသည် သန္ဓေတည်လျက် ရှိ၏။ နေ့နှင့် အမျှလည်း ကြီးထွား၍
 နေခဲ့၏။ သို့သော် မည်သို့မျှ အကျိုးမပေးခဲ့ပေ။ ယခုမူကား ထိုဒေါသ
 ယမ်းအိုးကြီးသည် ဗွမ်းခနဲ ပွင့်အန်၍ ပေါက်ကွဲလာပြီ။ အသက်အရွယ်
 ကြီးရင့်အိုမင်းခါမှ ဤကဲ့သို့ ဒေါသယမ်းအိုးကြီး ပေါက်ကွဲဖွယ်ရာ အဖြစ်
 တို့ကို တွေ့ကြုံရခြင်းသည် တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုလျှင် အဘိုးကြီးမှာ သနား
 ဖွယ်ရာ ဖြစ်၍ နေလေတော့သည်။

အဘိုးကြီးသည် ဒင်းမစ်ဒေးအား လက်စားချေရန် ကြီးကျယ်သော
 အကြံကြီးတစ်ခုကို ပြု၏။ ထိုအကြံမှာ ဒင်းမစ်ဒေးသည် မိမိအား အလွန်
 တရာ ယုံကြည်စိတ်ချရသော မိတ်ကောင်းဆွေကောင်း တစ်ဦး၏ အဖြစ်ဖြင့်
 လက်ခံအောင် ကြိုးစားရန်ပင် ဖြစ်လေတော့သည်။ ဤကဲ့သို့ လက်ခံပါလျှင်
 ဒင်းမစ်ဒေးသည် သူ၏ ရင်ထဲ၌ ရှိနေသော လျှို့ဝှက်ချက်၏ လေးလံသော
 ဒဏ်ချက်ကို မခံမရပ်နိုင် ရှိတိုင်း မိမိအား အကြောင်းမျိုးစုံ ဖွင့်ဟ ဝန်ခံလိမ့်
 မည်ဟု ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ် ယူဆလေသည်။ မိတ်ဆွေအဖြစ်ကို ရပြီဆိုလျှင်
 ဒင်းမစ်ဒေးသည် သူ့အသည်းထဲဝယ် အဘယ်မျှ ကြီးမားသော ကြောက်ရွံ့
 သည့် စိတ်များ ရှိ၍နေပုံ၊ အဘယ်မျှ ပြင်းပြသော ဝမ်းနည်းစိတ်များ ရှိ၍နေပုံ၊
 အဘယ်မျှ ပြင်းထန်သော စိတ်ဒုက္ခများ ရှိ၍နေပုံ၊ အဘယ်မျှ ကြီးမားစွာ
 နှောင့်တရ၍ နေပုံ၊ မိမိ မိုက်မှားခဲ့မိသော ပြစ်မှုတို့ အဘယ်မျှ ကြီးလေးပုံ၊
 စသည်တို့ကို ထုတ်ဖော်ဖွင့်အန်၍ ပြောလိမ့်မည်ဟု ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်
 ယူဆ၏။ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး မသိရအောင် ဒင်းမစ်ဒေးသည် သူ၏ ပြစ်မှု
 များကို ဖုံးကွယ်၍ ထားခဲ့၏။ မသိသော သူတို့သည် ဒင်းမစ်ဒေးအား

သနားကြ၏။ သို့သော် သူ၏ မိတ်ဆွေအဖြစ်ကို ရခြင်းအားဖြင့် ဒင်းမစ်ဒေးသည် သူ့အား မည်သည့်အခါမျှ သနားမည် မဟုတ်သော၊ မည်သည့်အခါမျှ ခွင့်လွှတ်လိမ့်မည် မဟုတ်သော မိမိအား သူ၏ အပြစ်အားလုံးတို့ကို ဖွင့်ဟ၍ ဝန်ခံရမည်ဖြစ်ရာ ယင်းသည်ထက် ကြီးမားသော လက်စားချေမှုမှာ မရှိနိုင်တော့ပြီဟု ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ် ယူဆပေသည်။ မည်သည့်အခါမျှ ရန်ညှိုးပြေမည် မဟုတ်သော မိမိအား ဒင်းမစ်ဒေးသည် ခေါင်းလျှို၍ဝင်ကာ စိတ်သက်သာရာ ရအောင် ကြိုးစားရလိမ့်မည် ဟူ၍လည်း အဘိုးကြီး ယုံကြည်၍ထားပေသည်။

သို့သော် အဘိုးကြီး၏ အကြံမှာ မအောင်ပေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သင်းအုပ်ဆရာကလေးသည် ရှက်တတ် ကြောက်တတ်သောသူဖြစ်၏။ ထို့အပြင် အရိပ်အကဲကို အလွန်လျှင်မြန်စွာ သိတတ်သော စိတ်လည်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်အား မည်သည့်အခါမျှ ခင်မင်ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေတစ်ဦး အဖြစ်ဖြင့် ပေါင်းသင်းခြင်း မပြုပေ။ သင်းအုပ်ဆရာကလေးက ခပ်ဖယ်ဖယ် နေသည်ကို ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကောင်းစွာ သိရှိလေသည်။ သို့တိုင်အောင် ဒင်းမစ်ဒေးနှင့် ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေအဖြစ်ကို ရရှိရန် ဆက်လက်ကြိုးစားမြဲ ကြိုးစား၍ နေလေသည်။ အပြစ်ရှိသော ဒင်းမစ်ဒေးသည် ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်အား ရှောင်ရှား၍ ပြေးနေ၏။ လက်စားချေလိုသော ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်ကလည်း ဒင်းမစ်ဒေး၏ နောက်သို့ ကကောက်ကောက် ပြေး၍ လိုက်ကာ အတင်းပေါင်းသင်း၍ နေလေသည်။ ယင်းကဲ့သို့အားဖြင့် အပြစ်ရှိသော သူနှင့် လက်စားချေလိုသော သူတို့နှစ်ယောက်အား ဘုရားသခင်သည် စိတ်သောကရောက်စရာ အပြစ်ဒဏ်ခတ်၍ ထားသလိုပင် ဖြစ်နေလေတော့သည်။

ဒင်းမစ်ဒေးနှင့် ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်တို့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး သတိအလစ်မခံဘဲ မျက်ခြည်မပြတ် အကဲခတ်နေကြသည့် အချိန်တစ်ချိန်လုံးတွင် ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်၌ အမြတ်တစ်ခု ထွက်၍နေပေသည်။ ထိုအမြတ်မှာ

ဒင်းမစ်ဒေး၏ စိတ်ဝိညာဉ်ကို လက်ဖဝါးပေါ်တွင် တင်၍ စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်၍ နေရာဝိသကဲ့သို့ သိမြင်နေရခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ ဒင်းမစ်ဒေး၏ စိတ်ဝိညာဉ် လှုပ်ရှား၍နေပုံ၊ နားကျင်ပုံတို့ကို ကြည့်ကာ ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်ကိုယ်တိုင်မှာလည်း သူ၏စိတ်တွင် အမျိုးမျိုး ခံစားနေရပေသည်။ သို့အားဖြင့် ရော်ဂျာသည် ဒုက္ခရောက်၍ နေရသော စိတ်ဝိညာဉ်ကို ကြည့်ရုံမျှ ကြည့်နေသောသူ တစ်ဦးအဖြစ်သာ မကသေးဘဲ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း ထိုစိတ်ဒုက္ခများတွင် ပါဝင်ခံစား၍ နေရသော သူတစ်ယောက်၏ အဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့လေတော့သည်။ ထိုမျှသာ မကသေး။ ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်သည် ဒင်းမစ်ဒေး၏ စိတ်ဝိညာဉ်ကို အမျိုးမျိုး ကစားနိုင်သော အခြေအနေသို့လည်း ရောက်၍ လာခဲ့ပေသည်။ ဒင်းမစ်ဒေး၏ စိတ်ကို ပြင်းထန်စွာ တုန်လှုပ်သွားအောင်လည်း ပြုနိုင်၏။ တစ်နည်းဆိုရလျှင် ဒင်းမစ်ဒေးမှာ ဓားသွားအောက်တွင် ရှိနေလျက် ထိုဓားသွားဖြင့် ဒင်းမစ်ဒေးအား ထိုးဆွနိုင်သော စက်လှေတိုများကို သိရှိထားသောသူလည်း ဖြစ်နေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ၌ ရော်ဂျာ ချီးလင်းဝပ်သည် ဒင်းမစ်ဒေးအား ဖျတ်ခနဲ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့၍ သွားအောင် ပြုတတ်သေးသည်။ ဒင်းမစ်ဒေး၏ စိတ်ထဲတွင် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းသော အတိတ် အဖြစ်အပျက်ဆိုးများ ပေါ်၍လာအောင် နည်းအမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် သတိဖော်၍ ပေးနိုင်သောသူလည်း ဖြစ်၍ နေပြန်လေသည်။ စကားတစ်လုံး ပြောခါမျှဖြင့်ပင် ဒင်းမစ်ဒေး၏ ပတ်လည်တွင် အတိတ်အဖြစ်အပျက်တည်းဟူသော တစ္ဆေသရဲများ ပေါ်၍လာကြကာ ဒင်းမစ်ဒေး၏ ရင်ဘတ်ကို လက်ညှိုးကောက်ကောက်ထိုး၍ အပြစ်တင် စွပ်စွဲနေဘိသကဲ့သို့ ခံစားရအောင်လည်း ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်က ပြုနိုင်စွမ်း ရှိ၍ နေပေသည်။

ဒင်းမစ်ဒေးအား နှိပ်စက်ရာတွင် ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်သည် အလွန်တရာ သိမ်မွေ့၏။ ဒင်းမစ်ဒေးသည် မိမိ၏စိတ်၌ ဤကဲ့သို့ ထိခိုက်နေရခြင်းမှာ မိမိအား တစ်စုံတစ်ယောက်က ဖမ်းစား၍ ထားသည်ဟု ရိပ်မိသော်လည်း မည်သူက ဖမ်းစားထားသည်ကိုမူကား အတိအကျ မသိနိုင်ဘဲ ရှိ၍

နေပေသည်။ အဘိုးကြီး ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်အား တစ်ခါတစ်ခါတွင် မသင်္ကာသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်မိ၏။ တစ်ခါတစ်ခါတွင် ကြောက်ရွံ့သော စိတ်ဖြင့် ကြည့်မိ၏။ တစ်ခါတစ်ခါတွင် မူကား ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်အားကြီးသဖြင့် အဘိုးကြီး၏ အပေါ်တွင် အလွန်တရာ မုန်းတီးသောစိတ်ကို ထားမိလေသည်။ ထို့ကြောင့် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်၍နေသော အဘိုးကြီးကို မြင်လိုက်လျှင် ဒေါသသည် ထောင်းခဲနဲ့ ထ၍ လာတတ်ပေသည်။ အဘိုးကြီး၏ ကိုယ်လက်အမူအရာများ၊ အဘိုးကြီး လမ်းလျှောက်ပုံ၊ အဘိုးကြီး၏ ရှုပ်ထွေးရှည်လျားသော မုတ်ဆိတ်မွေး၊ အဘိုးကြီး အမှတ်မထင် ပြုလုပ်လိုက်သော အမူအရာကလေးများ၊ အဘိုးကြီး၏ အဝတ်အစား ဝတ်ပုံ ဆင်ပုံတို့သည် ပင်လျှင် ဒင်းမစ်ဒေး၏ အဖို့၌ မြင်လိုက်ရာတွင် အလွန်တရာ ရွံရှာစက်ဆုပ်ဖွယ် ဖြစ်၍နေပေသည်။ အဘိုးကြီးက မိမိအား များစွာမုန်းတီး၍ နေသည်ကို မူကား ဒင်းမစ်ဒေး အတော်အတန် ရိပ်မိလေသည်။ ဒင်းမစ်ဒေးသည် မိမိအဘယ့်ကြောင့် အဘိုးကြီးအား ဤမျှ ခါးခါးသီးအောင် မုန်းတီးမိပါသနည်းဟု ကိုယ့်စိတ်ကိုကိုယ် ဆန်းစစ်၍ ကြည့်၏။ မိမိ အသည်းထဲဝယ် အဘယ့်ကြောင့် ဤကဲ့သို့ မုန်းတီးသောစိတ်များ ဝင်ရောက်လာရပါသနည်းဟု သုံးသပ်ကြည့်မိ၏။ မည်သည့်အကြောင်းမျှ မပေါ်ပေ။ ဤတွင် မိမိအား အဘိုးကြီးက အတွင်းကျိတ်အားဖြင့် အမုန်းကြီး မုန်း၍ နေသောကြောင့် သာလျှင် မိမိ၏ စိတ်ကလည်း အလိုအလျောက်ပင် အဘိုးကြီးအား တုံ့ပြန်၍ မုန်းတီးလာခြင်းပင် ဖြစ်တန်ရာသည်ဟု ဒင်းမစ်ဒေး တွေးမိလေသည်။ သူတစ်ပါးအား အကြောင်းမဲ့သက်သက် မိမိ မုန်းတီးနေခြင်းမှာ သမ္မာကျမ်းစာတော်နှင့် မညီဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆုံးမ၏။ အမုန်းဟူသည် ကောင်းကျိုးပေးသောအရာ မဟုတ်ဟုလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဖျောင်းဖျေ၏။ ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ် အပေါ်၌ ထားမိသော မုန်းစိတ်များကို ပယ်ဖျောက်ရန် ကြိုးစား၏။ သို့သော် မရပေ။ ထိုကဲ့သို့ မရသောကြောင့် ဒင်းမစ်ဒေးသည် ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်နှင့် ဆက်ဆံရာ၌ လူမှုရေး ထုံးစံအတိုင်း ဆက်လက်ပြီးလျှင်

ခင်မင်သော မိတ်ဆွေတစ်ဦး အနေဖြင့် ဆက်ဆံ၍ နေလေသည်။ ထိုကဲ့သို့ ဆက်ဆံနေခြင်းအားဖြင့် လက်စားချေချင်၍နေသော ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်အား လည်စင်း၍ ပေးသည့်ပမာပင် ဖြစ်၍နေလေ၏။ ရော်ဂျာကလည်း အခွင့်ကောင်းကို ယူကာ ဒင်းမစ်ဒေးအား နှိပ်စက်နိုင်သမျှ နှိပ်စက်၍ နေလေတော့သည်။

ဒင်းမစ်ဒေးသည် ကိုယ်ကာယအားဖြင့်လည်း စိတ်ဝေဒနာကို ခံစား၍ နေရ၏။ စိတ်ဝိညာဉ်တွင်လည်း ကြီးကျယ်လှသော ဝေဒနာကို ခံစား၍ နေရ၏။ ထို့ပြင် ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်က စိတ်အနှောင့်အယှက်ပေးသမျှကိုလည်း မလွန်သာအောင် ခံ၍ နေရရှာလေသည်။ ထိုကဲ့သို့ ဒုက္ခအမျိုးမျိုးတို့ကို ခံစားနေရသည့် အတွက်ပင် ဒင်းမစ်ဒေးသည် တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ ပိုမို၍ နာမည်ကျော်ကြား လာရ၏။ ထိုကဲ့သို့ ထင်ရှားကျော်ကြားသော နာမည်ကိုရအောင် ဒင်းမစ်ဒေးသည် သူ၏ စိတ်ဒုက္ခဖြင့် တန်ဖိုးပေး၍ ဝယ်ယူရဘိ သကဲ့သို့ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်...

ဒင်းမစ်ဒေးသည် ဉာဏ်ပညာ ရှိသူလည်း ဖြစ်၏။ ကိုယ်ကျင့်တရားများ၏ အကြောင်းများကိုလည်း ကောင်းစွာ နားလည်၏။ မိမိ၏စိတ်ထဲတွင် ဖြစ်ပေါ်သမျှတို့ကို အခြားသူများ နားလည်လာအောင် ပြတ်ပြတ်သားသား ကျမ်းစာ ဟောပြောနိုင်သော သူလည်း ဖြစ်၏။ ထိုကဲ့သို့သော အရည်အချင်းမျိုးဖြင့် ပြည့်စုံသော ဒင်းမစ်ဒေးသည် သူ၏ ရင်ထဲ၌ အမြဲတောက်လောင်နေသော မီးတောက်ကြီးကြောင့် ယခင်ကထက် ပိုမို၍ ကျမ်းစာဟော ကောင်းကာ နာမည်ထင်ရှား ကျော်ကြားလာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ များမကြာမီပင် ဒင်းမစ်ဒေး၏ အမည်သည် အခြား အခြားသော သင်းအုပ်ဆရာတို့၏ နာမည်ထက် ဘော်စတန်မြို့ကလေးတွင် ပိုမို၍ ထင်ရှားကျော်ကြား သွားလေတော့သည်။

ဒင်းမစ်ဒေးနှင့် အလားတူ အခြားအခြားသော သင်းအုပ်ဆရာများ၊ ခရစ်ယာန် ဘာသာရေး အရာရှိများလည်း ဘော်စတန်မြို့ပေါ်တွင် ရှိကြ၏။

ထိုသူများသည်လည်း ခေသူများ မဟုတ်ကြပေ။ အချို့သော သူများသည် အတော်ကြီးပင် ထင်ရှားသောသူများ ဖြစ်လေသည်။ အချို့အချို့မှာ တကယ်ပညာတတ်များ ဖြစ်ကြလေသည်။ အသက်အားဖြင့် ဒင်းမစ်ဒေးထက် ကြီးသူ အများပင် ရှိကြ၏။ ဒင်းမစ်ဒေးထက် ခရစ်ယာန် ဘာသာရေးဆိုင်ရာ ကျမ်းစာအုပ်များကို လေ့လာတတ်ကျွမ်းကြသူများလည်း ဖြစ်ကြပေသည်။ အချို့အချို့သော သင်းအုပ်ဆရာကလေးများမှာမူကား ဒင်းမစ်ဒေးထက် စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာ တည်ကြည်ပြီးလျှင် ပရိသတ်တို့၏ သဘောကို အသေအချာ နားလည်သူများလည်း ရှိကြ၏။ ဣန္ဒြေသိက္ခာ တည်ကြည်၍ ကျမ်းစာကို ခိုးခိုးဒေါက်ဒေါက် ဟောပြောနိုင်ပြီးလျှင် အများ၏ ရိုသေကိုင်းရှိုင်းမှုကို ခံယူကြရသူများလည်း ရှိကြပေသည်။ အချို့ အချို့သော သင်းအုပ်ဆရာများ မှာမူကား အသက်အရွယ် အိုမင်းကြပြီဖြစ်လျက် အလွန်တရာ သိက္ခာရှိပြီး အပြောအဆို အနေအထိုင် သိမ်မွေ့ကာ စိန်သူတော်စင်များ ပမာ ရိုသေလေးစားထိုက်သူများ ဖြစ်ကြလေသည်။ တကယ် ကျမ်းစာပေါက်သူများလည်း ရှိကြ၏။ ပင်ကိုစိတ်တွင် ကျမ်းစာအားထုတ်မှု ဖုံးလွှမ်းလျက် လေးစားဖွယ်ရာလည်း ကောင်းကြပေသည်။ ဤကဲ့သို့ အမျိုးမျိုးသော သင်းအုပ်ဆရာတို့ ရှိကြသည့်အနက် ဒင်းမစ်ဒေး၏ ကောင်းသံတင်းသည် တစ်ဟုန်ထိုး တိုးတက်ကျော်ကြား၍ လာခဲ့၏။ သို့ လာခဲ့ခြင်းမှာ အခြားကြောင့် မဟုတ်။ ဒင်းမစ်ဒေး၏ ရင်ထဲ၌ တောက်လောင်၍နေသော သောကမီးကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။ စိတ်တွင် နာကြည်းဆွေးမြည်၍ နေသော သင်းအုပ်ဆရာကလေး ဒင်းမစ်ဒေးသည် ကျမ်းစာဟောရာ၌ လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ကြီး ဟော၏။ အပြစ်ရှိသူတို့၏ ရင်ထဲ၌ ခံစား၍ နေရသော စိတ်ဝေဒနာကို ဒင်းမစ်ဒေးသည် သူကိုယ်တိုင် အပြစ်ကြီး တစ်ခုကို ပြုလုပ်ထားသူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ကောင်းစွာ နားလည်ထားသဖြင့် ထင်ရှားပေါ်လွင်အောင် ဟောပြောနိုင်စွမ်းသော သူ ဖြစ်၍နေပေသည်။ အခြား အခြားသော သင်းအုပ်ဆရာတို့ မည်မျှပင် ကြီးစားစေကာမူ ဒင်းမစ်ဒေးကိုကား မိနိုင်ကြမည် မဟုတ်ပေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အပြစ်ရှိသူတို့၏ ရင်ထဲ၌ ခံစားနေရသော စိတ်ဝေဒနာကို မိမိတို့ကိုယ်တိုင် မခံစားဖူးကြသောကြောင့် နားမလည်နိုင်ကြသည့် အတွက်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ မကောင်းမှု၏ သဘောအဓိပ္ပာယ်ကို အလွန်တရာ လွယ်ကူရှင်းလင်းသော စကားလုံးများဖြင့် ဟောကြားရန်မှာ မိမိကိုယ်တိုင်က မကောင်းမှုကို ကျူးလွန်မထားပါက ဟောကြားရန်မှာ မလွယ်ကူလှပေ။ ထိုကြောင့် အခြားသော သင်းအုပ်ဆရာတို့ ဟောကြားသည့် ကျမ်းစာများမှာ သာမန်လူတို့ မမီနိုင်လောက်အောင် အဆင့်အတန်း ဖြင့်၍ နေပေသည်။

ဒင်းမစ်ဒေး ကိုယ်တိုင်သည်လည်း ယခင် အပြစ်ကင်းစင်သော အချိန်ကာလက အခြား သင်းအုပ်ဆရာတို့၏ နည်းတူ လူများ တကယ်တမ်း နားလည်အောင် ပြောဟောနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ ဒင်းမစ်ဒေးသည် ယခင်က တောင်ထိပ်မှနေ၍ တောင်ခြေရှိ ပရိသတ်ကို ပြောဟောနေသကဲ့သို့ ရှိခဲ့သည်။ သူ၏ စကားများမှာ မြင့်လွန်းခဲ့လှသည်။ ယခုမူ ဒင်းမစ်ဒေးသည် ပြုမှာ မိသော မကောင်းမှု၏ ဝန်က လေးလှသဖြင့် တောင်ထိပ်မှ တောင်ခြေသို့ ရွေ့လျော့နိမ့်ဆင်းလာရပြီးလျှင် သာမန်လူသားတို့နှင့် နီးကပ်စွာ ထိတွေ့လာရခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ စိန်သူတော်စင် ဘဝမှ ပျက်စီးနိမ့်လျှော့ခြင်းဖြင့် ဒင်းမစ်ဒေးသည် အယုတ်နိမ့်ဆုံးသော လူ့အတန်းအစားတို့နှင့် လာ၍ တွေ့ရ၏။ ယခင်က ကောင်းကင်တမန်များသာ နားလည်နိုင်စရာ ရှိသော စကားမျိုးတို့ကို ဟောကြားခဲ့သူ ဒင်းမစ်ဒေးသည် ယခုအခါ၌ အယုတ်နိမ့်ဆုံးသော လူ့အတန်းအစားတို့ပင် နားလည်နိုင်ကြသော စကားမျိုးတို့ပင် အလိုအလျောက် ဟောပြော၍ လာပေသည်။ မကောင်းမှုကို ပြု၍ထားမိသူ ပီပီ ထိုမကောင်းမှု၏ မကောင်းဆိုးရွား နိုင်လှပုံ၊ ဖိစီးနှိပ်စက်ပုံတို့ကို ကောင်းစွာ နားလည်လာလေရကား အခြားသော မကောင်းမှု ပြုမိသူတို့၏ စိတ်ဝိညာဉ်ကို အများဆုံး နားလည်၍ လာခဲ့၏။ သို့ နားလည်၍ နေသောကြောင့်လည်း အပြစ်ရှိသူတို့အား ကိုယ်ချင်းစာတတ်လာ၏။ သနားကြင်နာ

တတ်လာ၏။ ဒင်းမစ်ဒေး၏ စိတ်ဝိညာဉ် လှုပ်ရှားမှုသည် ပရိသတ်တို့၏ စိတ်ဝိညာဉ်များကိုလည်း ဆွဲကိုင်၍ လှုပ်ခါနိုင်ပေသည်။ နားထောင်သူတို့၏ ရင်ထဲ၌ ရှိသော မကောင်းမှုများ၏ အကြောင်းကို ဒင်းမစ်ဒေးသည် ကြားရသူတို့ အသည်းနှလုံး ခိုက်ခိုက်တုန်လှုပ်၍ လာအောင်ပင် ဟောပြောနိုင်စွမ်း ရှိ၍ လာခဲ့ပေသည်။

ဒင်းမစ်ဒေး၏ စကားကို ကြားရသော ပရိသတ်များသည် ဒင်းမစ်ဒေး ဟောပြောလျှင် အဘယ်အကြောင်းကြောင့် မိမိတို့၏စိတ်တွင် အလွန်အကျူး ထိခိုက်သည် ဟူ၍ကား မသိကြပေ။ ကောင်းကင်ဘုံမှ အထူးတလည် ရွေးချယ်စေလွှတ်လိုက်သော စိန့်သူတော်စင်ဖြစ်သည့် ဒင်းမစ်ဒေးသည် ဘုရားသခင်၏ ကိုယ်စားလှယ်တော် အဖြစ်ဖြင့် မိမိတို့အား အပြစ်ကင်းစင်အောင် ဟောပြောကာ မိမိတို့အား သနားကြင်နာစွာ ကယ်တင်ရန် ကမ္ဘာမြေပြင်ပေါ်သို့ ရောက်လာသောသူ ဖြစ်ရမည်ဟု ယူဆကြလေသည်။ ထို့ကြောင့် ပရိသတ်တို့၏စိတ်တွင် ဒင်းမစ်ဒေး လမ်းလျှောက်သွားသော မြေပြင်သည်ပင်လျှင် အလွန် မွန်မြတ်သည်ဟု ယူဆသည်အထိ လေးစားလာကြ၏။ ဒင်းမစ်ဒေး ကျမ်းစာဟောပြောရသော လူအုပ်စုတွင် ပါဝင်ကြသည့် မိန်းကလေး၊ မိန်းမငယ်များသည် ဒင်းမစ်ဒေးအား လေးစားသည့်စိတ်ဓာတ်၊ သဒ္ဒါစိတ်ဓာတ် အလွန်ကြီးလွန်၍ စိတ်ညွတ်ပျောင်းနေကြလေသည်။ ဒင်းမစ်ဒေး၏ ပရိသတ်တွင် ပါဝင်ကြသော အချို့ အသက်အရွယ် အိုမင်းသူတို့ကမူ အလွန်ပိန်လို့၍ လာခဲ့သော ဒင်းမစ်ဒေး၏ ကိုယ်ကာယကိုကြည့်ကာ ဒင်းမစ်ဒေးသည် မိမိတို့ထက် စော၍ ဘုရားသခင် ကိုယ်တော်တိုင်၏ ရှေ့မျက်မှောက်သို့ ရောက်ရှိလိမ့်မည်ဟု ယူဆကြသောကြောင့် အကယ်၍ မိမိတို့ သေလျှင် မိမိတို့၏ အလောင်းများကို သင်းအုပ်ဆရာကလေး ဒင်းမစ်ဒေး၏ အလောင်းနှင့် ယှဉ်၍ မြှုပ်နှံပါဟု သားသမီး မြေးမြစ်များကို မှာကြားသူတို့က မှာကြား၍ နေပေသည်။

ဤကဲ့သို့ ဒင်းမစ်ဒေး၏ အပေါ်တွင် အကြီးအကျယ် လေးစားနေ

ကြသည့် ကာလတစ်လျှောက်လုံး၌ ဒင်းမစ်ဒေး၏ စိတ်တွင်မူကား အကယ်၍ မိမိ သေပါလျှင် မိမိ၏ သင်္ချိုင်းဝေါ်၌ မြက်တစ်ပင်မျှပင် ပေါက်ပါမည်လားဟု တွေးတောစိုးရိမ် နေရှာလေသည်။ မိမိသည် မကောင်းမှုကြီးကို ကျူးလွန်ထားသူဖြစ်ရာ ဤမျှ အပြစ်ကြီးမားလှသော မိမိ၏ အလောင်းအားကို မြှုပ်နှံရာ မြေပေါ်၌ သစ်ပင်များပင် ပေါက်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ထင်မှတ်၍ နေမိလေသည်။

မြို့သူမြို့သားများနှင့် ကျမ်းစာနာ ပရိသတ်တို့က သူ့အား လေးစားလေလေ ဒင်းမစ်ဒေးမှာ ပို၍ အသည်းနာလေလေ ဖြစ်ကာ နေရလေသည်။ ပင်ကို စိတ်ရင်းအားဖြင့် ဒင်းမစ်ဒေးသည် အမှန်တရားကို မြတ်နိုးသောသူ ဖြစ်လေသည်။ လောကကြီး မတည်မြဲပုံ သဘောတရား၊ ချမ်းသာမှုကင်းမဲ့သော ဒုက္ခသဘောတရား စသည်တို့ကိုလည်း နားလည်၍ ထားသောသူ ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ အမြဲ ဆန်းစစ်ကြည့်ရာ၌ ဒုက္ခသဘောတရားတို့အပြင် အစိုးမရ သဘောတရားတို့ကိုပင် အမြဲသဖြင့် ထင်မြင်၍ နေသောသူ ဖြစ်လေသည်။ ယခုကဲ့သို့ မကောင်းမှုကြီးကို တိတ်တိတ်ပုန်းကျူးလွန်၍ ထားမိပြီဖြစ်သော အခါတွင်မူကား ဒင်းမစ်ဒေးမှာ မိမိသည် ဘာမျှမဟုတ်သော အစိုးမရ အခြေအနေတွင် မနေသေးဘဲ မကောင်းမှုကိုပင် ကျူးလွန်ထားသော လူယုတ်မာတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ဟု နားလည်ထားပြီးလျှင် မိမိဟောသော ကျမ်းစာစင်ပေါ်မှနေ၍ မိမိသည် အဘယ်သို့သောသူ ဖြစ်ကြောင်းကို သံကုန်ဟစ်၍ ပရိသတ်အား ဖွင့်ဟ ပြောပြလိုက်ချင်သော စိတ်များ မကြာခဏ ပေါ်ပေါက်၍ နေလေသည်။

“သင်းအုပ်ဆရာ၏ ဝတ်ရုံအနက်ကိုဝတ်လျက် သင်တို့ ယခု မြင်နေရသော ကျွန်ုပ်၊ မြင့်မြတ်သော ဤကျမ်းစာဟော စင်ထက်သို့ တက်ရောက်နေရသော ကျွန်ုပ်၊ ကျမ်းစာဟော စင်ပေါ်မှနေ၍ သွေးမရှိသော မျက်နှာကို ကောင်းကင်ဘုံဆီသို့ မော့ကာ ဘုရားသခင်အား သင်တို့၏ ကိုယ်စား ဆုတောင်းပေးနေသော ကျွန်ုပ်၊ တကယ် သူတော်ကောင်းအသွင်ဖြင့် သင်တို့

အမြဲသဖြင့် မြင်နေရသော ကျွန်ုပ်၊ ကျွန်ုပ်၏ ခြေလှမ်းအတိုင်း ကျွန်ုပ်
 ဟောပြောသည့်အတိုင်း လိုက်နာလျှင် ကောင်းကင်ဘုံသို့ ရောက်လိမ့်မည်
 ဟု သင်တို့ ထင်မှတ်ယုံကြည်နေကြသော ကျွန်ုပ်၊ သင်တို့၏ ကလေးများကို
 ခရစ်ယာန် သာသနာတွင်းသို့ သွတ်သွင်း၍ ပေးနေသော ကျွန်ုပ်၊ သေခါနီး
 ဆဲဆဲဖြစ်သော အသင်တို့၏ မိတ်ဆွေများကို ကောင်းကင်ဘုံသို့ ရောက်စေ
 ရန် ကယ်တင်၍ပေးသော ကျွန်ုပ်၊ သင်တို့ အလွန်တရာ လေးစားယုံကြည်
 စိတ်ချစွာ ဆည်းကပ်ကြသော သင်တို့၏ သင်းအုပ်ဆရာဖြစ်သူ ကျွန်ုပ်၊
 ဤကျွန်ုပ်သည် အပြစ်ကျူးလွန်မှုဖြင့် လုံးဝ ညစ်နွမ်းနေလျက်ရှိသော လူလိမ်
 ပင် ဖြစ်ပေသည်” ဟူ၍ ဒင်းမစ်ဒေးသည် ကျမ်းစာဟောစင်ကို တက်တိုင်း
 ပရိသတ်တို့အား ဟစ်အော်၍ ပြောလိုက်ချင်လှ၏။ ထိုစကားများကို မပြောရ
 မချင်း ကျမ်းစာဟော စင်ပေါ်မှ ပြန်၍မဆင်းဟု သန့်ဌာန်အခါခါ ချ၏။
 ထိုစကားများကို ပြောမည် ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် ချောင်းဟန့်၍
 သက်ပြင်းရှုလိုက်ပြီးလျှင် အထက်ပါ စကားမျိုးတို့ကို ပြောကာ မိမိ၏
 မိုက်မဲလှစွာသော မကောင်းမှု ပြစ်မှုကြီးကို ဖွင့်ထုတ်လိုက်ရန် စိတ်ကူး၏။
 အကြိမ်ပေါင်း တစ်ရာမျှမက ထိုစကားများကို ဖွင့်ထုတ်၍ ပြောမိ၏။
 သို့သော်... အဘယ်ပုံ ပြောလေသနည်း။

သူ ပြောမိသည်မှာကား အခြားမဟုတ်။ ပရိသတ်နှင့် မျက်နှာချင်း
 ဆိုင်မိပြီ ဆိုလျှင် ဒင်းမစ်ဒေးက “မိမိမှာ လုံးဝ ညစ်နွမ်းနေသောသူသာ
 ဖြစ်၏။ အညစ်နွမ်းဆုံး လူထက်ပင် ညစ်နွမ်းသူ ဖြစ်သည်။ မိမိသည်
 အကျင့်မကောင်းသောသူ ဖြစ်သည်။ ဘုရားသခင်၏ အမျက်တော်ကို ခံရပြီး
 မိမိ၏ကိုယ်သည် ပရိသတ်၏ ရှေ့မှောက်၌ ပြာကျ၍ သွားသည်ကို မမြင်ကြ
 ရသေးသည်မှာ အံ့ဩဖွယ်ရာ ကောင်းလှပေသည်” စသည်ဖြင့် ပြောဟော
 တတ်လေသည်။ သူ ဟောပြောသော စကားများမှာ တကယ် အစစ်အမှန်
 အတိုင်း ကိုယ့်အဖြစ်ကို ထုတ်ဖော်၍ ဟောသော စကားများ ဖြစ်၏။ ထိုကဲ့သို့
 ပြောဟောလိုက်သော အခါတွင် ပရိသတ်သည် သူ့အား ကျမ်းစာဟောစင်

ပေါ်မှ ဆွဲ၍ချပြီးလျှင် နှင်ထုတ်ကြလိမ့်မည်ဟု ဒင်းမစ်ဒေး ယူဆ၏။ သို့သော်
 ... ပရိသတ်သည် ထိုကဲ့သို့ ဆွဲချနှင်ထုတ်ပစ်မည်အစား ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ်
 အပြစ်တင်၍ မဆုံးနိုင်အောင် ရှိနေသော စကားလုံးများကိုပင်လျှင် စိတ်ပါ
 ငင်းစားစွာ နားစွင့်၍ ထောင်ကြပြီး “အင်း... တို့ သင်းအုပ်ဆရာကလေး
 ဟာဖြင့် တယ်ပြီး မကောင်းမှုကို ကြောက်တဲ့ ဆရာကလေးပဲကွယ်၊ တကယ်
 မိန့်သူတော်စင်ပါပဲ။ သူ့လိုလူ တစ်ယောက်ကတောင် သူ့ကိုယ်သူ
 ဒါလောက် မကောင်းမှုများတဲ့ လူပါပဲလို့ ဆိုနေလို့ရှိရင် ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့
 တော့ ဘယ် ပြောစရာ ရှိမလဲဗျ” စသဖြင့် အချင်းချင်း တီးထိုးပြောကာ
 ယခင်ကထက်ပင် ပိုမို၍ လေးစားချင်တိုင်း လေးစားကြပြန်လေတော့
 သည်။

ဒင်းမစ်ဒေးသည် ရင်ထဲ၌ အနည်းငယ် သက်သာအောင် ဤကဲ့သို့
 မလိမ့်တပတ်ဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင် စကားများ ပြောဆို၍ ဟော
 ပြောသော်လည်း ပရိသတ်က မိမိအပေါ်၌ အဘယ်ပုံ သဘောထားမည်ကို
 ကြိုတင်၍ သိပြီး ဖြစ်နေခဲ့၏။ သူ့ကိုယ်သူ စိတ်သက်သာရာ ရအောင်
 ဤကဲ့သို့ အပြစ်တင်စကား ပြောခြင်းအားဖြင့် မိမိသည် လူထုရှေ့၌ ဖွင့်ဟ
 ခန့်ခံခဲ့ပြီဟု ယုံကြည်လိုက်ချင်သော်လည်း သူ့စိတ်ကိုကား သူ မပိုင်ပေ။
 မိမိသည် ပရိသတ်အား အကြီးအကျယ် လိမ်လည်လှည့်ဖြား၍ နေသည့်
 အပြစ်ကြီးတစ်ခုကို ထပ်၍ ပြုမိပြန်လေပြီ ဟူသော ရှက်စိတ်များသာ ထပ်မံ
 ဆင့်ကဲ ပေါ်ပေါက်၍ နေခဲ့ရလေသည်။ သူ့ကိုယ်သူကား လိမ်လည်
 လှည့်ဖြား၍ မရ။ မိမိသည် မကောင်းမှုကို ပြုဖူးသည်နှင့်ပင် မတန်သေးဘဲ
 ပရိသတ်ကိုပင် လိမ်မိပြန်လေပြီဟု တွေးကာ ယခင်ကထက် စိတ်ထဲတွင်
 အနာကြီး နာရပြန်လေသည်။ မိမိသည် အမှန်ဆုံးစကားကို ပြောခြင်းအားဖြင့်
 အကြီးဆုံးသော မုသားကို သုံးနေသည်ဟု တွေးမိတိုင်း ဒင်းမစ်ဒေးမှာ
 အသည်းနာ၍ မဆုံးတော့ပေ။ တကယ် အမှန်တရားကို မြတ်နိုးသော ဒင်းမစ်

ဒေးမှာ သူ့ကိုယ်သူ စက်ဆုပ်ရွံရှာ၍ မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်၍ နေရလေ တော့သည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရွံရှာလွန်းသောကြောင့် ဒင်းမစ်ဒေးသည် ရောမ ခေတ်က အရည်းကြီးဆန်သော ခရစ်ယာန်ဂိုဏ်းခွဲတစ်ခု အလေ့အထများ ကိုပင် တိတ်တိတ်ပုန်း လိုက်၍နေမိလေသည်။ ဒင်းမစ်ဒေးတို့ ခေတ်တွင်မူ ထိုအလေ့အထများမှာ ခရစ်ယာန်ဘာသာတိုင်းတွင် မရှိတော့ပေ။ ဒင်းမစ် ဒေး၏ လျှို့ဝှက်ထားသော ဗီရိုတစ်ခုထဲတွင် သွေးစွန်းနေသော ကြာပွတ် တစ်ချောင်း ရှိလေသည်။ ထိုဗီရိုကို ဒင်းမစ်ဒေးသည် အမြဲသဖြင့် သော့ခတ်၍ ထား၏။ ထိုကြာပွတ်ဖြင့် ဒင်းမစ်ဒေးသည် သူ့ကိုသူ ကြိမ်ဖန်များစွာ ရိုက်လေ့ ရှိလေသည်။ စိတ်နာနာနှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကြာပွတ်နှင့် ကိုင် ရိုက်ရင်းက ခါးခါးသီးသီး ရယ်မိသည်။ ရယ်မိသည့် အတွက်ပင်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပို၍ နာကျင်အောင် ရိုက်နှက်လေသည်။ (ပုဂံ အရည်းကြီး များ ရေငုပ် မီးလှဲ ပြုလုပ်သော နည်းမျိုးဆန်ဆန် ဖြစ်သည်) ထိုပြင် အခြား အခြားသော ခရစ်ယာန် ကိုင်းရှိုင်းသူများ၏ နည်းတူ အာဟာရဖြတ်၍ နေလေ့ ရှိသေး၏။ အသွေးအသားကို အားမပေးဘဲ ထားခြင်းအားဖြင့် မကောင်း သော စိတ်များ ပပျောက်လိမ့်မည် ဟူသော အယူအဆ အတိုင်းပင် ဖြစ်ပေ သည်။ တစ်ခါတစ်ခါတွင် အာဟာရကို ရက်ပေါင်းများစွာ ဖြတ်၍ထားသဖြင့် ဒူးများညွတ်ကာ လမ်းမလျှောက်နိုင်လောက်အောင်ပင် ဖြစ်ရသည်။ တစ်ခါ တစ်ခါ၌ ဒင်းမစ်ဒေးသည် ထီးတည်းထိုင်၏။ တစ်ညပြီးတစ်ည ဆက်၍ မှောင်ကြီးထဲတွင် ထိုင်သည့်အခါ ထိုင်၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ မီးခွက်ငယ် တစ်ခုကို ထွန်း၍ ထီးတည်း ထိုင်လေသည်။ အချို့သော ညများတွင်မူ မီးခွက်လင်းလင်းထွန်းကာ သူ့မျက်နှာကို သူ မှန်ထဲတွင်ကြည့်၍ ထီးတည်း ထိုင်တတ်လေသေးသည်။

တစ်နည်းအားဖြင့် ဒင်းမစ်ဒေးသည် သူ့ကိုယ်သူ အမျိုးမျိုး ဆင်ခြင် ၏။ သုံးသပ်၏။ အထီးတည်းဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်ကင်းစင်အောင် ကြိုး

စား၏။ သို့သော် သူ၏စိတ်မှာကား စင်ကြယ်ခြင်း လုံးဝ မဖြစ်။ သူ့ကိုယ်သူ အမျိုးမျိုး နှိပ်စက်နေဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်၍နေလေသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ညလုံး ပေါက် ဆက်ကာဆက်ကာ ထီးတည်းထိုင်သော အခါတွင် ဒင်းမစ်ဒေးသည် မူးနောက်သည်ထက် မူးနောက်၍ လာ၏။ မျက်စိထဲတွင်လည်း အာရုံ အမျိုးမျိုးတို့ကို ထင်ယောင်မြင်ရမ်း ဖြစ်သည်အခါ ဖြစ်ရလေတော့သည်။

သူ မြင်ရသော အာရုံ အမျိုးမျိုး အထွေထွေ စုံလှလေတော့သည်။ ရှေးဦးစွာ ပုံသဏ္ဍာန်မှာ မသဲကွဲသော အရိပ်အယောင် အမျိုးမျိုးတို့ကို မြင်ရ၏။ ထိုအရိပ်အယောင်တို့သည် ဒင်းမစ်ဒေးအား ကြည့်၍ပြုံးကာ ပြောင်လှောင်ကြ၏။ မိမိတို့နှင့်အတူ လိုက်ပါရန်လည်း လက်ယပ်ခေါ်ကြ လေသည်။ ထိုနောက်တွင်ကား ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါ တဖြာဖြာ ထွန်းလင်း၍ နေသော ကောင်းကင်တမန်များကို မြင်ရပြန်လေသည်။ ကောင်းကင်တမန် များသည် အလွန်တရာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲသော ဟန်မျိုးဖြင့် ကောင်းကင်သို့ ဖြည်းဖြည်းစွာ ပျံတက်၍ သွားကြ၏။ ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်းပင် ထိုကောင်းကင် တမန်တို့သည် ပျောက်ကွယ်၍ သွားကြလေတော့သည်။ ကောင်းကင်တမန် များ၏ နောက်ပါးတွင် ကွယ်လွန်လေပြီဖြစ်သော မိတ်ဆွေတို့၏ သဏ္ဍာန် များကို မြင်ရပြန်လေသည်။ ထိုမိတ်ဆွေများသည် ဒင်းမစ်ဒေး၏ ငယ်သူငယ် ချင်းများ ဖြစ်ကြလေသည်။ ထိုနောက် ဆက်လက်၍ မုတ်ဆိတ်မွေးများပင် ဖြူဖွေး၍ နေပြီဖြစ်သော သူ့ဖခင်၏ သဏ္ဍာန်ကိုလည်း မြင်မိပြန်လေသည်။ ဖခင်၏ သဏ္ဍာန်မှာ အလွန်တရာ မျက်နှာထား တင်းမာခက်တရော်ရှိ၍ နေပေ၏။ မိခင်၏ သဏ္ဍာန်ကိုလည်း မြင်ရပြန်သည်။ မိခင်သည် မိမိ၏ အပါးမှ ကပ်၍ လျှောက်သွားရာတွင် အနီးသို့ ရောက်သောအခါ၌ မိမိအား မကြည့်ဘဲ တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလှဲ၍ ထားပုံကို ဒင်းမစ်ဒေး မြင်မိပေသည်။ မိခင်က မိမိအား သားအဖြစ်ဖြင့် ပြန်စောင်း၍မျှ လှည့်မကြည့်ဘဲ နေသည် ကို ထင်မြင်ရင်း ဒင်းမစ်ဒေးသည် ဝမ်းအနည်းကြီး နည်း၍ နေရပြန်လေ သည်။ ဤကဲ့သို့ သဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုး အရိပ်အယောင် အမျိုးမျိုးတို့ကို ထင်

ယောင်မြင်ရမ်းဖြစ်၍ နေကြသည် အကြား၌ ဒင်းမစ်ဒေးသည် ဟက်စတာ ပရင်းနှင့် သမီးဖြစ်သူကလေး ပုလဲတို့၏ သဏ္ဍာန်များကို ထင်မြင်လေ့ ပြန်လေသည်။ ဟက်စတာပရင်းသည် ကြက်သွေးရောင် အဝတ်ကြီးကို ဝတ်ကာ ပုလဲကလေးအား လက်တွဲ၍ ခေါ်လာလေသည်။ ဟက်စတာပရင်း သည် ရှေးဦးပထမ သူ၏ ရင်အုံပေါ်တွင်ရှိသော “အေ” အက္ခရာ အနီကြီးကို သူ၏ လက်ညှိုးဖြင့် ထိုးပြပြီးလျှင် ဒင်းမစ်ဒေး၏ ရင်ဘတ်ကြီးကို လက်ညှိုး ထိုး၍ ပြပြန်သည်ဟု ထင်ယောင်မြင်ရမ်း ဖြစ်လာ၏။

ထိုကဲ့သို့သော သဏ္ဍာန်များသည် မည်သည့်အခါမှ ဒင်းမစ်ဒေး၏ စိတ်ထဲမှ မပျောက်ဖျက်ကြပေ။ အနည်းငယ် အာရုံစိုက်၍ တွေးလိုက်ပါလျှင် မည်သည့်အချိန်တွင်မဆို ဒင်းမစ်ဒေးသည် ထိုသဏ္ဍာန်များကို ဝိုးတိုးဝါးထား ဝေဝေမှိုင်းမှိုင်း ရှိနေသော ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ထင်ရှားစွာ မြင်ရပေသည်။ ဝက်သစ်ချသားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော စားပွဲကြီးနှင့် ထိုစားပွဲပေါ်ရှိ သားပေ ဖုံးဖြင့် ချုပ်လုပ်ထားသော စာအုပ်ကြီးတို့မှာ သွား၍ ကိုင်လိုက်လျှင် အစီ အတွေ့ ရှိပေသည်။ သို့သော် စိတ်က မြင်ရသော သဏ္ဍာန်များမှာမူကား မီးခိုးကဲ့သို့သာ ရှိနေလျက် ကိုင်တွယ်၍ မရနိုင်။

ဒင်းမစ်ဒေး၏ အဖို့တွင် ထိုသဏ္ဍာန်များသည်သာလျှင် သူနှင့် သက်ဆိုင်သော သဏ္ဍာန်များ ဖြစ်၍နေပေသည်။ တကယ် သက်ရှိလောက သည် ဒင်းမစ်ဒေးနှင့် မသက်ဆိုင်တော့ဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်၍လာရ၏။ အဘယ် ကြောင့်ဆိုသော် မကောင်းမှုတစ်ခုကို ပြုလုပ်ပြီးနောက် ဖုံးဖိထားကာ သူတော် ကောင်း ဟန်ဆောင်၍ လိမ်လည်နေသော သူတစ်ယောက်၏ အဖို့၌ လောက ကြီးသည် ဆိတ်သုဉ်း၍ သွားရ၏။ မုသားတုံးနှင့်တူသော ဒင်းမစ်ဒေး၏ အဖို့တွင် လောကကြီးသည် သူနှင့် တခြားစီဖြစ်၍ နေလေသည်။ လောက တစ်ခုလုံးက သူ့အား စိန့်သူတော်စင် သင်းအုပ်ဆရာကလေး ဟူ၍ ထင်မြင် ယူဆနေ၏။ သို့သော် သူကား စိန့်သူတော်စင် မဟုတ်ပေ။ သို့ဖြစ်စေ လောကနှင့် အဆက်အသွယ် လုံးဝကင်းပြတ်လျက် ရှိနေ၏။ မိမိ၏ ကိုယ်ဝ

စိန့်သူတော်စင် ဟန်ဆောင်ခြင်းသည် မရှိသောအရာကို ရှိအောင်ပြု၍ ထားဘိ သကဲ့သို့ ဖြစ်နေပေသည်။ ထိုကြောင့် ဒင်းမစ်ဒေးသည် လောကကြီးတွင် လူအကောင်အထည် အစစ်အမှန်ရှိ၍ နေပါလျက်နှင့် လောကကြီးမှ ပျက်စီး ပျောက်ကွယ်သွားသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် အဖြစ်သို့ ရောက်နေရပေသည်။

ဒင်းမစ်ဒေးသည် ဤကဲ့သို့ အရိပ်အယောင် အမျိုးမျိုး ထွေပြားကာ အတိတ်အဖြစ်အပျက် အားလုံးတို့သည် တစ္ဆေအဖြစ်ဖြင့် ခြောက်လှန်ခြင်းကို ခံ၍နေရစိုက် ညတစ်ညတွင် ရုတ်တရက် သူ့ ထိုင်၍နေသော ကုလားထိုင်မှ ထ လိုက်မိလေ၏။ မိမိ၏ ကြီးမားလှသော စိတ်ပိညာဉ် ဝေဒနာကို ကုသရန် နည်းလမ်းတစ်ခုကို ရုတ်တရက် တွေးလိုက်မိသောကြောင့် ထိုင်ရာမှ ဖျတ်ခနဲ ထ လိုက်မိခြင်း ဖြစ်လေသည်။ မိမိ တွေးမိသည့် နည်းလမ်းအတိုင်းသာ လိုက်နာကျင့်ကြံပါက မိမိသည် စိတ်ဝေဒနာ အတော်အတန် သက်သာရာ ရလိမ့်မည်ဟု တွေးမိရာ၏။ ထိုကြောင့် ဒင်းမစ်ဒေးသည် အလွန် အရေးကြီး သော ခရစ်ယာန် ဘာသာရေး ဝတ်ပြုဆုတောင်းပွဲတွင်သာ ဝတ်ဆင်ရသော အဝတ်အစားများကို အသေအချာ ဝတ်ဆင်၏။ ပြီးလျှင် လေးလံလှသော ခြေလှမ်းများဖြင့် လှေကားမှ ဆင်းခဲ့ပြီးနောက် တံခါးကို ဖွင့်လိုက်ပြီးလျှင် အိမ်ထဲမှ ထွက်၍ လာခဲ့လေသည်။

၁၃။ သင်းအုပ် ဆရာကလေး၏ အထီးကျန်ည

အိပ်မက်မက်၍ အိပ်ပျော်နေရာကပင် ထ၍ လမ်းလျှောက်ရသောကြောင့် ရောက်ရာ နေရာတို့တွင် ဒင်းမစ်ဒေးသည် တွေဝေသောစိတ်ဖြင့် ရောက်၍ လာခဲ့ရလေသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဒင်းမစ်ဒေးသည် ဈေးမြေကွက်လပ်သို့ ရောက်လာ၏။ ထိုဈေးမြေကွက်လပ်မှာကား မြို့သူမြို့သားတို့၏ ရှေ့တွင် ဟက်စတာပရင်းအား “အေ” အက္ခရာ အနီကို ရင်အုံပေါ်တွင် ဆင်မြန်း စေကာ လက်ဦးဆုံး စတင်၍ အရှက်ကွဲခံခဲ့ရသော နေရာပင် ဖြစ်လေသည်။

ဒင်းမစ်ဒေးသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဟက်စတာပရင်း မတ်တတ် ရပ်ခဲ့ရသော နေရာဖြစ်သည်။ စင်မြင့်နေရာသို့ ရောက်၍ လာခဲ့ပေသည်။ စင်မြင့်မှာ ခုနစ်နှစ်တိုင်တိုင် မုန်တိုင်းတို့၏ဒဏ်၊ နေရောင်တို့၏ ဒဏ် စသည့် ရာသီဥတု ဒဏ်ချက်တို့ကို ခံ၍ ထားရသဖြင့် ဟောင်းနွမ်းညစ်မည့်အဖြစ် နေပေသည်။ ထိုစင်မြင့်ပေါ်သို့ တက်ရသော လှေကားမှာကား စင်မြင့်ပေါ်သို့ တက်၍ တက်၍ သွားကြရသော အပြစ်ရှိသူများ၏ ခြေထောက်များက စား၍ ထားသဖြင့် လှေကားထစ်များတွင် ချိုင့်၍ နေပေသည်။ စင်မြင့်သည် အစည်းအဝေးခန်း၏ လသာဆောင်အောက် တည့်တည့်၌ တည်လျက် ရှိ၏။ ဒင်းမစ်ဒေးသည် လှေကားမှ စင်မြင့်ပေါ်သို့ တစ်ထစ်ပြီး တစ်ထစ် နင်း၍ လေးလံစွာ တက်ရောက်သွားလေသည်။

ထိုညမှာ မေလ လဦး၏ ညတစ်ညဖြစ်၍ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သော အညကြ ညတစ်ညပင် ဖြစ်လေသည်။ ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး အုံ့ဆိုင်း ခိုင်းညို၍ တိမ်တောင်တိမ်လိပ်များ ဖုံးလွှမ်းလျက် ရှိနေပေသည်။ အမှောင် ဓာတ်သည် အလွန်သိပ်သည်းလျက် ရှိနေလေ၏။ အကယ်၍ ဟက်စတာ ပရင်းအား လာရောက်ကြည့်ရှုကြသော လူအုပ်ကြီးသည် ဤအချိန်၌ လင့်စင် နား၌ လူစုံလူကုန် ရှိ၍နေမည် ဆိုပါလျှင် စင်မြင့်ပေါ်၌ တက်၍ ရပ်နေရသူ ဒင်းမစ်ဒေး၏ မျက်နှာကို သော်လည်းကောင်း၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်၏ ပုံသဏ္ဍာန်ကို သော်လည်းကောင်း လုံးဝ မြင်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ ထိုမျှပင် မှောင်မိုက်သော ညတစ်ည ဖြစ်လေသည်။ ဤအချိန်၌ တစ်မြို့လုံးတွင်ရှိသော လူများမှာ အိပ်မောကျလျက် ရှိ၍နေ၏။ ထိုကြောင့်ပင် ဤစင်မြင့်ပေါ်၌ မိမိ လာ၍ ရပ်နေသည်ကို မည်သူမျှ သိကြလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ဒင်းမစ်ဒေး တွေး၍ နေမိလေသည်။ မိမိသည် ဤစင်မြင့်ပေါ်၌ တစ်ညလုံး ရပ်နေ၍ အရှေ့ဘက် ကောင်းကင်တွင် နီရဲကာ အရုဏ်တက်သည့်တိုင်အောင် ရပ်နေ စေကာမူ မိမိအား မည်သူကမျှ မြင်ကြလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု နားလည်၍ ထား၏။ မိမိအား မည်သူကမျှ မြင်ကြလိမ့်မည် မဟုတ်။ မိမိ ခံစားရမည့်

ဝေဒနာမှာ ည၏ အအေးဓာတ်နှင့် လေစိမ်းတို့ကြောင့် ပြန်၍ ထမည် ဒူလာပါဒရက် ရောဂါ၏ ဒဏ်နှင့် ချောင်းဆိုးရောဂါတို့၏ ဒဏ်သာလျှင် ဖြစ်သည်။ ထိုဝေဒနာများကို ခံစားရမည်ဆိုပါက နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း၌ ဘုရားသခင် ဝတ်ပြုဆုတောင်းရာတွင် ကျမ်းစာ ဟောခြင်း မပြုနိုင်ဘဲ ရှိမည် စသည်တို့ကိုလည်း ဒင်းမစ်ဒေး တွေး၍ နေပြန် ၏။

မည်သည့် လူသာမန်တို့၏ မျက်စိမှ မိမိအား မြင်မည် မဟုတ်။ မိမိတစ်ကိုယ်တည်း အခန်းကိုပိတ်ကာ မိမိကိုယ်ကို မိမိ ရိုက်နှက်နှိပ်စက် ခဲ့သော ကြာပွတ်စောင့် စေတနာ၏ မျက်လုံးများသည်သာလျှင် မိမိအား မြင်နိုင်လိမ့်မည် ဟူ၍လည်း ဒင်းမစ်ဒေးသည် တွေးမိတွေးရာကို တွေးတော၍ နေမိလေသည်။

အဘယ်ကြောင့် မိမိသည် ဤစင်မြင့်ပေါ်သို့ လာခဲ့ရသနည်း၊ အဘယ်ကြောင့် မိမိသည် အလွန်တရာ နောင်တရသော အသွင်ကို လိမ်လည် ၍ ဆောင်နေမိသနည်း စသည်ဖြင့် ဒင်းမစ်ဒေးသည် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်၍ စစ်ဆေးကြည့်နေမိပြန်လေသည်။ ယခင်က ဟက်စတာပရင်းနှင့် အတူတွဲ၍ အရှက်ခွဲခံရန် ဤစင်မြင့်ပေါ်သို့ မတက်ရဲဘဲနှင့် ယခုလို မှောင်မိုက်သော ညအခါကျမှ တိတ်တိတ်ပုန်း တစ်ယောက်တည်း လာ၍ လူမသိ သူမသိ ဤစင်မြင့်ပေါ်သို့ တက်နေခြင်းမှာ မိမိကိုယ်ကို မိမိ စိတ်သက်သာရာ ရအောင် လိမ်လည်၍ နေခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်ဟု ဒင်းမစ်ဒေးသည် အလို အလျောက် နားလည်၍ လာရလေသည်။ ဤလိမ်လည်မှုမှာ ကောင်းကင်ဘုံမှ တမန်များ ရှက်ကြောက်ဝမ်းနည်းစေသော လိမ်လည်မှု ဖြစ်နေလျက် သရ တစ္ဆေ သဘက်တို့က ရယ်မောလှောင်ပြောင်ကာ ဝမ်းသာနေကြမည့် လိမ် လည်မှု မျိုးမျှသာ ဖြစ်ပေသည်။ ဤနေရာသို့ ဒင်းမစ်ဒေး ရောက်လာရ ခြင်းမှာ ဝမ်းနည်းစိတ်၏ အပြင်းအထန် နှိပ်စက်ခြင်းကို မခံမရပ်နိုင်သဖြင့် သေပြေးရှင်ပြေး ရောက်၍ လာရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဒင်းမစ်ဒေး၏ ရင်ထဲတွင် အကြောက်စိတ်နှင့် တွဲဖက်၍နေသော အခြားစိတ်တစ်စိတ်မှာ သူ့ရဲဘော်ကြောင်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ ဒင်းမစ်ဒေးသည် ဝမ်းနည်းစိတ်နှင့် အခြားစိတ်တို့ကြောင့် မိမိကိုယ်ကို ရွံရှာစက်ဆုပ်၍ မဆုံးနိုင်အောင် ရှိသည်တွင် ကျမ်းစာဟော စင်ပေါ်သို့ လည်းကောင်း၊ ဤစင်မြင့်ပေါ်သို့ လည်းကောင်း ရောက်ရှိကာ ကိုယ့်အပြစ်ကို ကိုယ် ဖွင့်ဟ လိုသော်လည်း သူ့ရဲဘော်နည်းသည် စိတ်က တုံ့ကာ ဆွဲ၍ထားသဖြင့် အများ သူငါ ကြားအောင် မိမိစိတ်တိုင်းကျ ဖွင့်ဟ ဝန်ခံနိုင်ခဲ့ခြင်း မရှိပေ။

ဒင်းမစ်ဒေးသည် အကယ်စင်စစ်အားဖြင့် ဆိုလျှင် အလွန်တရာ သနားဖွယ်ကောင်းသော သူတစ်ယောက် ဖြစ်၍ နေပေသည်။ သူ၏ စိတ် မခိုင်မာမှုကြောင့် ဤကဲ့သို့သော ဒုက္ခမျိုးကို ထွေ၍ နေရခြင်းပင် ဖြစ်၏။ စင်စစ်အားဖြင့် မကောင်းမှု အပြစ်ကျူးလွန်ခြင်း ဆိုသည်မှာ စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာ သူတို့၏ အဖို့သာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။ စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာသော သူတို့သည် မိမိတို့ အဘယ်သို့သော မကောင်းမှုကိုပင် ပြုမိစေကာမူ သူ့ရဲဘော်နည်းကာ ကြောက်ရွံ့နောက်တွန့်ခြင်း မရှိ၊ ရှက်ကြောက်ခြင်း မရှိ။ မိမိကိုယ်ကို အပြစ်တင်သော ဝမ်းနည်းစိတ်မျိုးလည်း မရှိ။ စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာ သူတို့သည် အကယ်၍ မကောင်းမှု တစ်ခုခုကို ပြုမိငြားအံ့။ ယင်းကဲ့သို့ ပြုမိသော မကောင်းမှု၏ အပြစ်ဒဏ်များကို လုံးဝ မေ့လျော့၍လည်း ပစ်နိုင်ကြသည်။ သို့တည်းမဟုတ် ထိုမကောင်းမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ကျရောက်လာသော အပြစ် ဒဏ်ကိုလည်း ရဲရဲစွာ ခံကြသည်။ ဒင်းမစ်ဒေး၏ အဖို့တွင်မူကား စိတ်ဓာတ် အင်အား ပျော့ညံ့သောသူ ပီပီ မကောင်းမှုကိုလည်း ကျူးလွန်မိခဲ့၏။ ကျူးလွန်မိသဖြင့် ကျရောက်လာသော အပြစ်ဒဏ်ကိုလည်း မခံဝံ့။ သို့သော် မိမိ ပြုခဲ့သော မကောင်းမှုကိုလည်း မေ့ဖျောက်၍ မရ။ သို့ဖြစ်လေရာ စိတ်ဓာတ်အင်အား ပျော့ညံ့လှသော ဒင်းမစ်ဒေးသည် မကောင်းမှုကိုလည်း မမေ့နိုင်။ မကောင်းမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ခံရမည်ဖြစ်သော အပြစ်ဒဏ်ကိုလည်း ရဲရဲဝံ့ မခံယူဝံ့။ ထို့ကြောင့် စိတ်သက်သာရာကို ရှာသောအားဖြင့် ထင်မိ

ထင်ရာများကို ရောက်၍ လျှောက်၍ လုပ်ကာ နေတော့လေရာ ဒင်းမစ်ဒေး၏ စိတ်မှာ တစ်လိမ်နှစ်လိမ် လိမ်ခါရှပ်သည့် အမယ်ဘုတ်၏ သူ့ချည်ခင်ကဲ့သို့ ရှင်းရန်၊ ထွင်ရန် ကြိုးစားတိုင်း ပို၍ ပို၍သာ ရှပ်ထွေးလာလေတော့သည်။ ဘုရားသခင် အလိုတော်မကျသော ပြစ်မှုကို ကျူးလွန်မိသည့်အတွက် အသည်းထဲဝယ် နာကြည်း ဆွေးမြည့်၍ နေကာ လုံးဝ အကျိုးမရှိသော နောင်တရမူဖြင့်သာလျှင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်လျက် ရှိနေရရာ လေသည်။

ဒင်းမစ်ဒေးသည် စင်မြင့်ပေါ်၌ မတ်တတ်ရပ်၍ နေရင်း မိမိသည် ဟက်စတာပရင်းနှင့် အတူယှဉ်တွဲ၍ မြို့သူမြို့သားများရှေ့တွင် အရှက်ကွဲ ခြင်းကို မခံဝံ့တိုင်း မှောင်ထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း လာ၍ မတ်တတ်ရပ်၍ နေခြင်းမှာ အလွန်တရာ ရှက်ဖွယ်ကောင်းသည်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်၍ အပြစ်တင်မိ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ဒင်းမစ်ဒေးသည် မိမိ၏ စိတ်ဓာတ် ပျော့ညံ့မှု အတွက် များစွာ ရှက်ကြောက် ဝမ်းနည်းခြင်းဖြစ်ကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်၍ မဆုံးနိုင်လောက်အောင်လည်း ရှိ၏။ “ငါ၏ စိတ်ဓာတ်သည် အလွန်တရာ ပျော့ညံ့၍ ယောက်ျားမပီသသော ဘဝပါတကား” ဟူ၍ ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် ရွံရှာစက်ဆုပ်ခြင်း ပြင်းထန်စွာ ဖြစ်၍ နေလေတော့သည်။ မှောင်မှိုက်ကြီးထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း မည်သူမျှ မမြင်ဘဲ မတ်တတ်ရပ်၍ နေရသော်လည်း ဒင်းမစ်ဒေး၏ အဖို့၌ စကြဝဠာ တစ်သောင်းတိုက်လုံးက မိမိ၏ အသည်းနှလုံးပေါ်တွင် ရှိသော ရင်ဘတ်တစ်နေရာတွင် ကြက်ဆွေး ရောင် အရှက်ကွဲ အကွရာနီကြီး ရှိသည်ကို ပိုင်းဝန်းကြည့်ရှုနေကြသည့် အလား ပြင်းထန်စွာ စိတ်တုန်လှုပ်ချောက်ချားလျက် ရှိနေပေသည်။ မိမိ၏ ရင်အုံပေါ်တွင် ငရဲဖီးပမာ အတွင်းသို့ လှိုက်၍ စားနေသော ဝေဒနာသည် အစဉ်မပြတ် ဖြစ်ပွားလျက် ရှိနေ၏။ ထိုဝေဒနာသည် စင်မြင့်ပေါ်သို့ တက်၍ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည့် အခိုက်အတန့်ကလေးတွင် ပိုမို၍ အပြင်းအထန် ဖြစ်ပေါ်၍ လာလေတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ဒင်းမစ်ဒေးသည် ရုတ်တရက်

ယောင်ယမ်းကာ နာကျင်လွန်းလှသောကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မထိန်းနိုင်ဘဲ
ငယ်သံပါအောင် ဟစ်အော်မိလိုက်လေသည်။

ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်သော ဒင်းမစ်ဒေး၏ အသံသည် ညဉ့်
လေထဲတွင် ပျံ့ဝှဲ၍ သွား၏။ အသံလှိုင်းသည် အိမ်တစ်ဆောင်မှ တစ်ဆောင်
သို့ ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်ပြီးလျှင် မြို့၏ အပြင်ဘက်တွင်ရှိသော တောင်ကုန်းများ
ဆီသို့ ထိအောင် ပျံ့နှံ့၍ သွားလေတော့သည်။ ထိုအသံသည် အလွန်တရာ
ကြေကွဲဖွယ်ရာ နာကျင်စွာ ဟစ်အော်လိုက်သော အသံဖြစ်သဖြင့် ထိုအသံမှာ
စိတ်ဝေဒနာကို အပြင်းအထန် ခံစားနေရသည့် လူတစ်ယောက်၏ အသံ
ဖြစ်ကာ၊ မကောင်းဆိုးဝါး မိစ္ဆာနတ်တို့က ထိုအသံကို ယူဆောင် ပြေးလွှား
ကစားလျက် ပြောင်လှောင်ကြသည့်ပမာ ထင်မှတ်ရလေတော့သည်။

“ဒုက္ခပဲ ... ဒုက္ခပဲ ... ငါ မခံမရပ်နိုင်လွန်းလို့ အော်လိုက်တဲ့ အသံကို
လူတိုင်းလူတိုင်း ကြားတော့မှာပဲ။ တစ်မြို့လုံး အိပ်ရာက နိုးပြီးတော့ ဟောဒီ
စင်မြင့်ဆီကို ပြေးလာကြလိမ့်မယ်။ လာကြလို့ ရှိရင် ငါ့ကို ဒီစင်မြင့်ပေါ်မှာ
တွေ့ကြတော့မယ်။ သူတို့ရှေ့မှာ ငါ အရှက်ကွဲရတော့မယ်။ အရှက်ကွဲတာပဲ
ကောင်းပါတယ်လေ။ ငါ့အပြစ်နဲ့ ငါပဲ”

စသည်ဖြင့် ဒင်းမစ်ဒေးသည် သူ၏မျက်နှာကို သူ့လက်များနှင့်
ဖုံးကွယ်ရင်း မချီမဆုံ ညည်းညူလိုက်လေသည်။

သို့သော် ဒင်းမစ်ဒေး ထင်မှတ်သည့် အတိုင်းကား ဖြစ်၍ မလာချေ။
ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်မိသော ဒင်းမစ်ဒေး၏ အသံသည် သူ၏ နားတွင်
သာ အလွန်တရာ ကျယ်လောင်စွာ ကြားလိုက်ရသော်လည်း စင်စစ်အားဖြင့်
များစွာ မကျယ်လောင်လှပေ။ မြို့ထဲ၌ လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်လျက် အိပ်ပျော်၍
နေသူများသည် အားလုံးကုန် နိုးကြခြင်းလည်း မရှိ။ အကယ်၍ တစ်စုံ
တစ်ယောက်သည် သူ၏အသံကို ကြားလိုက်သောကြောင့် အိပ်ပျော်နေရာမှ
နိုးသည် ဖြစ်ကြားအံ့။ ထိုသူတို့သည် အိပ်မှုနံရံများ ကြားလိုက်ရသည်
ဖြစ်သောကြောင့် ထိုအသံမှာ ကြောက်မက်ဖွယ် အိပ်မက်ဆိုး တစ်ခုခုကို

မြင်မက်၍နေသော လူတစ်ယောက်၏ အသံသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု အထင်
လွဲမှားကာ ပြန်လည်၍ အိပ်မောကျ၍ သွားကြမည်သာ ဖြစ်ပေသည်။ အချို့
အချို့သူတို့၏ အဖို့တွင်မူ ဤအသံမှာ စုန်းမများ၏အသံ၊ ငှက်ဆိုးများ၏
အသံသာ ဖြစ်ရမည်ဟု ယူဆလျက် ရှိကောင်း ရှိကြပေမည်။ အဘယ်ကြောင့်
ဆိုသော် ထိုခေတ် ထိုခေတ်က စုန်းမများနှင့် ငှက်ဆိုးများသည် ညအချိန်၌
လူနေအိမ်ခြေများ အပေါ်သို့ အသံပြုကာ ဖြတ်သန်း၍ သွားလေ့ ရှိကြသော
ကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ဒင်းမစ်ဒေးသည် မြို့သူမြို့သားများ မိမိ၏ အသံကြောင့် အိပ်ရာမှ
နိုးကာ ပြေး၍ လာကြသည်ကို မတွေ့ရသောအခါ၌ မျက်နှာပေါ်တွင် အုပ်၍
ထားမိသော လက်များကို ဖယ်လိုက်ပြီးလျှင် မိမိ၏ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်၍
ကြည့်လိုက်မိလေသည်။

လှမ်းမျှော်၍ ကြည့်လိုက်ရာတွင် ဒင်းမစ်ဒေးသည် မင်းကြီး ဘယ်
လင်ဟမ်၏ အိမ်ပြတင်းပေါက်များကို သွား၍ မြင်မိလေသည်။ မင်းကြီး
ဘယ်လင်ဟမ်၏ အိမ်ကြီးမှာ အတော်ပင် လှမ်းသော်လည်း ပြတင်းပေါက်
တစ်ပေါက်၌ မင်းကြီးဘယ်လင်ဟမ်သည် မီးခွက်တစ်ခွက်ကို ကိုင်ကာ
ပေါ်၍လာသည်ကို ဒင်းမစ်ဒေး မြင်ရလေသည်။ မင်းကြီးမှာ ခေါင်းပေါ်တွင်
အဖြူရောင် ညဆောင်း ဦးထုပ်တစ်လုံးကို ဆောင်း၍ထားလျက်၊ သူ၏
ကိုယ်တွင်လည်း ဖြူဖွေးသော ညဝတ် ဝတ်ရုံကြီးကို ဆင်ယင်၍ ထားလေ
သည်။ ရုတ်တရက်အားဖြင့်ဆိုလျှင် ထိုကဲ့သို့ အဖြူရောင် အဝတ်အစား
များကို ဝတ်စားထားသည့် မင်းကြီးမှာ ဂူထဲမှ ရုတ်တရက် ထွက်၍လာသော
တစ္ဆေသရဲ တစ်ကောင်ကဲ့သို့ ထင်ရပေသည်။ ဒင်းမစ်ဒေး၏ အသံသည်
မင်းကြီးအား ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့စေသည်မှာ ထင်ရှား၍ နေပေသည်။

မင်းကြီး ဘယ်လင်ဟမ်၏ အိမ်မှ အခြား ပြတင်းပေါက်တစ်ခု၌
မင်းကြီး၏ နှမဖြစ်သူ မစ္စဟစ်ဘင်းကိုလည်း မီးခွက်တစ်ခွက်နှင့်အတူ မြင်ရ
ပြန်လေသည်။ မစ္စဟစ်ဘင်းကို မြင်ရသော ပြတင်းပေါက်မှာ မင်းကြီးကို

မြင်ရသော ပြတင်းပေါက်ထက် ပိုမို၍ ဝေးလေသည်။ သို့သော် ဒင်းမစ်ဒေးသည် မစ္စဟစ်ဘင်း၏ မျက်နှာ၌ မကျေနပ်သော အရိပ်အယောင်များ သမ်း၍ နေကြသည်ကို မြင်လိုက်မိလေသည်။ မစ္စဟစ်ဘင်းသည် တံခါးကြားထဲမှ ခေါင်းကိုထုတ်၍ ကောင်းကင်ဆီသို့ မော်၍ ကြည့်လိုက်၏။ ထိုမိန့်မကြီးသည် ဒင်းမစ်ဒေး၏ အသံကို ကြားလိုက်မည်မှာ မလွဲတမ်း ဧကန်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ သို့သော် ဒင်းမစ်ဒေး၏ အသံနှင့်တကွ ပွဲတင်သံ အားလုံးကို ခြံ၍ နားထောင်မိသူ မစ္စဟစ်ဘင်းသည် ထိုအသံများကို သရဲတစ္ဆေများ၊ စုန်းကဝေများ တောထဲသို့ တောက်စားရန် သွားကြသော အသံများ ဖြစ်သည် ဟု ယူဆဟန် ရှိလေသည်။ ထိုကြောင့်ပင်လည်း ဤကောင်းကင်ဆီသို့ မော်၍ ကြည့်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မင်းကြီး ဘယ်လင်ဟမ်၏ လက်ထဲမှာ မီးရောင်ကို လှမ်း၍ မြင်လိုက်သော အခါတွင် မစ္စဟစ်ဘင်းသည် သူ့လက်ထဲတွင် ရှိသော မီးခွက်ကို မှုတ်၍ ပစ်လိုက်လေရာ သူ ရပ်နေသော တံခါးဝမှာ မှောင်အတိ ကျ၍ မစ္စဟစ်ဘင်း၏ သဏ္ဍာန်မှာ လုံးဝ ပျောက်ကွယ်၍ သွားလေတော့သည်။

မစ္စဟစ်ဘင်းသည် ကဝေမကြီး ဖြစ်လေရာ ဤကဲ့သို့ မီးခွက်ကို မှုတ်လိုက်ပြီးသည်နောက် အခြားကဝေများနှင့် အတူ တောက်စားရန် တောထဲသို့ သွားဟန် တူပေသည်။ မစ္စတာ ဒင်းမစ်ဒေးသည် မစ္စဟစ်ဘင်း၏ သဏ္ဍာန်ကို နောက်ထပ်၍ မမြင်ရတော့ပေ။ မင်းကြီး ဘယ်လင်ဟမ်ကမူ မှောင်ထဲသို့ မီးခွက်ကို မြှောက်ကာ ကြည့်ရန် ကြိုးစားသေး၏။ သို့ရာတွင် ညဉ့်မှာ အလွန်တရာ မှောင်၍ နေသောကြောင့် ဘာမှ မမြင်ရသဖြင့် စိတ်ပျက်ကာ ပြတင်းပေါက်မှ ခွာ၍ သွားလေတော့သည်။

စိတ်တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေသော မစ္စတာဒင်းမစ်ဒေးသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် စိတ်ငြိမ်သက်လာပြီးလျှင် သူ၏ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဆက်လက်၍ ကြည့်ရှုနေမိလေသည်။ လက်ဦးတွင် ဘာမျှ မမြင်ရချေ။ သို့သော် ဧကကြာသော အခါ၌ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် မီးတလက်လက်နှင့် အလွန်တရာ

ဝေးကွာသော နေရာမှနေ၍ လမ်းအတိုင်း မိမိဆီသို့ ရှေးရှုကာ လာ၍ နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ မီးရောင်သည် တစ်နေရာရာမှ စင်မြင့်ဆီသို့ ကပ်၍ လာရာတွင် လမ်းတစ်လျှောက်တွင်ရှိသော ဝင်းတိုင်များ၊ ပန်းခြံများ၊ သံဆန်ခါ ကာ၍ထားသော ပြတင်းပေါက်များ၊ ရေဘုံဘိုင်များ၊ ရေထည်၍ ထားသော ရေစည်များ၊ ဝက်သစ်ချသားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော အိမ်အဝင် တံခါးများ၊ တံခါးပေါက်များတွင် တပ်ဆင်ထားသည့် သံဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော တံခါးခေါက်သည့် သံကွင်းများ၊ လှေကားခုံ လုပ်၍ ထားသော သစ်လုံးများ၊ အစရှိသည့် ပစ္စည်းများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု မှောင်ထဲတွင် ဖော်ပြလျက် နီးကပ်သည်ထက် နီးကပ်၍ လာလေသည်။

သင်းအုပ်ဆရာကလေး မစ္စတာဒင်းမစ်ဒေးသည် ဤကဲ့သို့ တစ်ခုပြီးတစ်ခု အသေးစိတ် ဆက်တိုက် မြင်၍နေရသော ပစ္စည်းများကို လိုက်လံ၍ ကြည့်ရှုနေမိ၏။ ထိုမီးရောင်ကလေး တဖြည်းဖြည်းနှင့် မိမိအနီးသို့ ကပ်၍ လာသည်မှာ မိမိ၏ တကယ့်အဖြစ်ကို အများသူငါ ကြားဖြစ်အောင် ဖွင့်ဟ၍ ပြရန် နီးကပ်၍လာခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ယူဆနေမိလေသည်။

မီးရောင်သည် နီးကပ်သည်ထက် နီးကပ်၍ လာ၏။ များမကြာမီပင် မီးရောင်ကို မြင်ရသည်သာ မကသေး၊ မီးခွက်ကို ကိုင်ဆောင်လာသူ၏ ခြေသံကိုပင် ကြားရစေ ပြုလေသည်။ ခဏမျှ ကြာသောအခါတွင် ထိုမီးရောင်နှင့် တကွ မီးခွက်ကို ကိုင်ဆောင်လာသော သူတို့သည် အပြစ်ဒဏ် ခံရရာ ဖြစ်သော ဤစင်မြင့်ပေါ်၌ မိမိ ရပ်နေသည်ကို တွေ့မြင်ကာ မိမိ ကျူးလွန်မိခဲ့သော မကောင်းမှုကြီး၏ အကြောင်းကို သိရှိလေတော့မည်ဟု ဒင်းမစ်ဒေး ထင်မှတ်လျက် နေလေသည်။

မီးရောင်သည် ပို၍ ပို၍သာ နီးကပ်၍ လာ၏။ နီးကပ်သည်ထက် နီးကပ်၍ လာသောအခါ၌ ထိုမီးခွက်၏ အလင်းရောင်ဖြင့် မီးခွက်ကို ကိုင်ဆောင်လာသူမှာ အခြားသူ မဟုတ်၊ မိမိနှင့် ခရစ်ယာန်သာသနာပြု ဆိုင်ရာ တာဝန်ကို အတူတကွ ထမ်းဆောင်နေသူ၊ သို့တည်းမဟုတ်

ခရစ်ယာန် သာသနာပြု လုပ်ငန်းတွင် မိမိအား ဖခင်သဖွယ် စောင့်ရှောက်၍ လာခဲ့သူ၊ အလွန်တရာ ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေတစ်ဦးဖြစ်သည့် ဂိုဏ်းအုပ် ဆရာကြီး ဝီလဆင် ဖြစ်သည်ကို ဒင်းမစ်ဒေး တွေ့ရလေသည်။ မစ္စတာ ဝီလဆင်၏ အဝတ်အစားကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ဂိုဏ်းအုပ်ဆရာကြီး ဝီလဆင်သည် ဘဝတစ်ပါးသို့ ပြောင်းရွှေ့ သွားခါနီးဖြစ်သော တစ်စုံ တစ်ယောက်၏ အိပ်ရာနံဘေးမှ ထွက်ခွာ၍ ပြန်လာခဲ့သည်ကို ဒင်းမစ်ဒေး သိရှိရုံပင်မရလေသည်။ ဒင်းမစ်ဒေး ထင်မှတ်သည့် အတိုင်းပင် မှန်ကန် လှ၏။ ဂိုဏ်းအုပ်ဆရာကြီးသည် မင်းကြီးဝင်းသရော(ပ်) သေဆုံးသည့် နေရာမှ နောက်ဆုံး ဆုတောင်းကို ပေးပြီးနောက် ထွက်ခွာ၍ လာခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ မင်းကြီး ဝင်းသရော(ပ်) သေဆုံးသည်မှာ လွန်ခဲ့သော တစ်နာရီအတွင်းမှပင် ဖြစ်လေသည်။

ဂိုဏ်းအုပ်ဆရာကြီး မစ္စတာဝီလဆင်သည် ဒင်းမစ်ဒေး ရပ်၍ နေသော စင်မြင့်အနီးမှ ကပ်၍ လျှောက်သွား၏။ ညလေအေးကြောင့် အအေး ဓာတ်ကို ခံနိုင်စေရန် သူ၏ ဝတ်ရုံကြီးကို သူ့ကိုယ် လုံခြုံအောင် လက် တစ်ဖက်ဖြင့် ဆွဲစေထားပြီးလျှင် မီးအိမ်ကို အခြားလက်တစ်ဖက်ဖြင့် သူ၏ ရှေ့တွင် ကိုင်ဆောင်လာလေသည်။ ယင်းကဲ့သို့ နီးကပ်စွာ လျှောက်၍ သွားသောအခါ၌ ဒင်းမစ်ဒေးသည် မစ္စတာ ဂျွန်ဝီလဆင်အား စကားလှမ်း၍ ပြောလိုက်ချင်သော စိတ်ဆန္ဒများ အပြင်းအထန် ပေါ်ပေါက်၍ လာပေ တော့သည်။

“ကျန်းမာတော်မူပါစ ဆရာကြီး ဝီလဆင် ခင်ဗျာ၊ ဟောဒီစင်မြင့် ပေါ်ကို တက်ပြီး ကျွန်တော်နဲ့ အတူတူ စကားစမြည်လေးများ ပြောပြပါဦး လား ခင်ဗျာ”

ဒင်းမစ်ဒေးသည် မစ္စတာ ဂျွန်ဝီလဆင်အား လှမ်း၍ စကားပြော လိုက်၏။ ထိုစကားလုံးများသည် သူ့နှုတ်ဖျားမှ လွတ်ထွက်၍ သွားကြသည် ဟု ဒင်းမစ်ဒေး ထင်မိလေသည်။ သို့သော် ထိုစကားလုံးများသည် တကယ်

ဝင်စစ်တွင် သူ့ပါးစပ်မှ မထွက်ဘဲ လည်ချောင်းအတွင်း၌ သာလျှင် ပျောက်ကွယ်၍ သွားကြလေတော့သည်။ မစ္စတာဝီလဆင်သည် စင်မြင့်ပေါ်၌ ဒင်းမစ်ဒေး ရှိ၍ နေသည်ဟု လုံးဝ သတိမထားမိဘဲ တုံ့နေသော ခြေလှမ်း များဖြင့် မီးအိမ်ကို မြောက်ကာ မြောက်ကာ ရွံ့နွံ့ထူထပ်သော လူသွားလမ်း ကလေးကို အသေအချာကြည့်၍ လျှောက်မြဲတိုင်း လျှောက်၍ သွားလေသည်။ ဒင်းမစ်ဒေး ရှိရာ စင်မြင့်ဆီသို့ တစ်ခါမျှ ပြန်၍ မကြည့်ပေ။ မစ္စတာ ဂျွန်ဝီလဆင်၏ မီးအိမ်မှ အလင်းရောင်မှာ တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ ဝေး၍ သွားလေတော့သည်။ ထိုအခါတွင်မှ ဒင်းမစ်ဒေးသည် သက်ပြင်းကြီး ချနိုင် လေတော့သည်။ “မစ္စတာ ဂျွန်ဝီလဆင် ငါ့ကိုများ မြင်သွားလေမလား” ဟူသော ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ဒင်းမစ်ဒေးမှာ သတိလစ်ဟင်းမတတ် ကြုံကြိုက်လိုက်ရ၏။ သို့သော် သူ့စိတ်ဆန္ဒတွင်မူ မစ္စတာ ဂျွန်ဝီလဆင်အား လှမ်း၍ခေါ်ကာ သရော်ပြောင်လှောင်လိုက်ချင်သော အတွေးကလေးတစ်ခု ကိန်းအောင်း၍ နေရပေသည်။

အတန်ငယ် ကြာသောအခါ ဒင်းမစ်ဒေးသည် ရယ်ချင်စိတ် ပေါ်၍ လာပြန်၏။ ထိုရယ်ချင်သော စိတ်မှာကား အခြား မဟုတ်။ ညလေသည် အလွန်တရာ အေးမြလျက် ရှိ၏။ ထိုမျှ အေးမြသော လေထဲတွင် တစ်ခါမျှ အချိန်ကြာမြင့်စွာ မနေဖူးခဲ့သဖြင့် မိမိ အအေးပတ်ကာ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် အကြောအခြင်များ တောင့်တင်း၍ နေပြီးလျှင် ဤစင်မြင့်ပေါ်မှ ပြန်၍ ဆင်းမှ ဆင်းနိုင်ပါဦးမလားဟု တွေးတောကာ ရယ်ချင်သောစိတ်ပင် ဖြစ်လေ သည်။ အကယ်၍သာ မိမိသည် ခြေထောက်များ သွေးတောင့်၍ စင်မြင့်ပေါ် တွင် ကျောက်ရုပ်ကြီးလို တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်၍ နေရပါက အရုဏ်ကျင်း၍ အလင်းရောက်သော အခါတွင် မြို့သူမြို့သား အပေါင်းတို့သည် မိမိအား တွေ့မြင်ကြရမည်ဖြစ်ရာ ထိုအခြေအနေသည် အတော်ပင် ခွကျသော အခြေ အနေပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု တွေးတောကာ ဒင်းမစ်ဒေး ရယ်ချင်စိတ် ပေါက်၍ လာရပေသည်။

မိမိ ဤကဲ့သို့ မလှုပ်မရှားနိုင်ဘဲ ဆက်လက်၍ ရပ်နေစဉ်တွင် အကယ်၍သာ အိပ်ရာမှ နိုးသူတစ်ဦးဦးသည် ဤစင်မြင့်ဆီသို့ လာပြီဟု ဆိုပါစို့။ ထိုသူသည် အရုဏ်ဦး၏ အလင်းရောင် ခပ်မှေးမှေးတွင် စင်မြင့်ပေါ်၌ ရပ်၍ နေသော မိမိ၏သဏ္ဍာန်ကို ဝိုးတိုးဝါးတားမျှ မြင်ရပေလိမ့်မည်။ ထိုအခါ၌ ၎င်းသူသည် အံ့ဩလည်း အံ့ဩ၊ ကြောက်ရွံ့လည်း ကြောက်ရွံ့ကာ ဤသဏ္ဍာန်သည် တစ္ဆေတစ်ကောင်၏ သဏ္ဍာန် ဖြစ်ရမည် ဟု ယူဆပေလိမ့်မည်။ သို့ ယူဆပြီးလျှင် ထိုသူသည် အိမ်တကာ အိမ်ပေါက်စေ့အောင် လိုက်လံ၍ တစ္ဆေကို သူမြင်ပါသည်ဟု ပြောကာ လူအများကို နှိုးလေတော့မည်။ “တစ္ဆေကို ကြည့်လိုလျှင် လာကြပါ” ဟူ၍ ခေါ်လေတော့မည်။ ထိုအခါတွင် တစ်မြို့လုံး အုတ်အုတ်သဲသဲဖြစ်၍ လူအများသည် စင်မြင့်ရှိရာသို့ ဝိုင်းအုံ၍ လာကြပေတော့မည်။ လူအများ စုရုံးလာသော အချိန်၌ နေရောင်သည် လင်းသည်ထက် လင်း၍ လာပေလိမ့်မည်။ မကြာမီပင် ညအိပ် အဝတ်အစား ဖိုးရိုးဖားရားနှင့် သူကောင်းသား သူကောင်းသမီး အရွယ်အမျိုးမျိုးတို့သည် စင်မြင့်ဘေးသို့ ဝိုင်းအုံ၍ လာကြပေလိမ့်မည်။ အဝတ်အစား သပ်သပ်ရပ်ရပ် ထုံးစံနှင့်အညီ ဝတ်ဆင်ပြီးမှသာလျှင် လူမြင်ကွင်းသို့ ထွက်လာလေ့ရှိသော မြို့သူမြို့သားတို့သည် ညအဝတ်အစား ဖိုးရိုးဖားရားနှင့် ထွက်လာကြမည်မှာ ရယ်ရွှင်ဖွယ်ရာ အတိပင် ဖြစ်၍ နေပေလိမ့်မည်။ မင်းကြီး ဘယ်လင်ဟမ်သည် သူ၏ အဆောင်အယောင် အဝတ်အစားများ မပါတဲ သုတ်သီးသုတ်ပျာ ရောက်လာပြီးလျှင်၊ မစ္စဟစ်ဘင်းသည်လည်း တောထဲတွင် စုန်းတောက်စား၍ နေရာက သူ့ကိုယ်တွင် ဖုန်အလိမ်းလိမ်း၊ သစ်ရွက်ခြောက် အလိမ်းလိမ်းနှင့် ရောက်လာကောင်း လာပေလိမ့်မည်။ ဂိုဏ်းအုပ်ဆရာကြီး မစ္စတာ ဂျန်ဝီလဆင်သည် အိပ်ရေးပျက်၍ ဟောက်ပက်ဖြစ်၍ နေသော မျက်နှာဖြင့် ရောက်လာပေလိမ့်မည် စသည်ဖြင့် ဒင်းမစ်ဒေးသည် အိပ်ရာမှနိုးကာ ရောက်၍ လာကြမည့် လူအုပ်ကို မှန်းမျှော်၍ ကြည့်ကာ ရယ်ချင်စိတ် ပေါက်၍ နေလေသည်။

ထိုနောက် မစ္စတာ ဒင်းမစ်ဒေးသည် မိမိ ကျမ်းစာဟောရသော အသင်းစုထဲတွင် ပါဝင်ကြသည့် ခရစ်ယာန် ဘာသာရေး အရာရှိများ၊ မိမိအား အလွန်တရာ လေးစားလွန်၍ နေကြသော အပျိုစင်ကလေးများ၊ အဝတ်အစား ဖိုးရိုးဖားရားနှင့် လာရောက်ကြမည့် ပုံများကိုလည်း တွေးတောကာ ရယ်ချင်ပြန်လေသည်။ လူအားလုံးတို့သည် ဖိနပ်ကိုမျှ မစီးနိုင်ဘဲ ကတိုက်ကရိုက်ကြီး လာရောက်ကြကာ စင်မြင့်ပတ်လည်မှ နေ၍ မိမိအား မော်၍ ကြည့်ကြသောအခါ၌ သူတို့၏ မျက်နှာတွင် အံ့ဩခြင်း၊ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်း၊ မယုံကြည်နိုင်ခြင်း စသော စိတ်တို့၏ အရိပ်အယောင်များ မည်မျှပုံးလွမ်း၍ နေမည်ကိုလည်း ဒင်းမစ်ဒေး တွေး၍ နေမိ၏။ ထိုသူတို့ စင်မြင့်ပေါ်၌ မြင်ရမည့် သူမှာကား အခြားသူ မဟုတ်။ သူတို့၏ လေးစားခြင်းကို ခံယူရသော သင်းအုပ်ဆရာကလေး ဒင်းမစ်ဒေးသာလျှင် ဖြစ်ချေလိမ့်မည်။ သူတို့၏ သင်းအုပ် ဆရာကလေးသည် အအေးဓာတ်ကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်း၍နေကာ ဟက်စတာပရင်း ရပ်ခဲ့သော နေရာတွင် ရှက်ကြောက်ဖွယ်ရာ ရပ်၍ နေသည်ကို တွေ့ကြရပေလိမ့်မည်။

ဒင်းမစ်ဒေးသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မော၍ နေလေတော့သည်။ သူ၏ရယ်သံ ဆုံး၍သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်း ရယ်သံတစ်သံသည် ပေါ်လာ၏။ ထိုရယ်သံမှာ ပဲ့တင်ပြန်၍ လာသော သူ၏အသံ မဟုတ်ဘဲ အလွန်တရာ ချိုလွင်လှသော ကလေးငယ်တစ်ယောက်၏ ရယ်သံပင် ဖြစ်လေတော့သည်။ ထိုရယ်သံကို ကြားလိုက်ရသောအခါတွင် ဒင်းမစ်ဒေး၏ အသည်းနှလုံးတို့သည် ဆွေ့ဆွေ့ခုန်၍ သွားကြလေတော့သည်။ စိတ်ချမ်းသာသွားသောကြောင့် တုန်လှုပ်လေသလော၊ သို့တည်းမဟုတ် အသည်းနှလုံး ကွဲအံ့ဘိသကဲ့သို့ နာကျင်သွားသဖြင့် တုန်လှုပ်လေသလော၊ မည်သို့ဖြစ်သည် ဟူ၍ကား ဒင်းမစ်ဒေး ခွဲခြား၍ မပြောတတ်။ သို့သော် ဒင်းမစ်ဒေးသည် နောက်ထပ်၍ ပေါ်လာသော ရယ်သံပိုင်ရှင်မှာ အခြားသူ

မဟုတ်၊ ပုလဲကလေး ကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်သည်ဟု ချက်ချင်း မှတ်မိလိုက်လေသည်။

ခဏမျှ ငြိမ်သက်၍ နေမိပြီးလျှင် 'ပုလဲ ... ပုလဲကလေး' ဟု ဒင်းမစ်ဒေး အော်၍ ခေါ်လိုက်မိ၏။ ထို့နောက် သူ၏ အသံကို နှိမ့်လိုက်ပြီးလျှင် 'ဟက်စတာ... ဟက်စတာပရင်း၊ မင်းကော ပါလာသလား' ဟု မေးနေမိပြန်လေသည်။

ထိုအခါတွင် ဟက်စတာပရင်းသည် အလွန်တရာ အံ့ဩသော အသံဖြင့် 'ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ ပါပါတယ်။ ကျွန်မ ဟက်စတာပရင်း ပါပဲ' ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်လေသည်။ ထိုပြောသံကို ကြားရပြီးသည့်နောက်တွင် ဒင်းမစ်ဒေးသည် ဟက်စတာပရင်း၏ ခြေသံများ စင်မြင့်ဘေးရှိ လမ်းကလေးမှ နေ၍ မိမိ တက်၍ရပ်နေရာ စင်မြင့်ဆီသို့ လျှောက်လာသည်ကို ကြားရပေသည်။

'ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မနဲ့ ကျွန်မသမီးကလေး ပုလဲတို့ပါပဲ'

'အခု မင်း ဘယ်က လာတာလဲ ဟက်စတာပရင်း... ဟင်၊ မင်းကို ဘယ်သူက လွှတ်လိုက်တာလဲ'

ထိုကဲ့သို့ ဒင်းမစ်ဒေးက မေးလိုက်သော အခါတွင် ဟက်စတာပရင်းက 'ကျွန်မ အခုပဲ အသုဘအိမ်က ပြန်လာတယ်လေ၊ မင်းကြီး ဝင်းသရော(ဝိ) အနိစ္စရောက်တဲ့ ဥစ္စာကို သွားပြီး လူသေဝတ်ဖို့ ဝတ်ရုံအတွက် အတိုင်းအထွာတွေ ယူရတယ်။ ကျွန်မ ခု အိမ်ပြန်တော့မလို့' ဟု ဖြေလိုက်လေသည်။

ဒင်းမစ်ဒေးသည် ခဏမျှ ငြိမ်သက်နေပြီးမှ-

'ဒီပေါ်ကို လာပါဦး ဟက်စတာပရင်းရယ်၊ ပုလဲကိုပါ ခေါ်ခဲ့ပါ။ မင်းနဲ့ ပုလဲကလေးဟာ အရင် တစ်ခါတုန်းက ဒီစင်မြင့်ပေါ်မှာ ရပ်ခဲ့ကြဖူးတယ် မဟုတ်လား။ ကဲကွယ် ... အခု တစ်ခါလည်း လာပါဦး တို့ သုံးယောက် အတူတူ ရပ်ကြရအောင်' ဟု ခေါ်လိုက်လေသည်။

ဟက်စတာပရင်းသည် စင်မြင့် လှေကားကလေးကို အသံမမြည်အောင် တက်၍ လာပြီးလျှင် ပုလဲကို လက်တွဲ၍ ဒင်းမစ်ဒေး၏ အနီးတွင် ရပ်လိုက်၏။ ဒင်းမစ်ဒေးသည် အနီးသို့ ရောက်၍လာသော ပုလဲကလေး၏ ကျန်လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲကိုင်လိုက်လေသည်။ ထိုကဲ့သို့ ဆွဲကိုင်လိုက်သည့် ခဏ၌ ဒင်းမစ်ဒေးသည် တစ်ကိုယ်လုံး သွက်သွက်ခါအောင် တုန်လှုပ်သွား၏။ ကြက်သီးလုံးကြီးသည်လည်း တစ်ကိုယ်လုံးကို ဖုံးလွှမ်း၍ ဖျန်းသွားလေသည်မှာ ဒင်းမစ်ဒေး၏ အူအသည်းတို့သည် ပြောင်းပြန်လန်၍ သွားလေသလောဟုပင် ထင်မှတ်ရလေသည်။

သူ၏ စိတ်ထဲ၌ လုံခြုံမှု တစ်မျိုးကို ရ၍ နေပေသည်။ သူတို့ သုံးဦးသားတို့၏ ဝိညာဉ်များသည် ဝိညာဉ်တစ်ခုတည်း အဖြစ်သို့ ပေါင်းစပ်၍ သွားသည့်အလား ဒင်းမစ်ဒေး ခံစား၍ နေရပေသည်။

'သင်းအုပ်ဆရာ...' ဟု လေသံအေးအေးဖြင့် ပုလဲကလေးက ခေါ်လိုက်၏။

'ဘာတုံး ... ကလေးရယ်' ဟု ဒင်းမစ်ဒေးက ပြန်၍ မေးလိုက်လေသည်။

သို့ မေးလိုက်သော အခါတွင် ပုလဲကလေးက-

'နက်ဖြန်ခါ မွန်းတည့်အချိန် ရောက်လာလို့ရှိရင် မေမေနဲ့ ကျွန်မတို့နဲ့ အတူတူ သင်းအုပ် ဆရာကလေးပါ ဒီစင်မြင့်ပေါ် လာပြီး မတ်တတ်ရပ်ပါလား ဟင်'

ဟု မေးလိုက်ရာ သင်းအုပ်ဆရာကလေး ဒင်းမစ်ဒေးက-

'မရပ်ဘူးကွယ် ... ငါ မရပ်နိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့ကျရင်တော့ မင်းမေမေရယ်၊ မင်းရယ်၊ ငါရယ် ... သုံးဦးသားဟာ ဒီစင်မြင့်ပေါ်မှာ အတူတူတွဲပြီး ရပ်ရမှာ သေချာပါတယ်။ နက်ဖြန်တော့ မဟုတ်သေးဘူး'

ဟု ဖြေလိုက်လေသည်။ ဤအခိုက်အတန့်ကလေးတွင်ပင် ဒင်းမစ်ဒေးသည် မိမိ၏ ဖြစ်ရပ်အစစ်အမှန်ကို မြို့သူမြို့သားတို့ သိရှိသွားမည်ကို

မကြောက်တော့ပေ။ ဟက်စတာပရင်းတို့ သားအမိနှင့်အတူ ယှဉ်တွဲ၍ ရုပ်နေ
ရခြင်းသည်ပင်လျှင် ဒင်းမစ်ဒေး၏ အဖို့၌ အားသစ်လောင်း၍ ပေးလိုက်ဘိ
သကဲ့သို့ ဖြစ်၍ နေရပေသည်။ ပုလဲကလေးသည် ရယ်လိုက်ပြီးနောက်
သူ့လက်ကလေးကို ဒင်းမစ်ဒေး၏ လက်ထဲမှ ဆွဲထုတ်ရန် ကြိုးစားနေ၏။
သို့သော် ဒင်းမစ်ဒေးက လွတ်၍ မပေးပေ။ ပါးစပ်မှလည်း-

‘ခဏလောက် ကိုင်ထားပါရစေဦးကွယ်’ဟု ပြောလိုက်၏။

‘ကျွန်မလက်ကို ကိုင်ထားချင်လို့ ရှိရင် နက်ဖြန်ခါ မွန်းတည့်ချိန်
ကျတော့ မေမေလက်ကိုရော၊ ကျွန်မလက်ကိုရော တွဲပြီးတော့ ဒီစင်မြင့်ပေါ်
မှာ ရပ်ပြမယ်လို့ ကတိပေးလေ’

ဟု တောင်းဆိုလိုက်ရာ-

‘နက်ဖြန်တော့ မဟုတ်ဘူးကွယ်၊ တစ်နေ့ကျရင် ရပ်ပြပါမယ်’ဟု
ဒင်းမစ်ဒေးက ဆိုလိုက်လေသည်။

‘ဒါဖြင့် ဘယ်နေ့လဲ’ဟု ပုလဲက ဆက်လက်၍ မေးပြန်၏။

‘ဘုရားသခင်က ဆုံးဖြတ်မယ့်နေ့ကြီးကျတော့ အတူတူ ရပ်မှာ
ပေါ့ကွယ်။ အဲဒီနေ့ ကျလို့ရှိရင် ဘုရားသခင်ရဲ့ ရှေ့မှောက်မှာ မင်းအမေရယ်၊
မင်းရယ်၊ ပြီးတော့ကာ ငါရယ် ... အတူတူ လက်တွဲရပ်ပြီး အစစ်အဆေး
ခံကြရလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ တို့ အခုလို တွေ့ဆုံကြတာကိုတော့ အခု
နေထွက်လာတဲ့ အခါမှာ ဘယ်သူမှ မြင်ဖို့ မသင့်သေးဘူးကွယ်’ဟု ဆိုလိုက်
လေသည်။

ဒင်းမစ်ဒေးသည် မိမိပြောသော စကားကို မိမိ တကယ်ပင် ယုံကြည်
လျက် ရှိ၏။ ဘုရားသခင် အလွန် လေးစားသူပီပီ ဒင်းမစ်ဒေးသည် တစ်နေ့၌
မိမိတို့ သုံးဦးမှာ ဘုရားသခင်၏ တရားစီရင် ဆုံးဖြတ်ခြင်းကို ခံရလိမ့်မည်ဟု
တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်ထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ပုလဲကလေးသည် အသံထွက်ကာ ရယ်လိုက်ပြန်လေသည်။

ဒင်းမစ်ဒေး ဘာကိုမှ ပြန်၍ မပြောနိုင်မိပင် တိမ်ဖုံး၍ နေသော

ကောင်းကင်ပြင် တစ်နေရာဝယ် ကြယ်ကြွေ၍ ကျသွားသည်ကို မြင်လိုက်
လေသည်။ ကြယ်ကြွေသည်မှာ ရုတ်တရက်အားဖြင့်ဆိုလျှင် လျှပ်ပြက်လိုက်
သလို အလွန်တရာပင် လင်းကျင်း၍ သွားသောကြောင့် ကမ္ဘာမြေပြင်နှင့်
ကောင်းကင်တို့၏ အကြားရှိ တိမ်လွှာများကိုပင် အတိုင်းသား မြင်ရလောက်
ပေသည်။ ကောင်းကင်ဘုံဗိမာန်ကြီးသည် မီးလင်းစွာ ထွန်း၍ထားသော
အုတ်ဂူတစ်ခု၏ အမိုးကဲ့သို့ ရုတ်တရက် ထိန်လင်း၍သွား၏။ ထိုကြောင့်ပင်
လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ရှိသော အိမ်များကိုလည်း မြင်လိုက်ကြရလေသည်။
သစ်သားဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော နှစ်ထပ်အိမ်များနှင့် တကွ လသာ
ဆောင်များ၊ လှေကားများ၊ တံခါးပေါက်များ၊ အိမ်ဘေးတွင် ပေါက်လျက်
ရှိသော မြက်ပင်များ၊ ပန်းခင်းများ၊ လှန်၍ထားသော မြေသစ်များ၊ ဈေးနေရာ
တစ်ဝိုက်တွင်ရှိသော သစ်ပင်များကို အထင်းသား မြင်လိုက်ရလေသည်။
ယင်းကဲ့သို့ လင်းကျင်း၍ နေသော အနိုက်အတန့်ကလေး၌ ဒင်းမစ်ဒေးသည်
သူ၏ ရင်အုံကို လက်နှင့်ဖိကာ စင်မြင့်ပေါ်၌ ရပ်လျက်ရှိ၏။ ဟက်စတာပရင်း
သည်လည်း အနီရောင် “အေ” အက္ခရာကြီးကို ရင်ဝယ်တွင် ဆင်မြန်းကာ
စင်မြင့်ပေါ်၌ ရပ်လျက်ရှိနေ၏။ ပုလဲကလေးသည် သူတို့နှစ်ဦး ဆက်သွယ်၍
ထားသော ကွင်းဆက်တစ်ခုပမာ နှစ်ယောက်ကြားတွင် တည်ရှိ၍ နေပေ
သည်။ ကြယ်ကြွေသော အလင်းရောင်သည် သူတို့အား ဤကဲ့သို့ ထင်းထင်း
ကီး ပေါ်လွင်စေသည်မှာ သူတို့၏ လျှို့ဝှက်ချက်များကို ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာသား
တို့ မကြာမီ ထင်ထင်ရှားရှားကြီး တွေ့ရတော့မည့် ဥပမာကို ဆောင်သည့်
အလား ဖြစ်၍ သွားလေတော့သည်။

ပုလဲကလေး၏ မျက်လုံးများသည် ရိုဝေ၍ နေကြ၏။ မစွတာ
ဒင်းမစ်ဒေးအား မော်၍ ကြည့်လိုက်ရင်း သူ၏ နှုတ်ခမ်းကလေးများမှာ
ပြုံးရောင်များ သမ်း၍နေပေသည်။ ပုလဲသည် သူ၏လက်ကို မစွတာ
ဒင်းမစ်ဒေး၏ လက်ထဲမှ ဆွဲ၍ နုတ်ယူလိုက်ပြီးလျှင် လမ်းဆီသို့ လက်ညှိုး
ညွှန်၍ ပြလိုက်၏။ သို့သော် ပုလဲ ညွှန်ပြရာသို့ မစွတာဒင်းမစ်ဒေး မကြည့်

ပေ။ လက်နှစ်ဖက်ကို ယှက်၍သာ ရင်အုံတွင် အပ်လျက် ကောင်းကင် ဆီသို့ မော်ကြည့်ရင်း လက်အုပ်ချီလိုက်လေသည်။

ကြယ်ကြော့ပုံများနှင့် ပတ်သက်၍ ထိုခေတ် ထိုအခါက နယ်သစ် ပယ်သစ် ဖွင့်သူတို့ အမျိုးမျိုး ကောက်ချက်ဆွဲကြလေ့ ရှိပေသည်။ ကြယ် ကြော့ရာ၌ လှံသဏ္ဍာန်၊ ဓားလွတ်သဏ္ဍာန်၊ လေးကိုင်းသဏ္ဍာန်၊ မြားထောင့် သဏ္ဍာန် စသည်တို့ ဖြစ်ပေါ်လာပါက များမကြာမီ လူရိုင်းနီတို့နှင့် တိုက်ပွဲ ဆင်နွှဲကြရလိမ့်မည်ဟု အတိတ်ကောက်လေ့ ရှိကြပေသည်။ ကြယ်ကြော့ ရာတွင် နီရဲသော အရောင်တို့သည် ဆန်ပန်းပေါက်ပေါက် ကြိတ်သည့်အလား တဖွားဖွားကြေ၍ ကျသည်ကို တွေ့မြင်ရပါမူ များမကြာမီ ကပ်ရောဂါ တစ်ခုခု ကျရောက်လိမ့်မည်ဟု အတိတ်ကောက်ကြလေသည်။ ထိုခေတ် ထိုအခါက ဤဘော်စတွန်မြို့ကလေး၌ တစ်စုံတစ်ခု အကြီးအကျယ် ဖြစ်ပွား တော့မည်ဆိုလျှင် ကောင်းကင်မှ အရိပ်အခြည်တို့ ပြစမြဲ ဖြစ်ပေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုကဲ့သို့သော အရိပ်အခြည်ကြီးတို့ကို တစ်မြို့လုံး မြင်ကြရသည် မဟုတ်။ နေဝင်ချိန်မှ နေထွက်ချိန် အတွင်း၌သာလျှင် ဤကဲ့သို့သော အရိပ် အခြည်မျိုးတို့ ဖြစ်ပေါ်လေ့ရှိပေရာ မြင်လိုက်ရသူ တစ်ဦးတလေ၏ စကားကို အတည်ပြုကာ ယုံကြည်ကြရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မြို့ပြပြည်ရွာတို့၏ ကံကြမ္မာကို ဤကဲ့သို့ ကောင်းကင်ဘုံမှ အရိပ် အခြည် ပြခြင်းအားဖြင့် ကြိုတင်၍ သိမြင်နိုင်ပေသည် ဟူသော အယူအဆမှာ တစ်နည်းအားဖြင့် ဆိုရလျှင် အလွန်တရာ ဆန်းကြယ်လှပေသည်။ စိတ်ကူး ယဉ်သည်ဟုလည်း ဆိုနိုင်လေသည်။ ရှေးအခါက လူတို့၏ အဖို့၌ ဤ အတွေးအခေါ် အယူအဆတို့သည် အလွန်တရာပင် ခေတ်စားခဲ့၏။ မိမိတို့ သည် ကောင်းကင်ဘုံရှိ တန်ခိုးတော်ရှင် တစ်ဦးက စီမံဖန်တီးရာကို လိုက်နာ နေကြရရာ ထိုတန်ခိုးရှင်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို အကြီးအကျယ် စီမံတော့ မည်ဟု အကြံရှိတိုင်း ကြိုတင်၍ ကောင်းကင်ဘုံမှ အရိပ်အခြည် ပြသည်ဟု ယုံကြည်လျက် ရှိခဲ့ကြပေသည်။ ယခုအကြိမ် ကြယ်ကြော့သည်ကို မြင်လိုက်

ရသူ ဒင်းမစ်ဒေးသည် ယင်းသည် ကြယ်ကြော့ခြင်းမှာ မိမိ၏ အသည်းနှလုံး တွင်းတွင် လျှို့ဝှက်၍ ထားအပ်သော ကိစ္စများကို တစ်နေ့လျှင် ကောင်းကင် ဘုံရှိ တန်ခိုးရှင်က ထုတ်ဖော်၍ အများသူငါ ကြားရအောင် စီမံဖန်တီးတော် မူလိမ့်မည်ဟု အတိတ်ကောက်ယူ လိုက်မိလေသည်။

ယင်းကဲ့သို့ အတိတ်ကောက်လိုက်မိသော ဒင်းမစ်ဒေးသည် အရက် တဖြည်းဖြည်း တက်၍ လာနေသော အရှေ့ကောင်းကင်ပြင်သို့ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြီး ကြည့်၍နေလေရာ သူ၏ မျက်လုံးများတွင် ကြီးမားလှသော “အေ” အက္ခရာ ပုံသဏ္ဍာန် အနီကြီးတစ်ခုသည် အရှေ့ကောင်းကင်ဝမှ နီရဲစွာ ပေါ်လာသည်ဟုပင် ထင်ယောင်မြင်ရမ်း ဖြစ်၍ နေလေတော့သည်။ သူ၏ စိတ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသည်နှင့်အမျှ ဒင်းမစ်ဒေးသည် လူသာမန်တို့၏ မျက်စိဖြင့် မမြင်အပ်သော အရာများကို မြင်၍ နေရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အရှေ့ဘက် ကောင်းကင်ဝဆီသို့ ဒင်းမစ်ဒေး စိတ်နှလုံး ချောက်ချား စွာဖြင့် ကြည့်ရှုနေသည့် အနိက်အတန့်တွင် ပုလဲကလေး လက်ညှိုးညွှန်ကာ ပြ၍နေသော လူသွားလမ်းဆီသို့ ကြည့်လိုက်ကြမည် ဆိုပါက စင်မြင့်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ရပ်၍နေသော ဆေးဆရာ အဘိုးကြီး ရော်ဂျာချီးလင်း ဝပ်ကို မြင်ကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။ ဒင်းမစ်ဒေးသည် အရှေ့ဘက် ကောင်း ကင်ဝတွင် သူမြင်၍ နေရသော “အေ” အက္ခရာနီကြီးကို ကြည့်ရင်းကပင် အဘိုးကြီး ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်ကိုလည်း လှမ်း၍ မြင်နေဟန် တူ၏။ ကြယ် ကြော့သော အရောင်ဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးကို လင်းခဲနဲ မြင်လိုက်ရသူ ဒင်းမစ်ဒေးသည် ထိုအရောင်မှာ ကောင်းကင်ရှိ တန်ခိုးတော်ရှင်၏ အလင်း ရောင် ဖြစ်လျက် မိမိအား စီရင်ချက် ချမည်ဟု အရိပ်အခြည် ပြနေဆဲတွင် မိမိ၏ ဝိညာဉ်ကို ယူဆောင်နှိပ်စက်ရန် စေတနာသည်လည်း အဘိုးကြီး ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်၏ အသွင်ကို ဆောင်လျက် မိမိအနီး၌ ပေါ်ပေါက်၍ လာသည်ဟု ဒင်းမစ်ဒေး ယူဆလိုက်မိလေသည်။ ထို့ကြောင့် ဒင်းမစ်ဒေး သည် တုန်လှုပ်ချောက်ချား၍နေသော အသံကြီးဖြင့်-

'ဟက်စတာ... ဒီလူဟာ ဘယ်သူလဲဟင်၊ သူ့ကို မြင်ရုံနဲ့ ငါဖြင့် ကြက်သီးထ ပါရဲ့။ ဒီလူကို မင်း သိသလား... ဟင်၊ ငါ ဒီလူကို မုန်းတယ်' ဟု ပြင်းထန်လှသော ကြောက်စိတ်ဖြင့် ပြောလိုက်မိလေသည်။

ဟက်စတာပရင်းသည် ထောင်ကြီးအတွင်း၌ ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်နှင့် တွေ့ဆုံစဉ် အခါက မိမိ ကျိန်ဆိုခဲ့သော ကျိန်စာသစ္စာကို သတိရသောကြောင့် ဘာမျှ မပြောဘဲ နေလိုက်လေသည်။

ဒင်းမစ်ဒေးသည် တုန်လှုပ်သည်ထက် တုန်လှုပ်၍ လာရင်း-

'ငါ ဒီလူကို သိပ်ပြီး ကြောက်တယ် ဟက်စတာ၊ သူ့ကို မြင်ရုံနဲ့ပဲ ငါ့ဝိညာဉ်တွေဟာ သိပ်ပြီး ချောက်ချားနေရတယ်။ သူဟာ ဘယ်သူလဲဟင်၊ သူ့ကို မင်း မသိဘူးလား၊ မင်း ငါသိအောင် မပြောပြနိုင်ဘူးလား။ ဒီလူကို ငါ ဘယ်လို ကြောက်နည်း ကြောက်မှန်း မသိဘူး။ သိပ်ပြီးတော့ကာ ကြောက်တာပဲ' ဟု ရေရွတ်မြည်တမ်း နေပြန်၏။

ဤတွင် ပုလဲကလေးက 'သင်းအုပ်ဆရာ၊ အဲဒီလူကြီးဟာ ဘယ်သူလဲ ဆိုတာ ကျွန်မ သိတယ်' ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ သို့ ပြောလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဒင်းမစ်ဒေးသည် ခါးကိုကိုင်၍ သူ၏ နားကို ပုလဲ၏ ပါးစပ် နားတွင် ကပ်ကာ-

'မြန်မြန်ပြောစမ်းပါ ကလေးရယ်... မြန်မြန် ပြောစမ်းပါ၊ တိုးတိုး ကလေး ပြောနော်။ ငါ့ကို တစ်ယောက်တည်းကို တိုးတိုးကလေး ပြောပြစမ်း' ဟု သုတ်သီးသုတ်ပျာ မေး၍ နေမိလေသည်။

ပုလဲသည် တစ်စုံတစ်ခုကို တိုးတိုးပြောလိုက်၏။ ပြောလိုက်သော စကားလုံးများမှာ သာမန် စကားလုံးများဟု ထင်မှတ်ရသော်လည်း စင်စစ် အားဖြင့်မူ ကလေးအချင်းချင်း ပြောကြသော ကလေးစကား တစ်မျိုးနှင့်ပင် တူ၍နေလေသည်။ ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်သည် မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်သည်ဟူ၍ ပုလဲကလေးက အတိအကျ ပြောသည်တိုင်အောင် စိတ်နှလုံး ချောက်ချား၍ နေသော သင်းအုပ်ဆရာကလေး၏ အဖို့တွင်မူကား အသေအချာ မကြား

လိုက်ရဘဲ စိတ်ရှုပ်ထွေး နောက်ကျိသည်ထက်သာ နောက်ကျိ၍ သွားစရာ ဖြစ်ကာ ဘာမျှ နားမလည်နိုင်အောင် ရှိ၍ နေရ၏။ ပုလဲကလေးသည် ပြော၍ ပြီးသောအခါတွင် အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်ပြန်လေသည်။

'မင်းကလေးက ငါ့ကို ဘာပြုလို့ ပြောင်တာလဲကွယ်' ဟု ဒင်းမစ်ဒေး က မေးမိ၏။

'ပြောင်မှာပေါ့၊ ရှင်ကမှ မရဲဘဲ၊ ရှင်ကမှ အမှန်ကို ရင်မဆိုင်ရဲ ဘဲကိုး။ ကြည့်လေ... နက်ဖြန်ခါ မွန်းတည့်ချိန်ကျလို့ရှိရင် မေမေလက်နဲ့ ကျွန်မလက်ကို တွဲပြီး ဒီစင်မြင့် အပေါ်မှာ ရပ်ပါလို့ ကျွန်မက ခေါ်တယ်၊ ရှင်က မရပ်ရဲဘူး' ဟု ကလေးငယ်က ပြော၍ နေလေသည်။

ဤအချိန်တွင် အဘိုးကြီး ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်မှာ စင်မြင့်၏ မြေရင်း သို့ ရောက်လာပြီးလျှင်-

'အလို ဘယ့်နှယ် ... ကျွန်တော်တို့ သင်းအုပ် ဆရာကလေး ဒင်းမစ် ဒေးပါလား ခင်ဗျား၊ ဘယ့်နှယ်များ ဒီကို ရောက်နေပါလိမ့်။ ဩော်... ဩော်... သိပြီ ... သိပြီ၊ ကျွန်တော်တို့လို စာတွေပေတွေ သိပ်ပြီးတော့ လှေလာလိုက်စားတဲ့ လူတွေဟာ တစ်ခါတည်းကို ဦးနှောက်ရှုပ်ပြီးတော့ ထင်မိထင်ရာ ပြုတတ်ကြတာကလား။ ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေဟာ အိပ်မပျော်ဘဲ နေတဲ့အချိန်မှာ စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်တွေကို မက်နေတတ်ကြ ပြီးတော့ အိပ်ပျော်နေတဲ့ အချိန်မှာ ဆိုလိုရှိရင်လည်း ထပြီး လမ်းလျှောက်ချင် လျှောက်တတ်ကြတယ်။ ကိုင်း... ကိုင်း... အိပ်ပြန်ကြပါစို့၊ ကျုပ် ဆရာ ကလေးကို တွဲပြီးတော့ ခေါ်ပါ့မယ်'

ဟု လှမ်း၍ ပြောလိုက်၏။ ဒင်းမစ်ဒေးသည်လည်း အလွန်တရာ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေသော အသံဖြင့် -

'ခင်ဗျား ကျုပ် ဒီကို ရောက်နေတာ ဘယ့်နှယ်လုပ်ပြီးတော့ သိသတုံး' ဟု အက်ကွဲနေသော အသံဖြင့် မေးလိုက်၏။

ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်သည် တစ်ချက်ပြုံးရာက-

‘ဆရာကလေး ဒီကို ရောက်နေမှန်း ကျုပ် မသိပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ် ဘာမှကို မသိပါဘူး။ အခုည ကျုပ်ဟာ မင်းကြီး ဝင်းသရော(ပ်)ကို သွားပြီး တော့ ဆေးကုပေးနေရတယ်။ ဆေးကုနေတုန်းပဲ အခု မင်းကြီး ဝင်း သရော(ပ်) အနိစ္စရောက်တာနဲ့ပဲ ကျုပ်လည်း အိမ်ကို အပြန်မှာ ခုနက ကြယ်ကြွေလိုက်တဲ့ အလင်းရောင်နဲ့ ဆရာကလေးကို မြင်မိတာပဲ။ ကိုင်းပါ ဆရာကလေးရယ်၊ ဒီမှာ ရပ်မနေပါနဲ့၊ အေးလှပါတယ်။ နက်ဖြန်ခါကျလို့ ရှိရင် တနင်္ဂနွေနေ့မို့ ဆရာကလေး ကျမ်းစာ ဟောရလိမ့်ဦးမယ်၊ အအေးမိ သွားလို့ရှိရင် ကျမ်းစာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဟောနိုင်မယ် မဟုတ်ဘူး။ အင်း... အင်း ...ဆရာကလေးက စာတွေကို သိပ်ဖတ်တော့ ဆရာကလေး ရဲ့ ဦးနှောက်မှာ ထိခိုက်နေတာပေါ့လေ။ ဒီတော့က ဆရာကလေး စာဖတ် နည်းနည်းတော့ လျော့မှ ကောင်းလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် စိတ် လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကလေးလည်း နေဦးမှပေါ့ဗျာ။ နို့မဟုတ်လို့ရှိရင် ဦးနှောက်ရွပ်တဲ့ ရောဂါဟာ ပိုပိုပြီးတော့ ဆိုးဝါးလာပါလိမ့်ဦးမယ် ဆရာ ကလေးရဲ့ ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုအခါ ဒင်းမစ်ဒေးက ‘ကောင်းပါပြီ၊ ကျုပ် ခင်ဗျားနဲ့အတူ အိမ်ကို လိုက်ပါတော့မယ်’ ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။

အိပ်မက်ဆိုးကြီး တစ်ခုကို မြင်မက်၍ နေရာမှ ရုတ်တရက် လန့်၍ နိုးလာသော သူကဲ့သို့ ဒင်းမစ်ဒေးသည် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ရော်ဂျာ ချီးလင်းဝပ် ခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါ၍ သွားလေတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့သည် တနင်္ဂနွေနေ့ ဖြစ်၏။ တနင်္ဂနွေနေ့ ဖြစ်သည် အတိုင်း ဒင်းမစ်ဒေးသည် သူ၏ သင်းအုပ်ကို ကျမ်းစာဟောရလေရာ ထို ကျမ်းစာမှာ အလွန်တရာ တရားကျဖွယ်ရာ၊ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ လူတကာ တို့၏ စိတ်နှလုံးကို သိမ်းကျုံးဆွဲငင်နိုင်သော ကျမ်းစာဖြစ်၍ နေပေတော့ သည်။ ကျမ်းစာမှာ ပရိသတ်များသည် ကျမ်းစာတွင် စိတ် အဝင်စားကြီး ဝင်စားကာ ဒင်းမစ်ဒေးသည် စိန့်သူတော်စင်တမျှ မြင့်မြတ်သော သူတော်

ကောင်း ဖြစ်သဖြင့်သာ ဤမျှ စူးရှထက်မြက်သော ကျမ်းထွက်ကို ဟောနိုင် စွမ်း ရှိပေသည်ဟူ၍ မှတ်ယူကြကာ သေတစ်ပန်သက်ဆုံး လေးစားမြတ်နိုး၍ သွားကြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြလေသည်။

သို့သော် ကျမ်းစာဟောစင်မှ ဆင်းသက်၍ လာသောအခါတွင် ဒင်းမစ်ဒေးသည် နှလုံးသွေးများ ရပ်တန့်၍ သွားဘိသကဲ့သို့သော ဝေဒနာကို ခံစားလိုက်ရလေတော့သည်။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုလျှင် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း အခိုင်းအစေ တစ်ယောက်သည် လှေကားရင်းမှ စောင့်၍နေကာ လက်စွပ် အိတ် အနက်တစ်ဖက်ကို လှမ်း၍ ပေးလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ထိုလက်အိတ်အနက်ကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဒင်းမစ်ဒေးသည် ထိုလက်စွပ်အိတ်မှာ မိမိ၏ လက်စွပ်အိတ် ဖြစ်သည်ကို ချက်ချင်း သိလိုက် ရလေသည်။

ဝတ်ကျောင်းအစေခံက-

‘ဒီလက်စွပ်အိတ်ကို အခုမနက် ကျွန်တော် အပြစ်ရှိသူတို့ အရှက်ကွဲ ခံရရာ စင်မြင့်ပေါ်မှာ တွေ့ခဲ့ပါတယ်၊ ကျွန်တော့် အထင် ပြောရရင်တော့ ဒီလက်စွပ်အိတ်ကို စေတနာက ဆရာကလေး အရှက်ကွဲအောင် ဆိုပြီးတော့ တမင်ယူပြီးတော့ သွားချထားတာ ထင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စေတနာဟာ မိုက်လှ ပါတယ် ဆရာကလေးရယ်၊ စိန့်သူတော်စင်များရဲ့ လက်ဟာ လက်စွပ်အိတ် ရှိရှိ မရှိရှိ အမြဲသဖြင့် စင်ကြယ်သန့်ရှင်းတဲ့ လက်တွေ့ပါပဲ’

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ ဒင်းမစ်ဒေးသည် ဣန္ဒြေကို အနိုင်နိုင် ဆောင်ရင်းက-

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်၊ ဟုတ်ပါရဲ့ ... ဒီလက်စွပ်အိတ်ဟာ ကျုပ်လက်စွပ်အိတ်နဲ့ပဲ အတော် တူပါတယ်’ ဟု ပြောလိုက်ရလေသည်။

ဒင်းမစ်ဒေး၏ အသည်းနှလုံးတို့သည် ပြင်းထန်စွာ တုန်လှုပ်၍ နေကြ၏။ ယခင်ညက အဖြစ်အပျက်တို့သည် သူ့အဖို့တွင် အိပ်မက်ထဲ၌ မြင်ခဲ့ရသည့်အလား ဖြစ်၍ နေပေသည်။

'ဪ... ဒါနဲ့ ဆရာကလေး သတင်းဆန်းတစ်ခု ကြားပြီးပြီလား။ မနေ့ညတုန်းကလေး... အရှေ့ကောင်းကင်ဝမှ "အေ" အက္ခရာ အနီကြီး တစ်ခု ပေါ်သတဲ့ ခင်ဗျာ။ ဒီလို ပေါ်တာဟာ မင်းကြီးဝင်းသရော(ပ်) ကောင်းကင်တမန် ဖြစ်တဲ့ အရိပ်အခြည်သဘောနဲ့ ပေါ်လာတယ်လို့ လူ အများက ကောလာဟလ ပြောနေကြပါတယ်'

ဟု ဝတ်ကျောင်းအစေခံက ပြောလိုက်သည်။

'ဪ... ဟုတ်လား။ ကျုပ်ဖြင့် ဒီသတင်းကို မကြားမိသေးပါဘူး' ဟု ဒင်းမစ်ဒေးက ဖြေလိုက်လေသည်။

၁၄။ ဟက်စတာပရင်း၏ ဘဝသစ်

မစ္စတာဒင်းမစ်ဒေးနှင့် ညကာလ အချိန်မတော်ကြီးတွင် ထူးခြားဆန်းကြယ် လှသော အခြေအနေ၌ တွေ့ဆုံလိုက်ရသော အခါမှစ၍ ဟက်စတာပရင်း သည် မစ္စတာဒင်းမစ်ဒေးနှင့် ပတ်သက်၍ အလွန်တရာ စိုးရိမ်သောက ရောက်၍ နေရပေတော့သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မစ္စတာဒင်းမစ်ဒေး သည် အလွန်တရာ ဆိုးဝါးသော အခြေအနေသို့ ရောက်နေသည်ကို ဟက်စတာပရင်း သတိပြုမိသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ဒင်းမစ်ဒေးမှာ အာရုံကြောများ လုံးဝ ပျက်ပြားလျက်၊ စိတ်တည်ငြိမ်မှု လုံးဝ ကင်းမဲ့လျက် ရှိနေသည်ကို ဟက်စတာ သတိထားမိ၏။ အမြဲသဖြင့် ဣန္ဒြေကြီးမား တည်ကြည်သော ဒင်းမစ်ဒေး၏ မျက်နှာမှာ ယခုအခါတွင်မူ ဝေဒနာသည် ကလေးငယ်ကဲ့သို့ ညှိုးနွမ်းလျက် ရှိ၍ နေပေသည်။ သူ၏ စိတ်ဓာတ်မှာလည်း မြင့်မားရန်ဝေးစွာ၊ ဖုန်အလူးလူး သံအလူးလူးနှင့်ဖြစ်၍ ပစ်၍ ထားအပ်သော အဝတ်စုတ်ကဲ့သို့ နိမ့်ဆင်းနေပြီးလျှင် သူ၏ အသိဉာဏ်ပညာမှာလည်း ယခုအထိ ရှိသေးသည့်တိုင်အောင် အိုမင်းဆွေးမြည့်၍ နေသော သစ်ဆွေး

ခေါင်းပေါက်ကြီးကဲ့သို့ ခိုင်မြဲတည်ငြိမ်ခြင်း မရှိပေလောက် ဖြစ်၍ နေသည်ကို ဟက်စတာပရင်း တွေ့ခဲ့ရပေသည်။

အခြား အခြားသော သူများ လုံးဝ မသိကြသည့် အကြောင်းခြင်းရာ အမျိုးမျိုး၊ အတိတ်အဖြစ်အပျက် အမျိုးမျိုးတို့ကို သိ၍နေသူ ဟက်စတာပရင်း သည် ဒင်းမစ်ဒေး၏ အခြေအနေကို စဉ်းစား၍ ကြည့်ရာ၌ ဒင်းမစ်ဒေးသည် သူ့အဖြစ်အတွက် သူ၏ မသန်သော လိပ်ပြာက ပြန်လည် ခြောက်လှန့် ခြင်းကို ခံရသဖြင့် ယခုကဲ့သို့ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ညှိုးနွမ်း ပျက်စီးနေရသည်သာ မကသေး။ သူ၏စိတ်ကို အပြင်အပ ပယောဂ တစ်ခုခုကလည်း အပို ဝင် ရောက်နိုင်စက် ညှဉ်းပန်း နေလေသေးသည်ဟု ဟက်စတာပရင်း နားလည် ရပေသည်။ ဤအခြေအနေသို့ မရောက်မီ စာရိတ္တ သန့်ရှင်း စင်ကြယ်စဉ် အခါက ဒင်းမစ်ဒေးသည် မည်မျှ သူတော်ကောင်း ဖြစ်ခဲ့သည်၊ မည်မျှ စိတ်သဘောထား ခိုင်ခံ့ခဲ့သည်ကို သိပြီးဖြစ်သူ ဟက်စတာပရင်းသည် မိမိ ကဲ့သို့သော အများက ရွတ်ချခြင်းခံ၍ နေရသည့် မိန်းမတစ်ယောက်၏ အကူအညီကို ဒင်းမစ်ဒေးက တောင်းလိုက်ခြင်းမှာ ဟက်စတာပရင်း အဖို့၌ များစွာ အသည်းနှောဖွယ်ရာ ဖြစ်၍ နေပေသည်။ လူအများ၏ သင်းအုပ်ဆရာ အဖြစ်သို့ ရောက်ကာ လူအများ၏ ကြည့်ညိုလေးစားခြင်းကို ခံနေရသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးက မိမိကဲ့သို့သော တစ်မြို့လုံး၊ တစ်ရွာလုံးက ပ ချ် ထားသည် မိန်းမတစ်ဦးအား သူ့ကို ကူညီပါ ဟူ၍ တောင်းပန် တိုးလျှိုးခြင်းမှာ ဟက်စတာပရင်း အဖို့၌ ရင်ကျိုးဖွယ်ရာ အတိ ဖြစ်၍နေပေသည်။ ဒင်းမစ် ဒေးသည် သူ၏ ရန်သူဖြစ်သော ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်၏ ပယောဂ ဒဏ်ကို ကာကွယ်ပေးပါဟု မိမိအား ထိုနေ့ညက တောင်းပန်တိုးလျှိုးခဲ့ခြင်းမှာ သနားဖွယ် ကောင်းလှပေတော့သည်။

ဒင်းမစ်ဒေးအား အကူအညီ ပေးသင့် မပေးသင့်ကို အပြန်ပြန် အလှန်လှန် စဉ်းစားလိုက်သော အခါတွင် ပေးသင့်သည် ဟူ၍ ဟက်စတာ ပရင်း ဆုံးဖြတ်မိလေသည်။ မိမိတွင် ဒင်းမစ်ဒေးအား အစွမ်းကုန် ကူညီ၍

ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်၏ အန္တရာယ်မှ ဒင်းမစ်ဒေးကို ကာကွယ်ပေးရန်မှာ တာဝန်ကြီးတစ်ရပ် ဖြစ်၍ နေသည်ဟု ဟက်စတာပရင်း ယူဆမိလေသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဟက်စတာပရင်းသည် လူတောထဲသို့ မဝင်ဝံ့ဘဲ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်အောင် နေထိုင်ခဲ့ရသူ ဖြစ်သောကြောင့် ဒင်းမစ်ဒေး အား ကူသည့် မကူသင့်ကို သာမန်လူတို့၏ အတိုင်းအဆမျိုးဖြင့် တိုင်းဆခြင်း ငှာ မစွမ်းရှာပေ။ သို့သော်လည်း ဟက်စတာပရင်းသည် သူ့၌ ဝတ္တရားရှိ၍ နေသည်ကိုမူကား အလိုလိုပင် သိ၍နေပေသည်။ ထိုတာဝန်မျိုးကို ကမ္ဘာပေါ်တွင် ရှိရှိသမျှ လူတို့အနက် ဒင်းမစ်ဒေးမှတစ်ပါး မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက် ကိုမျှ ထမ်းဆောင်၍ ပေးရန် မရှိကြောင်း ဟက်စတာပရင်း တွေးမိလေသည်။

ဟက်စတာပရင်းနှင့် လူ့လောကကြီးတို့သည် အဆက်ပြတ်လျက် ရှိနေကြ၏။ လူ့အချင်းချင်း ဖြစ်ပါလျက်နှင့် ဟက်စတာပရင်းနှင့် အခြားသော လူတို့သည် ဘဝခြား၍ နေဘိသကဲ့သို့ ရှိနေလေသည်။ သို့သော် ဒင်းမစ်ဒေးနှင့် ဟက်စတာပရင်းတို့ နှစ်ယောက် အဖွဲ့မှာမူကား နှစ်ဦးသဘောတူ ကျူးလွန်ခဲ့သော ပြစ်မှုကြီးဟူသော သံကွင်းဆက်ကြီးဖြင့် ဆက်စပ်လျက် ရှိနေကြ၏။ ထိုသံကွင်းဆက်ကြီးကို သူတို့နှစ်ဦး ချိုးဖဲ့ဖျက်ဆီးခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ကြပေ။ ဤကဲ့သို့ သံကွင်းဆက်ကြီးဖြင့် ဆက်စပ်၍ နေသောအခါ တွင် အခြား အခြားသော အနှောင့်အဖွဲ့တို့၏ နည်းတူ တာဝန်ဝတ္တရားများ သည်လည်း အရိပ်မမာ လိုက်လံလျက် ရှိ၍ နေပေသည်။

လက်ရှိ ဟက်စတာပရင်း၏ အခြေအနေမှာ ဟိုယခင် လူလယ်ကောင်၌ အရှက်ကွဲ ခံရစဉ်အခါက အခြေအနေနှင့် လုံးဝ မတူတော့ပေ။ နှစ်ပေါင်းများစွာတို့သည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကုန်လွန်၍ သွားကြ၏။ ယခု အချိန်တွင် ပုလဲသည်ပင်လျှင် ခုနစ်နှစ်သမီး အရွယ်သို့ ရောက်၍နေပေသည်။ လှပဆန်းကြယ်စွာ ရွှေချည်ငွေချည်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်လျက် ချုပ်လုပ်၍ ထားသော “အေ” အက္ခရာ စာလုံးနီကို ရင်အုံပေါ်တွင် အမြဲသဖြင့် ဆင်မြန်း၍ နေရသော ဟက်စတာပရင်း ကိုယ်တိုင်မှာလည်း ယခင်အခါက လူတကာ

တို့ နှာခေါင်းရှုံ့ကာ ရှောင်ဖယ်ခြင်း၊ အံ့ဩစွာ ငေးမောကြည့်ရှုခြင်းကို ခံရသော မိန်းမသားတစ်ယောက်၊ ထူးဆန်းသော မိန်းမယုတ်တစ်ယောက် ၏ အခြေအနေမှ နေ၍ မြို့ထဲတွင် တွေ့နေ မြင်နေကျ ဖြစ်သော သာမန် မိန်းမသားတစ်ယောက် အဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့ပေသည်။ အကယ်၍ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် အလွန်ထူးဆန်းသော သူ၏အဖြစ်သို့ ရောက်ငြားအံ့၊ ရှေးဦးပထမတွင် ထိုသူအား လောကတစ်ခုလုံးက ဝိုင်းဝန်း၍ မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်ကာ ဂရုစိုက်နေတတ်ကြပေသည်။ သို့သော် အကယ်၍ ထိုထူးဆန်းလှသော သူသည် လူအများ၏ ကောင်းကျိုးကို လည်းကောင်း၊ လူတစ်ဦးစီ တစ်ဦးစီ၏ ကောင်းကျိုးချမ်းသာကို လည်းကောင်း မည်သို့မျှ မနှောင့်ယှက်ခဲ့။ မိမိဘာသာ မိမိ ဘာသာလဝါ နေထိုင်ပါက ထိုထူးဆန်းသော သူပင်လျှင် လူအများတို့ ဂရုမပြုကြတော့ဘဲ ထူးလျက်နှင့် မဆန်းဟူသော အခြေအနေမျိုး ရရှိတတ်ကြလေသည်။ ထိုကြောင့် “အေ” အက္ခရာ စာလုံးနီကြီးကို ရင်အုံပေါ်တွင် ဆင်မြန်းကာ လမ်းပေါ်တွင် တွေ့မြင်နေရသော ဟက်စတာပရင်းအား ယခင်က လူအများ ဂရုစိုက်ကြသလောက် ယခုအချိန်တွင်မူကား ရိုး၍ သွားကြပေသည်။ ထို့အပြင် ရှိသေး၏။

ဟက်စတာပရင်းသည် လူ့အပေါင်း၏ ကြင်နာမှုကို ခံယူရသော ဘဝသို့ ရောက်လည်း ရောက်၍ နေပေသည်။

လူ၏စိတ်သည် အလွန်တရာ ဆန်းကြယ်၏။ တစ်ကိုယ်ကောင်းစိတ် ဖြစ်ပေါ်နေသော အခိုက်အတန့်မှ တစ်ပါး လူ၏စိတ်သည် မုန်းဖို့ရာထက် ချစ်ခင်ဖို့ရာက ပို၍ များပေသည်။ “ချစ်ခြင်းအစ မုန်းခြင်းက” ဟုဘိသကဲ့သို့ တစ်စုံတစ်ယောက်အား မည်မျှပင် မုန်းတီး၍ နေစေကာမူ မုန်းစရာအကွက် ထပ်၍ မပေါ်ပါက အမုန်းစိတ်သည် တဖြည်းဖြည်း ကြေပျက် ကွယ်ပျောက်လျက် အမုန်းစိတ်၏ နေရာတွင် အချစ်စိတ်သည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် သန္ဓေဝင်၍ လာတတ်ပေသည်။ လူတစ်ယောက်အား မုန်းရာ၌ ထိုသူက ရန်လိုခြင်း၊ တုံ့ပြန်မုန်းတီးခြင်း စသည်တို့ကို မပြုလုပ်ပါက

ထိုသူ့အပေါ်၌ ထားသော အမှန်းစိတ်သည် လျင်မြန်စွာ ပျောက်ကွယ်သွားစေမိ ဖြစ်တတ်ပေသည်။ ဟက်စတာပရင်း၏ အရေးတော်ပုံတွင်လည်း ဤကဲ့သို့ပင် ဖြစ်၏။

ဟက်စတာပရင်းသည် မည်သူ့ကိုမျှ မုန်းတီးခြင်းလည်း မရှိ၊ မည်သူ့ကိုမျှလည်း ကလန်ကဆန် မပြုပေ။ မြို့သူမြို့သားတို့နှင့် ဆက်ဆံရာတွင် ဟက်စတာပရင်းသည် ရင်ဆိုင်ခြင်း၊ တုံ့ပြန်ခြင်း လုံးဝ မပြုဘဲ မည်သူက မည်သို့ပင် ပြောစေကာမူ၊ မည်သူက မည်သို့ပင် နှိပ်စက် ညှဉ်းပန်းစေကာမူ မည်သူ့တို့က မည်သို့ပင် ရက်ရက်စက်စက် နှိမ်ကြစေကာမူ ဟက်စတာပရင်းသည် မည်သူ့ကိုမျှ ရန်တုံ့မပြန်ခဲ့ပေ။ ငြူစုခြင်း လုံးဝ မရှိဘဲ ခေါင်းငုံ့၍သာ ခံခဲ့၏။ မိမိ အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်း ဖြစ်ရသည့် ဘဝကို သနားကြပါ။ ကြင်နာကြပါ ဟူ၍ မည်သည့်အခါမျှ တောင်းဆိုခြင်း မပြုခဲ့ပေ။ သူတစ်ပါးတို့၏ သနားကြင်နာခြင်းကို မျှော်လည်း မမျှော်လင့်ခဲ့။ ထိုပြင် အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်း ကိစ္စကြီး ဖြစ်ပွားပြီးသည့်နောက် ယခုအချိန်သို့ ရောက်ခဲ့သည့် ခုနစ်နှစ်တာ ကာလအတွင်းတွင် ဟက်စတာပရင်းသည် ကိုယ်ရောစိတ်ပါ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်စွာ အပြစ်ဆိုစရာ မရှိအောင် သိပ်သိပ်သည်းသည်း နေထိုင်ခဲ့၏။ ဟက်စတာပရင်း၏ အဖို့တွင် အရှက်အိုးကြီး ဖြန့်ဖြန့်ကွဲပြီးသည့် နောက် လူ့လောကမှာ ဘာမှ မျှော်လင့်စရာ မရှိခဲ့။ မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့သူ ဟက်စတာပရင်း၏ အဖို့တွင် နောက်ထပ် အရှက်ကွဲစရာလည်း မရှိတော့။ ထိုကြောင့် ဟက်စတာပရင်း လူ့လောကကို လုံးလုံးကြီး စိတ်ပျက်ပြီ ဖြစ်လေရာ လောကကြီးတစ်ခုလုံး ဥပေက္ခာပြု၍ ထားပြီးလျှင် မိမိ၏ စင်ကြယ်မှုကိုသာ အလိုအလျောက် ရရှိနေပေသည်။ ကံတရားက ပေးအပ်သော အခြေအနေကို ဟက်စတာပရင်း အနူးအညွတ်ဖြင့် လက်ခံ၍ ထားပေသည်။ ထိုအခြေအနေသို့ ရောက်နေသူ ဟက်စတာပရင်းအား အခြားသော သူတို့သည် အပြစ်တင်စရာ၊ ရန်ရှာစရာ လမ်းစ လုံးဝ မရှိကြတော့ပေ။

အသက်ရှင်၍ နေရေးအတွက် ထွက်သက်ဝင်သက်ကို ရှုရွှိက်ရန်

လည်းကောင်း၊ မိမိကိုယ်တိုင် ကြီးပမ်းမှုဖြင့် ရရှိအပ်သော ငွေကလေးသည် မိမိနှင့် သမီးကလေး ပုလဲတို့ ထမင်းတစ်လှတ် ၀၀စားရန် လည်းကောင်း၊ ထိုကဲ့သို့ လူ့အလိုတို့မှ တစ်ပါး အခြား လူ့အလိုတို့နှင့် ပတ်သက်၍ လောကတွင် ဘာမှ မက်မောခံမင်မှု မရှိခဲ့။ ကိုယ့်ဝမ်းစာကို ကိုယ်ရှာ၍ ခပ်ကုပ်ကုပ်ကလေး နေရာသူ ဟက်စတာပရင်းသည် မြို့ရွာ၌ အကြောင်းအရာ တစ်စုံတစ်ခု ကြုံလာသည်ဟု ဖြစ်ငြားအံ့။ ထိုအခါမျိုးတွင် ဟက်စတာပရင်းသည် မိမိလည်း လူ့တစ်ယောက်ဖြစ်၍ လူ့အပေါင်းတို့၏ တာဝန် ဝတ္တရားများကို မလစ်ဟင်းရအောင် ထမ်းဆောင်နိုင်ပါသည် ဟူသော အရည်အချင်းမျိုး ပြနိုင်ခဲ့ပေသည်။

မြို့ထဲ၌ ဟက်စတာပရင်းထက် ဆင်းရဲသောသူ အများအပြားပင် ရှိကြပေသည်။ ထိုသူများက တောင်းခံပါလျှင် ဟက်စတာပရင်းသည် သူ့စားရတတ်သမျှကလေး အထဲမှ ပိုသမျှ လှူသမျှကို မတွန့်မတို ရက်ရောသော စိတ်ဖြင့် ပေးလှူလေ့ ရှိပေသည်။ ဖျားနာနေသော သူတောင်းစားများ ထံသို့ သွား၍ ထမင်းပိုလေ့ ရှိ၏။ လူပုံအလယ်တွင် အရှက်ခွဲ ခံခဲ့ရသော မိန်းမအဖြစ်ဖြင့် သူတောင်းစားတို့က ပင်လျှင် လေးစားခြင်း မရှိဘဲ တစ်ခါတစ်ရံတွင် နှင်ပစ်ခြင်းကို ခံရ၏။ သို့သော် ဟက်စတာပရင်းသည် လုံးဝ ဓမ္မမယူဘဲ ဖျားနာနေသော သူတောင်းစားတို့အား ထမင်းပိုမြဲ ပိုရာပေသည်။ အချို့ အချို့သော သူတောင်းစားတို့မှာကား အဝတ်အစား မလုံမလဲနှင့် ဖြစ်၍နေရာ ဟက်စတာပရင်းသည် ထိုသူတောင်းစားများအား တတ်အားသမျှ အဝတ်အစားများ ချုပ်လုပ်၍ ပေး၏။ အချို့ သူတောင်းစားများက ဟက်စတာပရင်းအား ငေါက်၍ ပစ်ကြသေးသည်။ သို့သော် ဘုရင့်ဝတ်ရုံတော်ကိုပင် ရွှေချည်ငွေချည်များ ခြယ်သန့်စွမ်းရှိသော လက်များဖြင့် အင်္ကျီအဝတ်များကို ချုပ်လုပ်ပေးရာသူ ဟက်စတာပရင်းသည် သူတောင်းစားတို့၏ အော်ငေါက်ခြင်းကိုပင် သည်းခံနိုင်ခဲ့ရာလေ၏။ ရန်တုံ့ မမူခဲ့ပေ။

တစ်ခါတစ်ရံ၌ ဘော်စတွန် မြို့ကလေးတွင် ကပ်ရောဂါများ

ကျရောက်လေ့ ရှိလေသည်။ ထိုထိုသော အခါမျိုးများ၌ ဟက်စတာပရင်းသည် ကပ်ရောဂါဒဏ်ကို ခံရသူတို့အား အခြားသူများထက် ပိုမို၍ ပြုစုကူညီခဲ့ပေသည်။ ထိုရောဂါဆိုးကြီးများ ကျရောက်နေသော အခါတွင် ဟက်စတာပရင်းသည် လူလောက အလယ်၌ သူ့နေရာကလေးကို သူ ပြန်၍ ရရှိရာပေသည်။ ရောဂါကျရောက်နေသော အိမ်သို့ ဟက်စတာပရင်းသည် ဧည့်သည်တစ်ဦး အနေဖြင့် ဝင်လာခြင်း မဟုတ်ဘဲ လူဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ လူလူအချင်းချင်း ကူညီရမည့် ဝတ္တရားအတိုင်း တာဝန်ထမ်းဆောင်ရသူ ဘဝမျိုးဖြင့် ဝင်ရောက်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုသို့သော အခါမျိုးတွင် ဟက်စတာပရင်းသည် အခြား အခြားသော သူများနှင့် အခွင့်အရေး အဆင့်အတန်း တူမျှစွာ စကားပြောဆို ဆက်ဆံခွင့်ကို ရရှိရာပါပေသည်။ အရှက်ခွဲခြင်း ခံခဲ့ရသည့် အထိမ်းအမှတ်ဖြစ်သော “အေ” အက္ခရာနိ စာလုံးကြီးသည် ထိုသို့သော အခါမျိုးတွင် ကူညီပြုစု တာဝန်ဝတ္တရား ကျေပွန်သူ တစ်ယောက်၏ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ်၊ ရောဂါကပ်ငြိနေသော အိမ်ထောင်စုအား စိတ်ချမ်းသာမှုကို ပေးနိုင်စွမ်းသည် အထိမ်းအမှတ် အက္ခရာတစ်ခု အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲရောက်ရှိ လာရပေသည်။

ယခင် ယခင်က ထိုအက္ခရာသည် ရှက်ကြောက်ပဖယ် မကောင်းမှု ပြစ်မှုကြီးတစ်ခုကို ကျူးလွန်သူတို့၏ အထိမ်းအမှတ် အက္ခရာကြီး ဖြစ်ခဲ့၏။ ယခုအခါတွင်မူကား ဟက်စတာပရင်း၏ ရင်အုံပေါ်တွင် ဆင်မြန်း၍ ထားသော ထို “အေ” အက္ခရာသည် အကူအညီ ပေးတတ်သူတို့၏ အထိမ်းအမှတ်၊ သူတစ်ပါးတို့ စိတ်ဒုက္ခ ရောက်၍နေသည်ကို တကယ့်စေတနာဖြင့် အကူအညီ ပေးပြီးလျှင် သူတစ်ပါးတို့ ရောဂါရရှိနေသည်ကို ကြင်နာစွာ စိတ်ရှိလက်ရှိ ပြုစုတတ်သော သူ၏ အထိမ်းအမှတ် လက္ခဏာကြီး ဖြစ်၍ နေပေတော့သည်။ သေအံ့ဆဲဆဲ လူနာများပင် ထိုအက္ခရာကို မြင်လိုက်ရပြီ ဆိုလျှင် မိမိအား တကယ်တမ်း ပြုစုယူယမည့်သူ ပေါ်လာပြီ ဟူသော အတွေးဖြင့် စိတ်အား အသစ်တက်ကြွ၍ လာတတ်ပေသည်။

ရပြည့်စာတိုက်

အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ကပ်ရောဂါအမျိုးမျိုး ဆိုက်ရောက်လာတိုင်း ဟက်စတာပရင်းသည် သူ၏ အရည်အချင်းကို လည်းကောင်း၊ မိမိသည် အခြား အခြားသော သာမန်လူတို့၏ နည်းတူ ချစ်ခင်စိတ်၊ ကြင်နာစိတ်၊ သနားကရုဏာစိတ် အပြည့်အဝ ရှိသော လူသားစင်စစ်တစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်းကို လည်းကောင်း မြို့သူမြို့သားများ မသိမမြင်ဘဲ မနေနိုင်အောင် ပြသလျက် ရှိပေသည်။ သူမ၏ ရင်အုံသည် အရှက်တကွ အကျိုးနည်း ဖြစ်ရသည့် “အေ” တံဆိပ်ကို ဆင်မြန်းထားရာ နေရာဖြစ်သော်လည်း လူနာပေါင်း များစွာတို့ကို ညင်သာစွာ ပွေ့ယူ၍ ဖို့စေခဲ့သော ရင်အုံလည်း ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။

သာမန် ခရစ်ယာန်သာသနာပြု အမျိုးသမီးတို့သည် လူသတ္တဝါတို့၏ ကောင်းရာကောင်းကျိုးကို ဆောင်ရွက်ပါမည် ဟူ၍ အကျအန ကျမ်းသစ္စာကို ကျိန်ဆိုကာ ခရစ်ယာန်သာသနာပြု အမျိုးသမီး ဘဝကို ရောက်ကြရသည်။ ဟက်စတာပရင်း၏ အဖို့တွင်မူကား လူသတ္တဝါများ၏ ကောင်းကျိုးကို ဆောင်ရွက်ပါမည်ဟူ၍ သစ္စာမထားဘဲနှင့်ပင် မြို့သူမြို့သားတို့၏ ကောင်းရာကောင်းကျိုးကို ဆောင်ရွက်ပေးသူ အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိနေရပေသည်။ သို့ ရောက်ရှိနေခြင်းမှာ အခြားကြောင့် မဟုတ်၊ ကံတရားသည် ဟက်စတာပရင်းအား အပြင်းအထန် နှိပ်စက်ခဲ့သည် ဖြစ်ရာ နှိပ်စက်သည့်ဒဏ်မှာ ပြင်းထန်လွန်းလှသဖြင့် ဟက်စတာပရင်းသည် သစ္စာမဆိုရဘဲနှင့် အလိုအလျောက် စိန်သူတော်စင်တစ်ယောက် အဖြစ်သို့ ရောက်၍ လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။ “အေ” အက္ခရာ စာလုံးကို ယခင်က လူအများ ရွတ်ချခဲ့သလောက် ယခုမူကား ထိုစာလုံးကို ဆင်မြန်းသူ ဟက်စတာပရင်းအား မေတ္တာသက်ဝင်ကာ ခင်မင်ကြင်နာစ ပြုလာလေသည်။ ဟက်စတာပရင်းသည် မည်မျှပင် သူတစ်ပါးအတွက် ပင်ပန်းရစေကာမူ ညည်းညူခြင်း မရှိ။ အလုပ်ကိုလည်း မနားတမ်း ဖွဲ့နွဲ့ကြီးစွာဖြင့် လုပ်ကိုင်ခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် ယခင်က ထို “အေ” စာလုံးကို “လင်ငယ်နေသူ” ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ် ပေါ်ခဲ့

ရပြည့်စာတိုက်

ကြသော်လည်း ယခုအခါတွင်မူကား “အေ” စာလုံးကို “ကျွမ်းကျင်သော သူ” ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် သရုပ်ဖော်ကြလေသည်။

ဟက်စတာပရင်းသည် သောကတစ်ခုခု မိုးကြီးအုံ့ဘိသကဲ့သို့ မိုးအုံ့၍နေသော အိမ်များ အတွင်းသို့သာလျှင် အခွင့်အရေး တန်းတူစွာ ဝင်ရောက်ရှာ၏။ ထိုအိမ်တို့ သောကကင်းစင်၍ အားလုံး ကြည့်ကြည့်ရှင်ရှင် ဖြစ်လာသော အခါတွင် ဟက်စတာပရင်းသည် ထိုအိမ်၌ မရှိတော့ပေ။ ထိုအိမ်သို့လည်း နောက်ထပ်၍ မသွားတော့ပေ။ ထိုအိမ်သူအိမ်သားတို့က မည်မျှ ကျေးဇူးတင်၍ နေကြစေကာမူ ကျေးဇူးတင်ခံလိုစိတ်ဖြင့် ထိုအိမ်ကို ပြန်စောင်းမျှ မကြည့်တော့ပေ။ ထိုအိမ်သူ အိမ်သားများကို လမ်းတွင် တွေ့လျှင်ပင် ဟက်စတာပရင်းသည် ထိုသူများက နှုတ်ဆက်သည်ကို မခံယူရလေအောင် ခေါင်းငုံ့၍သာ လျှောက်သွားတတ်ပေသည်။ အကယ်၍ ထိုအိမ်သူ အိမ်သားတို့က ကျေးဇူးတင်လှသဖြင့် သူ့အား အတင်းလိုက်၍ နှုတ်ဆက်ကြပါလျှင် ဟက်စတာပရင်းသည် သူ၏ ရင်အုံ့တွင် ဆင်မြန်း၍ ထားသော “အေ” အက္ခရာ စာလုံးကို လက်ညှိုးထိုး၍ ပြကာ လျင်မြန်စွာ လျှောက်၍ သွားတတ်လေသည်။ ဟက်စတာပရင်းက ဤကဲ့သို့ သူ့ကျေးဇူးရှိသော သူများနှင့် ရင်းနှီးစွာ မဆက်ဆံဘဲ နေခြင်းမှာ မာနကြောင့်လည်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သို့သော် ဤမာနမှာ မာနနှင့် မတူ၊ နှိမ့်ချမှု သက်သက်သာလျှင် ဖြစ်၍နေသောကြောင့် မြို့သူမြို့သားတို့၏ စိတ်တွင် ဟက်စတာပရင်းအား မသနားဘဲ၊ မကြင်နာဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်၍ လာကြရလေသည်။

လူထု၏စိတ်သည် အလွန်တရာ ဆန်းကြယ်၏။ ဘာမဟုတ်သည့် အကြောင်းကလေးဖြင့် လူထုသည် လူတစ်ယောက်ကို သက်ဦးဆံပိုင်သဖွယ် သတ်ဖြတ်နိုင်စွမ်း ရှိ၏။ သို့သော် လူထုသည် အသနားခံလျှင် သနားကြင်နာ ရန် တာဝန်မလေးတတ်ပေ။ သက်ဦးဆံပိုင် ဘုရင်တစ်ပါး၏ ထံ၌ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် သူ ရရှိအပ်သော အခွင့်အရေးကို တင်းတင်းမာမာ

တောင်းဆိုအံ့။ ထိုအခါတွင် သက်ဦးဆံပိုင် ဘုရင်သည် ထိုအခွင့်အရေးကို ပေးဖို့ ဝေးစွာ တောင်းဆိုသူအား ကွက်မျက်၍ ပစ်ရန်ပင် အမိန့်ပေးတတ်လေသည်။ သို့သော် အကြင်သူတစ်ယောက်သည် ရထိုက်သော အခွင့်အရေးတို့ကို သက်ဦးဆံပိုင် ဘုရင်မင်းမြတ်ထံ၌ အရှင်ဘုရား ပေးသနားမှ ရပါလိမ့်မည် ဟူ၍ အသနားခံငြားအံ့။ ထိုအခါမျိုး၌ အသနားခံသည်ကို သနားကြင်နာတတ်သော ဘုရင်စိုးမင်းသည် တောင်းဆိုသည့် အခွင့်အရေးထက်ပင် ပိုမို၍ အခွင့်အရေး ပေးတတ်လေသေးသည်။

လူထုလည်း ဤကဲ့သို့ပင် ဖြစ်လေသည်။ အကယ်၍သာ ဟက်စတာပရင်းက “ငါကလည်း လူပင် ဖြစ်သည်။ လူ၏ အခွင့်အရေးကို ပေးပါ” ဟု တောင်းဆို ငြားအံ့။ လူထုသည် ဟက်စတာပရင်းအား ပို၍ပို၍ နှိပ်စက်ကြမည်ပင် ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် ဟက်စတာပရင်းက ယခုကဲ့သို့ မိမိ ရသင့်ရထိုက်သော အခွင့်အရေးများကို တောင်းဆိုခြင်း မပြုသည့်အပြင် သူ၏ ကျေးဇူးများကို ပြန်လည်၍ ပေးဆပ်ခြင်းကိုပင် မခံယူဘဲ ရှိနေသောကြောင့် လူထုသည် ဟက်စတာပရင်းအား အခွင့်အရေး ပို၍ ပို၍သာ ပေးချင်သော စိတ် ပေါ်ပေါက်၍ နေကြလေသည်။ ထို့ကြောင့် ယခင်က မျက်နှာကို တံတွေးနှင့် တွေးကြမလောက် စက်ဆုပ်ရွံ့ရှုခံကြသော လူထုသည် ယခုအခါတွင် ဟက်စတာပရင်းအား ကြည့်ကြသောအခါ၌ ပြုံးချိုသော မျက်နှာ၊ ကြင်နာသော မျက်နှာများဖြင့် သာလျှင် ကြည့်ကြသော အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်လာခဲ့ရလေသည်။

မြို့သူ မြို့သားတို့က ဟက်စတာပရင်းအား ခွင့်လွှတ်နိုင်ကြပြီ ဖြစ်သော်လည်း မြို့အုပ်မြို့ချုပ် အရာရှိများကမူ ဟက်စတာပရင်းအား တဖြည်းဖြည်းတွင်မှ သာလျှင် ခွင့်လွှတ်နိုင်ကြပေသည်။ ဟက်စတာပရင်း၏ အရည်အချင်းများကို မြို့သူမြို့သားတို့က ချီးမွမ်းသော်လည်း မြို့ရွာခေါင်းဆောင် လူကြီးများကမူ ဟက်စတာပရင်း၏ အကဲအလေးကို ဆက်လက်၍ပင် မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေကြလေသည်။ သို့သော် ဟက်စတာပရင်း

၏ ကောင်းသတင်းမှာ တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ မွေး၍သာ လာခဲ့လေရာ ဟက်စတာပရင်းအား မျက်မှောင်ကြီး တကြုတ်ကြုတ်နှင့် ကြည့်လေ့ရှိသော လူကြီးများ၏ မျက်နှာများသည်လည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် မျက်မှောင် မကြုတ်တော့ဘဲ ပြေပြစ်၍ လာခဲ့ပေသည်။ အချို့ အချို့သော လူကြီးများ သည် ဟက်စတာပရင်းနှင့် တွေ့ရလျှင် ဟက်စတာပရင်းအား ကျေးဇူးပြု လိုသော အသွင်ကို ဆောင်ကြလေသည်။

ဤအခြေသို့ ရောက်လာသောအခါ သာမန် မြို့သူ မြို့သားတို့၏ အဖို့တွင်ကား ဟက်စတာပရင်း၏ အရှက်ကွဲ တံဆိပ်ကြီးဖြစ်သော “အေ” အက္ခရာပင်လျှင် သူတို့၏ အဖို့၌ ဂုဏ်ယူဖွယ်ရာ အက္ခရာကြီးတစ်လုံး အဖြစ်သို့ ရောက်၍နေလေသည်။ ဟက်စတာပရင်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါ မှာမိ သည့် အမှားကို အားလုံးကပင် ခွင့်လွှတ်နိုင်ကြပြီးသည့်နောက် ဟက်စတာ ပရင်း၏ ရင်အုံတွင်ရှိသော ထို “အေ” အက္ခရာသည် ခုနစ်နှစ်တိုင်တိုင် အပြစ်ဒဏ်ကို မည်သည့် ခံနိုင်စွမ်းရှိသော သတ္တိကိုပြသည့် အက္ခရာ တစ်လုံး ဟူ၍ ယူဆလာကြသည်။ ထို့ပြင် မြို့သူမြို့သားတို့၏ ကောင်းကျိုးကို ဆောင်စေသော အက္ခရာကြီးတစ်လုံး ဟူ၍လည်း ယူဆလာကြလေသည်။ ထို့ကြောင့် အကယ်၍ အခြားတစ်ရပ်တစ်ကျေးမှ ဧည့်သည်များ ရောက်၍ လာလျှင် ဟက်စတာပရင်းကို ပြ၍-

‘ဟော... ဟော... ဟော ဟို “အေ” အက္ခရာနဲ့ မိန်းမကို မြင်လား၊ ဟိုမှာ ... ရင်ဘတ်မှာ ရွှေချည်တိုးတံဆိပ်နဲ့လေ။ အဲဒါဟာ တို့မြို့က ဟက်စတာပရင်း ဆိုတာပေါ့။ တစ်မြို့လုံးက သူ့ကို ချစ်ကြတယ်။ ဆင်းရဲတဲ့ လူတွေကိုလည်း ပေးကမ်းစွန့်ကြဲတတ်တယ်။ မကျန်းမမာဖြစ်တဲ့ လူတွေ ကိုလည်း ကူညီတတ်တယ်။ ကပ်ရောဂါ ကျရောက်နေတဲ့ လူတွေကိုများ ဆိုရင် သိပ်ပြီး ပြုစုတာပေါ့’

စသည်ဖြင့် ဂုဏ်တယူယူ ပြောတတ်ကြပေသည်။
ဟက်စတာပရင်း အရှက်ကွဲ အကျိုးနည်း ဖြစ်ရစဉ် ပူပူနွေးနွေး

တုန်းက လူအပေါင်းတို့သည် ကံ့ရဲ့ချင်တိုင်း ကံ့ရဲ့ခွဲကြ၏။ ယခုမူ အချိန် ကာလက ကုစားလိုက်ပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ကံ့ရဲ့မည့်သူ ဟူ၍ မရှိတော့ပေ။ ဟိုယခင်က ကံ့ရဲ့ဖူးသော သူတို့၏ မျက်စိ၌ပင်လျှင် ဟက်စတာပရင်း၏ အရှက်ကွဲ တံဆိပ်ကြီးမှာ ခရစ်ယာန်သာသနာပြု အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ ရင်အုံ တွင် ဆင်မြန်းသော လက်ဝါးကပ်တိုင် တံဆိပ်သဖွယ် ထင်မှတ်၍ နေကြပေ သည်။ လူဆိုးသူဆိုးတို့၏ အလယ်သို့ ရောက်သွားစေကာမူ ဟက်စတာ ပရင်းမှာ ဆားမထိ ရန်မခသော အခြေအနေမျိုးကို ရရှိ၍ လာ၏။ ထို့ကြောင့် ဟက်စတာပရင်းသည် စိတ်၏ လုံခြုံမှုကို တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ရရှိသည် ထက် ရရှိလာပေသည်။ ဟက်စတာပရင်းနှင့် ပတ်သက်၍ လူအများ ပြောဆို ကြသော ဒဏ္ဍာရီသဖွယ် အဖြစ်အပျက် တစ်ခုလည်း ရှိပေသေးသည်။ ယင်းသည်မှာကား အခြားမဟုတ်။ လူရိုင်းနီ တစ်ယောက်သည် ဟက်စတာ ပရင်း၏ ရင်အုံကို မြားဖြင့် ပစ်သည် ဆို၏။ မြားသည် ရင်အုံပေါ်ရှိ “အေ” အက္ခရာ အနီကို ထိမှန်ကာ အတွင်းသို့ ဖောက်ထွင်း၍ မသွားဘဲ မြေပေါ်သို့ ကျ၍ သွားသည်ဟု ဆိုလေသည်။ ယင်းသည် စကားကို ယုံကြည်သူ အများ အပြားပင် ရှိကြပေသည်။

ထို “အေ” အက္ခရာ၏ အစွမ်းသည် အချို့သူတို့ကို စိတ်ထား ပြောင်းလဲစေခဲ့သလောက် ဟက်စတာပရင်း ကိုယ်တိုင်ကိုလည်း များစွာပင် ပြောင်းလဲစေခဲ့ပေသည်။ ဤ“အေ” အက္ခရာ၏ အစွမ်းကြောင့် ဟက်စတာ ပရင်းသည် လူ့လောက အလယ်တွင် အဆင့်အတန်း တစ်မျိုးမှ တစ်မျိုးသို့ ပြောင်းလဲ လာခဲ့ရ၏။ ထို “အေ” အက္ခရာ၏ အစွမ်းကြောင့်ပင်လျှင် ဟက်စတာပရင်း၏ စိတ်ကလည်း များစွာ ပြောင်းလဲသွားပေသည်။ ဟက်စတာပရင်းသည် ထို “အေ” အက္ခရာကို ဆင်မြန်းရသည့် အချိန်မှစ၍ သာမန် မိန်းမသားတစ်ယောက်နှင့် လုံးဝ မတူတော့ဘဲ ဖိုကျင်ထိုးအပ်သော ရွှေကဲ့သို့ အညစ်အကြေး လုံးဝ ကင်းစင်၍ လာခဲ့လေသည်။ ဆောင်းတွင်း အခါတွင် နှင်းရိုက်သည်၌ အဖူးအရွက်များ ကြွေကျကာ ရိုးတံချည်းသာ

ကျန်ရစ်သော သစ်ပင်ကဲ့သို့ ထိုအကွရာကို ဆင်မြန်းရသည့် နေ့မှစ၍ ဟက်စတာပရင်းတွင် ဗာဟီရကိစ္စ ဟူ၍ မရှိတော့ပေ။ တစ်နေ့ တစ်နေ့တွင် အလုပ်လုပ်ရန်၊ စားသောက်ရန်နှင့် ပုလဲကလေးအား ထိန်းကျောင်းရန် တာဝန်၊ ဤသုံးခုတည်းသော ကိစ္စများသာ ဟက်စတာပရင်းတွင် ကျန်ရှိ လေတော့သည်။ အရှက်ခွဲ မခံရဘဲ သာမန် မိန်းမသားတစ်ဦး အနေဖြင့်သာ ဆက်လက်နေထိုင်ရမည် ဆိုပါက ဟက်စတာပရင်းတွင် မိတ်ဆွေများနှင့် တွေ့ဆုံရခြင်း၊ နေထိုင်ခြင်း၊ သွားလာ လည်ပတ်ခြင်း စသော ဗာဟီရ ကိစ္စတွေ များဦးမည် ဖြစ်၏။ ယခုမူကား ဟက်စတာပရင်းသည် တာဝန် များစွာ ငြိမ်း၍ စိတ်မှာလည်း ဂုဏ်တုဂုဏ်ပြိုင်စိတ်၊ ထင်ပေါ်လိုစိတ်၊ မနာလို ဝန်တိုစိတ် စသည်တို့ လုံးဝ ကင်းလျက် ရှိနေပေသည်။

စိတ်ကို မဆိုထားဘိဦး၊ ဟက်စတာပရင်း၏ ရုပ်ရည်သဏ္ဍာန်ပင် လျှင် များစွာ ပြောင်းလဲ၍ နေရပေတော့သည်။ ယခင်က လှလှပပ ဝတ်စားခဲ့ သလောက် ယခုအခါတွင်မူ အလွန်တရာ ရိုးသားလှသော အဝတ်အစား ကိုသာလျှင် ဝတ်စား၏။ ယခင်က လက်ဟန်ခြေဟန် လှပသိမ်မွေ့စွာ ထားခဲ့သော်လည်း ယခုမူကား မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်လွန်းမက ငြိမ်သက် လွန်း၍ နေပေသည်။ ပိတုန်းရောင်ကဲ့သို့ နက်မှောင်ပြီး ဆံလုံးထွားလှသော ဆံပင်များကို ဖြတ်၍များပင် ပစ်လေသလား မသိရ။ ယခုအခါတွင် ဦးထုပ် အောက်သို့ အားလုံး သွင်း၍ ထားကာ လှပသော ဆံနွယ် ဆံခွေကလေးများ ကို ယခင်ကကဲ့သို့ မမြင်ရတော့ချေ။ သူ၏ မျက်နှာတွင် ဆေးမင် မမြယ် မသဘဲ နေတော့သဖြင့် သူ၏ မျက်နှာသည် အချစ်ကို စောင့်မျှော်သော မျက်နှာမျိုး မဟုတ်တော့။ သူ၏ ကိုယ်ကာယမှာလည်း ထောင်ထောင် မောင်းမောင်းနှင့် ခုံခုံထည်ထည်ပင် ဖြစ်သော်လည်း မလှုပ်မချောက် နိုင်လှ သဖြင့် သွေးသား၏ ဆန္ဒကို လှုံ့ဆော်ပေးနိုင်သော အရိပ်အယောင်မျိုးတို့ ကင်းမဲ့၍ နေပေသည်။ ဤနည်းဖြင့် ဟက်စတာပရင်း၏ မိန်းမသားတို့တွင် ရှိသင့် ရှိအပ်သော အရည်အချင်းများကို ဖျောက်ဖျက်၍ ပစ်လိုက်လေရာ

ဣတ္ထိယ သဘာဝပင် ပျောက်လျက် ရှိနေ၏။ ဆင်းရဲဒုက္ခကို မလှတမ အကြီးအကျယ် တွေ့ကြုံရသော မိန်းမသားတိုင်းပင် မိန်းမတို့၏ ပင်ကို သဘာဝသည် ပျောက်ကွယ်ရစမြဲ ဖြစ်ရလေတော့သည်။

အကယ်၍သာ ဟက်စတာပရင်းသည် မိန်းမသားတို့၏ စိတ်ဓာတ် မျိုးကိုသာ မွေး၍ သိမ်မွေ့နုနယ်သော စိတ်မျိုးကို ထားရှိပြီ ထားရှိနေပါက သူ တွေ့ကြုံခံစားရသော လောကဝံတရား၏ ဒဏ်ချက်အောက်တွင် သိသိ ညက်ညက် ကြေကာ သေပွဲဝင်ဖွယ်ရာသာလျှင် ရှိတော့သည်။ အသက်နှင့် ကိုယ် ဖြို၍ ယဉ်နေနိုင်ရန် မိန်းမတို့၏ နုနယ်သိမ်မွေ့သော သဘာဝကို ဖျောက်ဖျက်ချေမှုန်းပစ်မှသာ အသက်နှင့် ခန္ဓာကိုယ် အိုးစားမကွဲဘဲ နေနိုင် မည် ဖြစ်ပေသည်။ ဟက်စတာပရင်းသည် ယခုအခါ၌ဆိုလျှင် မိန်းမသဘာဝ ကင်းမဲ့သော မိန်းမတစ်ယောက် အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိ၍ နေပေသည်။ သူသည် မည်သည့်အခါမျိုးတွင် မိန်းမပီသသော မိန်းမသားတစ်ယောက်၏ ဘဝသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိ လာမည်ကိုကား ကံတရားက စိမ့်ပေးမှသာ ရောက်ရှိနိုင် လိမ့်မည်ဖြစ်ရာ ကံတရားသည် ဟက်စတာပရင်းအား မည်ကဲ့သို့ စိမ့်ဖန်တီး လိမ့်မည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ စောင့်စား၍ ကြည့်ရှုရန်သာ ရှိလေတော့သည်။

ကျောက်သားပကတိကို ထုလုပ်၍ ထားအပ်သော အရုပ်ကဲ့သို့ ဟက်စတာပရင်း ဣန္ဒြေမြဲမြဲ တည်တံ့လှခြင်းမှာ အခြားကြောင့် မဟုတ်ပေ။ ဟက်စတာပရင်းသည် ယခင်အခါက ခံစားမှုကိုသာ နားလည်သူ ဖြစ်ခဲ့၏။ ယခုကဲ့သို့ ဒုက္ခကြီး တွေ့ရသော အခါတွင်မူ ဟက်စတာပရင်းသည် စိတ်၏ ခံစားမှုထက် တွေးတောမှုဘက်တွင် ပိုမို၍ သန်စွမ်းလာရသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ လောကအလယ်တွင် တစ်ယောက်တည်း ရပ်တည်ရသော အခါ၌ လူ့အသိုက်အဝန်းကြီးကို အားကိုးရာ မမြင်။ သမီးကလေး ပုလဲ ကိုလည်း ဆုံးမပဲ့ပြင်၍ ဘေးအန္တရာယ် အမျိုးမျိုးတို့မှ ကာကွယ်ရသေး လေသည်။ လောကအလယ်၌ ယောက်ျားကြီး မားမား လင်သားဟူ၍လည်း မရှိ။ မိမိ တစ်ဦးတည်းသာလျှင် ဖြစ်ခဲ့သည်။ တစ်ဖန် မိမိ ယခင်က နေထိုင်

ခဲ့သော အခြေအနေမျိုးကို ပြန်လည်ရရှိရပါလျှင် ဝမ်းသာရမည် ဖြစ်သည် တိုင်အောင် ထိုအခြေအနေမျိုးကို ပြန်လည်ရရှိရန် မျှော်လင့်ချက်လည်း မထားတော့။ လူ့လောကနှင့် မိမိသည် အဆက်အပြတ်ကြီး ပြတ်ခဲ့ချေပြီ။ သို့ ပြတ်ခဲ့သော ကွင်းဆက်ကလေးများကို နှမြောတောင့်တ၍ မနေဘဲ ယတိပြတ်ပင် သံယောဇဉ် နောင်ကြီးများကို ဖြတ်နိုင်သမျှ ပြတ်ပြတ် တောင်းတောင်း ဖြတ်တောက်ပစ်ခဲ့ပေသည်။

ဤခေတ်မှာ လူတို့၏အသိဉာဏ် တိုးတက်၍နေသောခေတ် ဖြစ်၏။ လူတို့သည် ယခင် ရှေးအခါများကထက် ပိုမို၍ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ရှိကာ ယခင်ကထက် လွတ်လပ်စွာ တွေးခဲ ခေါ်ဝဲသော သတ္တိ လူတိုင်းတွင် ရှိစေ ပြုကြသောခေတ် ဖြစ်လေသည်။ ရှေးဟောင်း အယူဝါဒတို့ဖြင့် တုပ်နှောင်း ထားခြင်းကို ခံရသော စိတ်ဓာတ်များသည်လည်း ရုန်းကန်လှုပ်ရှား၍ လွတ် မြောက်ခါစ ကာလလည်း ဖြစ်ပေသည်။ ဓားကို ကိုင်ဝဲသော သူတို့သည် ယခင်က မိမိတို့အပေါ်တွင် အမြဲတစေ ဖိစီးနှိပ်စက်၍ နေကြသော ဖွားမျိုး မတ်မျိုး မင်းမျိုး စိုးမျိုးတို့ကို တော်လှန်ပုန်ကန်ခဲ့ကြသော ခေတ်ဖြစ်၏။ ဓားလွတ်ကိုင်သူတို့ထက် ပိုမို၍ ရဲဝံ့သော သူတို့သည်လည်း ရှေးဟောင်း အယူအဆ အဆောက်အအုံကြီး တစ်ခုလုံးကို အပြီးပိုင် ဖြို၍ချကာ အယူအဆ အသစ်၊ အတွေးအခေါ်သစ်တို့ကို လွတ်လပ်စွာ တွေးခေါ်ဝဲသူများ ဖြစ်၏။ ရှေးဟောင်း ကျင့်ထုံးများက ချမှတ်ထားသည့် လမ်းစဉ်များအတိုင်း မတွေး တောဘဲ လွတ်လပ်စွာ တွေးတောနိုင်သောခေတ် ဖြစ်လေသည်။

ယင်းကဲ့သို့ အတွေးအခေါ်၏ လွတ်လပ်မှုကို မြတ်နိုးသောကြောင့် ပင်လည်း ဥရောပတိုက်ရှိ လူတို့သည် ဤတောကြီး မျက်မည်းမျှသာ ရှိသေး သော အမေရိကတိုက်သို့ လာရောက်၍ နယ်သစ်ပယ်သစ် ထူထောင်ကြပြီး လျှင် နယ်သစ်ပယ်သစ် ဖွင့်သူတို့၏ အတွေးအခေါ်များသည် ဥရောပတိုက် မှာ ဆိုလျှင် သေဒဏ် အပြစ်ပေးရလောက်အောင် ကြီးကျယ်သော အတွေး အခေါ်မျိုးတို့ ဖြစ်၍ နေပေသည်။

ပင်လယ်ကမ်းခြေတွင် တစ်အိမ်ထီးတည်း အားငယ်ဖွယ်ရာ သား အမိ နှစ်ယောက် နေရရာသော ဟက်စတာပရင်းသည် မြို့နှင့် အဆက် ပြတ်၍ နေသောကြောင့် လွတ်လပ်စွာ တွေးတော၍ နေနိုင်ပေသည်။ အတွေး အခေါ် အမျိုးမျိုးတို့သည် ဟက်စတာပရင်း၏ ဦးနှောက်ထဲတွင် ပင်ရောက်၍ လာကြ၏။ ထိုအတွေးအခေါ် အသစ်တို့မှာ အခြားအခြားသော သူများသည် မတွေး မခေါ်ဝဲသော အယူအဆမျိုးများ ဖြစ်လေသည်။

အတွေးအခေါ် ဆန်းသစ်သော သူများသည် ရှေးဟောင်းထုံးစံများကို အနာခံဆုံးသော သူများ ဖြစ်လေ့ရှိကြပေသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုသူမျိုးတို့သည် တွေးချင်တိုင်း လွတ်လပ်စွာ တွေး၍ နေရခြင်းနှင့်ပင် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်၍ နေကြ၏။ မိမိတို့၏ ဆန်းသစ်သော၊ တော်လှန်သော အတွေးအခေါ် အယူအဆများကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် ကျင့်ကြံရန် အားထုတ်လိုသော သူများ မဟုတ်ကြပေ။ ဟက်စတာပရင်းသည်လည်း ထိုကဲ့သို့သော သူတစ်ဦးပင် ဖြစ်ဟန် တူလေသည်။

သို့ရာတွင် အကယ်၍သာ ပုလဲကလေး ပေါ်ပေါက်မလာပါက ဟက်စတာပရင်းသည် ယခုကဲ့သို့ တွေးချင်ရာကို တွေးရသောအခါ၌ ရှေးဟောင်းထုံးစံများ၏ အကွပ်အညှပ်မျိုးကိုလည်း သည်းခံလိုက်နာ၍ နေသူ ဖြစ်ကောင်းမှ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ပုလဲကလေးသာ ပေါ်ပေါက်မလာပါက ဟက်စတာပရင်းသည် ခေတ်ပြင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် အဖြစ်ဖြင့် သမိုင်း တွင် ထင်ရှားကောင်း ထင်ရှားနိုင်စရာလမ်း ရှိသည်ဟု ထင်မှတ်ရပေသည်။ ဘာသာဂိုဏ်းကွဲ တစ်ခုကို တီထွင်သူတစ်ဦး ဖြစ်လျှင်လည်း ဖြစ်၍ လာပေ လိမ့်မည်။ နောင် တစ်ခေတ်တွင် ဖြစ်ပေါ်လာမည့် အတွေးအခေါ်တို့ကို ရှေးဦးပထမ တင်ပြသူ ဖြစ်၍လာကောင်းလည်း လာပေလိမ့်မည်။ ခေတ်၏ ရှေ့သို့ ပြေး၍ အတွေးအခေါ် အသစ်အဆန်းများကို တီထွင်သူ ဖြစ်သော ကြောင့် ထိုခေတ်က အနီးရတို့သည် ဟက်စတာပရင်းအား သေဒဏ်ပင်လျှင် ပေးကောင်း ပေးပေလိမ့်မည်။ ဤမျှပင် အတွေးအခေါ် လွတ်လပ်သော

ဟက်စတာပရင်းသည် သူ၏ အတွေးအခေါ် အယူအဆများ အတိုင်း လိုက်နာ၍ မကျင့်ကြံနိုင်သည်မှာ အခြားကြောင့် မဟုတ်။ ပုလဲအတွက် သာလျှင် ဖြစ်လေသည်။ ရင်ဆွေးကလေး ရှိနေသည့် အတွက်ပင် ဟက်စတာ ပရင်းသည် မိမိ အတွေးအခေါ်များ အတိုင်း နေထိုင်ကျင့်ကြံ လုပ်ကိုင်ရန် မတတ်သာဘဲ အများ လက်ခံ၍ထားသော ဓလေ့ထုံးစံများကို လက်ခံနေရ ပေသည်။

သို့တိုင်အောင် ဟက်စတာပရင်းသည် ကလေးငယ်အား ဆုံးမ သွန်သင်ရာ၌ မိမိ၏ အတွေးအခေါ် အယူအဆများက ဝင်ရောက်လွှမ်းမိုး ခြင်းကို ခံရလေသည်။ မိမိကိုယ်တိုင်က မိန်းမတို့၏ သဘာဝတရားကို ဖျက်ခြေ၍ ထားသော်လည်း သမီးကလေးကိုမူ မိန်းမသဘာဝနှင့် ကိုက်ညီ အောင် ဆုံးမပဲ့ပြင်၍ နေမိပေသည်။ သမီးကလေးကို ကြီးပြင်းလာအောင် မွေးမြူရာ၌ ဟက်စတာပရင်းမှာ များစွာပင် ကြီးမားသော အခက်အခဲ တစ်မျိုးမှာကား ပုလဲကလေးက မိမိအား ချစ်ခင်ပုံ မပြခြင်းပင် ဖြစ်၏။ တစ်ဖို့လုံးကလည်း မိမိအား ဂရုမစိုက်။ ရင်ဆွေးကလေး ကိုယ်ကပင်လျှင် ဖိခင်ဖြစ်သူအား များစွာ မခင်တွယ်။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဟက်စတာပရင်းသည် အသည်း အနာကြီး နာ၍ ပုလဲကလေးသည် ကံကောင်းသဖြင့် လူ့ပြည်သို့ ရောက်လာရလေသလော၊ သို့တည်းမဟုတ် ကံဆိုးသဖြင့် လူ့ပြည်သို့ ရောက်လာရာလေသလောဟု တွေးမိမှားရာ လေသည်။

ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်ပြန်လည်၍ သုံးသပ်ကြည့်လိုက်သော အခါတွင် ဟက်စတာပရင်းသည် မိန်းမသားတို့၏ ဘဝကို တွေး၍ နေမိလေသည်။ မိန်းမသားတို့၏ ဘဝသည် အဘယ်မျှပင် ကဲ့လုံပြည့်စုံစေကာမူ ဤလောက မြေပြင်၌ စိတ်ချမ်းသာဖွယ်ရာ ကောင်းပါ၏လော ဟု တွေးတောမိ၏။ မိမိကိုယ်တိုင်၏ အဖို့တွင် မိန်းမဘဝသည် စိတ်ချမ်းသာစရာ တစ်ကွက်မှ မရှိသောဘဝ ဖြစ်သည်ဟု အပြီးအပိုင် ဆုံးဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်၏။ မိန်းမသား

များသည် ယောက်ျားသားများ၏ လက်တွင်းဝယ် အလွန်တရာ ချုပ်ချယ် ဖိနှိပ်ခြင်းကို ခံရ၍ လူမှုအဆောက်အအုံကြီး တစ်ခုလုံးကို ပြို၍ကျပြီးကာ အသစ်ပြန်လည် တည်ဆောက်လျက် မိန်းမသားတို့အား သူတို့နှင့် သင့်တင့် သော နေရာကောင်းတွင် ထား၍ အခွင့်အရေး ပေးအပ်သင့်သည်ဟု ဟက်စတာပရင်း ယူဆလေသည်။ မိန်းမသားတို့၏ အဆင်အတန်းကို မည်မျှပင် မြှင့်တင်လိုစေကာမူ မိန်းမသားတို့ ကိုယ်တိုင်က မိမိတို့၏ အရည် အချင်း တိုးတက်လာမှ သာလျှင် ပို၍မြင့်သော အခြေအနေသို့ တက်နိုင်မည် ဟုလည်း ဟက်စတာပရင်း တွေး၏။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် ဟက်စတာပရင်း သည် အောက်တန်းကျလှသော မိန်းမသားတို့၏ အခြေအနေကို မြှင့်တင်ရန် စဉ်းစားလိုက်မိတိုင်း ဖြေရှင်း၍ မရနိုင်သော ပြဿနာ အမျိုးမျိုးတို့နှင့် ချည်းသာလျှင် တွေ့ကြုံနေရပေတော့သည်။

အက္ခရာအနိသည် ဟက်စတာပရင်း၏ စိတ်ကို ကျိုးနွံသွားအောင် အပြစ်ဒဏ်ခတ်သည့် အထိမ်းအမှတ် အက္ခရာပင် ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ဟက်စတာပရင်း၏ စိတ်ဓာတ်ကို ပိုမို၍ ခိုင်မာအောင် ဖန်တီးနေဘိသကဲ့ သို့လည်း ဖြစ်၍ နေပေသည်။

သင်းအုပ်ဆရာကလေး ဒင်းမစ်ဒေးနှင့် တွေ့ရသည့် အချိန်မှစ၍ ဟက်စတာပရင်းသည် တာဝန်ကြီးတစ်ခု ပို၍ လာပြန်လေသည်။ သင်းအုပ် ဆရာကလေး ဒင်းမစ်ဒေးသည် ကြီးမားလှသော စိတ်ဝေဒနာ ဖိစီးခြင်းကို ခံစား၍ နေလေရာ ထိုဝေဒနာမှ လွတ်မြောက်ရန် မချိမဆုံ ရန်ကန်၍ နေရသည်ကို ဟက်စတာပရင်း မြင်မိ၏။ စင်စစ်တွင်မူ ဒင်းမစ်ဒေးသည် ထိုစိတ်ဝေဒနာ၏ ဒဏ်ချက်ကို မလှူသာ မလွန်သာဘဲ ခါးစီး၍ ခံနေရသည် ဟုလည်း ဟက်စတာပရင်း တွေးတောမိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ရူး၍ နေပြီ လားဟုပင် ဟက်စတာပရင်း တွေးတောမိလေသေးသည်။ အတွင်းကျိတ် အရှက်ကြီး ရှက်ကာ နောင်တ အရကြီး ရ၍ နေသောကြောင့် စိတ်ပင်ပန်း ရသည်သာ မကသေး။ ရန်သူက ဝေဒနာကို ကုစားပေးပါမည် ဟုသော

ကောင်းလှသော စကားကို ဆိုကာ စိတ်ဝေဒနာကို ပိုမို၍ ဆိုးဝါးအောင် ဖန်တီး၍ နေခြင်း မဲရသည်မှာလည်း အထင်အရှားပင် ဖြစ်လေသည်။ လျှို့ဝှက်သော ရန်သူက မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်၊ ကူညီသူတစ်ယောက် ၏ အဟန်ကို ဆောင်၍ ဒင်းမစ်ဒေး၏ အတွင်းရေးများကို သိကာ ဖမ်းစား ချင်တိုင်း ဖမ်းစား၍ နေသည်မှာကား ဟက်စတာပရင်း အဖို့တွင် ယူကျုံးမရ အောင် ဖြစ်တော့သည်။

ဒင်းမစ်ဒေးနှင့် မမှားမိကြမိက ဒင်းမစ်ဒေးသည် အလွန်တရာ စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာခဲ့၏။ ဒင်းမစ်ဒေးက မှားချင်စေကာမူ အကယ်၍ မိမိ ခွင့်မပြုခဲ့ပါက ဤမှားယွင်းသော ကိစ္စကြီး ပေါ်ပေါက်လာမည် မဟုတ်ပေ။ မိမိသည် ဒင်းမစ်ဒေးနှင့် အလိုတူ၊ စိတ်တူ၊ သဘောတူ မှားခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ဒင်းမစ်ဒေးအား မှားခွင့်ပေးခဲ့ခြင်းသည် ဒင်းမစ်ဒေး နောင်အခါ၌ စိတ်ဒုက္ခ ရောက်ရမည့် အရေးကို မမျှော်တွေးဘဲ မိုက်မှားမိခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဟက် စတာပရင်း ယူဆနေမိလေသည်။ ထို့ကြောင့် မိမိသည် ဒင်းမစ်ဒေးအား တတ်နိုင်သမျှဆုံးသော နည်းဖြင့် စိတ်သက်သာရာ ရအောင် ကြံဆောင် ရတော့မည်ဟု နားလည်၍ ထားပြီးလျှင် ထိုကဲ့သို့ ကြံဆောင်ရန် နည်းလမ်း ကို ရှာဖွေ၍ နေမိလေတော့သည်။ ရရှိသော နည်းလမ်းမှာကား အခြား မဟုတ်။ မိမိ၏ခင်ပွန်းဟောင်း ဖြစ်ခဲ့သူ ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်နှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်ကာ ထိုပြဿနာကို ဖြေရှင်းပြီး ဒင်းမစ်ဒေးအား နောက်ထပ် မနှိပ်စက် ရန် တောင်းပန်ဖို့ နည်းလမ်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ယခင်က ဟက်စတာပရင်းသည် လင်ငယ်နေမိသော မိန်းမသား တစ်ယောက် အနေဖြင့် လင်ကြီးဖြစ်သူ ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်အား အကြောက် ကြီး ကြောက်ခဲ့ရ၏။ မိမိ သစ္စာဖောက်ဖျက်မိသော ပြစ်မှုအတွက် ခုနစ်နှစ် တိုင်တိုင် အပြစ်ဒဏ်ကို ခံပြီးပြီဖြစ်ရာ ဟက်စတာပရင်း သတ္တိသည် ထိုခုနစ် နှစ်တာ အတွင်းဝယ် ကြီးထွား၍ လာခဲ့၏။ သန့်ရှင်းသည်ထက် သန့်ရှင်း လာခဲ့၏။ ခင်ပွန်းဟောင်း ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်မှာမူကား သူတစ်ပါးအား

အတွင်းကျိတ် နှိပ်စက်ခြင်း၊ ဟန်ဆောင်ခြင်း၊ လက်စားချေခြင်း တည်းဟူ သော မကောင်းမှုတို့ကို ပြုရခြင်းအားဖြင့် တဖြည်းဖြည်း စိတ်ဓာတ် အခြေ အနေမှာ နိမ့်ဆင်းလာရပြီ ဖြစ်ရာ ဟက်စတာပရင်းသည် ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ် နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရန် မကြောက်ရွံ့တော့ပေ။

ဟက်စတာပရင်းသည် သူ၏ ခင်ပွန်းဟောင်း ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ် ကို တွေ့ဆုံပြီးနောက် ဒင်းမစ်ဒေးအား ထပ်မံ၍ မနှိပ်စက်ရန် တောင်းဆို မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်နှင့် တွေ့ဆုံရန်မှာကား များစွာပင် မခဲယဉ်းပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တစ်နေ့၌ မွန်းလွဲအချိန်တွင် ဟက်စတာပရင်းနှင့် ပုလဲကလေးတို့သည် ပင်လယ်ကမ်းခြေတွင် လမ်း လျှောက်နေကြ၏။ များမကြာမီ ခပ်ဝေးဝေး၌ ဆေးဆရာကြီး ရော်ဂျာ ချီးလင်းဝပ်ကို လှမ်း၍ မြင်ရလေသည်။ အဘိုးကြီးသည် တောင်းတစ်လုံးကို လက်ကပိုက်ရင်း ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် တောင်စောင်းတစ်ချောင်းကို ဆွဲကိုင်၍ ထားပေသည်။ တကုပ်ကုပ်နှင့် ကမ်းစပ်တွင် ပေါက်၍နေသော သစ်ပင် များမှ ဆေးဖက်ဝင်မည့် သစ်ဥသစ်ဖ၊ သစ်ရွက်များကို လိုက်လံရှာဖွေ နေသည်ကို ဟက်စတာပရင်း မြင်ရလေရာ ဤအချိန်သည်ပင် ရော်ဂျာ ချီးလင်းဝပ်နှင့် မိမိတို့ ရင်ဆိုင်တွေ့ကြရမည့် အချိန်ပင် ဖြစ်သည်ဟု နားလည် ၍ ထားလိုက်လေသည်။

၁၅။ ဟက်စတာနှင့် ဆေးဆရာကြီး

ဟက်စတာပရင်းသည် ပုလဲကလေးအား ရေစပ်သို့ ပြေးသွားပြီးလျှင် ခရုခွံ ကလေးများ၊ ပင်လယ်ရေမှော်များနှင့် ကစား၍နေရန် ပြောလိုက်သည်။ သို့မှသာလျှင် ဆေးဖက်ဝင်သော သစ်ဥ၊ သစ်မြစ်များကို ရှာဖွေနေသူ ဆေးဆရာ အဘိုးကြီး ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်နှင့် စကားပြောရန် အချိန်ရရှိ နိုင်မည် ဖြစ်၏။ သူ့မိခင်က လွတ်လပ်စွာ ကစားခွင့် ပေးလိုက်သော

အခါတွင် သမီးကလေးသည် ငှက်ကလေးတစ်ကောင် ပျံ၍ သွားဘိသကဲ့သို့ ရေစုပ်သို့ ပြေး၍ ဆင်းသွားလေသည်။ ရေစို၍ နေသော ပင်လယ်စပ် သောင်ပြင်တစ်လျှောက်တွင် ခြေဖဝါးကလေးများ ပေါ်အောင် အားရပါးရ ပုလဲကလေး ပြေးသွားပုံမှာ လျင်မြန်ဖျတ်လတ် လှပေသည်။ အချို့ အချို့ သော နေရာများတွင် ပုလဲကလေးသည် ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်ပြီးလျှင် သောင်ခုံပေါ်၌ ရှိနေသော ရေအိုင်ကလေးများကို ငဲ့၍ ကြည့်နေလေသည်။ ထိုရေအိုင်ကလေးများမှာကား ဒီရေအကျတွင် သောင်ပြင်ရှိ သဲလှိုင်းတွင် ကလေးများ၌ ဖြစ်ထွန်း၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ရေအိုင်ကလေးများ ဖြစ်ကြ လေသည်။

ရေအိုင်ကလေးများသည် မှန်ပြင်ကဲ့သို့ ကြည်လင်၍ နေကြပေသည်။ အိုင်ထဲသို့ ပုလဲ ငဲ့၍ ကြည့်လိုက်သော အခါတွင် သူ၏ အရိပ်ကလေးသည် ကြေးမုံပြင်၌ ပေါ်သကဲ့သို့ ပေါ်၍လာ၏။ သူ့အရိပ်မှာ ပြောင်လက်သော ဆံပင်ခွေကလေးများနှင့် ပြုံးစေ့စေ့ကလေး လုပ်နေသော မျက်နှာရိပ်ကလေး ဖြစ်လေသည်။ ပုလဲသည် အခြား ကလေးတစ်ယောက်နှင့်မျှ ကစားဖော် ကစားဖက် မဖြစ်ခဲ့ဖူးရှာပေ။ ထို့ကြောင့် ရေအိုင်ထဲက သူ့အရိပ်ကလေးကို မြင်သောအခါတွင် အရိပ်ကို အပြေးပြိုင်တမ်း ကစားရန် ခေါ်၍ နေရှာ လေသည်။ သို့ရာတွင် အရိပ်ကလည်း ပုလဲကလေးအား သူ့လက်ဟန် ခြေဟန်အတိုင်း ပြန်၍ ခေါ်နေသဖြင့် ပုလဲသည် အိုင်ကလေးထဲသို့ ခုန်၍ ဆင်းလိုက်လေသည်။ ခြေသလုံးတစ်ဝက်ခန့် နစ်သွားပြီးသည့်နောက် ပုလဲ သည် သူ့ခြေထောက်ကလေးများကို ရေအိုင်ထဲ၌ သူ မြင်၍နေ၏။ ရေ မျက်နှာပြင်တွင်ကား ခပ်ပြုံးပြုံး မျက်နှာရိပ်ကလေး တစ်ခုသည်လည်း ရေ လှုပ်ရှားသည်နှင့်အမျှ တလှုပ်လှုပ် တရွရွ ဖြစ်နေသည်ကိုလည်း မြင်ရ လေ၏။

ပုလဲကလေး ပျော်ရွှင်နေသည့် အခိုက်တွင် သူ၏ မိခင်သည် ဆေးဆရာကြီးနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

‘ကျွန်မ ရှင်နဲ့ စကားတစ်ခွန်း ပြောချင်တယ်။ ဒီစကားဟာ ကျွန်မတို့ အဖို့မှာ အင်မတန် အရေးကြီးတဲ့ စကားဖြစ်ပါတယ်’

ဟု ဟက်စတာပရင်းက ဆေးဆရာကြီးအား လှမ်း၍ ပြောလိုက်၏။ တကုန်းကုန်းနှင့် သစ်ဥ၊ သစ်မြစ်များကို ရှာဖွေနေရာမှ အဘိုးကြီးသည် မတ်မတ်ရပ်လိုက်ပြီးလျှင်-

‘အလို ... မ ဟက်စတာက အဘိုးကြီး ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်ကို စကားပြောချင်တယ် ဆိုကိုး။ ပြောပါခင်ဗျာ ပြောပါ။ ဘာများ ပြောချင်သလဲ၊ ပြောတာပေါ့။ အဲ... အဲ၊ မြို့ထဲမှာ ရှိရှိသမျှ လူတွေကတော့ ခင်ဗျား ကောင်း သတင်းကို ပြောကြပါဗျာ ပြောကြပါ။ ခင်ဗျား ကောင်းသတင်းကဖြင့် ဟိုးဟိုးကျော်နေတာပါပဲ။ မနေ့က ညနေပဲ ကျုပ် တရားသူကြီး တစ်ယောက် နဲ့ တွေ့သေးတယ်။ တွေ့တော့ ခင်ဗျားအကြောင်းကို ကျုပ်နဲ့ ဆွေးနွေးမိကြ သေးရဲ့။ အဲဒီ တရားသူကြီးက ပြောလိုက်သဗျ။ ခင်ဗျားကိစ္စကို အစည်းအဝေး မှာ တင်ပြီးတော့ ဆွေးနွေးမယ်တဲ့။ ဘယ်လို ဆွေးနွေးမှာလဲ ဆိုတော့ ခင်ဗျား ရင်အုံမှာ အခု ဆင်မြန်းထားရတဲ့ အကွရာနီ အမှတ်အသားကြီးကို ဖြုတ်ခွင့် ပေးသင့် မပေးသင့် ကိစ္စပဲ တဲ့။ မနေ့ကတော့ အဲဒီတရားသူကြီးကို ကျုပ် တိုက်တွန်းခဲ့ပါတယ်လေ။ ဒီနေ့က စပြီး အကွရာကြီးကို ဖြုတ်ပစ်ရအောင် ကြိုးစားစမ်းပါဗျာ... လို့’

ဟု ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်က ပြန်၍ ပြောလိုက်လေသည်။

ဤကဲ့သို့ အဘိုးကြီးက ဝမ်းသာအယ်လဲ ပြောသည့်တိုင်အောင် ဟက်စတာပရင်းသည် ဝမ်းသာဟန်ကို မပြတ် ပကတိ တည်ငြိမ်သော မျက်နှာထားဖြင့်-

‘ဒီတံဆိပ်ကြီးကို ဖြုတ်ပစ်ဖို့ တန်ခိုးအာဏာဟာ တရားသူကြီးများရဲ့ လက်ထဲမှာ မရှိပါဘူးရှင်။ ကျွန်မဟာ ဒီတံဆိပ်ကို မဆင်မြန်းဘဲ နေနိုင် လောက်အောင် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်လာတဲ့ အခါကျတော့ ဒီတံဆိပ်ဟာ သူ့

အလိုလို ပြတ်ကျသွားချင်ရင်လည်း သွားမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ဒီတံဆိပ်ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဟာလည်း တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲသွားကောင်း သွားပါလိမ့်မယ်' ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်ရာ အဘိုးကြီးက-

'ဒီလိုဖြင့် ဒီတံဆိပ်ကိုပဲ ဆက်ပြီးတော့ ဆင်မြန်းနေသေးတာပေါ့ဗျာ။ ဒီတံဆိပ်ကလည်း အခုနေတော့ဖြင့် ခင်ဗျားအဖို့မှာ ဘာယက်ခွက်ကြီးလို လှနေတာကိုး။ ရွှေချည် ငွေချည် ထိုးထားပုံကလည်း အင်မတန် လက်ရာ ကောင်းပါပေတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားနဲ့လည်း အင်မတန် ကြည့်လို့ ကောင်းပါပေ တယ်ဗျာ' ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

အဘိုးကြီးက ဤကဲ့သို့ ပြောနေစဉ် တစ်ချိန်လုံးတွင်ပင် ဟက်စတာ ပရင်းသည် ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်၏ မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြီး ကြည့်ရှု၍ နေမိလေသည်။ သို့ ကြည့်လိုက်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်း အံ့အားသင့် ခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်း စိတ်တို့သည် လွမ်းမိုး၍ သွားရလေတော့သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လွန်ခဲ့သော ခုနစ်နှစ်တာ အတွင်းတွင် ရော်ဂျာ ချီးလင်းဝပ်သည် ရုပ်ရည်သဏ္ဍာန် အသွင်အပြင် အလွန်တရာပင် ပြောင်းလဲ ၍ သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် ရော်ဂျာ၏ ရုပ်ရည်သဏ္ဍာန်သည် အလွန်အမင်း အိုစာ၍ သွားပြီဟုကား မဆိုနိုင်ပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ၏ မျက်နှာတွင် ဧရာရိပ်များ ဖုံးလွှမ်း ၍ လာပြီဟု ဆိုရမည်ပင် ဖြစ်သော်လည်း ပါးရေတွန့်ခြင်း၊ ခါးကိုင်းခြင်း၊ မျက်စိဖွန်ခြင်း လုံးဝ မရှိဘဲ အင်အားမှာလည်း ယခင်က နည်းတူ ရှိမြဲရှိလျက် သတိတရားလည်း အလွန်တရာ ဖျတ်လတ်ထက်မြက်သေးသည်ကို ဟက် စတာပရင်း အကဲခတ်မိလေသည်။

သို့သော် ယခင်အခါက ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်သည် အသိဉာဏ်ပညာ ရှိ၍ အလွန်တရာ စာပေကျမ်းစာ လိုက်စားကာ ငြိမ်သက်တည်ကြည်သော လူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။ ယခုမူကား ဤပညာရှိ အသွင်အပြင်၊ လိမ္မာရေးခြား အသိတရား များပြားသူ လူကြီးလူကောင်း တစ်ဦး၏ အသွင်

အပြင်တို့မှာ ပျောက်ကွယ်၍ နေကြချေပြီ။ သူ၏ မျက်နှာအမူအရာမှာ ငြိမ်သက်ခြင်း လုံးဝကင်းမဲ့လျက် တစ်စုံတစ်ခုကို နှိပ်စက်ရန် အပြင်းအထန် လိုက်လံရှာဖွေနေသော အမူအရာမျိုး ရှိ၍ နေပြီးလျှင် ထိုအမူအရာကို လူသူ မရိပ်မိအောင် ဟန်ဆောင် ဖုံးကွယ်သည့် လက္ခဏာများကို ထင်ရှားစွာ တွေ့ရလေသည်။ တစ်စုံတစ်ခုကို အပြင်းအထန် ရှာဖွေနေသည့် အရိပ် အယောင်များကို ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်သည် အပြုံးကလေး တစ်ခုနှင့် ဖုံးကွယ် ထားရန် ကြိုးစားနေ၏။ သို့သော်လည်း သူ၏အပြုံးသည် တကယ်ပင် ကြည့်လင်စွာ ပြုံးသည့် အပြုံးမျိုး မဟုတ်ဘဲ ဟန်ဆောင်၍ ပြုံးသော အပြုံး မျှသာပင် ဖြစ်၍နေရကား သူ၏ ဟန်ဆောင်အပြုံးသည် သူ၏ ရှာဖွေနေသော မျက်လုံးတို့ကို မဖုံး မဖိနိုင်သည့် အပြင် ပိုမို၍ ထင်ရှားစေလေတော့သည်။

မကြာခဏ ဆိုသလိုပင် သူ၏ မျက်လုံးများသည် မီးကျိုးခဲကဲ့သို့ ဝင်းခနဲ ဝင်းခနဲ ရဲရဲတောက်၍ တောက်၍ လာသည်ကိုလည်း ဟက်စတာ ပရင်း သတိထားမိ၏။ သူ၏ မျက်လုံးများ ဝင်းဝင်းတောက်အောင် ဖြစ်၍ လာရခြင်းမှာ သူ၏ ရင်တွင်း၌ မီးခိုးအူ၍နေသော ဝိညာဉ်မှ တစ်ခါ တစ်ခါ တွင် မီးထ၍ တောက်လောင်ရာ ထိုမီးလျှံ၏ အလင်းရောင်သည် သူ၏ မျက်လုံးများကို တစ်ချက် တစ်ချက်၌ လာ၍ ဟပ်လိုက်သည့် ပမာအလား ဖြစ်၍ နေပေသည်။ သူ၏ ဝိညာဉ်၌ မီးတောက်လောင်ရခြင်း တည်းဟူသော စိတ်လှုပ်ရှားမှုတို့ကို ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်သည် ဖုံးကွယ်ရန် အမျိုးမျိုး ကြိုးစား ၏။ သို့သော်လည်း ဖုံးကွယ်၍ မရ၊ စိတ်လည်း မလုံလဲပေ။

တစ်နည်းအားဖြင့် ဆိုရလျှင် ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်သည် လူအဖြစ်မှ မကောင်းဆိုးဝါး တစ်မျိုး၏ အနေသို့ တစ်ခဏချင်းပင်လျှင် ပြောင်းလဲ၍ သွားနိုင်သော ဘဝမျိုးသို့ ရောက်ရှိနေရပေသည်။ ဟန်ဆောင်၍ထားသည့် ခဏ၌သာလျှင် သာမန်လူသားတို့၏ အသွင်အပြင်ကို ရရှိနေ၏။ စိတ်ကို လွှတ်လပ်စွာ ထားလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မကောင်းဆိုးဝါး၏ သဏ္ဍာန် ကို ဆောင်၍နေသော ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်ကား သနားဖွယ်ရာပင် ဖြစ်နေ၏။

ခုနစ်နှစ်တာ ကာလအတွင်း၌ လူကောင်းသူကောင်း တစ်ယောက်၏ အသွင် အပြင်မှနေ၍ လူဆိုးကြီးတစ်ယောက်၏ အသွင်အပြင်သို့ ပြောင်းလဲလာခဲ့ ရခြင်းမှာ အခြားကြောင့် မဟုတ်။ ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်သည် ထိုခုနစ်နှစ်တာ ကာလပတ်လုံးတွင် အလူးအလဲ စိတ်ဝေဒနာ ခံစားနေရသူ တစ်ဦး၏ အသည်းနှလုံးတို့ကို စေ့စေ့စပ်စပ် လေ့လာကာ သူတစ်ပါး စိတ်ဝေဒနာ အလူးအလဲ ခံနေရသည်ကို အရသာခံ၍ ကျေနပ်ဝမ်းသာ နေခဲ့ခြင်းကြောင့် ပင် ဖြစ်လေတော့သည်။

ဟက်စတာပရင်းသည် ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်ကို ကြည့်ရင်း အသည်း နှာရ ပြန်လေတော့သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မိမိ၏ ခင်ပွန်းဘဝ တုန်းက ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်သည် တကယ့်လူကောင်းသူကောင်း ဖြစ်ခဲ့၏။ ယခုမှကား လူဆိုး ဖြစ်လေပြီ။ ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်လည်း ဘဝ ပျက်စီးယိုယွင်း နေရသူပါတကား ဟူသော အတွေးကြောင့် ဟက်စတာပရင်းမှာ ဝမ်းနည်း၍ သွားရပြန်လေသည်။ သူ၏ ရင်အုံပေါ်တွင် ဆင်မြန်း၍ ထားရသော “အေ” အက္ခရာသည် သံတွေ့ခဲ့ဖြင့် ပြုလုပ်ထားဘိသည့်ပမာ ရင်ဝတွင် ပူဆာဆာ ဖြစ်ရလေတော့သည်။ ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ် ဤကဲ့သို့ ဘဝပြောင်း၍ နေရ သည်မှာ မိမိ၏ အပြစ်လည်း မကင်းကြောင်းကို ဟက်စတာပရင်း တွေး၍ နေမိလေ၏။

ထိုခဏ၌ ဆေးဆရာကြီးက-

‘ဘယ်နှယ်လဲဗျာ ကျုပ်မျက်နှာကို ကြည့်လှချည်လား၊ ဘာတွေများ ထူးထူးဆန်းဆန်း မြင်လို့ပါလိမ့်’ ဟု မေးလိုက်ရာ-

‘ရှင်မျက်နှာမှာ ကျွန်မ ငိုချင်စရာ အခြင်းအရာတွေကို တွေ့ရလို့ ပေါ့ရှင်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ မငိုပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မ ငိုသာငိုရရင် မျက်ရည်ခန်း သွားပါလိမ့်မယ်’

ဟု ဟက်စတာပရင်းက ပြောလိုက်ပြီးနောက် ဆက်လက်၍-

‘ရှင်ကို ကျွန်မ စကားပြောချင်တာက တခြားအကြောင်းကြောင့်

မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မ ပြောချင်တဲ့ အကြောင်းကတော့ ဟို ... သနားစရာ လူရဲ့ အကြောင်းပါပဲ’ ဟု ဆိုလိုက်လေသည်။

ဤတွင် ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်သည် အလွန်တရာ စိတ်အားထက်သန် ၍ လာသောဟန်ဖြင့် ‘ဘယ်သူလဲ’ ဟု မေးလိုက်၏။ သူ၏အသံမှာ ဟိုကိစ္စကို ပြောရမည့် အရေးအတွက် ဝမ်းသာ၍ နေပုံလည်း ပေါ်၏။ သူ့ရှင်ထဲတွင် ကိန်းအောင်း၍နေသော လျှို့ဝှက်ကိစ္စကြီးကို ဖွင့်ဟ၍ စကားအတူ ပြောနိုင် သူ တစ်ဦးနှင့် စကားပြောရသည့်အတွက် စိတ်အဝင်စားကြီး ဝင်စားပုံကို လည်း ပြလျက် ရှိပေသည်။

‘တကယ်ပြောတာ ဟက်စတာ၊ တကယ်ပဲ ကျုပ်ကလည်း အခု ... အခု ... ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ဒီလူ့အကြောင်းကိုပဲ တွေးနေရသေးတယ်။ ဒီတော့ ကာ ကိုင်း... ပြောချင်တာတွေ ပြောချပေတော့၊ မေးချင်တာတွေ မေး၊ ကျုပ် အကုန်လုံး ဖြေပါ့မယ်’

ဟု တောက်လျှောက်ကြီး ပြောလိုက်လေသည်။

ဟက်စတာပရင်းသည် ရော်ဂျာ၏ မျက်နှာကို ကြည့်ကာ-

‘ရှင်နဲ့ ကျွန်မနဲ့ နှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး အရင် ခုနစ်နှစ် တုန်းက ထောင်ထဲမှာ စကားပြောခဲ့ကြတဲ့ အခါမှာ ရှင်က ကျွန်မဆီက ကတိတစ်ခု တောင်းသွားတယ် မဟုတ်လား၊ ရှင်နဲ့ ကျွန်မနဲ့ဟာ လင်မယား ဖြစ်ခဲ့ကြတယ် ဆိုတာကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောရဘူးလို့ ရှင်က ကျွန်မကို ကျမ်းသစ္စာတိုက်ပြီးတော့ နှုတ်ပိတ်ပစ်ခဲ့တယ်။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်ဘူးလား၊ အဲဒီတုန်းကတော့ ဟိုလူရဲ့ ဘဝနဲ့ နာမည်ဟာ ရှင်လက်ခုပ်ထဲကို ရောက်နေ လေတော့ ကျွန်မအဖို့မှာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မငြင်းသာဘဲ ရှင် အကျိန်ခိုင်းတဲ့ အတိုင်း ကျိန်ဆိုပြီးတော့ ကတိပေးခဲ့ရတယ်။ ကတိပေးခဲ့တဲ့ အတိုင်းလည်း ကျွန်မ ကတိကို ကျွန်မ ထိန်းခဲ့ပါတယ်။ သို့သော် အဲဒီအချိန်က စ ပြီးတော့ ကျွန်မရဲ့ ကတိဟာ ကျွန်မကို အာစေးထည့်ပြီး နောင်ကြီးအထပ်ထပ်နဲ့ ရစ်ပတ်ထားသလို ဖြစ်နေမယ် ဆိုတာကို ကျွန်မ ရိပ်မိခဲ့ပါတယ်။ ဘာပြုလို့လဲ

ဆိုတော့ ရှင် စဉ်းစားကြည့်။ ကျွန်မဟာ လောကတစ်ခုလုံးကို ကျောပေးပြီး သူနဲ့သာ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရလေတော့ ကျွန်မဟာ သူ့ကို ရှင်အကြောင်း ဖွင့်ပြောဖို့ သင့်ပါလျက်နဲ့ ရှင်ကို ထားခဲ့မိတဲ့ ကတိကြောင့် ကျွန်မ ဘာမှ မပြောခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်မဟာ ကတိကြောင့် လျှာမဲ့တဲ့ငါးလို ဖြစ်နေတဲ့အခါမှာ သူဟာ ကျွန်မ ဘာမှ မပြောတဲ့အတွက် အင်မတန်ပဲ စိတ်ဆင်းရဲဒုက္ခ ရောက်နေရတာပဲ။

‘အဲဟိုနေ့က စ ပြီးတော့ ဟိုလူနဲ့ အနီးဆုံးလူဟာ တခြားလူ မဟုတ်ဘူး။ ရှင်ပဲ ဖြစ်ခဲ့တယ်။ သူ့အနားကို ရှင်ပဲ အနီးဆုံး ချဉ်းကပ်ပြီးတော့ နေခဲ့တယ်။ ရှင်ဟာ ဘယ်အချိန်မှာပဲ ဖြစ်ဖြစ် သူ့စိတ်ဝိညာဉ်ကို သူ့အနားမှာ အမြဲနေပြီး လေ့လာနေခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ရှင်က ဘာလုပ်သလဲ ... သိလား။ ရှင်ဟာ သူ ဘာတွေ တွေးတယ်။ ဘာတွေ လုပ်တယ် ဆိုတာကို အမြဲ စုံစမ်းနေခဲ့တယ်။ သူ့စိတ်ကို အမြဲရှင်က လွန်ပူနဲ့ ဖောက်သလို ထွင်းဖောက် နှိပ်စက်နေခဲ့တယ်။ သူ့ဘဝကို ရှင်ဟာ တစ်ခါတည်း သံမြေကျဉ်း ခတ်ပြီး တော့ သူ့ကို တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ စိတ်ညစ်သထက် ညစ်အောင်၊ စိတ်ဓာတ် ပျက်ပြားသည်ထက် ပျက်ပြားအောင် ရှင် ညှဉ်းပန်းနေခဲ့တယ်။ ခမ္မာကတော့ ရှင်ရဲ့ ဇာတိကို မသိရှာဘူးပေါ့။ ဒါကြောင့်မို့လို့ ရှင် နှိပ်စက်သမျှကို ခံရတာပဲ။ ရှင်ဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါလဲ ဆိုတာကို မသိရှာတဲ့အတွက် သူ့ဘဝဟာ ရှင် နှိပ်စက်သမျှကို ခံနေရလေတော့ ကျွန်မ ဒီအဖြစ်မျိုးကို ဆက်လက်ပြီး ကြည့်မနေရက်တော့ဘူးရှင်။ ရှင်အကြောင်းကို ထုတ်ဖော် မပြောဘဲ ကျွန်မ မြဲပြီးတော့ နေတာဟာ ဟိုလူကို ရှင် နှိပ်စက်ချင်တိုင်း နှိပ်စက်နိုင်အောင် တံခါးဖွင့်ပေးထားတာနဲ့ တူနေပါတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်မ အပေါ်မှာ အမြတ် နီးဆုံး ဖြစ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ကျွန်မက လိမ်ထားပြီး ကျွန်မ ဒီလို လိမ်ထားရတဲ့အတွက် သူ့ခမ္မာမှာလည်း ခရစ်ယာန်သရုပ်ကို ရောက်ရ သလို ခံစားနေရတာပဲ။ ဒီအဖြစ်ကို ကျွန်မ ကြာရှည် သည်းမခံနိုင် တော့ပါဘူး’

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ရုရှားစာအုပ်တိုက်

ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်သည် ဟက်စတာပရင်းအား စေ့စေ့ကြည့်၍-
‘မင်း အခုလို မြဲမနေချင်ရင်ကော ဒီပြင် ဘာများ တတ်နိုင်သေး သလဲ။ “ရော်ဂျာဟာ ကျွန်မလင်ပါ။ ကျွန်မရဲ့ လင်ငယ်ဟာကတော့ဖြင့် ဟောဟိုလူ ပါပဲ” လို့ ပြောလိုက်လို့ ရှိရင် မင့်လူဟာ ထောင်ထဲကို ဆိုက်ဆိုက် မြိုက်မြိုက်ကြီး ရောက်သွားရမယ် ဆိုတာ မင်း မသိဘူးလား။ ထောင်ထဲက နေပြီး ဘယ်ကို ရောက်မလဲ ... သိလား။ သင်းအုပ်ဆရာဘဝနဲ့ အကျင့် ဖောက်ဖျက်တဲ့ အပြစ်ကြောင့် ကြီးစင်ကို တက်ရမှာဗျာ... ကြီးစင်မှာ ကြီးပေးခံရမှာ’

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

‘အင်း... အင်း ... သနားစရာ ပေပဲပေါ့ လေဗျာ’

ဟု ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်က ဆိုလိုက်၏။ သူ၏ မျက်လုံးများသည် လည်း ဟက်စတာပရင်းအား လေးစားသော အရောင်များဖြင့် တောက်ပြောင် ၍ နေပြန်လေသည်။ ဟက်စတာပရင်းသည် သူ၏ စိတ်ဒုက္ခနှင့် သင်းအုပ် ဆရာကလေးတို့၏ စိတ်ဒုက္ခများကို ပြောပြရာတွင် အလွန် စိတ်မချမ်းမြေ့ သော အသွင်ကို ဆောင်သော်လည်း ယင်းသည့် စိတ်မချမ်းသာမှုကို ကြုံကြုံ ခံနိုင်သည့် ဣန္ဒြေမှာ ပေါ်လွင်ထင်ရှားနေသဖြင့် ရော်ဂျာသည် အတွင်းကျိတ် မချိုးကျူးဘဲ မနေနိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့်-

‘မင်း အတော်ရဲပေတယ်ကွာ၊ မင်း ငါနဲ့ မညားခင်မှာ အခြားလူ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့များ ညားမယ်ဆိုရင် အခုလို ဆိုးဝါးတဲ့ ဘဝမျိုးကို မင်း ကြုံတွေ့ရမယ် မဟုတ်ပေဘူး။ အခုတော့ မင်း စိတ်မချမ်းသာရတဲ့ ဘဝနဲ့ မင်းမှာ အကောင်းရှိသမျှတွေ ပပျောက်သွားပြီး လူ့အညွန့် တုံးနေ တာကို ငါ သနားမိပါရဲ့ကွယ်’

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ ဟက်စတာပရင်းက-

‘ကျွန်မလည်း ရှင်ကို သနားတာပါပဲ ရှင်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့

ရုရှားစာအုပ်တိုက်

ရှင်မှာ ဒေါသတွေ ဖုံးလွှမ်းပြီး ပညာရှိတဲ့လူ၊ တရားမျှတတဲ့လူ အဖြစ်ကနေပြီး အခုတော့ ရှင်ဟာ မကောင်းဆိုးဝါး လူယုတ်မာကြီး ဖြစ်နေရပြီ။ အဲဒီလို မကောင်းစိတ်ထားတွေကို ရှင်စိတ်ထဲက ဖယ်ထုတ်ဖို့ အင်မတန် ကောင်းပါတယ်ရှင်။ ဒီအခါကျတော့မှ ရှင်ဟာ လူယုတ်မာ ဘဝက နေပြီး လူကောင်း ပြန်ဖြစ်နိုင်မှာ။ ဟိုလူကို သနားတဲ့အတွက် ရှင်စိတ်ထားကို မပြင်ချင်ရင် တောင် ရှင်ကိုယ်ရှင် သနားတဲ့ အနေနဲ့ ရှင်စိတ်ကို ရှင်ပြင်ဖို့ ကောင်းပါတယ်။ သူ့ကို ခွင့်လွှတ်ပြီးတော့ သူ့ကို ဘုရားသခင် စီမံချင်သလို စီမံစေဖို့ သူ့ထိုက်နဲ့ သူ့ကံ ထားလိုက်ပါရှင်။ ရှင်ရော၊ ကျွန်မရော၊ သူ့ရော၊ သုံးယောက် စလုံးဟာ အခုအခါမှာဆိုရင် စိတ်ဒုက္ခတွေ ထောင်ပုံ ရာပုံထဲမှာ ဝက်ပါ လှည့်ပြီးတော့ ဘဝလုံးလုံး ဆုံးနေကြရပါတယ်။ ရှင် သူ့ကို ခွင့်လွှတ်လိုက် မယ် ဆိုလိုရှိရင် ကျွန်မတို့ အဖို့မှာ စိတ်မချမ်းမသာ ဆက်ပြီးတော့ ဖြစ်နေရ တောင်မှ ရှင်အဖို့မှာတော့ စိတ်ချမ်းသာ သွားပါလိမ့်မယ်။ ရှင်ဟာ ဒီကိစ္စမှာ အနစ်နာဆုံးလူ ဖြစ်ပေမဲ့ ရှင်ကသာ ခွင့်လွှတ်နိုင်လို့ရှိရင် ရှင်ဟာ လူကောင်း သူကောင်းတစ်ယောက် ပြန်ပြီး ဖြစ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့ ရှင် သူ့ကို ခွင့်လွှတ်ပြီးတော့ လူကောင်းသူကောင်း အဖြစ်ကို ပြန်ယူမလား၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း အရင်က အတိုင်းပဲ ဆက်နှိပ်စက်နေဦးမှာလား။

ဟု တဲ့တိုးကြီးပင် မေးလိုက်ပြန်၏။

ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်သည် ဟက်စတာပရင်းအား စေ့စေ့ကြည့်လိုက် ရင်း-

‘စပ်အေးအေး နေစမ်းပါ ဟက်စတာပရင်းရယ်၊ ကျုပ်တော့ သူ့ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး။ ကျုပ်မှာ ခွင့်လွှတ်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်း မရှိပါဘူး။ “ဘယ်သူမပြု မိမိမှု” ဆိုတာလို သူပြုမိတဲ့အတွက် သူ့ဒဏ်ကို သူ ခံနေရတာ။ ကျုပ်တို့တစ်တွေဟာ ဒုက္ခဘုံထဲမှာ ရောက်နေကြတဲ့ လူတွေ ဆိုတော့ ဒုက္ခနဲ့ ဘယ်ကင်းနိုင်ပါ့မလဲ။ ဒီမကောင်းမှုကြီးကို မင်းတို့ကပဲ စ လုပ်ခဲ့ကြတယ်။ မင်းတို့က စ ခဲ့ကြတဲ့အတွက် ငါ့အဖို့မှာလည်း လက်စား

ချေဖို့ ဖြစ်ပေါ်လာတာပါပဲ။ မချေဘဲ နေလို့တော့ မဖြစ်ဘူး။ ကံတရားက အဲဒီလိုပဲ စိမ့်လာတာကိုး။ ဒီတော့ ကံစိမ့်ရာပဲ ရှိပါစေတော့ ဟက်စတာ။ ကိုင်း ... ကိုင်း ... သွားစရာရှိတာ သွားပေတော့၊ ဟိုလူကိုလည်း မင်း ပြောချင်တာ ပြောလိုက်ပေတော့’

ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အဘိုးကြီး ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်သည် တောထဲ သို့ သစ်မြစ် သစ်ဥများ ရှာရန် ဝင်သွားလေတော့သည်။

၁၆။ ဟက်စတာနှင့် ပုလဲ

အဘိုးကြီး ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်သည် ဟက်စတာပရင်းထံမှ ခွာခဲ့ပြီးသည့် နောက် တကုန်းကုန်းနှင့် သစ်မြစ်များကိုရှာရင်း တောထဲသို့ ဝင်ခဲ့လေသည်။ ဟိုနေရာတွင် ဆေးတစ်မျိုး၊ သည်နေရာတွင် ဆေးတစ်မျိုး ရှာဖွေတွေ့ရှိကာ ဆေးပင်ကို လည်းကောင်း၊ ဆေးမြစ်ကို လည်းကောင်း ကောက်ယူပြီးလျှင် သူ၏ လက်၌ရှိသော တောင်းထဲသို့ ထည့်လိုက်လေသည်။ ရှေ့သို့ ခါးကို ကုန်းကာ မြေပြင်ကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ရှုရှာဖွေရင်း ရှေ့သို့ တိုး၍တိုး၍ သွားနေသည်၌ သူ၏ မုတ်ဆိတ်မွေးကြီးသည် မြေကြီးနှင့်ပင် ထိတော့ မယောင် ဖြစ်နေလေသည်။ ဟက်စတာပရင်းသည် ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်အား လှမ်းမျှော်၍ အတန်ကြာအောင် ကြည့်၍ နေ၏။ ထိုမျှ ဒေါသပြင်းထန်သော အဘိုးကြီး သွားလေရာ လမ်းတစ်လျှောက်၌ ပူပြင်းလှသော ဒေါသမီး တရှိန်ရှိန်ကြောင့် မြက်ပင်များပင် ညှိုးရော်သွေ့ခြောက်၍ သွားလေမည် လားဟု ဟက်စတာပရင်း တွေးတောနေမိလေသည်။ အဘိုးကြီး စုဆောင်း နေသော ဆေးရွက် ဆေးမြစ်များသည် အဘယ်ကဲ့သို့သော အရွက်များ၊ အမြစ်များ ဖြစ်လေသနည်းဟုလည်း ဟက်စတာပရင်း တွေး၍ ကြည့်နေ မိလေသည်။ အဘိုးကြီးသည် အဆိပ်ပါသော သစ်ရွက်များကို စုဆောင်းနေ လေသလော ဟုလည်း တွေးမိ၏။ အဘိုးကြီး ကိုင်လိုက်လျှင် မည်သည့်

သစ်ရွက်မဆို အဆိပ်ပါသောသစ်ရွက် ဖြစ်သွားလေမည်လား ဟုလည်း ဟက်စတာပရင်း တွေးမိပြန်လေသည်။ ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းကပင် ဟက်စတာပရင်းသည် အဘိုးကြီး မြေမျို၍ သွားပါစေဟု ဆုတောင်းပြီးလျှင်- 'ဒီလူကြီးကို ငါ မုန်းတယ်၊ ငါ မုန်းတယ်' ဟု ခါးခါးသီးသီး ရေရွတ်မြည်တမ်း နေရှာလေတော့သည်။

ဟက်စတာပရင်းသည် သူ၏ ရင်ထဲ၌ ပေါ်ပေါက်၍ လာသော မုန်းစိတ်ကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်ရန် ကြိုးစား၏။ သို့သော်လည်း မရရှာပေ။ ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်အား မုန်းတီးသော စိတ်ကို ဖြေဖျောက်ရန် ကြိုးစားရာ၌ ဟက်စတာသည် ရော်ဂျာနှင့် လင်မယားဘဝ နေထိုင်ခဲ့ရသော အတိတ်ကာလများကို ပြန်ပြောင်းတွေးတော၍ နေမိရှာလေသည်။

ဝေးလံလှသော ပင်လယ်ကမ်းခြေ ဒေသတွင် လင်မယားအဖြစ်ဖြင့် နေထိုင်ရစဉ် အခါက ရော်ဂျာသည် ညနေတိုင်း၌ဆိုလျှင် သူ၏ စာကြည့်ခန်းထဲမှ ထွက်လာပြီးနောက် မီးလင်းဖို အနီးတွင် ထိုင်တတ်လေသည်။ သို့ထိုင်လိုက်သော အခါတွင် ဟက်စတာက သူ့အား အိမ်ထောင်သည်တို့၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဖြင့် ခပ်ပြုံးပြုံး လှမ်း၍ ကြည့်မိစေ၍ ဖြစ်လေသည်။ သူ၏ စာကြည့်ခန်းထဲတွင် နာရီပေါင်းများစွာ ကြာအောင် စာပေကျမ်းစာများကို လိုက်စားနေရာက စိတ်၏ အားလပ်ခွင့်ကို ယူရန် မီးလင်းဖို အနီးသို့ လာခဲ့သောအခါ ဇနီးသည်၏ အပြုံးကို မြင်ရမှ စိတ်ချမ်းသာသည် ဟူ၍ ရော်ဂျာက ပြောဆိုဖူးခဲ့သည်။ ထိုစဉ်အခါက ဟက်စတာပရင်း ကိုယ်တိုင်သည်လည်း ကျေနပ်ရွှင်ပြုံးခဲ့၏။ သို့သော် ယခုကဲ့သို့ တစ်ဖြစ်လဲ၍ နေရသော ဘဝကို ပြန်ပြောင်း တွေးကြည့်လိုက်သော အခါတွင် ယခင်ကကဲ့သို့ ပြန်၍ မပျော်နိုင်ဘဲ စိတ်မချမ်းမသာကြီးသာလျှင် ဖြစ်၍ နေရလေတော့သည်။ ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်သည် လက်ဦးကတည်းက ပင်လျှင် မိမိနှင့် ဆက်ဆံရာ၌ တကယ့်အချစ်၊ တကယ့်မေတ္တာမျိုးဖြင့် မဟုတ်ဘဲ သူ၏ နေရေးစားရေး သက်သာချောင်ချိမှု အတွက်သာလျှင် ဟက်စတာပရင်းအား လက်ထပ်ခဲ့သူ

ဖြစ်လေသည်။ အကြင်လင်မယား ဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်တိုင်အောင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အားရပါးရ နှစ်သက် ချစ်ခင် မေတ္တာဝင်ခြင်း မရှိခဲ့ကြ။ ပီမိအား မရ ရအောင် ရော်ဂျာက ယူခဲ့ခြင်းမှာ သက်သက်မဲ့ မိမိ၏ သာသာသော ဘဝကို ဖျက်ဆီးခြင်းနှင့် တူလေသည်ဟု ဟက်စတာပရင်း တွေးမိသောအခါတွင် -

“ငါ မုန်းတယ်၊ ငါ သူ့ကို မုန်းတယ်၊ သူ ငါ့ဘဝကို ဖျက်ဆီးပစ်တာ၊ သူက ငါ့ကို စပြီး သစ္စာဖောက်တာ၊ ငါ့ကို မချစ်ဘဲနဲ့ သူက သူ့နေရေး စားရေးအတွက် ယူတာဟာ ငါ သစ္စာဖောက်တာထက် ငါ့အပေါ်မှာ သူ သစ္စာဖောက်တာက ပိုပြီး ဆိုးဝါးတယ်။ ဒါကြောင့် ငါ ... မုန်းတယ်... မုန်းတယ်” ဟု တဖျစ်တောက်တော် ရေရွတ်၍ နေရှာပြန်လေသည်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက်တို့ အိမ်ထောင်ပြုကြရာတွင် ယောက်ျားဖြစ်သူက အူလိုက်သည်းလိုက် ချစ်သလောက် မိန်းမကလည်း တုံ့ပြန်၍ အူလိုက်သည်းလိုက် ချစ်ခင်မှသာ အိမ်ထောင်ပြုသင့်ကြပေသည်။ ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်နှင့် ဟက်စတာပရင်းတို့ အိမ်ထောင်ပြုခဲ့ကြရာတွင် ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်က နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်ခဲ့သူမဟုတ်။ ဟက်စတာပရင်းကလည်း လိုက်လိုက်လှဲလှဲ ရှိခဲ့လှသည် မဟုတ်။ ယင်းကဲ့သို့သော အိမ်ထောင်ဖက် အဖြစ်မျိုးတို့မှာ အိမ်ထောင်တည်းဟူသော ကိစ္စကို မပြုသင့်ဘဲနှင့် ပြုခဲ့ကြရာသို့ ရောက်၍ နေပေသည်။ အချစ်မပါဘဲနှင့် အိမ်ထောင်ပြုခဲ့ကြခြင်း အားဖြင့် နောင်တစ်နေ့တွင် ထိုသို့ ပြုမိမှားသော အပြစ်ကို ခံကြရစေ၍ ဖြစ်ပေသည်။ မချစ်ပါဘဲနှင့် မရ ရအောင် ဟက်စတာပရင်းကို ယူခဲ့သော ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်အား ဟက်စတာပရင်းက သစ္စာဖောက်ခြင်းမှာ တစ်နည်းတစ်လမ်းအားဖြင့် ဆိုလျှင် ကံတရားက ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်ကို ဒဏ်ခတ်ခြင်းနှင့် တူလှပေသည်။ သို့ရာတွင် ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်အား သစ္စာဖောက်လိုက်သော ဟက်စတာပရင်း အဖို့တွင်လည်း ယခုအထိဆိုလျှင် ခုနစ်နှစ်တိုင်တိုင် ဒဏ်ခံ၍ နေရပြန်လေသည်။ ထိုအခြေအနေကို တွေး

လိုက်မိသော ဟက်စတာပရင်းသည် မိမိ ခုနစ်နှစ်တိုင်တိုင် ဒဏ်ခံ၍ နေရခြင်းမှာ ကျူးလွန်မိသော ပြစ်မှုနှင့် မမျှမတ နိုင်လှပေသည်ဟု တွေးတောနေမိရှာလေသည်။

ခါးတကုန်းကုန်းနှင့် ဆေးမြစ် ရှာဖွေနေသော အဘိုးကြီးအား ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း ဟက်စတာပရင်းသည် သူ့အဖြစ်ကို သူ စဉ်းစားကာ ဝမ်းနည်းသယောင် ဖြစ်၍လာလေသည်။ ထိုအခါတွင်မှ ဟက်စတာပရင်းသည် ရုတ်တရက် သတိပြန်၍ ဝင်လာက သမီးကလေး ပုလဲအား သတိရ၍ လာရှာပေသည်။ ထို့ကြောင့်-

'ပုလဲရေ ... ပုလဲ... သမီး... သမီး' ဘယ်မှာလဲ' ဟု လှမ်း၍ အော်လိုက်မိလေသည်။

ပုလဲကလေးသည် အလွန်တရာ ဆော့နိုင်သောကလေး ဖြစ်လေသည်။ သူ့မိခင်နှင့် အဘိုးကြီးတို့ အတော်ကြာ ရပ်၍ စကားပြောနေကြသည့်တိုင်အောင် ပုလဲမှာ သောင်စပ်၌ ဆော့၍ အားမရနိုင်တော့ဘဲ မပျင်းမရိ ဆက်လက်၍ ဆော့နေပေသည်။ လက်ဦးတွင် ပုလဲသည် ရေအိုင်ကလေးတွင် မြင်ရသော သူ၏ အရိပ်ကလေးကို ကြည့်ကာ ထိုအရိပ်ကလေးနှင့် အမျိုးမျိုး စကားပြော၍ နေလေသည်။ အနည်းငယ်ကြာသော အခါမှ သူ့အရိပ်နှင့်သူ စကားပြောရသည်ကို ပျင်းရိလာသဖြင့် ရေစပ်သို့ ဆင်းခဲ့ပြီးလျှင် သစ်ခေါက်များကို လှေကလေးများ လုပ်ပြီးသည့်နောက် ခရုခွံကလေးများကို ထိုလှေငယ်များပေါ်၌ တင်ကာ ရေထဲ၌ လွှတ်၍ နေလေသည်။ ခရု အရှင်များကိုလည်း ဖမ်း၏။ ခုံးကောင်ကလေးများကိုလည်း နေပူလှန်း၏။ ကြယ်ပုံသဏ္ဍာန် ရှိသော ငါးကလေးများကိုလည်း ရေထဲမှဆွဲ၍ ကုန်းပေါ်သို့ တင်လေသည်။ ထိုကဲ့သို့ ကစား အားရသောအခါ ပုလဲသည် ရိုက်ခတ်လာသော လှိုင်းလုံးကြီးများ၏ ခေါင်းဖြူထိပ်များမှ လွင့်ဆင်းလာသည့် ရေပန်းရေမြွှာများကို လက်နှင့်ကိုင်ဖမ်းရန် ကြိုးစားရင်း တစ်မျိုး ကစားပြန်သည်။

သို့ ကစား၍ နေရာက ပုလဲသည် ကမ်းခြေ၌ အစာရှာ၍ နေကြသော

ငှက်ငယ်တစ်အုပ်ကို လှမ်း၍ မြင်လိုက်လေသည်။ ထိုအခါ ပုလဲသည် သူ၏ ဂါဝန်ကလေးဖြင့် ကျောက်ခဲများကို ကောက်ထည့်ပြီးလျှင် ကမ်းခြေရှိ ကျောက်ဆောင်များ၏ အကွယ် တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ ကူးပြောင်း၍ ငှက်များရှိရာသို့ တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်အောင် သွားပြီးနောက် ငှက်ငယ်များကို ကျောက်ခဲနှင့် ပေါက်လိုက်လေသည်။ ငှက်ငယ်များသည် အစာရှာ၍ နေကြရာမှ လန့်၍ ထ ပျံကြ၏။ ငှက်ညိုကလေး တစ်ကောင်မှာ သူ၏ လက်ချက်ဖြင့် အတောင်ကျိုး၍ သွားသည်ဟု ပုလဲ ထင်လေသည်။ ငှက်ကလေးများ ပျံသွားသောအခါ ပုလဲသည် သက်ပြင်းကလေး ချလိုက်၏။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ငှက်ကလေးကို သနား၍ နေပေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ပုလဲသည် ပင်လယ်ရေမျှော်များကို ရေထဲမှ ဆယ်ကာ လည်ပင်းတွင် လည်ပတ်သဖွယ်လည်း ပတ်၍ ထား၏။ ဦးထုပ်သဖွယ် ဖြစ်အောင် ခေါင်းတွင် ရစ်ပတ်၍ ထား၏။ သူ့အား ရုတ်တရက် ကြည့်လိုက်လျှင် ရေသူမလေးနှင့်ပင် တူ၍ နေပေသည်။ ထိုနောက် မြက်ရိုင်းပင် အချို့ကိုမူကား သူ၏ ရင်ဘတ်တွင် သူ့မိခင်၏ “အေ” ပုံသဏ္ဍာန် စာလုံး ဖြစ်အောင် ချိတ်ဆွဲ၍ ထားလိုက်၏။ သူ့ရင်ဘတ်တွင်ရှိသော “အေ” စာလုံးမှာ သူ့မိခင်မှာကဲ့သို့ နီရဲ၍ မနေဘဲ အစိမ်းရောင်ဖြစ်၍ နေပေသည်။ ပုလဲသည် စာလုံးကို ငဲ့၍ကြည့်ကာ စိတ်ဝင်စား၍ နေ၏။

“ဒီစာလုံးကြီးဟာ ဘာဖြစ်လို့ အမေရင်အုံပေါ်ကို ရောက်နေတာ ပါလိမ့်မလဲ” ဟု ပုလဲသည် ကလေးပီပီ တွေးတော၍ နေရှာ၏။

ယင်းသည် အနိက်အတန်တွင် ပုလဲသည် သူ့မိခင် လှမ်း၍ အော်ခေါ်လိုက်သော အသံကို ကြားရ၏။ ထို့ကြောင့် မိခင်ရှိရာသို့ ပျံ၍သွားသော ငှက်ငယ်ပမာ အပြေးအလွှား ရောက်ရှိ၍ သွားလေတော့သည်။ မိခင်၏ ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါတွင် ပုလဲသည် ရယ်ကာမောကာ ကခုန်ဖြူးထူး ပြရင်း သူ၏ ရင်အုံကလေးပေါ်၌ ရှိသော စာလုံးကို လက်ညှိုးထိုး၍ ပြနေပေသည်။

ဟက်စတာပရင်းသည် အတန်ငယ်ကြာအောင် သမီးငယ်အား တိတ်ဆိတ်စွာ စိုက်၍ ကြည့်နေမိ၏။ ပြီးခါမှ-

'သမီးရယ် ... ဒီစာလုံးအစိမ်းဟာ မင်းရင်ဘတ်ပေါ်မှာ အဓိပ္ပာယ် မရှိပါဘူးကွယ်။ မေမေရင်အုံပေါ်မှာ ရှိတဲ့ စာလုံးရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို သမီးဖြင့် မသိဘူးပေါ့ကွယ်'

ဟု ခပ်ညည်းညည်း ပြောလိုက်သည်၌ ပုလဲက-

'ဘာလုပ် မသိရမှာလဲ ... သိပါတယ်။ အဲဒီစာလုံးဟာ "အေ" စာလုံး မဟုတ်လား မေမေရဲ့'

ဟု ပြန်၍ မေးလိုက်လေသည်။ ဟက်စတာသည် သမီးကလေး၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြီး ကြည့်၍ နေမိ၏။ ပုလဲ၏ နှုတ်မှောင်သော မျက်လုံး များသည် အရည်လည်၍ နေလေသည်။ ပုလဲသည် "အေ" အက္ခရာ အနီနှင့် ပတ်သက်၍ စိတ်တွင် ထူးထူးဆန်းဆန်း ဖြစ်၍ နေ မနေကို ဟက်စတာ သိချင်၍ လာ၏။ ထို့ကြောင့် -

'မေမေဘာ ဖြစ်လို့ ဒီစာလုံးကြီးကို ရင်အုံပေါ်မှာ ဆင်မြန်းထား ရတယ် ဆိုတာ သမီး သိရဲ့လား ဟင်'

ဟု မအောင့်အည်းနိုင်ဘဲ မေးလိုက်မိလေတော့သည်။

ထိုအခါတွင် ပုလဲသည် ကြည့်ရှင်စွာ ပြုံး၍ -

'သိတာပေါ့ မေမေရဲ့။ ဘာဖြစ်လို့ မသိရမှာလဲ။ မေမေ ဒီစာလုံး ကြီးကို ရင်အုံပေါ်မှာ ဆင်မြန်းထားရတာဟာ သင်းအုပ်ဆရာကလေး သူ့ ရင်ဘတ်ကို သူ ဖိဖိနေတာနဲ့ အတူတူပေါ့' ဟု ပြောချလိုက်လေသည်။

ဟက်စတာသည် ကလေးငယ်၏ မဆီမဆိုင် ဖြေလိုက်သော အဖြေ ကို ပြီးလိုက်မိ၏။ ပြီးခါမှ ရုတ်တရက် မျက်နှာတွင် သွေးဆုတ်သွားကာ-

'အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီးရဲ့။ ဒီစာလုံးနဲ့ သူများရင်ဘတ်နဲ့ ဘာဆိုင် လို့လဲ'

ဟု မေးလိုက်မိရာလေသည်။ ပုလဲသည် မျက်နှာကလေး ခပ်တည် တည် ထားလိုက်ရာက-

'ကျွန်မ သိတာတော့ အဲဒါပဲ မေမေ။ အဲဒါထက်တော့ ပိုပြီးတော့ မသိဘူး။ ပိုပြီး သိချင်လို့ရှိရင် ခုနက မေမေနဲ့ စကားပြောနေတဲ့ ဟိုအဘိုးကြီး ကို မေးကြည့်ပါလား။ သူ သိချင် သိမှာပေါ့။ ဒါနဲ့ မေမေ... ဒီ "အေ" အက္ခရာကြီးဟာ ဘာအဓိပ္ပာယ် ရှိသလဲဟင်။ သမီးကို ပြောစမ်းပါ။ ဒီစာလုံး နီနီကြီးဟာ ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ် ထွက်သလဲ။ ပြီးတော့ မေမေက ဒီဟာကြီးကို ရင်အုံပေါ်မှာ ဘာဖြစ်လို့ ဆင်မြန်းထားရတာလဲ။ ပြီးတော့ကား ဟို သင်းအုပ် ဆရာဟာလည်း သူ့ရင်အုံကို ဘာဖြစ်လို့ လက်နဲ့ ဖိဖိနေရတာလဲ ဟင်။ သမီးကို ပြောစမ်းပါလား... မေမေရယ်' ဟု သိချင်စောနှင့် မေးမြန်း၍ နေရာပြန်လေသည်။

မေးရင်းပင် ပုလဲသည် လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီးနောက် မိခင်၏ မျက်လုံးကို စိန်းစိန်းကြီး ကြည့်၍နေလေသည်။ ပုလဲ၏ မျက်လုံးများ ကို ကြည့်ရခြင်းမှာ ကလေးငယ်သည် မိခင်၏ ယုံကြည်စိတ်ချခြင်းကို ခံယူလိုသဖြင့် "အေ" အက္ခရာ၏ အကြောင်း မေးမြန်းနေဟန် တူကြောင်းကို သတိထားမိ၏။ ကလေးငယ်သည် မိမိအား ကြင်နာသောစိတ် ထားသည် ဟုလည်း နားလည်လာရပေသည်။ ယခင် ယခင်က ပုလဲသည် သူ့မိခင်အား ချစ်ခင်ကြင်နာဟန်ကို တစ်ခါမျှ မပြဖူးခဲ့ပေ။ ယခုအကြိမ် သနားကြင်နာ ဟန်ကို ပြလိုက်သည်မှာ မိခင်ဖြစ်သူ ဟက်စတာပရင်း၏ အဖို့၌ တစ်မျိုးပင် ထူးဆန်း၍ နေလေတော့သည်။ ယခုအထိဆိုလျှင် ဟက်စတာပရင်းသည် ပုလဲကလေးအား တစ်ဖက်သတ် ချစ်၍ နေခဲ့ရ၏။ မိဘတို့၏ ဝတ္တရား အတိုင်း သမီးအား များစွာ ချစ်ခဲ့၏။ သို့သော် မကောင်းမှု ကျူးလွန်ခြင်းမှ ပေါ်ထွက် ပေါက်ဖွားလာရသော ဤသမီးကလေးက မိမိအား ပြန်လည် ချစ်ခင်လိုမိမည်ဟု တစ်ခါမျှ မမျှော်လင့်ခဲ့ပေ။ "ငါ့ကို ပြန်ပြီး ချစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး" ဟု တွေးလိုက်မိသော အခါတိုင်း ဟက်စတာပရင်းသည်

စိတ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။ ယခုအကြိမ် သမီးငယ်က ချစ်ခင်ဟန်ကို ပြလိုက်ခြင်းသည် ဟက်စတာပရင်း အဖို့၌ စိတ်တွင် များစွာ ထိခိုက်၍ သွားလေသည်။

ကလေးတို့ မည်သည် မိခင်၏ ပါးကိုလည်း နမ်းတတ်၏။ ဆံပင်ကို လည်း ဆွဲကိုင်၍ ကစားတတ်၏။ ပုလဲသည်ကား ဤကဲ့သို့ မဟုတ်။ သူ့ဘာသာလေဝါ နေတတ်သည်သာ များ၏။ ထို့ကြောင့် မိမိအား ပုလဲက ချစ်ခင်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ဟက်စတာပရင်း ထင်ခဲ့မိခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ယခုကဲ့သို့ ပထမအကြိမ် မိမိအား ချစ်ခင်ကြင်နာဟန်ကို ပြလိုက်သော အခါ၌ ပုလဲကလေးသည် ချစ်တတ်ခင်တတ်သော အသက်အရွယ်သို့ ရောက်ခဲ့လေပြီ ဟုလည်း ဟက်စတာပရင်း တွေးလိုက်မိလေ၏။ ဘာသာလေဝါ နေတတ်သော ပုလဲကလေးသည် မကြောက်တတ်သော စိတ်၊ ထိန်းသိမ်းမရသော ဆန္ဒ၊ ကြီးကျယ်သော မာနတို့ဖြင့် ပြည့်နှက်လျက် ရှိပေလိမ့်မည်ဟု ဟက်စတာပရင်း တွေးမိပြန်လေသည်။ ထို့ကြောင့် သမီးကလေးကို တကယ်ထက်မြက်သော မိန်းမသားတစ်ဦး အဖြစ်သို့ ရောက်အောင် မိမိ ထိန်းသိမ်းမွေးမြူ ပြုစုရန် မိမိ၌ တာဝန်ကြီး ရှိနေပုံကို ဟက်စတာပရင်း တွေး၍ နေပြန်လေသည်။

ပုလဲသည် သူ့မိခင်၏လက်ကို ကိုင်၍ထားရင်း မိခင်၏ မျက်နှာကို စူးစိုက်၍ ကြည့်ရာကပင်-

‘အဲဒီစာလုံးဟာ ဘာအဓိပ္ပာယ် ရှိသလဲ မေမေ၊ ပြီးတော့ကာ ဒီစာလုံးကြီးကို ဘာဖြစ်လို့ အင်္ကျီမှာ တပ်ထားရတာလဲ။ ပြီးတော့ကာ ဟို... သင်းအုပ်ဆရာကလေးကလည်း သူ့ရင်ဘတ်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဖိဖိထားရတာလဲ’

တတိယအကြိမ်၌ မေးလိုက်ပြန်လေသည်။

“ဘာများ ပြောရပါ့မလဲ၊ အမှန်အတိုင်းများ ဖွင့်ပြောလိုက်ရလေမလား၊ ပြောလိုက်ရင်တော့ ငါ့သမီးကလေးဟာ ငါ့ကို သနားမှာပဲ၊ သမီးက

ငါ့ကို သနားတဲ့ အရသာကလေး ခံချင်ယုံနဲ့ဖြင့် ဖွင့်ပြောလို့ မတော်ပါဘူးလေ ... မတော်ပါဘူး” ဟု တွေးလိုက်မိပြီးခါမှ ဟက်စတာပရင်းသည် သမီးငယ်အား-

‘ဘာတွေ လျှောက်မေးနေတာလဲ သမီးရဲ့၊ ဒါတွေဟာ သမီးတို့ အရွယ် ကလေးတွေ မေးစရာ မေးခွန်းမှ မဟုတ်ဘဲနဲ့။ ပြီးတော့ကာ ဟိုသင်းအုပ်ဆရာကလေး ရင်အုံကိုကော မေမေ ဘယ့်နှယ်လုပ် သိပါ့မလဲ၊ မေမေ ဒီစာလုံးကို ရင်အုံပေါ်မှာ ဆင်မြန်းထားတာဟာ ရွှေချည်ငွေချည်တွေ ပါလို့ ပေါ့ကွယ်’

ဟု ခပ်ငေါက်ငေါက် ပြောလိုက်လေသည်။

လွန်ခဲ့သော ခုနစ်နှစ် အတွင်းတွင် ဟက်စတာပရင်းသည် သူဆင်မြန်းရသော “အေ” အက္ခရာနှင့် ပတ်သက်၍ တစ်ကြိမ် တစ်ခါမျှ မုသားမပြောခဲ့ချေ။ ယခုမူကား ပထမအကြိမ် ထိုအက္ခရာနှင့် ပတ်သက်သော မုသားကို ပြောမိခဲ့လေသည်။

သူ့မိခင်က စကားဖြစ်ရုံမျှ ပြောလိုက်ရသော်လည်း ပုလဲသည် ထို “အေ” စာလုံးနှင့် ပတ်သက်၍ သတိပေးပျောက် မသွားဘဲ အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ရာ လမ်းခရီးတစ်လျှောက်တွင် လည်းကောင်း၊ ညစာ စားကြရာတွင် လည်းကောင်း၊ မိခင်ဖြစ်သူက အိပ်ရာ၌ သိပ်သော အခါတွင် လည်းကောင်း မိခင်၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ-

‘မေမေ... အဲဒီစာလုံးနီကြီးရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဟာ ဘာလဲဟင်’ ဟူသော မေးခွန်းကို အထပ်ထပ် မေး၍ နေလေသည်။

ဟက်စတာပရင်းက ဘာမျှ မဖြေ။

နောက်တစ်နေ့ နံနက် အိပ်ရာ အထဲတွင်လည်း ပုလဲသည် ထို မေးခွန်း၏ အဆက်ဖြစ်သော ‘မေမေ... မေမေ... ဟို သင်းအုပ်ဆရာဟာ ဘာဖြစ်လို့ သူ့ရင်အုံကို ဖိမိနေတာလဲ ဟင်’ ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုအခါတွင် ဟက်စတာပရင်းက-

‘တိတ်တိတ်နေနော် ကောင်မကလေး... ဟိုဟိုဒီဒီတွေ လျှောက်မေး
မနေနဲ့၊ နောက်တစ်ခါ မေးရင် ဟောဟို ဝီရိယံမှာ နင့်ကို ထည့်ပြီး သော့
ခတ်ထားလိုက်မယ်’

ဟု မကြိမ်းစဖူး ကြိမ်းလိုက်မိလေတော့သည်။

၁၇။ တောလမ်းခရီးဝယ်

ဟက်စတာပရင်းသည် မစွတာဒင်းမစ်ဒေးအား အကြောင်းစုံ ဖွင့်ဟ၍
ပြောရန် သန္နိဋ္ဌာန်ချ၍ ထားသည့်အတိုင်း ဒင်းမစ်ဒေးနှင့် တွေ့ဆုံရန်
ကြိုးစား၏။ ဒင်းမစ်ဒေးအား တွေ့ဆုံရန်မှာ အလွန်လွယ်ကူသော ကိစ္စပင်
ဖြစ်ပေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အပြစ်တစ်စုံတစ်ခုကို ကျူးလွန်မိပြီး
နောက် နောင်တတရား ရသောသူ ဟူသမျှတို့သည် မစွတာ ဒင်းမစ်ဒေး၏
အိမ်သို့သွားကာ မိမိတို့၏ နောင်တတရား ရပုံကို ထုတ်ဖော်ပြောပြရင်း
သင်းအုပ်ဆရာ ဒင်းမစ်ဒေးနှင့်အတူ ဘုရားသခင်ထံ၌ ဆုတောင်းလေ့
ရှိကြပေသည်။ ထိုကြောင့် ဒင်းမစ်ဒေးအိမ်သို့ ဟက်စတာပရင်း သွားလျှင်
မည်သူကမျှ တစ်လွဲထင်စရာ အကြောင်း မရှိပေ။ ဟက်စတာပရင်းသည်
သူ့အပြစ်ကို အလွန်တရာ နောင်တတရား ရသောကြောင့် ဒင်းမစ်ဒေးထံသို့
လာ၍ ဖွင့်ဟ ပြောဆိုပြီးလျှင် ဘုရားသခင် အထံတော်၌ ဆုတောင်းသည်
ဟုသာ လူအများက ထင်မှတ်ဖွယ်ရာ ရှိပေသည်။

သို့သော် ဟက်စတာပရင်းသည် ဒင်းမစ်ဒေးအား သူ့အိမ်တွင်
သွား၍ မတွေ့လိုပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုအိမ်တွင်ပင် ရော်ဂျာ
ဇိုးလင်းဝပ်သည် နေထိုင်လျက် ရှိနေ၏။ အဘိုးကြီးသည် သင်းအုပ်ဆရာ
ကလေးအား မျက်ခြည်မပြတ် အကဲခတ်၍ နေသောသူ ဖြစ်လေရာ အကယ်
၍သာ မိမိက ဒင်းမစ်ဒေးအား အိမ်တွင် သွား၍တွေ့လျှင် အဘိုးကြီးသည်
အကြောင်းစုံ သိ၍သွားမည်ကို စိုးရိမ်ရပေသည်။ ထိုကြောင့် ဟက်စတာ

ပရင်းသည် အိမ်သို့ မသွားဝံ့ပေ။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွင် တွေ့ကြုံရသော
အခါတွင်လည်း လူစိမ်းသူစိမ်းတို့၏ အလယ်တွင် တွေ့ရခြင်း ဖြစ်၏။
ထိုကြောင့် ပြောချင်သည်တို့ကို မပြောသာချေ။ ဒင်းမစ်ဒေးနှင့် နှစ်ယောက်
ထဲ တွေ့ရန် ကြိုးစားရာ၌ ဒင်းမစ်ဒေးသည် ဘော်စတွန်မြို့ကလေး တည်ရှိ
ရာ ကျွန်းဆွယ် ကမ်းခြေတစ်လျှောက်တွင် ရှိနေသော တောအုပ်ထဲ၌
တစ်ယောက်ထီးတည်း လမ်းလျှောက်တတ်သည်ကို ဟက်စတာပရင်း တွေ့မိ
လေသည်။ ထိုကြောင့် ဒင်းမစ်ဒေး လမ်းလျှောက်လာရာတွင် လိုက်၍ တွေ့ဆုံ
မည်ဟု ကြံစည်ကာ နေ့စဉ်လိုလိုပင် တောလမ်းကလေးများသို့ သွားရောက်၍
ဒင်းမစ်ဒေးအား ရှာဖွေကြည့်ရှုမိ၏။ သို့သော် ဒင်းမစ်ဒေးကို လောလော
ဆယ်ဆယ်၌ မတွေ့ရပေ။

သို့ နေ့ခိုက်တွင် ဟက်စတာပရင်းသည် ဒင်းမစ်ဒေး၏ သတင်း
တစ်ရပ်ကို ရရှိ၏။ ထိုသတင်းမှာကား မစွတာဒင်းမစ်ဒေးသည် လူရိုင်းနီ
များကို ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်များ ဖြစ်လာအောင် ကျမ်းစာဟောနေရ၍
ကျမ်းစာဟော ဆရာကြီးအိလီးယော့ ရှိရာသို့ သွားရောက်လည်ပတ်ပြီးလျှင်
မွန်းလွဲအချိန်တွင် မြို့သို့ ပြန်လာလိမ့်မည်ဟူသော သတင်းပင် ဖြစ်လေသည်။
လူရိုင်းနီများ နေသော အရပ်မှ မြို့သို့ ပြန်လာလျှင် တောအုပ်အတွင်းမှ
ဖြတ်၍ ပြန်လာမည်ဖြစ်ရာ ဟက်စတာပရင်းသည် ဒင်းမစ်ဒေး အလာကို
စောင့်မျှော်၍ လမ်း၌ တွေ့ဆုံရန် ပုလဲကလေးအား လက်ဆွဲ၍ ထွက်ခဲ့လေ
သည်။ ပုလဲခများမှာ မိခင် သွားလေရာသို့ ပါသူ ကလေးပင် ဖြစ်ပေသည်။

တောအုပ်အတွင်းတွင် ရှိသော လမ်းမှာ ကြီးကျယ်သော လမ်း
မဟုတ်။ ခြေသွားလမ်းကလေးမျှသာ ဖြစ်ပေသည်။ လမ်း၏ တစ်ဖက်
တစ်ချက်တွင်လည်း သစ်ပင်များ ထူထပ်စွာ ပေါက်ရောက်၍ နေပေသည်။
ဤနေ့အဖို့၌ ကောင်းကင်သည် အုံ့မိုင်း၍ နေ၏။ လေသည်လည်း အေးမြ၍
နေပေသည်။ လေပြည်ကလေး အနည်းငယ် တိုက်ခတ်သဖြင့် ကောင်းကင်ရှိ
တိမ်တိုက်တို့သည် ညင်သာစွာ ရွေ့လျား၍ နေကြရလေသည်။ နေရောင်ခြည်

သည် တိမ်တိုက်တို့ ရွေ့လျားသောကြောင့် ပေါ်လိုက် ပျောက်လိုက် ဖြစ်၍ နေပေရာ ပုလဲကလေးက-

‘မေမေ ...နေရောင်က မေမေ့ကို မချစ်ဘူးနော်၊ မေမေ့ရင်ဘတ် ပေါ်က စာလုံးကြီးကို ကြောက်လို့ ထင်ပါရဲ့၊ ထွက်ထွက်ပြီး ပြေးတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လို့ နေရောင်ဟာ ခဏခဏ ပျောက်ပျောက် သွားတာပဲ။ ဟော... ဟော... ကြည့်၊ နေရောင်ဟာ ဟို အဝေးကြီးမှာ လင်းနေတယ်၊ မေမေ ဒီနေရာမှာ ရပ်နေနော်၊ မေမေ ကပ်သွားရင် နေရောင်က ထွက်ပြေးလိမ့် ဦးမယ်။ နေရောင် ထွက်မပြေးခင် သမီး ပြေးပြီးတော့ အဲဒီနေရောင်ကို ဖမ်းလိုက်ဦးမယ် ...ဟုတ်လား။ သမီး ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ ဘာစာလုံးမှ မရှိတော့ နေရောင်က သမီးကို မကြောက်ဘူး၊ သမီး ဖမ်းရင် ငြိမ်ငြိမ်ခံနေမှာပဲ နော်’ ဟု ပြောလိုက်သည်တွင် ဟက်စတာပရင်းက-

‘သမီး ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ တစ်သက်လုံး ဘာစာလုံးမှ မဆင်မြန်းရ စေပါဘူးကွယ်’ ဟု ဆိုလိုက်မိပေသည်။

ပုလဲကလေးသည် နေရောင်ခြည်အတန်းကလေး ရှိရာသို့ ပြေးမည် ပြုရာက ရုတ်တရက် ရပ်တန့်ပြီး-

‘ဘာပြုလို့ သမီးရင်ဘတ်ပေါ်မှာ စာလုံး မရောက်ရမှာလဲ မေမေရဲ့။ သမီး အသက်ကြီးလို့ရှိရင် အလိုလို ရောက်လာမှာ မဟုတ်ဘူးလား ဟင်’ ဟု မေးလိုက်ရာ ဟက်စတာပရင်းသည် ရင်ထဲတွင် ဖို၍ သွားရာက-

‘သွား... သွား... နေရောင်ကို လိုက်ဖမ်းလေ၊ သမီး လိုက်မဖမ်းလို့ ရှိရင် နေရောင်က ထွက်ပြေးလိမ့်ဦးမယ်’

ဟု ဆိုလိုက်ရာပေသည်။

ပုလဲသည် လျင်မြန်စွာ ပြေး၏။ မကြာမီပင် နေရောင်ခြည်ထဲသို့ ရောက်ကာ နေရောင်ထဲတွင် လှည့်ပတ် ကခုန်၍ နေလေတော့သည်။ ဟက်စတာပရင်းသည် သမီးကလေးအား ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်၍ နေမိ၏။ ပုလဲ ပြောသည့် စကားအတိုင်းပင် နေရောင်ခြည် အတန်းကလေးသည် အတော်

ကြာအောင်ပင် ပုလဲ၏ အပေါ်၌ မီးမောင်းထိုး၍ ထားဘိသကဲ့သို့ တည်ရှိ နေပေသည်။

ဟက်စတာပရင်းသည် အနီးသို့ကပ်၍ သွားသည်၌ ပုလဲကလေးက-

‘မေမေ လာရင်တော့ နေရောင်ကလေး ပြေးတော့မှာပါပဲ’

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ဟက်စတာပရင်းက ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့်ပင်-

‘ဘယ်ပြေးမလဲ သမီးရဲ့၊ ဟောဒီမှာ မေမေ့လက်နဲ့ ဖမ်းလိုက်ရင် ရတာပေါ့’

ဟု ပြောရင်း နေရောင်ခြည် အတန်းကလေး ရှိရာသို့ လက်ကို လှမ်းလိုက်၏။ ထိုကဲ့သို့ လှမ်းလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်ပင် ကောင်းကင် တွင် တိမ်တိုက်တို့ ရွေ့လျားသွားသဖြင့် နေရောင်ခြည်သည် ပျောက်ကွယ်၍ သွားလေတော့သည်။

နေရောင်ခြည်ကလေး ပျောက်ကွယ်၍ သွားသော်လည်း ပုလဲသည် မနားတမ်းပင် ကခုန်ပြေးလွှား၍ ကစားနေပြန်လေသည်။ သမီးကလေးတွင် အသက်ဓာတ်အင်အား ပြည့်ဝပုံကို ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းက ပင်လျှင် မိခင် ဖြစ်သူ ကိုယ်တိုင်မှာ သမီးကလေးအား အုံ့သြ၍ မဆုံးနိုင်အောင်ပင် ရှိ၍ နေရပေသည်။ သမီးကလေး ကြီးပြင်းလာသည်အထိ ဤကဲ့သို့ပင် ဆက် တိုက်ကြီး လှုပ်ရှားနေလျက် ငြိမ်ငြိမ်ဆိမ်ဆိမ် ရပ်တည်၍ မနေဘဲ ရှိလေ တော့မည်လားဟု တွေးလိုက်မိသောကြောင့် ဟက်စတာပရင်းသည် သမီး ကလေး အတွက်ကိုပင် စိုးရိမ်သောက မကင်းနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်၍ နေရပြန်လေသည်။ သို့သော် ယခုအထိဆိုလျှင် ပုလဲမှာ များစွာပင် ငယ်သေး သော အရွယ် ဖြစ်သည့်အတွက် နောင်အခါမှ ကြည့်၍ ဆုံးမရပေလိမ့်မည်ဟု တွေးတောကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဖြေသိမ့်လိုက်ရပေသည်။

ထို့ကြောင့် ‘လာ... သမီး၊ တို့ ဟောဒီ သစ်ပင်ရိပ်မှာ ခဏထိုင်ပြီး မှားကြရအောင်ကွယ်၊ သမီးလည်း ကရ ခုန်ရတာနဲ့ မောလောက်ရောပေါ့’ ဟု ဆိုကာ ပုလဲအား လှမ်း၍ ခေါ်လိုက်ရာ ပုလဲက-

'သမီး မမောပါဘူး... မေမေရဲ့၊ မမောသေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မေမေ အနားမှာ ထိုင်စေချင်ရင် သမီးကို ပုံပြောလေ။ မေမေ ပုံပြောမယ် ဆိုရင်တော့ မေမေအနားမှာ သမီး ထိုင်မယ်' ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

'သမီးက ဘာပုံများ နားထောင်ချင်လို့လဲ'

'လူမည်းကြီးရဲ့ အကြောင်းပေါ့ မေမေ'

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ပုလဲသည် သူ့မိခင်၏ ဂါဝန်ကို ကိုင်ကာ မျက်နှာကို မော့၍ ကြည့်လိုက်လေသည်။ ပုလဲ၏ မျက်လုံးကလေးများသည် နောက်ပြောင်သော မျက်လုံးကလေးများ ဖြစ်၍ နေပေသည်။

'ဟို ပုံဟာလေ... မေမေ မမှတ်မိတော့ဘူးလား၊ လူမည်းကြီး တစ်ယောက်ဟာ ဟောဒီတောထဲမှာ စာအုပ်ကြီးတစ်အုပ်နဲ့ လမ်းလျှောက် လျှောက် နေသတဲ့။ လူတစ်ယောက်ယောက်ကို တွေ့ပြီဆိုလို့ရှိရင် ဒီလူမည်းကြီးက သူ့စာအုပ်နဲ့ ကလောင်တံ တစ်ချောင်းကို ထုတ်ပေးပြီး တွေ့တဲ့လူကို နာမည်ကို စာအုပ်ကြီးထဲမှာ သူ့သွေးနဲ့ အရေးခိုင်းသတဲ့။ အဲဒီအခါမှာ လူမည်းကြီးက နာမည်ရေးတဲ့ လူရဲ့ ရင်အုံပေါ်မှာ စာလုံးကြီးတွေ ရေးပေးသတဲ့။ မေမေ ... အဲဒီ လူမည်းကြီးကို တွေ့ဖူးလား ဟင်'

ဟက်စတာပရင်းတို့ ရောက်၍နေသော တောထဲအတွင်းဝယ် ကဝေ ဆရာကြီးတစ်ယောက် ရှိသည်ဟူ၍ ထိုခေတ် ထိုအခါက တကယ်ပင် ယုံကြည်ခဲ့ကြပေသည်။ ထိုအယူအစွဲကို သိထားသော ဟက်စတာပရင်းက-

'အောင်မယ် ...ဒီပုံကို သမီး ဘယ်သူ့ဆီက ကြားရသလဲ' ဟု ပုလဲကလေးအား မေးလိုက်ရာ ပုလဲက-

'မေမေ မမှတ်မိတော့ဘူးလား၊ မစ္စဟစ်ဘင်း ဆိုတဲ့ မိန်းမကြီးလေ။ သူက ပြောတယ်၊ မေမေ ရင်ဘတ်ပေါ်က စာလုံးကြီးဟာ အဲဒီလူမည်းကြီးက တပ်ပေးလိုက်တာ တဲ့။ မေမေနဲ့ အဲဒီ လူမည်းကြီးနဲ့ ညကြီးမင်းကြီး အချိန်မတော် ဒီတောထဲမှာ လာပြီး တွေ့ကြတယ်ဆို ... ဟုတ်လား' ဟု ဆိုလိုက်ပြန်၏။

ဟက်စတာပရင်းသည် သမီးငယ်အား အံ့ဩစွာ ကြည့်နေမိပြီး နောက်-

'သမီးနဲ့ မေမေနဲ့ အတူတူ အိပ်ကြတာကပဲကွယ်၊ ည အချိန်မတော် သမီး အိပ်ရာက နီးတဲ့အခါမှာ မေမေ ပျောက်နေတာများ တွေ့ဖူးလို့လား' ဟု မေးလိုက်မိလေသည်။

'သမီး မှတ်မိသရွေ့တော့ မေမေ တစ်ခါမှ မပျောက်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ လူမည်းကြီးကို မေမေ တွေ့ရအောင် သွားလို့ အိမ်မှာ သမီးတစ်ယောက်တည်း ထားပစ်ခဲ့ရမှာ စိုးလို့ရှိရင် သမီးကိုပါ ခေါ်သွားပေါ့ မေမေရဲ့၊ သမီးလည်း လိုက်မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မေမေ... သမီးကို ပြောစမ်းပါ၊ အဲဒီ လူမည်းကြီးဆိုတာ တကယ်ကို ရှိသလားဟင်၊ မေမေရော တွေ့ဖူးသလား။ ပြီးတော့ မေမေရင်ဘတ်က စာလုံးကြီးဟာ အဲဒီလူမည်းကြီးရဲ့ တံဆိပ်လား'

'ကောင်းပြီ၊ သမီး နောက်ထပ် ဘာမှ မမေးတော့ဘူး ဆိုလို့ရှိရင် မေမေ ပြောပြမယ်'

'မေမေ... အကုန် ပြောနော်' ထိုအခါ ဟက်စတာပရင်းက-

'သမီးရယ်... မေမေဘဝမှာ အဲဒီလူမည်းကြီးကို တစ်ခါ တွေ့ဖူးတယ်ကွယ်၊ မေမေရင်ဘတ်က စာလုံးအနီကြီးဟာ အဲဒီ လူမည်းကြီးရဲ့ တံဆိပ်ကြီးပဲပေါ့' ဟု ပြောလိုက်ရှာလေသည်။

စကားပြောရင်း ပြောရင်းနှင့် သားအမိ နှစ်ယောက်တို့သည် တောနက်သည်ထက် နက်ရာသို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်၍ လာခဲ့ကြပေသည်။ ရောက်၍ နေကြသော နေရာမှာ လူသွားလမ်းကလေးပေါ်မှ လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ပါလျှင် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ လူမမြင်နိုင်သော နေရာပင် ဖြစ်ပေသည်။ ရောက်ကြလျှင် သားအမိ နှစ်ယောက်တို့သည် သစ်တုံးကြီး တစ်တုံးပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်ကြလေသည်။ ထိုသစ်တုံးမှာ လျှိုကလေးတစ်ခု အတွင်းတွင် လဲကျလျက် ရှိ၍နေပေသည်။ လျှို၏ ကမ်းပါးနှစ်ဖက်တွင် သစ်ရွက်ခြောက်

များ ဖုံးလွှမ်းနေလျက် ထိုကမ်းပါးတစ်လျှောက်တွင် ပေါက်ရောက်နေကြ သော သစ်ပင်ကြီးများမှ အကိုင်းတို့သည် လျှိုထဲသို့ ခပ်ငိုက်ငိုက် ရှိနေကြ ပေသည်။

လျှိုကလေး၏အတိုင်း စမ်းချောင်းငယ် တစ်ခုသည်လည်း တသွင် သွင် စီးဆင်းလျက် ရှိနေလေသည်။ စမ်းချောင်းငယ်၏ ဘေးတွင် သဲများ ရှိလျက် ကျောက်စရစ်ခဲများလည်း ပြန့်ကြဲ၍ နေပေသည်။ ကောင်းကင်မှ ထိုးဆင်းလာသော နေရောင်ကြောင့် စမ်းချောင်းကလေးသည် လှိုင်းငယ်များ အထဲတွင် ငွေရည်ချောင်းကလေးကဲ့သို့ တလက်လက် တောက်ပြောင်၍ နေလေသည်။ သစ်ပင်အချို့၏ အောက်၌ ကျောက်တုံးကြီးများ ရှိကာ ရေညှိများ တက်၍ နေပေသည်။ စမ်းချောင်းငယ်သည် ကျောက်တုံးများ၏ အကြားတွင် ကွေ့ကောက် ပျောက်ကွယ်သွားကာ လျှိုဝှက်သော ခရီးစဉ် အတိုင်း ဆက်လက်၍ စီးဆင်းသွားလေသည်။ ရေအိမ်၍နေသော နေရာများ တွင် စမ်းချောင်းငယ်သည် ရေအိုင်ကလေးသဖွယ် ဖြစ်၍ သွား၏။

ထိုင်မိကြသောအခါ ပုလဲသည် စမ်းချောင်းမှ ရေစီးသံကို နားထောင် ရင်း -

‘စမ်းချောင်းကလေးရယ် ... နင့်မှာလည်း အလကားနေရင်း ညည်း ညည်းပြီး နေတာကို။ နင် ဘာဖြစ်လို့များ ဒါလောက်တောင် ဝမ်းနည်း နေတာလဲ ဟယ်’ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ပုလဲကလေး၏ စကားကို အမှုမထားသည့်အလား စမ်းချောင်းငယ် သည် ဆက်လက်၍ စီးဆင်းမြဲ စီးဆင်းလျက် ရှိနေလေသည်။ ပုလဲသည် သူ့မိခင်အား မော်၍ကြည့်ရင်း-

‘မေမေ ဒီစမ်းချောင်းကလေးဟာ ဘာတွေကို ညည်းပြီး နေတာလဲ... ဟင်’

ဟု မေးလိုက်ရာ ဟက်စတာပရင်းက-

‘သမီးမှာ စိတ်ဒုက္ခ မရှိသေးလို့ ဒီစမ်းချောင်းကလေး ညည်းတွားတဲ့

အသံကို အဓိပ္ပာယ် နားမလည်တာပေါ့ကွယ်။ မေမေကတော့ အပူအပင် ရှိတဲ့လူ ဆိုတော့ ဒီ စမ်းချောင်းကလေး ညည်းတွားတဲ့ အသံကို နားလည်ရ တာပေါ့။ ဟော... နားထောင်စမ်း သမီး၊ လူသွားလမ်းမှာ ခြေသံတွေ ကြားရတယ်။ ဟော... သစ်ကိုင်းတွေ ဖယ်တဲ့အသံကို ကြားရပြီ။ တို့ဆီကို တစ်ယောက်ယောက် လာနေတာပဲ။ အဲဒီတော့ သမီး တစ်နေရာရာမှာ သွားပြီး ကစားချည်စမ်း။ မေမေ အဲဒီလူနဲ့ စကားပြောချင်လို့ ဟု ပြောလိုက် လေသည်။

‘အခု လာတဲ့လူဟာ လူမည်းကြီးလား ဟင်’
ဟု ပုလဲက မေးလိုက်၏။ သို့သော် ဟက်စတာပရင်းက အဖြေ မပေးဘဲ-

‘ကဲကွယ် ... သွားပြီး ကစားမှာ ကစားချည်စမ်း၊ ဒါပေမဲ့ သိပ် ဝေးဝေးကြီးတော့ မသွားနဲ့နော်၊ မေမေခေါ်သံကို ကြားနိုင်လောက်တဲ့ နေရာမှာသာ သမီး နေပါ။ မေမေ ခေါ်လိုက်ရင် ချက်ချင်း လာခဲ့နော်’
ဟု ထပ်၍ တိုက်တွန်းလိုက်သည့်ပွဲ ပုလဲက-

‘ကျွန်မ သွားပြီး ကစားမယ် မေမေ၊ ဒါပေမဲ့ မေမေရယ်... အခု လာတဲ့လူဟာ ခုနက သမီး ပြောတဲ့ လူမည်းကြီး ဆိုလို့ရှိရင် သမီး ခဏ စောင့်ပြီး ကြည့်ပါရစေလား ဟင်။ အဲဒီလူမည်းကြီးနဲ့ သူ့စာအုပ်ကြီးကို သမီး မြင်ဖူးချင်လို့ပါ’ဟု ပြော၍ နေပြန်လေသည်။

ထိုအခါ ဟက်စတာပရင်းသည် စိတ်မရှည်နိုင်တော့သည့်အလား-

‘ဪ...တယ်ခက်တဲ့ ကလေးကို၊ သွားဆိုရင် သွားတာ မဟုတ် သေးဘူး။ အခု လာတဲ့လူကို ဟောဟို သစ်ပင်ကြားမှာ မြင်ရပြီ မဟုတ်လား၊ အဲဒါဟာ သင်းအုပ်ဆရာကလေးကွယ်’ ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ပုလဲလည်း အဝေးတွင် မြင်ရသော ဒင်းမစ်ဒေးကို လှမ်းကြည့် လိုက်ပြီး-

‘ဪ ... ဒီလိုကိုး၊ ဒါနဲ့ မေမေ ကြည့်ပါဦး၊ သင်းအုပ်ဆရာဟာ

သူ့ရင်ဘတ်ကို ဖိပြီး လာပြန်ပြီ။ ဟိုစာအုပ်နဲ့ လူမည်းကြီးက သင်းအုပ်ဆရာ ရင်ဘတ်မှာ တံဆိပ်ခတ်ပေးထားလို့လား... ဟင်။ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလူမည်း ကြီးရဲ့ တံဆိပ်ကို အဝတ်ပေါ်မှာ မေ့မေ့လို တပ်မထားတာလဲ ဟင်'ဟု မေး၍ နေပြန်၏။

'သွားကွယ် သွား ... သွား။ ကလေး ... သွားတော့၊ သိပ်ပြီး ဝေးဝေး ကြီးတော့ မသွားနဲ့နော်၊ စမ်းရေစီးသံ ကြားရတဲ့ နေရာမှာ နေပါ။ ကဲ သွားတော့ ... သွားတော့'

ဟု ဟက်စတာပရင်းက တိုက်တွန်း၍ လွှတ်လိုက်သောအခါတွင် ကလေးသည် စမ်းချောင်းအတိုင်း စုန်၍ သီချင်းစာကြော်ကြော်နှင့် ထွက်သွား ရှာလေသည်။

စမ်းရေစီးသံနှင့် ပုလဲ၏ သီချင်းဆိုသံတို့သည် ရောနှော၍ နေလေ တော့သည်။ ပုလဲသည် စမ်းချောင်းကလေးအတိုင်း လိုက်၍ သွားပြီးသည့် နောက် စမ်းချောင်းကလေးမှ ခွာခဲ့ပြီးလျှင် ကျောက်တုံးကြီးများ၏ အကြား တွင် ရှိလေသော အလေ့ကျ ပန်းကလေးများကို လိုက်လံစူးယူ၍ နေလေ သည်။

ကလေး ထွက်သွားသောအခါတွင် ဟက်စတာပရင်းသည် ခြေသွား လမ်းကလေး အနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ လာခဲ့လေသည်။ ထိုနေရာမှ နေ၍ အဖော် မပါ တစ်ကိုယ်တည်း လျှောက်၍လာသော မစ္စတာဒင်းမစ်ဒေးကို မြင်ရ လေသည်။ သူ၏ လက်တွင်လည်း တောထဲမှ ခုတ်ယူလာသော တောင်ငွေ တစ်ချောင်း ပါလာသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဒင်းမစ်ဒေးမှာ များစွာ ရုပ်ကျ၍ အင်အားနည်းပါး နေဟန်လည်း ရှိ၏။ စိတ် တုန်လှုပ်ချောက်ချား နေပုံလည်း ရလေသည်။ လမ်းလျှောက်ပုံမှာ ဂနာမငြိမ် နိုင်လှ၏။ တောကြီးထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်လာပါလျက်နှင့်၊ ဆိပ်ကွယ်ရာကို ရပါ လျက်နှင့် ဒင်းမစ်ဒေး ဂနာမငြိမ် ဖြစ်ပုံမှာ များစွာပင် သနားဖွယ်ရာ ကောင်း လေတော့သည်။

ပုလဲကလေး ပြောသည့် အတိုင်းပင် ဒင်းမစ်ဒေးသည် သူ၏ရင်အုံကို လက်ဖြင့် ဖိ၍ လာပေသည်။

၁၈။ သင်းအုပ်ဆရာနှင့် တပည့်မ

သင်းအုပ်ဆရာကလေးသည် ခြေသွားလမ်းကလေးအတိုင်း တဖြည်းဖြည်း နှင့် လျှောက်၍လာခဲ့ရာ ရှေ့သို့ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်၍ သွားသည် ဖြစ်သော ကြောင့် ဟက်စတာပရင်းအား မမြင်မိပေ။ ထိုအခါ ဟက်စတာပရင်းသည် လှမ်း၍ ခေါ်လိုက်ချင်၏။ သို့သော်လည်း ရုတ်တရက် နှုတ်ဆွဲ၍ နေမိ၏။ အတော်ကြီး အားတင်း၍ ခေါ်လိုက်သော အခါမှ အသံထွက်၍ သွားတော့ သည်။

'အာသာဒင်းမစ်ဒေး ... အာသာဒင်းမစ်ဒေး'

ဟက်စတာပရင်း၏ ပထမခေါ်သံ တစ်ခွန်းမှာ ခပ်တိုးတိုးပင် ဖြစ်၏။ ဒုတိယ ခေါ်သံမှာမူ အတော်ပင် ကျယ်လောင်ပေသည်။ သူ၏အသံ မှာ ကွဲအက်၍နေသော အသံဖြစ်၏။

'ကျုပ်ကို ခေါ်တာ ဘယ်သူများပါလိမ့်'

ဟု ဆိုလိုက်ပြီးလျှင် သင်းအုပ်ဆရာကလေးသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပို၍ စန့်စန့်ရှုပ်လိုက်၏။ ထိုနောက် အသံလာရာသို့ ကြည့်လိုက်ရာ ပထမဆုံး သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို သစ်ပင်များ၏ မှောင်ရိပ်တွင် မြင်လိုက်ရလေသည်။ သစ်ပင်များ အလွန်ထူထပ်ကာ မှောင်၍နေသောကြောင့် လက်ဦးတွင် ဒင်းမစ် ဒေးသည် ထိုသဏ္ဍာန်ရှင်မှာ မိန်းမလော၊ ယောက်ျားလော ဟူ၍ပင် ခွဲခြား၍ မသိနိုင်ဘဲ ရှိလေသည်။ ထို့ကြောင့် ဒင်းမစ်ဒေးသည် ရှေ့သို့ ခြေလှမ်း တစ်လှမ်း တိုးလိုက်၏။ ထိုအခါတွင်မှ ဒင်းမစ်ဒေးသည် ကြက်သွေးရောင် "အေ" အက္ခရာ စာလုံးနီကြီးကို မြင်ရလေတော့သည်။

'ဟယ်... ဟက်စတာပါလား၊ ဟက်စတာ... ဟက်စတာ... မင်းမှ ဟုတ်ပါရဲ့လားကွယ်' ဟု ဒင်းမစ်ဒေးက ဆိုလိုက်ရှာလေသည်။

ခုနစ်နှစ်တိုင်တိုင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အတွေ့မခံဘဲ နေကြပြီးသည့် နောက်မှ ယခုလို တောအုပ် မှောင်မှောင်ထဲတွင် နှစ်ယောက်သား လာ၍ တွေ့ဆုံကြခြင်းမှာ ကွယ်လွန်သူ နှစ်ဦးတို့၏ ဝိညာဉ်များ မြေပုံမှ ထ၍ တွေ့ကြရသည်နှင့်ပင် တူ၍ နေလေတော့သည်။ တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်ရန် ကြောက်ရွံ့နေကြသူ နှစ်ဦးတို့ ယခုကဲ့သို့ မျက်နှာချင်း ဆိုင်မိကြသည်တွင် အလိုလိုနေရင်း တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ရွံ့၍ နေကြ၏။ ဒင်းမစ်ဒေးသည် သူ၏လက်ကို လှမ်း၍ပေးလိုက်၏။ ဟက်စတာပရင်းမှာ ထိုလက်ကို ဖမ်းယူဆုပ်ကိုင် လိုက်လေသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး၏ လက်ဖျား များမှာ အေးစက်၍ နေတော့၏။ သို့သော် လက်ချင်း ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိကြ သည့် အခါ၌ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ရွံ့သောစိတ်များ ပြေပျောက်သွားသည်တွင် အသက်ရှူ အနည်းငယ် ချောင်၍ သွားကြရပေသည်။

ယင်းသည့် နောက်တွင်မူ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကား တစ်လုံးမျှ မပြောဘဲ၊ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လမ်းမပြရဘဲနှင့် နှစ်ယောက်သား တောရိပ်၏ အမှောင်များ ထူထပ်သည်ထက် ထူထပ်ရာသို့ လက်တွဲကာ ဝင်၍ သွားမိကြလေသည်။

ဟက်စတာပရင်းတို့ သားအမိ ထိုင်နေကြသော သစ်တုံးကြီးသို့ ရောက်၍ လာကြလေသည်။ ထိုသစ်တုံးပေါ်တွင် နှစ်ယောက်သား ထိုင်ကာ လက်ဦး၍ ရာသီဥတုအကြောင်း၊ ကောင်းကင်အကြောင်း၊ တောရိပ်၏ အကြောင်း စသည်တို့ကို ပြောကြကာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကျန်းမာရေး အခြေအနေကို မေးမြန်း၍ နေကြလေသည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပြောကြ ရတော့မည့် စကားများမှာ အလွန်တရာ စိတ်မချမ်းမမြေ့ ဖြစ်ပေရာ ကောင်းသော စကားများ ဖြစ်လေရာ မည်သူကမျှ စတင်၍ ထိုစကားလုံးများကို နှုတ်မှ မလွှတ်ရဲအောင် ရှိ၍ နေကြပေသည်။

အတန်ကြာအောင် သာမန်စကားများကို ပြောဆိုပြီးကြသည့် နောက် မှ သင်းအုပ်ဆရာကလေးသည် ဟက်စတာပရင်းအား စူးစူးဝါးဝါးကြီး ကြည့်ပြီးလျှင်-

'ဟက်စတာ၊ မင်း စိတ်ချမ်းသာရဲ့လား ဟင်' ဟု မေးလိုက် လေသည်။

ထိုအခါ ဟက်စတာပရင်းသည် မချိဖြိုး ပြုံးလိုက်ပြီးသည့်နောက် သူ့ရင်အုံကို ငဲ့၍ ကြည့်လိုက်လေသည်။ ပြီးမှ 'ရှင်ကော' ဟု တစ်ခွန်းချင်း ပြန်၍ မေးလိုက်၏။

'စိတ်ချမ်းသာစရာ ဆိုလို့ ဘယ်မှာများ တစ်ကွက်ရှိလို့လဲကွယ်၊ တစ်နေ့ တစ်နေ့မှာ စိတ်ဒုက္ခနဲ့ချည်း ရင်ဆိုင်တွေ့နေရတာကပဲ။ ငါ့ဘဝဟာ မင်းသိတဲ့ အတိုင်းပဲလေ၊ သင်းအုပ်ဆရာရဲ့ဘဝ မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ ဒီလို အဖြစ်မျိုးကြီး ကြုံရတဲ့အခါမှာ နောင်တရပြီးတော့ ဒီနောင်တဟာ မသေမချင်း ငါ့ကို နှိပ်စက်သွားမယ့် နောင်တပါပဲ။ ငါဟာ ဘုရားသခင်ကို အလွန်တရာ ကိုင်းရှိုင်းတဲ့လူသာ မဟုတ်လို့ရှိရင် ငါ့အပြစ်မျိုးဟာ လျစ်လျူ နှိုင်းပြီး ငါ စိတ်ချမ်းသာမှု ရကောင်း ရပေမှာပေါ့။ အခုတော့ ဟက်စတာရယ် ... ငါ့လောက စိတ်ဆင်းရဲရတဲ့ လူဖြင့် ဒီလောကမှာ ရှိမှ ရှိပါဦးမလားကွယ်' ဟု ညည်းညူ၍ ပြောလိုက်လေသည်။

'မြို့သူမြို့သားတို့က ရှင်ကို အင်မတန် အလေးစားကြီး လေးစားပြီး တော့ ရှင်ကလည်း မြို့သူမြို့သားတွေအတွက် အင်မတန် ကြီးကြီးစားစား အလုပ်လုပ်နေတာပဲ။ လူ့ဘဝမှာ ဒီလောက အလေးအစားခံရပြီး ဒီလောက အလုပ် လုပ်ရရင် စိတ်ချမ်းသာမှု ရကောင်းစရာ ရှိပါတယ် ရှင်'

ဟု ဟက်စတာပရင်းက ဆိုလိုက်ရာ ဒင်းမစ်ဒေးက ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံး၍- 'အဲဒါကြောင့် ပိုပိုပြီးတော့ စိတ်ဆင်းရဲရတာပေါ့၊ ဟက်စတာရယ်၊ သူတို့က အပြစ်ကင်းစင်တယ် ထင်ပြီးတော့ လေးစားကြလေလေ အပြစ် မကင်းတဲ့ လူမှာ ပိုပိုပြီးတော့ နောင်တကြီး ရလေလေ။ ပြီးတော့ကာ သူတို့

တွေကို ကျုပ်က ပြောဟောနေတယ်။ ကျုပ်ဟောတဲ့ စကားအတိုင်းကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင်က မကျင့်နိုင်လေတော့ ကျုပ်ဟောတဲ့ စကားတွေကို ကျုပ် အယုံအကြည် ကင်းမဲ့ရာ ရောက်မနေပေဘူးလား။ ကျုပ်စကားတွေကို ကျုပ် ယုံပေမဲ့ ကျုပ်ရဲ့အကျင့်နဲ့ ကျုပ်စကားတွေနဲ့ မညီညွတ်တော့ ဘယ်လောက် များ ရှက်စရာကောင်းသလဲ ဟက်စတာ။ ကျုပ်ကို အခု လေးစားနေတဲ့ လူတွေဟာ ကျုပ်အကြောင်းကိုသာ တကယ်တမ်း သိရင် တစ်ခါတည်း အမှန်းကြီး မှန်းကြတော့မယ်ပေါ့။ ကျုပ်ကို လူတွေက တကယ်စိန်သူတော် စင်ကြီး လုပ်ပြီးတော့ ပြောဟော စင်မြင့်ပေါ်က နေပြီး ပြောဟောနေတဲ့ အခါမှာ လူတွေဟာလေ ကျုပ်ကို စိန်သူတော်စင်လောက် ထင်ကြတယ်။ အမှန်မတော့ ကျုပ်ဟာ လူယုတ်မာပဲ မဟုတ်လား။ လူယုတ်မာက စိန် သူတော်စင်ယောင် ဆောင်ပြီးတော့ ကျမ်းစာဟောဆရာ လုပ်နေရတာဟာ ဘယ်လောက် ရှက်စရာကောင်းသလဲ ဟက်စတာရယ်။ ဒါကြောင့်မို့လို့ ကျုပ်ဖြင့် တစ်ခါတစ်ခါမှာ ကျုပ်ကိုယ်ကိုယ်ကျုပ် ပြန်ပြန်ပြီး ရယ်မိသေး တယ်။ ကျုပ်ဟာ မုသားတုံးကြီးပဲ။ စေတနာကလည်း ကျုပ်ကိုတော့ ကောင်း ကောင်းကြီး ကြည့်ပြီး ရယ်တော့တာပေါ့လေ' ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ဟက်စတာပရင်းသည် သိမ်မွေ့သော အသံဖြင့်-

'အဲဒီလို ယူဆနေတာဟာ ရှင် အမှားကြီး မှားတာပေါ့။ ရှင်ဟာ နောင်တ ကြီးကျယ် ရပြီးပြီ။ ရှင် ကျူးလွန်မိခဲ့တဲ့ ပြစ်မှုကြီးဟာလည်း အခုဆိုရင် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာညောင်းခဲ့ပြီ။ ရှင်ရဲ့ အခုဘဝဟာ မြို့သူ မြို့သားတွေက ထင်တဲ့အတိုင်း အင်မတန် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်တဲ့ စိန်သူတော် စင် ဘဝပါပဲ။ နောင်တ ရလို့ ကောင်းမှုတွေကို လုပ်လို့ရှိရင် မကောင်းမှုဟာ ပြေပျောက်စမြဲ ပါပဲရှင်။ ဒီတော့ကာ စိတ်ချမ်းသာအောင် နေမှပေါ့။ စိတ် ချမ်းသာစရာပဲ ကျန်တော့တယ် မဟုတ်လား။ အနာကျက်သွားတဲ့ အခါမှာ မနာတော့သလို မကောင်းမှုဟာလည်းပဲ ကောင်းမှုနဲ့ ဖုံးလို့ ပြေပျောက် ပါပြီရှင်'

ဟု ပြောလိုက်သည်၌ သင်းအုပ်ဆရာကလေးက-

'မဟုတ်သေးဘူး ဟက်စတာ... မဟုတ်သေးဘူး။ ကျုပ်ရဲ့ နောင်တ ဟာ ဘာမှ ထိထိရောက်ရောက် အဖိုးတန်တာ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်ရဲ့ ဝိညာဉ် ဟာ သေပြီ။ ကျုပ် ဘယ်လောက်ပဲ နောင်တရရ ကျုပ်ရဲ့ ဝိညာဉ်ဟာ မကောင်းမှု ဖိစီးလို့ တစ်ခါတည်း ပျက်စီးသွားခဲ့ပြီ။ ကျုပ်လေ... တစ်ခါ တစ်ခါများ ဆိုလိုရှိရင် ကျုပ် အခု ဝတ်ထားတဲ့ သင်းအုပ်ဆရာ ဝတ်ရုံကြီးကို ခွဲကပ်ပြီး လွှင့်ပစ်လိုက်ချင်တယ်။ ဘုရားသခင် ရှေ့တော်မှောက်မှာ အစစ်ဆေး ခံရမယ့်နေ့မှာ ကျုပ်ကို တခြားလူတွေက မြင်ကြရသလို ကျုပ်ကို အခုလည်း မြင်စေချင်တယ်။ လူယုတ်မာရုပ်နဲ့ မြင်စေချင်တယ်။ သင်းအုပ်ဆရာ ဝတ်ရုံကို ဝတ်ထားတဲ့ စိန်သူတော်စင် အသွင်အပြင်နဲ့ မမြင်စေချင်ဘူး။ တကယ်တမ်း ဆိုတော့ ဟက်စတာရယ် ... မင်းဟာ ကျုပ်ထက် စိတ်ချမ်းသာစရာ ကောင်း ပါသေးတယ်။ မင်းရဲ့ အပြစ်နဲ့ ဆိုင်တဲ့ တံဆိပ် အမှတ်အသားကြီးကို မင်းမှာ တော့ ဘွင်းဘွင်းကြီး ဆင်မြန်းနိုင်ခွင့် ရထားတယ်။ ငါ့မှာတော့ကာ အသည်း နှလုံးထဲမှာ လျှို့ဝှက်ပြီး ဆင်မြန်းထားရတာမို့ ဒီဒဏ်ဟာ အတွင်းကို လှိုက်ပြီး စားနေပါပြီကွယ်။ ကျုပ်ကို သူတော်ကောင်းအဖြစ်နဲ့ မကြားမမြင်ဘဲနဲ့ ကျုပ်ကို ကျုပ်ရဲ့ ပင်ကိုဇာတိအတိုင်း မြင်နိုင်တဲ့ မျက်လုံးကြီးတစ်စုံကို ဆိုင်ပြီး ကြည့်ခွင့်ရတာနဲ့ ကျုပ်ဖြင့် စိတ်အတော်ကလေး သက်သာရာ ရပါတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ အပြစ်တွေကို ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ကျိတ်ပြီးတော့ ခံစား နေရတဲ့ ဝေဒနာတွေကို ပြောစရာ လူတစ်ယောက်၊ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်။ ဒါမှ မဟုတ်ရင်ကွယ် အကြီးဆုံးရန်သူပဲ ဖြစ်ဖြစ်။ အဲဒီလိုလူ တစ်ယောက်မှ မရှိဘဲ ဘဝဟာ ဘယ်လောက်များ ဆိုးသလဲကွယ်။ ကျုပ်ဘဝ ဟာ အညွန့်တုံးပြီ ဟက်စတာ။ ကျုပ်ဟာ လူ့ဘဝ အညွန့်တုံးနေပြီ' ဟု ညည်း၍ နေရှာပြန်သည်။

ဟက်စတာပရင်းသည် ဒင်းမစ်ဒေး၏ မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ရှုပြီးလျှင် တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောတော့မည် ဟူ၍ နှုတ်ခမ်းများကို

ပြင်လိုက်၏။ သို့သော် ရုတ်တရက် စကားမပြောဘဲ “သူ့ကို ရော်ဂျာချီးလင်း ဝပ်ရဲ့ အကြောင်း ငါ ပြောလိုက်ရင် သူ စိတ်ချမ်းသာတာဟာ လျော့ပဲ လျော့မလား၊ တိုးပဲ တိုးလာလေမလား” စသည်ဖြင့် ချိန်ဆေ၍ နေမိလေသည်။ ထိုကြောင့်ပင် ဟက်စတာပရင်းသည် ချက်ချင်း စကားပြန် မပေးနိုင်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ နောက်ဆုံးတွင်မှ ဟက်စတာပရင်းသည် အားတင်းလိုက်ပြီး နောက်-

‘အင်း ... ရှင့်အပြစ်တွေကို၊ ရှင် ခံစားနေရတဲ့ ဝေဒနာကို ဖွင့်ပြီး ပြောနိုင်တဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ဆိုလိုရုံရင် ကျွန်မ ရှိပြီကော။ ရှင် နောင်တ ရသလို ကျွန်မလည်း နောင်တရနေတယ် မဟုတ်လား။ ဒီပြစ်မှုကြီးကို ရှင်နဲ့ ကျွန်မနဲ့ဟာ အတူတူ ဝေဒနာကြရမှာ မဟုတ်လား’

ဟု ပြောရင်း စကားအနည်းငယ် ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်၍ သွားပြန်လေ သည်။ ပြီးခါမှ သူ့စိတ်ကို သူတင်းပြီးလျှင်-

‘ရှင်ရဲ့ အကြီးဆုံး ရန်သူကတော့ ရှင် တခြား လိုက်ပြီး ရှာဖို့ မလိုပါဘူး။ ရှင်နဲ့ သူနဲ့ အတူတူ တစ်အိမ်တည်း အခု နေကြတာကပဲ’ ဟု ပြော၍ ချလိုက်လေသည်။

သင်းအုပ်ဆရာကလေးသည် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်၍ သွား၏။ အသက်ကို အငမ်းမရ ရှု၍နေ၏။ ပြီးလျှင် သူ၏ ရင်အုံကို လက်ဖြင့် ဖိလိုက် ရှာလေသည်။ အသည်းနှလုံးတို့ကို ရုတ်တရက် ခွဲ၍ ထုတ်ယူလိုက်သည့် ဝေဒနာမျိုးကို သင်းအုပ်ဆရာကလေး ခံစားလိုက်ရပေသည်။

‘ဟင် ... ဘာပြောတယ်၊ မင်း ဘာပြောတယ် ... ဘာပြောသလဲ။ ကျုပ်နဲ့ တစ်အိမ်တည်း နေတယ်၊ ဘာလဲ ... ဘယ်လိုလဲ ... ပြောစမ်းပါဦး။ ကျုပ် နားမလည်ဘူး’ ဟု တုန်ယင်သော အသံဖြင့် ကသောကမျောကြီး မေးလိုက်ရှာ၏။

ဒင်းမစ်ဒေး တုန်လှုပ်ချောက်ချား သွားရုံကို ကြည့်ရင်း ဟက်စတာ ပရင်းသည် မိမိ၏ အမှားကြီး တစ်ခုကို တိတိကျကျကြီး သိရရှာပြန်လေ

တော့သည်။ ထိုအမှားမှာ ခုနစ်နှစ်တိုင်တိုင် ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်၏ အကြောင်း ကို ဒင်းမစ်ဒေးအား မပြောခဲ့သော အမှားပင် ဖြစ်ပေသည်။ ရော်ဂျာ ချီးလင်း ဝပ်၏ အကြောင်းကို မသိရသောကြောင့် ဒင်းမစ်ဒေးသည် အဘယ်မျှ စိတ် တွင် ထိခိုက်နေသည်ကို ယခုအခါ၌ ဟက်စတာပရင်း ကောင်းကောင်းကြီး သိရပြီ ဖြစ်လေသည်။ ဒင်းမစ်ဒေးသည် စိတ်အသိဉာဏ် ထက်မြက်သူ ဖြစ်လေရာ ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်နှင့် ဆက်ဆံရာ၌ သူ့စိတ်တွင် တစ်မျိုးတစ်ပုံ ရှိမည်ကား အမှန်ဖြစ်၏။ ထိုအချက်ကို လက်ဦးက ဟက်စတာပရင်းသည် များစွာ ဂရုစိုက်၍ မစဉ်းစားခဲ့ချေ။ ထိုပြင် ဟက်စတာပရင်းသည် မိမိတို့၏ ပြစ်မှုကို ဒဏ်ခံကြရာ၌ မိမိမှာ အနီရောင် စာလုံးကြီးကို ဆင်မြန်းနေရသည် ဖြစ်ရာ ဒင်းမစ်ဒေးသည်လည်း သူ၏ဝေဒနာကို သူတတ်နိုင်သမျှ ခံရစေတော့ ဟူ၍လည်း ဥပေက္ခာပြုသည့် အခါတွင် ပြု၍ ထားခဲ့မိ၏။ သို့သော် စင်မြင့် ပေါ်တွင် နှစ်ယောက်သား ဆုံမိကြသော ညမှစ၍ ဟက်စတာပရင်းသည် ဒင်းမစ်ဒေးအား အသနားကြီး သနားခဲ့၏။ ဒင်းမစ်ဒေးအား ပစ်ထား၍ မဖြစ်ဟု သိခဲ့ရပေသည်။

ယခုတစ်ကြိမ် တောထဲတွင် တွေ့ကြသောအခါ၌ ဒင်းမစ်ဒေးသည် မိမိ၏ အကူအညီကို များစွာ လို၍ နေကြောင်းမှာ ထင်ရှားသည်ထက် ထင်ရှား၍ လာခဲ့ပေသည်။ ထိုကြောင့် ဒင်းမစ်ဒေးသည် သူ၏ ရန်သူကြီး ဖြစ်သော ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်အား ဆေးဆရာကြီး အဖြစ်ဖြင့် အားကိုး အားထား ပြု၍ ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ် ပြောသမျှအတိုင်း လိုက်နာ ဆောင်ရွက် နေစေခြင်းမှာ ဒင်းမစ်ဒေးအား မိမိက သွယ်ဝိုက်သောနည်းဖြင့် လိမ်လည် နေခြင်းနှင့် တူလှသည်ဟု ဟက်စတာပရင်း တွေးမိလေသည်။

ဤကဲ့သို့ ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်က ဒင်းမစ်ဒေးအား ဆက်၍ ဆက်၍ သာ စိတ်အနှောင့်အယှက် ပေးနေဦးမည် ဆိုပါက နောက်ဆုံးတွင် ဒင်းမစ်ဒေး သည် ရူးသွပ်၍ သွားဖွယ်ရာသာ ရှိတော့သည်ဟု ဟက်စတာပရင်း တွေးမိ လေသည်။

ဟက်စတာပရင်းသည် သင်းအုပ်ဆရာကလေးအား ယခုထက်တိုင် ပင် အချစ်ကြီးချစ်၍ နေပေသေးသည်။ ဤမျှလောက် စိတ်ဒုက္ခ ရောက်နေမည်အစား ဒင်းမစ်ဒေးသည် ရုတ်တရက် သေဆုံးသွားခြင်းသည်ပင်လျှင် ပို၍ ကောင်းလိမ့်ဦးမည် ဟု ဟက်စတာပရင်း တွေးမိ၏။ မိမိအပြစ်ကို မိမိ ပွင့်ဟဝန်ခံကာ ဒင်းမစ်ဒေး၏ ခြေရင်းဝယ် မိမိ သေလိုက သေစေ၊ ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်သည် မိမိ၏ ခင်ပွန်းဟောင်း ဖြစ်ကြောင်းနှင့်တကွ ရော်ဂျာသည် မကောင်းကြံ၍ နေသူဖြစ်ကြောင်း တို့ကိုမူကား ဒင်းမစ်ဒေးအား ယနေ့အဖို့တွင် ပြောဖြစ်အောင် ပြောတော့မည်ဟု ဟက်စတာပရင်း သန္နိဋ္ဌာန်ကြီးစွာ ချလိုက်လေတော့သည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ဟက်စတာပရင်းသည် တုန်ယင်လှုပ်ရှားသော အသံဖြင့်-

‘အာသာရယ် ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါတော့ရှင်၊ ရှင်နဲ့ ဆက်ဆံခဲ့သမျှ ကျွန်မဟာ ဘယ်အခါမှာ မဆို ရိုးရိုးသားသား ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ကြီးစားပြီး တော့ ဆက်ဆံခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မ ဘယ်အခါမှာမှ မုသားမသုံးခဲ့ပါဘူး၊ မုသားသုံးရတာဟာ ရှင်ရဲ့ နာမည်နဲ့ ရှင်ရဲ့ ရုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်မယ့် အရေးတွေမှာသာ သုံးခဲ့ရပါတယ်။ ဒီပြင်က လွဲလို့တော့ ကျွန်မ တတ်နိုင်သလောက် ရှောင်ခဲ့ပါတယ် ရှင်။ ကျွန်မ အဖို့မှာ ဒီကိုယ်ကျင့်တရား တစ်ခုပဲ ရှိပါတော့တယ်။ အဲဒီလို နေတုန်းမှာ ကျွန်မဟာ ရှင်ကိုတောင် ပြန်ပြီး လိမ်ရမယ့် အခြေမျိုးကို ကြံခဲ့ရပါတယ်။ ရှင်ကို လိမ်မိတဲ့အတွက် ကျွန်မမှာလည်း ဒုက္ခရောက်၊ ရှင်မှာလည်း ဒုက္ခရောက်ပေါ့လေ။ အို ရှင်... မုသားဆိုတာဟာ မလိမ်ရင် သေရမယ့် ကိစ္စပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်လိုမှ သုံးအပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကဲ ... ကျွန်မ ဒီလောက်ပြောရင် ရှင် နားမလည်သေးဘူးလားဟင်၊ အဘိုးကြီးလေ ... ဟို ဆေးဆရာကြီးလေ၊ ရှင်တို့က ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်လို့ ခေါ်နေတဲ့ လူကြီးဟာလေ၊ အဲဒီလူကြီးဟာ ကျွန်မရဲ့ လင်ပဲ ... ကျွန်မရဲ့ လင် ... သိလား’

ဟု ပွင့်အန်၍ ပြောလိုက်လေတော့သည်။

ထိုစကားများကို ကြားလိုက်ရသော အခါတွင် သင်းအုပ်ဆရာကလေး ဒင်းမစ်ဒေးသည် ဟက်စတာပရင်းအား ကြောင်တက်တက်ကြီး ခိုက်၍ ကြည့်နေတော့၏။ သူ၏ ရင်အုံမှာ ပြင်းထန်စွာ ရှူထုတ်နေသော ထွက်သက် ဝင်သက်တို့ကြောင့် လှိုင်းတံပိုး ထ၍ နေသည့်ပမာ ဖြစ်နေပေသည်။ မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ထားလိုက်သည်မှာလည်း အစိမ်းလိုက် ဝါး၍ စားတော့မည်ကဲ့သို့ပင် ဖြစ်နေလေ၏။ ဒင်းမစ်ဒေး၏ မျက်နှာသည် ခဏအတွင်းတွင်ပင် ဒေါသဖြင့် ဖုံးလွှမ်း၍ သွားပေသည်။ စိတ်တွင် အဘယ်မျှ ထိခိုက်သည်မှာမူကား ဆိုစရာ မရှိပေ။ ဒေါသ၊ မည်မျှပင် ထွက်စေကာမူ ဒင်းမစ်ဒေးသည် ကိုယ်ရောစိတ်ပါ မချမ်းသာသော ဒဏ်ကို ကြာမြင့်စွာ ခံခဲ့ရပြီးပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ခဏတာမျှသာ ဒေါသထွက်နိုင်ပြီးလျှင် ထိုဒေါသမီး၏ ရှို့မြိုက်ခြင်းကို အပြင်းအထန် ခံရသည့်အတွက် မြေပြင်ပေါ်သို့ ထိုင်၍ ချလိုက်ကာ သူ၏ မျက်နှာကို သူ့လက်များဖြင့် ဖုံးအုပ်၍ ထားလိုက် ရှာလေတော့သည်။

‘အင်း... ဒီလို အဖြစ်မျိုးကို ငါ သိသင့်ပါလျက်နဲ့ မသိရတာဟာ အတော်ရှက်စရာ ကောင်းတာပဲကွယ်။ အေးလေ၊ ငါ့စိတ်ကတော့ ဒီအဘိုးကြီး မျက်နှာကို ပထမအကြိမ် စပြီး မြင်လိုက်ရကတည်းက ငါ့ရင်ထဲမှာ အလိုလို ထုန်ခဲ့တယ်။ သူ့ကို မြင်ရတိုင်း မြင်ရတိုင်း ကျုပ်ရဲ့ စိတ်မှာ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါဟာ ဘာဆို ဘာမှ မသိခဲ့ရဘူး။ အမယ်လေး ... ဟက်စတာရယ်၊ မင်း လုပ်ပုံကဖြင့် ကောင်းပါပေကွယ်၊ သူဟာ မင်းရဲ့ ယောက်ျားဖြစ်မှန်းကို ကျုပ်ကို အသိမပေးဘဲ ထားတဲ့အတွက် ကျုပ် ဘယ်လောက်ရှက်စရာ ကောင်းခဲ့သလဲ ... ဟင်။ ဒီလောက် စိတ်ရော လူရော အင်မတန်ဆင်းရဲပြီး မကျန်းမမာ ဖြစ်နေတုန်းမှာ မင်းရဲ့ ခင်ပွန်းဟောင်းက ကျုပ် အဲဒီလို ဒုက္ခရောက်နေတာကို ကြည့်ကြည့်ပြီး အရသာ ခံနေတာဟာ ဘယ်လောက်များ ရှက်ဖို့ ကောင်းသလဲကွယ်။ ဆိုးလှချည်လား’

ဟက်စတာရယ်၊ မင်း ဆိုးလှချည်လား ... ဟင်၊ ငါ မင်းကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး ... ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး'

ဟု ညည်းညူ၍ နေရှာတော့သည်။

ဟက်စတာပရင်းသည် ဒင်းမစ်ဒေး၏ ခြေရင်းတွင် ထိုင်ချလိုက် ရက-

'ရှင် ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ရမယ် ... ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါရှင်၊ ဘုရား သခင်က ကျွန်မကို ဒဏ်ခတ်တာနဲ့ပဲ ရှင် ကျေနပ်လောက်ပါတယ် ရှင်။ ခွင့်လွှတ်ပါတော့နော်... ခွင့်လွှတ်ပါတော့'

ဟု ဝိုသံပါကြီးနှင့် ပြော၍ နေရှာလေသည်။ ထိုမျှမကသေး၊ ဟက် စတာပရင်းသည် သူ့စိတ်ကိုသူ မချုပ်တည်းနိုင်ဘဲ ဒင်းမစ်ဒေး၏ လည်ပင်း ကို လှမ်း၍ ဖက်လိုက်ပြီးလျှင် သူ့ရင်ခွင်၌ ဒင်းမစ်ဒေး၏ ဦးခေါင်းကို တင်းကျပ်စွာ ကပ်ထားရင်း ရှိုက်ငင်နေရှာလေသည်။ ဒင်းမစ်ဒေး၏ ပါးနှင့် အနီရောင် အကွရာကြီးတို့ ထိကပ်၍ နေကြရသည်ကိုပင် ဂရုမစိုက်နိုင် တော့။

ဒင်းမစ်ဒေးသည် ဟက်စတာပရင်း၏ လက်ထဲမှ ရုန်းထွက်ရန် ကြိုးစား၏။ သို့သော်လည်း ကြမ်းတမ်းစွာ မရုန်းရက်ပေ။ ဟက်စတာပရင်း ကလည်း ဒင်းမစ်ဒေးအား မလွှတ်လိုက်ဝံ့ပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တင်းမာလှသော မျက်နှာထားဖြင့် ဒင်းမစ်ဒေးက မိမိအား ကြည့်မည်ကို ကြောက်ရွံ့၍ နေရှာပေသည်။ လွန်ခဲ့သော ခုနစ်နှစ် ကာလအတွင်း လောက ကြီးသည် အထီးကျန်နိုင်လှသော မိမိအား မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်ခဲ့သည်။ ထိုကဲ့သို့ မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်သည်ကို ဟက်စတာပရင်းသည် မျက်လုံး ချင်းဆိုင်၍ ပြန်လည် ကြည့်ရှုခဲ့သည်။ သို့သော် ဒင်းမစ်ဒေး၏ မျက်မှောင် ကြုတ်၍ ကြည့်ခြင်းကိုမူ ဟက်စတာပရင်းသည် မခံမရပ်ဝံ့လောက်အောင် ဖြစ်၍ နေရှာပေသည်။

ဒင်းမစ်ဒေးအား ဖက်၍ထားရင်း ဟက်စတာပရင်းသည် နှုတ်မှ-

'ခွင့်လွှတ်ပါနော် ... ခွင့်လွှတ်ပါရှင်၊ ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်မယ် မဟုတ် လား ဟင်။ ခွင့်လွှတ်ပါရှင် ... နော်၊ ခွင့်လွှတ်မယ် မဟုတ်လား' စသည် အားဖြင့် တတွတ်တွတ် ရေရွတ်မြည်တမ်း နေလေတော့သည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဒင်းမစ်ဒေးသည် လှိုက်လှဲ တုန်ယင်နေသော အသံဖြင့်-

'ခွင့်လွှတ်ပါတယ် ဟက်စတာရယ် ... မင်းကို ကျုပ် ခွင့်လွှတ်ပါ တယ်'

ဟု နာကြည်းဆွေးမြည့်သော အသံဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။ ဤ အချိန်၌ သူ၏ အသံတွင် ဒေါသသံ မပါတော့ချေ။

'မင်းကို ကျုပ် ခွင့်လွှတ်ပါတယ် ဟက်စတာရယ်၊ ဘုရားသခင်က လည်း တို့နှစ်ယောက်စလုံးကို ခွင့်လွှတ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းရတော့တာပဲ ကွယ်။ ဒီလောကကြီးမှာ တို့နှစ်ယောက်သာ မကောင်းမှုကြီးကို ပြုမိကြတာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ တို့ထက် အပြစ်ကြီးတဲ့ လူကတော့ ရော်ဂျာချီးလင်း ဝပ်ပါပဲ။ သူဟာ လက်စားချေလိုစိတ်နဲ့ တို့အပေါ်မှာ လိမ်လည်လှည့်ဖြားပြီး သွေးအေးအေးနဲ့ လက်စားချေနေတာဟာ တို့ပြုမိတဲ့ မကောင်းမှုထက် ပိုပြီး ကြီးတဲ့ မကောင်းမှုကြီးကို ပြုနေတာနဲ့ အတူတူပေါ့ကွယ်၊ မင်းနဲ့ကျုပ်ဟာ ဘယ်တုန်းကမှ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို နှိပ်စက်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ မကောင်းမှု မပြုမိခဲ့ကြပါဘူးကွယ်'

'ဟုတ်ပါတယ် ... အာသာရယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်'

နှစ်ယောက်သား မြေပြင်ပေါ်မှ ထ လိုက်ပြီးလျှင် တစ်ဦး၏လက်ကို တစ်ဦး ဆုပ်ကိုင်လျက် သစ်တုံးကြီးပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်ကြပြန်လေသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး၏ စိတ်မှာ အလွန်တရာ တုန်လှုပ်၍ နေသောကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုပင် သတိမထားနိုင်တော့ပေ။ လေတိုက်သဖြင့် သစ်ကိုင်းများ လှုပ်ရှားကာ သစ်ရွက်ချင်း ခတ်မိသော အသံများသည် တရုတ်မြည်၍ နေ၏။ သို့သော်လည်း ဟက်စတာပရင်းနှင့် ဒင်းမစ်ဒေးတို့သည် ထိုအသံများကို

မကြားမိကြ။ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦးလည်း စကားမပြောနိုင်ဘဲ ဝိုင်၍ နေမိကြလေသည်။

ခဏကြာမျှ ဤကဲ့သို့ ဖြစ်နေကြပြီးသည့် နောက်တွင် ဒင်းမစ်ဒေးသည် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရဟန်ဖြင့် ဆတ်ခနဲ လန့်၍ သွားပြီးလျှင်-

‘ဟက်စတာ ... ကျုပ် တစ်ခု သတိရတယ်။ အဲဒါမှ ဒုက္ခပဲကွယ်။ ဒုက္ခပဲ။ ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်ဟာ ဘယ်သူလဲ ဆိုတာကို မင်းက ကျုပ်ကို ပြောမယ် ဆိုတာ သူ သိနေတယ် မဟုတ်လား။ ဒီလို ဆိုလို့ရှိရင် သူဟာ ကျုပ်နဲ့ မင်းနဲ့ ပြစ်မှားမိကြတယ် ဆိုတာကို အများသူငါ ကြားအောင် လျှောက်ပြီးတော့ ပြောတော့မှာ။ သူဟာ ကျုပ်ရဲ့ ရန်သူ ဖြစ်ကြောင်း ကျုပ် သိသွားတဲ့ အခါမှာ ကျုပ်ကို သူ တစ်နည်းတစ်လမ်းနဲ့ လက်စားချေးမှာပေါ့။ အဲဒီနည်းကတော့ ကျုပ်နဲ့မင်းနဲ့ မှားမိခဲ့ကြတာကို လူတွေ သိအောင် မောင်းထုတဲ့ နည်းလမ်းတစ်လမ်းပဲ ရှိတယ်။ အဲဒီတော့ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ ဟက်စတာ။ လူတွေ သိကုန်ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ’ဟု မေးနေပြန်၏။

ထိုအခါ ဟက်စတာပရင်းက လေးလေးနက်နက် စဉ်းစား၍-

‘ဒီလိုတော့ လူတကာကို သူ ဖွင့်ပြီးပြောမယ် မထင်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ သူက လျှို့ဝှက်ပြီးတော့ လက်စားချေရမှ ကျေနပ်တတ်တဲ့ အကျင့် ရှိတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လို့ ကျွန်မတော့ မထင်ဘူးလေ။ ကျွန်မတို့ အဖြစ်အပျက်ကို အများသူငါ ကြားသိအောင် သူ လုပ်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ပါဘူး။ လက်စားချေဖို့ တခြားနည်းလမ်းတစ် လမ်းမျိုးကိုသာ သူ ရှာချင်ရှာလိမ့်မယ်’ ဟု ပြောလိုက်၏။

သို့တိုင်အောင် ဒင်းမစ်ဒေးသည် မယုံကြည်နိုင်သေးဘဲ သူ့ရင်အုံကို လက်ဖြင့် ဖိရင်း-

‘မင်း ပြောတာကတော့ ဟုတ်ပါပြီကွယ်။ ဒါဖြင့် ရှေ့တစ်လျှောက်မှာ ငါ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နေသွားရမှာလဲကွယ်။ ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်ဟာ ကျုပ် ဘယ်လိုလူဆိုတာ သိနေပြီ။ အဲဒီတော့ သူနဲ့ကျုပ် ဘယ်နှယ် လုပ်ပြီးတော့

မျက်နှာချင်း ဆိုင်ရမတုံး။ အကြံပေးစမ်းပါဦး ဟက်စတာရယ်။ ကျုပ်ဖြင့် ဘာကို တွေးရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး။ ကြံစမ်းပါဦးကွယ်’ ဟု တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြော၍ နေပြန်လေသည်။

ဟက်စတာပရင်းသည် ဒင်းမစ်ဒေးကို စူးစိုက်၍ ကြည့်ရင်း-

‘ရှင် ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်နဲ့ အတူတူ မနေရင် အကောင်းဆုံးပဲ။ သူ့မျက်စိအောက်မှာ ရှင် နေလေလေ၊ ရှင် ဒုက္ခရောက်လေလေပေါ့။ အဲဒီတော့ သူနဲ့ ခွဲပြီးတော့ နေတာဟာ အကောင်းဆုံးပဲ’ ဟု တည်ငြိမ်သော လေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

‘ဟုတ်ပါတယ် ဟက်စတာရယ်။ သူ့မျက်စိအောက်မှာ နေရတာဟာ ဆွေတာထက်တောင်မှပဲ ဆိုးရွားပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ကျုပ် ဘယ်လို လုပ်ပြီး ရှောင်ရမလဲ။ သူ့ကို ရှောင်လွှဲလို့တော့ ဘယ်လိုမှ ရနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ခုန ကျုပ် ထိုင်ချလိုက်တဲ့ နေရာမှာပဲ ချက်ချင်း သေပစ်လိုက်ဖို့သာ ရှိတော့တာပဲ’

ဟု ဒင်းမစ်ဒေးက ပြော၍ နေပြန်လေရာ ဟက်စတာပရင်းမှာ ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းပင် ဒင်းမစ်ဒေးအား အသနားကြီး သနား၍ လာကာ မျက်ရည်များ လည်၍လာပြီးလျှင်-

‘ဪ...ရှင်မှာလည်း ဒုက္ခပဲနော်။ ဒါလောက်တောင်ပဲ စိတ်အားကိုယ်အား ပျက်နေပြီကိုး။ ရှင် စိတ်ဓာတ်အင်အား ပျက်စီးတာနဲ့ပဲ ရှင်ဟာ မြန်မြန်သေမှာတောင် စိုးရတယ်။ ဒါလောက်ပဲ စိတ်အားလျှော့ရသလား... ဟင်’

ဟု လှိုက်လှဲစွာ ပြော၍ နေပြန်သည်၌ စိတ်ဓာတ်ပျက်ပြားနေသော သင်းအုပ်ဆရာကလေးက-

‘ဒါကတော့ ဘုရားသခင် အလိုတော် အတိုင်းပဲကွယ်။ ဘုရားသခင် ကိုယ်တော်တိုင်က ဒဏ်ခတ်ထားတဲ့ ဒဏ်ဆိုတော့ ကျုပ် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရှောင်လွှဲပါမတုံး’

ဟု ပြော၍ နေပြန်လေသည်။ ဟက်စတာပရင်းလည်း စိတ်မရှည် ဟန်ဖြင့် 'ရှင်ကလည်းပဲ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်ခိုင်ခိုင်ထားမှ ဘုရားသခင်က လည်း ရှင့်ကို သနားတော်မူမှာပေါ့'

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ဒင်းမစ်ဒေးက-

'ဒါဖြင့် ကျုပ် ဘယ်နှယ်လုပ်ရပါ့မလဲ ဟက်စတာရယ်၊ ပြောစမ်း ပါဦး၊ ကျုပ်ကို အကြံဉာဏ် ပေးပါဦး' ဟု တောင်းပန်လိုက်ပြန်၏။

ဟက်စတာပရင်းသည် ဒင်းမစ်ဒေး၏ မျက်လုံးများကို စူးစိုက်၍ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်-

'ကမ္ဘာလောကကြီးဟာ ဒါလောက်တောင်ပဲ ကျဉ်းမြောင်းသလား ရှင်၊ ကမ္ဘာလောကကြီးဟာ ဟို ဘော်စတွန်မြို့ကလေး တစ်မြို့ပဲလား။ လှမ်းကြည့်လိုက်စမ်း... ဟောဟို လူသွားလမ်းကလေးဟာ ဘယ်ကို ရောက် အောင်သွားတဲ့ လမ်းကလေးလဲ၊ သိလား။ ရှင်ကတော့ ဒီလူသွားလမ်း ကလေးဟာ မြို့ထဲကို ပြန်တဲ့လမ်းပဲလို့ ပြောလိမ့်မယ်။ အဲဒီလမ်းကလေးဟာ ဘော်စတွန်မြို့မှာပဲ ရပ်နေသလား ရှင်။ ရှေ့ဆက် မရှိတော့ဘူးလား၊ ဒီလမ်း ကလေးအတိုင်း ဆက်ဆက်ပြီးတော့ လိုက်သွားမယ် ဆိုလို့ရှိရင် ရှင် ဘယ် ရောက်မလဲ၊ သိလား။ ဒီမြို့ကို လွန်ပြီးတော့ တခြားမြို့ကို ရောက်သွားမှာပေါ့။ အဲဒီအခါကျတော့ကာ ရှင်ဟာ ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်နဲ့လည်း ဝေးမယ်၊ ရှင် ဘယ်လိုလူစား ဆိုတာကိုလည်း သိတဲ့လူ မရှိတဲ့ အရပ်ကို ရောက်မယ်။ ယုတ်စွာအဆုံး ရှင် ... မြို့ထဲမှာ မနေဘဲ တောထဲမှာ နေရင်တောင် ရှင် ဒီလို စိတ်ဒုက္ခတွေက လွတ်နိုင်ပါတယ်။ ဒီတော့အုပ်ကို ကျော်ပြီးတော့ ထွက်လိုက်မယ် ဆိုလို့ရှိရင် ဘယ်ကို ရောက်မလဲ၊ သိလား။ ပင်လယ်ကမ်းခြေ ကို ရောက်လိမ့်မယ်။ ကျွန်မတို့ဟာ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာကို ဖြတ်ကျော်ပြီး ဒီမြို့ကလေးကို ရောက်လာခဲ့ကြတယ်။ ဒီမြို့ကလေးက နေပြီးတော့ ပင်လယ် သမုဒ္ဒရာကြီးကို ဖြတ်ကျော်ပြီး ပြန်သွားမယ်ဆိုရင် ကျွန်မတို့ဟာ အင်္ဂလန်ကို ရောက်နိုင်တယ်။ အင်္ဂလန် တောပိုင်းက အင်မတန် ချစ်စရာကောင်းတဲ့

ရွာကလေးတွေမှာလည်း နေနိုင်တယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ဘူး ဆိုလို့ရှိရင် အင်မတန် ကို ကျယ်ဝန်းတဲ့ လန်ဒန်မြို့တော်ကြီးကိုလည်း ရောက်နိုင်တယ်။ အင်္ဂလန်မှာ မှ မနေချင်သေးဘူး ဆိုလို့ရှိရင် ဂျာမနီကိုလည်း သွားနိုင်တယ်၊ ပြင်သစ် ပြည်ကိုလည်း သွားနိုင်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် အီတလီပေါ့။ ရှင် ဒီလို နိုင်ငံခြားကို ကူးပြောင်းပြီး သွားမယ် ဆိုလို့ရှိရင် ရှင်ဟာ ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်နဲ့ အဝေးကြီး ဝေးသွားမယ်၊ ရှင် ဘယ်မှာ နေတယ် ဆိုတာကိုတောင် သူ သိနိုင်မယ် မဟုတ်ဘူး။

'နောက်ပြီးတော့ရှင်၊ ရှင် အခု နယ်သစ်ပယ်သစ် ဖွင့်တဲ့လူတွေနဲ့ အတူတူ လိုက်လာပြီးတော့ သူတို့ရဲ့ ပင်ပန်းဆင်းရဲတဲ့ ဘဝမျိုးမှာ လာပြီး နေခဲ့တဲ့ ရှင်ဟာ သမ္မာကျမ်းစာတော်နဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ သူတို့ရဲ့ စိတ် ငြိမ်းချမ်းမှုတွေကို ဆောင်ရွက်ပေးနေခဲ့တယ်။ အဲဒီလို ဆောင်ရွက် ပေးနေ တာဟာ ဘယ်လောက်ကြာခဲ့ပြီလဲ၊ ရှင် ဒါလောက်ကြာအောင် သူတို့ရဲ့ ကောင်းကျိုးကို ဆောင်ပေးပြီးမှဖြင့်တော့ တော်လောက်ရောပေါ့ရှင်။ ရှင်ဟာ ရှင်ဘဝကို သူများအတွက်ချည်းသာ အသုံးပြုခဲ့တယ်။ အခု အချိန်ဟာ ရှင်အဖို့ မှာ ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာအောင် နေဖို့ တော်ပါပြီ။ အဲဒီတော့ကာ "တစ်ရွာမပြောင်း သူကောင်းမဖြစ်" ဆိုသလို ရှင် ဒီမြို့က ခွာချိန်တန် ပါပြီ' ဟု လေးနက်တည်ကြည်စွာ ပြောလိုက်လေသည်။

သို့တိုင်အောင် ဒင်းမစ်ဒေးက-

'ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ဟက်စတာရယ်၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ကျုပ် ဒီမြို့က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ခွာရပါ့မလဲ၊ ကျုပ်ဟာ အပြစ်ကြီးတစ်ခုကို ဒီမြို့မှာ လုပ်ထား တဲ့ လူပီပီ ဒီမြို့မှာပဲ ဆက်နေပြီးတော့ ဒီမြို့မှာပဲ သေရလိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့။ ပြီးတော့ကာ ကျုပ်ဟာ ကျုပ်ရဲ့ဘဝကို ဒီမြို့မှာ နေတဲ့ လူတွေရဲ့ ကောင်းကျိုး အတွက် ပေးလှူထားပြီးသားဆိုတော့ သူတို့ကို စွန့်ပစ်ပြီး ကျုပ် ထွက်ခွာသွား မယ် ဆိုလို့ရှိရင် တော်ပါ့မလားကွယ်'

ဟု မေး၍ နေပြန်ချေသည်။

ဟက်စတာပရင်းမှာမူကား သူ၏အကြံဉာဏ်ကို ဒင်းမစ်ဒေး လက်ခံသည်အထိ တိုက်တွန်းရန် ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီ ဖြစ်သောကြောင့်-

‘ရှင် အခု ခုနစ်နှစ်လုံးလုံး ဒီမြို့မှာ နေရလို့ စိတ်မချမ်းသာ ဖြစ်ရတဲ့ ဒဏ်တွေဟာ ပိလွန်းမက ပိနေပါပြီ။ ဒီတော့ကာရှင် ... ရှင် ဒီမြို့က ထွက်သွားဖို့ ကောင်းပြီ။ သင်္ဘောပျက်တဲ့ အခါမှာ သင်္ဘောကို စွန့်ခွာပြီးတော့ သွားကြရသလို ရှင်ဟာလည်းပဲ ရှင့်ဘဝကို ပျက်စီးရာ ပျက်စီးကြောင်း ဖြစ်စေတဲ့ ဒီမြို့သူ မြို့သားတွေကို စွန့်ခွာပြီးသွားရင် အကောင်းဆုံးပါပဲ။ ဒီမြို့မှာ ဆိုလို့ရှိရင် ရှင်ရဲ့ နောင်ရေးဟာ ပျက်စီးခြင်းနဲ့သာ အဆုံးတိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ ပြောပုံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလို တွေ့ရမယ့် နောင်ရေးကို ရှောင်လွှဲနိုင်လျက်သားနဲ့ မရှောင်လွှဲဘဲ နေမယ်ဆိုရင် အဲဒါထက် ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းတာ ဘာများ ရှိလိမ့်ဦးမှာလဲ ရှင်။ ရှင် ဒီမြို့မှာ ဆက်ပြီးတော့ နေသွားမယ်ဆိုရင် ရှင်ဟာ စိန့်သူတော်စင် မဟုတ်ဘဲနဲ့ သူတော်ကောင်း ယောင် ဆောင်ပြီးတော့ နေသွားရလိမ့်မယ်။ ရှင့်ကိုယ်ကို ရှင်လိမ့်ရုံသာ မကသေးဘူး၊ တစ်မြို့လုံးကိုပါ လိမ့်ပြီးတော့ တစ်သက်လုံး လူလိမ့်ကြီး အဖြစ်နဲ့ နေသွားရလိမ့်မယ်။ အဲဒီ ဘဝမျိုးကို ရှင် ခုံမက် နေနိုင်သေးရဲ့လား... ဟင်။ ရှင်မှာ စိတ်ဆင်းရဲ ဒုက္ခကြီးကို အချိန်နဲ့အမျှ စံစားနေရပြီး ကိုယ့်အပြစ်ကို ဟိုလူ သိနိုးနိုး၊ ဒီလူ သိနိုးနိုးနဲ့ အကြောက်ကြောက် အရွံ့ရွံ့ နေရတဲ့ ဘဝမျိုးကို ရှင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပျော်ပိုက်နိုင်ပါ့မလဲ။

‘အကောင်းဆုံး နည်းလမ်းကတော့ဖြင့် ရှင် ဒီမြို့က ခွာပြီးတော့ကာ ဘယ်သူမှ ရှင်ကို မသိတဲ့ တစ်နိုင်ငံကို သွားပြီး နေ၊ အဲဒီနိုင်ငံကို ရောက်တဲ့ အခါကျတော့ သင်းအုပ်ဆရာ အဖြစ်နဲ့ပဲ ကျမ်းစာဟော၊ ကျမ်းစာပေစာရေး၊ လူတွေရဲ့ ကောင်းကျိုးအတွက် တတ်နိုင်သလောက် ဆောင်ကြဉ်း။ အို... ရှင် လုပ်ချင်တာ လုပ်ပေါ့ရှင်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီမြို့မှာ နေပြီးတော့ ကိုယ် မလှန်သတဲ့ အပြစ်ဒဏ်ကြီးကိုဖြင့် လည်ပင်း စင်းပြီး မခံပါနဲ့ရှင်။ ယုတ်စွာ အဆုံး ရှင်ဟာ အာသာဒင်းမစ်ဒေးဆိုတဲ့ နာမည်ကိုတောင် ဖျောက်ဖျက်

ပစ်လိုက်ပြီး နာမည် အသစ်တစ်ခုကို ယူပေါ့။ ကျွန်မ သဘော ဆိုရင်ဖြင့် တစ်နာရီ တစ်စီနောမှတောင် ဒီမြို့မှာ ဆက်ပြီးတော့ မနေစေချင်တော့ဘူး။ နေလိုကော ဘာအကြောင်း ထူးဦးမှာလဲ၊ ဒီမြို့မှာ ကြာကြာနေလေလေ စိတ်ဓာတ် ပျက်ပြားလေလေ။ နောက်ဆုံးကျရင် ရှင် ဘာဖြစ်မလဲ ... သိရဲ့လား၊ ရှင်ဟာ နောင်တရဖို့တောင်မှပဲ စိတ်အားသတ္တိ မရှိတဲ့လူ အဖြစ်ကို ရှင် ရောက်သွားဦးမယ်။ အဲဒီတော့ရှင်၊ ကဲ ... သွားပေတော့၊ ဒီမြို့က... သွားပေတော့’ ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ဟက်စတာပရင်းက ဤကဲ့သို့ စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောလိုက်သော အခါတွင် ဒင်းမစ်ဒေး ကိုယ်တိုင်တွင်လည်း ထိုထက်သန်မှု ကူးစက်ကာ မျက်လုံးများတွင် စိတ်အား အရှိန်၏ အရောင်များ တောက်၍ လာလေသည်။ သို့သော် ဒင်းမစ်ဒေးက-

‘ဒီမြို့က လွတ်အောင်ပြေးဖို့ ဆိုတာကတော့ ဟုတ်ပါပြီကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်မှာ ပြေးနိုင်တဲ့ စိတ်ဓာတ်အင်အား မရှိတော့ပါဘူး။ ကမ္ဘာလောက ပြင်ကျယ်ကြီးထဲကို ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လို ပြေးနိုင်တဲ့ အင်အား မျိုး ရှိနိုင်ပါတော့မလဲ’

ဟု ညည်းလိုက်ပြန်၏။ သူ၏ ညည်းညူသံမှာ စိတ်ဓာတ်ပျော့၍ နေသော လူတစ်ယောက်၏ ညည်းညူသံပင် ဖြစ်လေသည်။ ထွက်၍ ပြေးလျှင် ဒုက္ခအပေါင်းတို့မှ ကင်းလွတ်မည်ကို သိပါလျက်နှင့် ထွက်၍ပြေးရန်ပင် အားမရှိသော အခြေအနေသို့ ဒင်းမစ်ဒေး ရောက်၍ နေရ၏။

‘ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး ပြေးရပါ့မလဲ ... ဟက်စတာပရင်းရယ်’

ဟု ဒင်းမစ်ဒေးက ထပ်မံ၍ ညည်းညူလိုက်သော အခါတွင် ဟက်စတာသည် တီးတိုးလေသံဖြင့်-

‘ရှင်တစ်ယောက်တည်း ပြေးရမှာ မဟုတ်ပါဘူး ရှင်ရယ် ... တစ်ယောက်တည်း မပြေးရစေပါဘူး’ ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ဟက်စတာပရင်း ပြောသမျှ စကားများတွင် ဤစကားသည်သာ လျှင် အရေးအကြီးဆုံးသော စကားဖြစ်ပေသည်။

၁၉။ ရွေးကောက်ပွဲနေ့ ဆုတောင်း

ဒင်းမစ်ဒေးနှင့် ဟက်စတာပရင်းတို့သည် ဤဘော်စတွန်မြို့ကလေးမှ ထွက်ခွာ၍သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြပြီးသည့်နောက် မည်သို့မည်ပုံ ထွက်ခွာ ကြမည်ကို တိုင်ပင်နေကြပြန်လေသည်။ လက်ဦးတွင် အမေရိကတိုက်၌ ရှိသော အခြား နယ်သစ်ပယ်သစ် တစ်ခုသို့ ကူးပြောင်း၍ သွားကြရန် စဉ်းစားနေ၏။ သို့သော် ဒင်းမစ်ဒေးမှာ ကျန်းမာရေးချို့တဲ့၍ နေသောသူ ဖြစ်ရာ ဖွင့်စ ဖြစ်သော အခြား နယ်သစ်ပယ်သစ် တစ်ခုသို့ သွားရောက် နေထိုင်ပါက အခြားသော လူကြမ်းကြီးများ၏ နည်းတူ ပင်ပန်းကြီးစွာဖြင့် လုပ်ကိုင်စားသောက် နေထိုင်ရမည်ကို တွေးမိကြ၏။ သို့ဖြစ်လေရာ ထိုအကြံ ကို ဖျက်လိုက်ရလေသည်။ ဒင်းမစ်ဒေးကဲ့သို့သော စာပေသမား၊ ကျမ်းစာ သမား လူနုများမှာ အကြမ်းပတမ်းနေရသော ဘဝမျိုးဖြင့် နေရမည်မှာ မသင့်လျော်ဟု ဟက်စတာပရင်း ယူဆမိ၏။ ထိုကြောင့် ဒင်းမစ်ဒေးသည် ထိုနိုင်ငံသစ်ကို ခွာ၍ အနုပညာတို့ ထွန်းကားနေရာ နိုင်ငံပောင်းဖြစ်သော ဥရောပတိုက်သို့ ပြန်လည်သွားရောက် နေထိုင်ခြင်းသည်သာလျှင် အကောင်း ဆုံး ဖြစ်သည် ဟူ၍လည်း ဟက်စတာပရင်း တွေးမိလေသည်။ သူ၏ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွားနှင့် ဆိုလျှင် ဒင်းမစ်ဒေးသည် အမေရိကတိုက်မှာထက် ဥရောပတိုက်တွင် ပိုမို၍ ကြီးပွားလွယ်မည် ဖြစ်၏။

ဥရောပတိုက်သို့ ဒင်းမစ်ဒေးနှင့် အတူ ထွက်ခွာသွားရန် ဟက်စတာ ပရင်း၏ အဖို့၌ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်၍ နေသည်မှာ ဘော်စတွန်မြို့ ဆိပ်ကမ်း တွင် သင်္ဘောတစ်စင်း ဆိုက်ကပ်လျက် ရှိ၏။ ထိုသင်္ဘောမှာ စပိန်ပိုင် မက္ကဆီကိုပြင်ဘက်မှ လာသော သင်္ဘောဖြစ်လျက် အချို့သော သင်္ဘောသား

များမှာ ဖျားနာ၍နေရာ ဟက်စတာပရင်းသည် ထိုသင်္ဘောသားများကို သွား ရောက်၍ ပြုစုဖူးလေသည်။ သို့ ပြုစုရခြင်းအားဖြင့် ဟက်စတာပရင်းသည် သင်္ဘောမာလိန်မှူးနှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့လေရာ သင်္ဘောမာလိန်မှူးအား လူကြီး နှစ်ယောက်နှင့် ကလေးတစ်ယောက်ကို သင်္ဘောဖြင့်တင်၍ လျှို့ဝှက်စွာ ဥရောပတိုက်သို့ ဆောင်ကြဉ်းသွားပါမည့်အကြောင်း တောင်းပန်လိုက်လေ သည်။ သင်္ဘောမှာ ဘော်စတွန်မြို့မှ နေ၍ အင်္ဂလန်ပြည် ဘရစ္စကိုမြို့သို့ သွားမည့်သင်္ဘော ဖြစ်လေရာ သင်္ဘောမာလိန်မှူးက အလွယ်တကူနှင့်ပင် သင်္ဘောတူလိုက်လေသည်။

ထိုသင်္ဘောသည် ဒင်းမစ်ဒေးနှင့် ဟက်စတာပရင်းတို့ တောထဲ၌ တွေ့ပြီးသည့်နေ့၏ နောက် လေးရက်မြောက်သော နေ့တွင် ထွက်မည် ဖြစ်လေသည်။ ဤနေ့မှ သုံးရက်မြောက်သော နေ့မှာကား ဒင်းမစ်ဒေးသည် ခရစ်ယာန် ဘုရားဝတ်ကျောင်း၌ ခရစ်ယာန်ကျမ်းစာ ဟောရမည့်နေ့ ဖြစ်လေ သည်။ တတိယမြောက်သော နေ့တွင် ခရစ်ယာန်ကျမ်းစာ ဟောပြီးသည့် နောက် စတုတ္ထမြောက်သောနေ့တွင် ဤဘော်စတွန်မြို့ကလေးမှ တိတ် တဆိတ် ထွက်ခွာ၍ သွားရမည့်နေ့ ဖြစ်လေရာ အချိန်မှာ ဒင်းမစ်ဒေး၏ အဖို့၌ အံ့ကျဖြစ်၍ နေလေသည်။ သင်းအုပ်ဆရာ အဖြစ်ဖြင့် အကြီးဆုံးသော ပွဲသဘင်တွင် ခရစ်ယာန်ကျမ်းစာ ဟောပြီးသည့်နောက် သင်းအုပ်ဆရာ အလုပ်ကို လုံးဝ စွန့်ခွာ ပျောက်ကွယ်သွားခြင်းသည် တစ်နည်းအားဖြင့် ဇာတ်ဆန်သော်လည်း ဒင်းမစ်ဒေး၏ အဖို့၌ကား များစွာ ကျေနပ်ဖွယ်ရာ ဖြစ်၍နေပေသည်။ နောက်ဆုံး ဤမြို့မှ မိမိ ပျောက်ကွယ်၍ သွားသည့် အချိန်အထိပင် မိမိသည် မိမိ၏ တာဝန် ဝတ္တရားများကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်၍ သွားလေသည်ဟု မြို့သူမြို့သားတို့က တသက်သက် အောက် မေ့ကာ ပြော၍ မဆုံးနိုင်လောက်အောင် ရှိ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြမည့် အရေးကို ဒင်းမစ်ဒေး တွေးလိုက်တိုင်း ကြည့်ရှု၍ နေမိပေသည်။

ဒင်းမစ်ဒေးသည် ဟက်စတာပရင်းတို့ ရှေ့မှ နေ၍ မြို့ထဲသို့

တစ်ယောက်တည်း လျှောက်ကာ ပြန်၍ လာခဲ့လေသည်။ အိမ်သို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်း ရွေးကောက်ပွဲ ခရစ်ယာန်ကျမ်းထွက် ဟောစာကို စိတ်ပါလက်ပါ အားသွန်၍ ရေးလေတော့၏။ ထိုခရစ်ယာန်ကျမ်းစာမှာ မိမိ နောက်ဆုံးအကြိမ် ဟောပြောရမည့် ကျမ်းစာဖြစ်၏။ ဤနယ်မှ ထွက်ခွာ၍ သွားရတော့မည် ဖြစ်သဖြင့် ဒင်းမစ်ဒေး၏ စိတ်မှာ များစွာ လွတ်လပ်၍ ရွှင်လန်းအားတက် နေပေသည်။ ထိုကြောင့် သူ ဟောပြောမည့် ခရစ်ယာန်ကျမ်းစာမှာလည်း လူတို့၏ စိတ်နှလုံးကို ထိခိုက်စေသော စကားလုံးများပင် ဖြစ်၍ နေပေသည်။ မိမိ ခုနစ်နှစ်တိုင်တိုင် ဟောပြောခဲ့ရသော မြို့သူမြို့သားများအား ခွဲခွာသွားရတော့မည် ဖြစ်သဖြင့် ကျမ်းဟောစာတွင် ကြေကွဲဖွယ်ရာ စကားလုံးများလည်း ပါဝင်လျက် ရှိပေသည်။ ဟောပြောမည့် ခရစ်ယာန်ကျမ်းစာကို အာရုံစူးစိုက်၍ ရေးသားနေသည့် အခိုက်အတန့်တွင် အခန်းတံခါးကို ခေါက်လိုက်သည့်အသံ ကြားလိုက်လေသည်။

“အင်း ... စေတနာတွေကလည်းပဲ ပေါသကိုး။ ကျမ်းစာမှ ကောင်းကောင်း မရေးရဘူး” ဟု စိတ်တွင် အောက်မေ့ကာ ဒင်းမစ်ဒေးသည် တံခါးကို သွား၍ ဖွင့်လိုက်၏။ ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်ပင် ဒင်းမစ်ဒေးသည် သူ့စိတ်က တွေးလိုက်မိသည့်အတိုင်း စေတနာနှင့် ရင်ဆိုင် တွေ့ရသည့် အလား ဖြစ်၍ သွားရလေတော့သည်။ အကြောင်းမူကား တံခါးဝ၌ ရပ်၍ နေသော သူမှာ အခြားသူ မဟုတ်။ အဘိုးကြီး ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ် ကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်၍နေ၏။

ရော်ဂျာကို မြင်လိုက်ရသည်တွင် သင်းအုပ်ဆရာကလေးသည် မျက်နှာတွင် သွေးဆုတ်၍ သွား၏။ သူ၏ ရင်အုံကိုလည်း ယောင်ယမ်း၍ ဖိလိုက်မိ၏။ ဆေးဆရာ အဘိုးကြီးလည်း အခန်းထဲသို့ ဝင်၍ လာရာက-

‘ဪ... ဆရာကလေး ပြန်ရောက်ပြီကိုး။ ဆရာကြီး အိလီးယော့ မာရ်လားဗျာ၊ အောင်မယ် ... ဒါနဲ့ ဆရာကလေး မျက်နှာလည်း သွေးမရှိပါလား။ ခရီးပန်းလာတယ် ထင်ပါရဲ့။ ဆရာလေး ဆေးသောက်လိုက်ပါလား

ဟင်။ ဒါမှ ရွေးကောက်ပွဲ ဆုတောင်းပွဲနေ့ကျရင် ဆရာလေး ကျမ်းစာဟောဖို့ အားရှိသွားအောင် ကျုပ် ဆေးဖျော်လိုက်မယ်လေ’ ဟု ပြော၍ နေလေသည်။

သို့သော် ဒင်းမစ်ဒေးက-

‘ကျုပ် ဆေးမသောက်တော့ပါဘူးဗျာ။ ခရီးသွားရတာရယ်။ ဆရာကြီး အိလီးယော့ကို တွေ့ခဲ့ရတာရယ်။ ပြီးတော့ကာ လေကောင်းလေသန့်ကို ရှုခဲ့ရတာရယ်။ ဒါတွေနဲ့ပဲ ကျုပ်ဖြင့် အတော် စိတ်လက် ပေါ့ပါးသွားတယ်။ ခါတိုင်းဆိုရင် ဒီစာကြည့်ခန်းထဲမှာ တကုပ်ကုပ်နဲ့ အခန်းအောင်းပြီး နေရတာကိုးဗျ။ အခုတော့ဖြင့် ကျုပ် တော်တော်ကို နေကောင်းသွားပါပြီ။ ခင်ဗျား ပေးတဲ့ ဆေးတွေကို သောက်ဖို့တောင် တယ်ပြီး မလိုတော့ပါဘူး’ ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

သို့ ပြောနေခိုက် တစ်ချိန်လုံးတွင် ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်သည် သင်းအုပ်ဆရာကလေးအား စူးစူးဝါးဝါးကြီး ကြည့်နေ၏။ သူ၏ ကြည့်ဟန်မှာ လူနာတစ်ဦးအား ဆေးဆရာက ဝေဒနာ လက္ခဏာများကို အကဲခတ်ရင်း ကြည့်သော ကြည့်ဟန်မျိုး ဖြစ်၏။ သို့သော် ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်နှင့် မျက်လုံးချင်း ဆိုင်မိကတည်းကပင် ဒင်းမစ်ဒေးသည် မိမိနှင့် ဟက်စတာပရင်းတို့ တောထဲတွင် တွေ့ကြုံကြောင်းကို အဘိုးကြီး သိပြီး ဖြစ်နေသည်ဟု ရိပ်မိလာလေတော့သည်။ ဆရာကြီးကလည်း ဒင်းမစ်ဒေး၏ တွေးလုံးများကို သိပြီး ဖြစ်နေ၏။ ဒင်းမစ်ဒေးသည် ဤအချိန်မှ စ၍ မိမိအား မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက် အနေဖြင့် အမှတ်မထားတော့ဘဲ ရန်သူတစ်ယောက် အနေဖြင့် အမှတ်ထားလေပြီဟုလည်း နားလည်ထားပြီး ဖြစ်လေသည်။ ယခင်ကမူ ဒင်းမစ်ဒေးသည် ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်အား အလိုလိုနေရင်း ရွံ့၍ နေခဲ့ဖူး၏။ ယခုမူကား ထိုကြောက်စိတ်သည် ပြေပျောက်လျက် ရှိနေပေပြီ။ လေးရက်ကြာသော အခါတွင် မိမိသည် ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်နှင့် ဝေးရာသို့ သွားရပေတော့မည် ဟူသော အသိဖြင့် ဒင်းမစ်ဒေးမှာ စိတ်အားသတ္တိ ခိုင်ခံ့လျက် ရှိနေပေသည်။

ခဏကြာမျှ စကားပြောပြီးသည်နောက် ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်သည် အခန်းတွင်းမှ ထွက်၍ ပြန်သွားလေတော့သည်။ သင်းအုပ်ဆရာကလေးလည်း အိမ်ရှိ အစေခံအား အစားအသောက်များ ယူခဲ့ရန် မှာလိုက်ပြီးနောက် ရောက်လာသော အခါတွင် အားရပါးရ စားလေတော့သည်။ တစ်ခါမျှ ဤကဲ့သို့ ထမင်း မဖြန့်စဖူးခဲ့ပေ။ ထိုနောက် ရေးလက်စရှိသော ရွေးကောက်ပွဲ ဆုတောင်းကျမ်းစာကို ဆုတ်ပစ်လိုက်ပြီးလျှင် စိတ်အားအသစ်ဖြင့် ဆုတောင်းကျမ်းစာကို ထပ်မံ၍ ရေးပြန်လေတော့သည်။ နံနက် အရုဏ်တက် အချိန်သို့ ရောက်သောအခါ ဒင်းမစ်ဒေးသည် ရှည်လျားလှသော ဆုတောင်းကျမ်းစာကို ရေးသားပြီးစီးခဲ့လေပြီ။

သို့နှင့်ပင် ရွေးကောက်ပွဲနေ့အတွက် ဆုတောင်းမင်္ဂလာ ပြုကြသော နေ့သို့ ဆိုက်ရောက် လာခဲ့ရပေသည်။ ဤနေ့သည် အသစ် ရွေးကောက်တင်မြှောက်ခြင်းကို ခံရသော ပြည်နယ်မင်းကြီးက မိမိ ရွေးကောက်ပွဲတွင် ရွေးကောက်ခြင်း ခံရသည့်အတွက် ဘုရားသခင်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်ကို အထူးလေးစားကာ ပြည်နယ် သာယာရေးအတွက် ဆုတောင်းမေတ္တာ ပို့သမည် ဖြစ်သော နေ့ကြီး ဖြစ်ပေသည်။

ထိုနေ့ နံနက်သို့ ရောက်သောအခါ ဟက်စတာပရင်းသည် သမီးကလေး ပုလဲကို လက်ကဆွဲကာ ဈေးမြေကွက်လပ် လမ်းသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့၏။ ဤနေ့သည်ကား အားလပ်သောရက် ဖြစ်သဖြင့် အလုပ်သမား အမျိုးမျိုး၊ လယ်သမား အမျိုးမျိုးတို့သည် ထိုဈေးမြေကွက်လပ်တွင် လာရောက် စုဝေးလျက် ရှိကြပေသည်။ တောကြီးမျက်မည်း အတွင်းတွင် နေထိုင်၍ မုဆိုးအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်စားသောက် နေသူများပင်လျှင် ဤရက်အဖို့၌ ဆော်စတွန်မြို့ကလေး အတွင်းသို့ နံနက် စောစောကပင် ရောက်ရှိ၍ နေကြပေသည်။

ဟက်စတာပရင်းသည် မိမိ၏ ရင်အုံပေါ်တွင် ကြက်သွေးရောင် စာလုံးကြီးကို ဆင်မြန်းမြဲ ဆင်မြန်း၍ လာ၏။ သို့သော် ဤနေ့အဖို့တွင်မူ

ကား မိမိ၏ ရင်အုံကို ကြည့်ရှုကြသော သူတိုင်းအား ရှက်ရွံ့သော မုက်လုံးများဖြင့် ပြန်၍ မကြည့်တော့ဘဲ ခေါင်းကို မော့မော့ထားကာ ရဲဝံ့သော မျက်လုံးများဖြင့် တည်တည်ကြည်ကြည်ကြီး ကြည့်၍ နေလေတော့သည်။ သူ၏စိတ်ထဲတွင် “ရှင်တို့ ကြည့်နိုင်ကြရင် ဒီတစ်ရက်ပေါ့ရှင်” ဟူသော အတွေးသည် ပေါ်ပေါက်လျက် ရှိနေပေသည်။

တစ်မြို့လုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ပျော်ရွှင်နေကြသည်ကို မြင်ရသောအခါတွင် ပုလဲကလေးသည် အလွန်တရာ ပျော်ရွှင်၍ နေပေသည်။ ဟက်စတာပရင်းသည် သူ၏ သမီးကလေးကို အလှဆုံးဖြစ်သော အဝတ်အစားများ ဆင်မြန်း၍ ပေးထား၏။ ပုလဲ၏ အဖို့တွင်ကား ပျော်၍ မဆုံးပေ။

ဈေးမြေကွက်လပ်သို့ ရောက်လာကြသော အခါတွင် ပုလဲက သူ့အမေ၏ လက်ကိုဆွဲရင်း-

‘ဒီနေ့ လူတွေ ဘာပြုလို့ အလုပ်မလုပ်ကြတာလဲ ဟင်၊ ကြည့်ပါဦး... အားလုံး ဈေးမြေကွက်လပ်မှာ စုနေကြတယ်။ ကြည့်၊ ကြည့်၊ ဟော... ဟိုမှာ ပန်းပဲဆရာကြီး၊ ရေတွေ ဘာတွေ ချိုးလို့၊ အဝတ်ကောင်းဆွာကို ဝတ်လို့။ ဟော... ဟော ဟိုမှာ ထောင်မှူးကြီး မစွတာဘရက်ကက်ကို ကြည့်ပါဦး၊ သမီးကို ကြည့်ပြီး ပြုံးနေလိုက်တာ။ သူ ဘာပြုလို့ ပြုံးတာလဲဟင်’ စသည်ဖြင့် မေး၍ နေရှာလေသည်။ ဟက်စတာပရင်းက-

‘သမီး ငယ်ငယ်ကလေးကတည်းက မစွတာဘရက်ကက်က သမီးကို သိတာကပဲကွယ်၊ ဒါကြောင့်မို့လို့ ပြုံးတာပေါ့’ ဟု ဆိုလိုက်ရာ ပုလဲက-

‘အောင်မယ် ... ဒီလူကြီးက မေမေ့ကိုတော့ နှုတ်မဆက်ဘဲနဲ့ သမီးကို လာပြီး နှုတ်ဆက်နေတယ်။ အောင်မယ် ... ဟော ဟော ... ဟိုမှာကြည့်စမ်း မေမေ ... ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း၊ လူစိမ်းတွေလည်း မနည်းပါကလား၊ လူရိုင်းနီတွေလည်း လာကြတယ်နော်၊ သင်္ဘောသားတွေလည်း လာကြတယ်။ သူတို့ ဘာလုပ်ရအောင် လာတာလဲ မေမေ’ ဟု မေးနေပြန်လေသည်။

‘သူတို့ ဆုတောင်းပွဲ လှည့်လာတာကို ကြည့်ရအောင် လာကြတာပေါ့

သမီးရဲ့။ အသစ် အရွေးခံရတဲ့ မင်းကြီးရဲ့ အတိုင်အပင်ခံတွေရယ်။ ပြီးတော့ ကာ မြို့မျက်နှာပုံး လူကြီးတွေရယ်။ အားလုံး မင်းကြီးအိမ်က နေပြီးတော့ ဟောဒီ အစည်းအဝေး ခန်းမဆောင်ကို လာကြရမယ်လေ။ အဲဒီလို စီတန်းပြီး လာကြမှာကို စောင့်ပြီး ကြည့်ကြတာပေါ့ကွယ်'

ဟက်စတာပရင်းက ဤကဲ့သို့ ပြောလိုက်သော အခါတွင်-

'ဟို ... သင်းအုပ်ဆရာကလေးကော လာမှာလား မေမေ' ဟု မေးလိုက်ပြန်လေသည်။

ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဟက်စတာပရင်း သည် ရုတ်တရက် ရင်ဖို၍ သွားမိပြီးသည့်နောက်-

'တိတ်တိတ်နေစမ်းပါ သမီးရယ်။ သမီး ဒါတွေ နားမလည်ပါဘူး။ ကဲ... ကြည့် ကြည့် ... ဟိုမှာ ကလေးတွေ ဆော့နေကြလိုက်တာ။ ဒီနေ့ဟာ အင်မတန် ပျော်စရာ ကောင်းတဲ့နေ့ပေါ့ သမီးရယ်'

ဟု ခပ်ငေါက်ငေါက် ပြောကာ စကားလမ်းလွဲ၍ ပစ်လိုက်ရလေ သည်။

ဈေးမြေကွက်လပ်တွင် လူများပြားသည်ထက် များစွာ ပြု၍လာ၏။ ၎င်းတို့ အထဲတွင် အထူးအဆန်း ဖြစ်နေကြသူများမှာကား ဟက်စတာပရင်း အား တင်ဆောင်၍ သွားမည့် သင်္ဘောမှ သင်္ဘောသားများ ဖြစ်ကြလေသည်။ သင်္ဘောသားများမှာ လူကြမ်းများ ဖြစ်ကြလေရာ ဘုရားသခင်ကို အလွန် အကျူး လေးစားကိုင်းရှိုင်း၍ ဣန္ဒြေသိက္ခာ ကြီးစွာကို ဆောင်သော ဘော် စတွန် မြို့သားများနှင့် မတူ၊ တစ်မူခြား၍ နေကြပေသည်။ သင်္ဘောသား များသည် နေလောင်၍ ထားသောကြောင့် အသားများမှာ ညိုမည်းလျက် ရှိကြ၏။ မုတ်ဆိတ်ဖွေးလည်း ထူထပ်လှ၏။ ဘောင်းဘီတို့ အဝကျယ်ကျယ် များကို ဝတ်၍ ထားကြကာ ခါးတွင်လည်း ရွှေခါးပတ်များကို ပတ်၍ ထားကြလေသည်။ အချို့သူများ၏ ခါးတွင် ဓားရှည်များကို ချိတ်၍ထား၏။ ထိုသူတို့ ဆောင်းလာသော ဦးထုပ်များမှာ ကောက်ရိုးဖြင့်လုပ်သော အဝကျယ်

ဦးထုပ်များ ဖြစ်၏။ သူတို့၏ မျက်လုံးများမှာ တိရစ္ဆာန်၏ မျက်လုံးများကဲ့သို့ လောဘဇော ထက်သန်နေသော မျက်လုံးများ ဖြစ်ကြလေသည်။

သင်္ဘောသားများသည် မြို့သူမြို့သားတို့ လိုက်နာစောင့်ထိန်းအပ် သော မည်သည့် အကျင့်မျိုးကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ ဆေးလိပ်သောက်သူတို့က သောက်၍ နေကြ၏။ အချို့ အချို့သော သူတို့ကမူ ခါးပိုက်ဆောင် ပုလင်း များကို ဖွင့်၍ အရက်များကို သောက်နေကြလေသည်။ အနီးအနားရှိ မြို့သူ မြို့သားတို့ကိုပင် ကမ်းလှမ်းလိုက်ကြသေး၏။

သင်္ဘောသားများ၏ အမူအကျင့်ကို မြို့သူမြို့သားများ နားမလည် နိုင်လောက်အောင် ရှိ၍ နေစဉ် ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်သည် လူအုပ်ထဲမှ ရုတ်တရက် ပေါ်ပေါက်လာပြီးလျှင် သင်္ဘောသားများ၏ အကြီးအမှူး ဖြစ် သော မာလိန်မူနှင့် သွား၍ စကားပြောသည်ကို တွေ့ကြရပေသည်။

ဈေးမြေကွက်လပ်တွင် စုဝေးလျက် ရှိသော လူအုပ်ကြီးတွင် သင်္ဘော မာလိန်မူသည် အထူးအဆန်းဆုံး ဝတ်ဆင်၍ ထားသူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သူ၏ နဖူးတွင် ဓားခုတ်ရာကြီး တစ်ခုရှိ၏။ ခါးတွင်လည်း ဓားရှည်ကြီး တစ်ချောင်းကို ချိတ်၍ထားပေသည်။ သင်္ဘောမာလိန်မူသည် ဆေးဆရာကြီး နှင့် စကားပြော၍ ပြီးသည့်နောက် ဖိတ်ခေါ်ခဲပြီးလျှင် လူအုပ်ထဲတွင် လမ်း သလား၍ နေပေသည်။ ဟက်စတာပရင်း ရှိရာသို့ ရောက်လာသောအခါတွင် ဟက်စတာပရင်းအား ကောင်းစွာ မှတ်မိလိုက်ရာ ချက်ချင်း လာ၍ နှုတ်ဆက် လေသည်။ ဟက်စတာပရင်းသည် ကြီးလေးလှသော အပြစ်ဒဏ်ကို ခံယူ ရကာ ကြက်သွေးရောင် စာလုံးကြီးကို ဆင်မြန်းထားရသူ ဖြစ်သောကြောင့် အနီးအနား၌ မည်သူမျှ ကပ်၍ စကားမပြောကြဘဲ ရှိ၍ နေလေရာ ဟက် စတာပရင်း၏ အနားတွင် လူရှင်း၍ နေပေသည်။ ထိုကြောင့်ပင် သင်္ဘော မာလိန်မူသည် ဟက်စတာပရင်းအား လွယ်ကူစွာ တွေ့မြင်သွားပြီး အနီးသို့ ကပ်ကာ နှုတ်ဆက်နိုင်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

'တွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ၊ ဪ ... ဒါနဲ့ ကျုပ်တို့တော့

သိပ်ပြီး ဟန်ကျတာပဲဗျို့။ သင်္ဘောမှာ အခန်းပိုတစ်ခု လုပ်ပေးရဦးမယ်။ လမ်းခရီးမှာတော့ ရောဂါဘယအတွက် ဘာမှ စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ဘူးဗျို့။ ကျုပ်တို့ သင်္ဘောမှာ ဆရာဝန်တစ်ယောက် ပါပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ဆေးဆရာကြီး တစ်ယောက်ကလည်း လိုက်ဦးမလိုတဲ့ဗျို့။ သိပ်ဟန်ကျတာပဲ သင်္ဘောမာလိန်မှူးက ဤကဲ့သို့ ပြောလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဟက်စတာပရင်းမှာ ထိတ်ခနဲ လန့်သွား၏။ ပြီးမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အနိုင် အနိုင် အားတင်း၍-

'ရှင်ပြောတာ ကျွန်မ နားမလည်ပါဘူးရှင်၊ ဘယ်လိုပါလိမ့်' ဟု အသံထွက်အောင် မနည်းကြီး ကြီးစား၍ မေးလိုက်ရလေရာ မာလိန်မှူးက-

'ဪ ... ခင်ဗျား မသိသေးဘဲကိုး၊ ပြောရဦးမယ်၊ ကျုပ်တို့နဲ့ လိုက်မယ့်လူက ဆေးဆရာတဲ့ဗျို့။ သူ့အကြောင်းတော့ ခင်ဗျား သိမှာပေါ့။ သူလည်း ဥရောပတိုက်ကို လိုက်မလို့။ နို့ ... ခင်ဗျားတို့ ခရီးထွက်ကြတဲ့ လူသိုက်ထဲမှာလည်း ပါတယ်ဆို။ ခင်ဗျားနဲ့ အတူတူ ခရီးထွက်မယ့် လူကြီး လူကောင်းနဲ့ဟာလည်း မိတ်ဆွေရင်းချာ ဆိုပါကလား။ အဲဒီ ဆေးဆရာ လည်း ကျုပ်သင်္ဘောပေါ်မှာ လိုက်မလို့ဆိုတာ ခင်ဗျား သိပြီးရောပေါ့နော်' ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ဟက်စတာပရင်းမှာ အသည်းနှလုံး ကြွေပြုတ်၍ ကျသွားသကဲ့သို့ ခံလိုက်ရပေသည်။ သို့သော် ဣန္ဒြေကိုဆည်၍-

'ဟုတ်ကဲ့ရှင် ... သူတို့နှစ်ယောက် သိကြတာ ကြာလှပါပြီ။ တစ်အိမ် တည်း အတူတူ နေကြတာကပဲ' ဟု ကြီးစား၍ ပြောလိုက်၏။

ဟက်စတာပရင်းနှင့် သင်္ဘောမာလိန်မှူးတို့သည် စကား ထွေထွေ ထူးထူး ဆက်၍ မပြောကြတော့ပေ။ ယင်းသည့် အခိုက်အတန့်တွင်ပင် ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်သည် တစ်နေရာမှ နေ၍ ဟက်စတာပရင်းတို့ စကား ပြော၍ နေသည်ကို စိုက်၍ ကြည့်နေ၏။ သို့ ကြည့်နေသည်သာ မကသေး၊ ဟက်စတာပရင်းကိုပင် ပြုံး၍ ပြလိုက်လေသေးရာ ဟက်စတာပရင်းမှာ

ထိုအပြုံးသည် မည်မျှ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းသော အပြုံး ဖြစ်သည်ကို ကောင်းစွာ နားလည်လိုက်ပေသည်။

၂၀။ လှည့်လည်ပွဲ

မိမိတို့၏ အကြံအစည်ကို မပျက်လျှင် ပျက်အောင် ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ် ဖျက်လေပြီ ဟူ၍ သိလိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်း ဟက်စတာပရင်း မှာ ငယ်ထိပ်တွင် မြွေခဲခြင်း ခံလိုက်ရဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်၍ သွားရှာလေတော့ သည်။ ယင်းသည့် အခိုက်အတန့်တွင်ပင် ခပ်ဝေးဝေးမှ တီးမှုတ်၍လာသော ဘင်ခရာသံများကို ကြားရလေသည်။ ထိုအသံများမှာ စစ်တပ်တီးခိုင်းမှ ဦးဆောင်ကာ ဆုတောင်းပွဲအတွက် မြို့ထဲတွင် လှည့်လည်၍ လာကြသော ဆုတောင်းပွဲ အခမ်းအနား စီတန်းလှည့်လည်ပွဲမှ အသံများပင် ဖြစ်လေသည်။ စီတန်းလှည့်လည်ရာတွင် တရားသူကြီးများနှင့် မြို့မုက်နှာပုံးများ ပါဝင်ကြ ၏။ ထိုသူများသည် အစည်းအဝေး ခန်းမဆောင်ကြီးသို့ လာရောက်ကြ ရမည် ဖြစ်လေသည်။ အစည်းအဝေး ခန်းမဆောင်ကြီး၌ ဒင်းမစ်ဒေးသည် ထိုလူစုကို ဆုတောင်းကျမ်းစာ ဟောရမည် ဖြစ်၏။

များမကြာမီ စီတန်းလှည့်လည် လာကြသော လူတန်းကြီးသည် လေးလေးမှန်မှန် လျှောက်ကာ ဈေးမြေကွက်လပ်သို့ ရောက်၍ လာကြ၏။ ရှေ့ဆုံးတွင် တီးမှုတ်သူများ ပါ၍ လာလေသည်။ ဘင်ခရာသံများကို တီးမှုတ် ၍ လာကြသော သူများကို မြင်ရသောအခါတွင် ပုလဲကလေးသည် အလွန် ကျေနပ်၍ နေရှာပေသည်။ ပထမတွင် လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ အလွန် တရာ ရွှင်မြူး၍ နေရှာ၏။ ထိုနောက်တွင်မူ စစ်ဘက်ဆိုင်ရာတို့ ဆင်ယင်၍ လာကြသော သံချပ်ကာ အဝတ်အစားများကို ကြည့်ပြီးလျှင် အံ့ဩသော မျက်နှာကလေးဖြင့် ငြိမ်သက်စွာ စိုက်ကြည့်နေရှာလေသည်။ စစ်ဝတ်စစ်စား ဝတ်၍ထားသော သူတို့သည် အသစ် ရွေးကောက်ခြင်းကို ခံရသော ပြည်နယ်

မင်းကြီး၏ ဂုဏ်ထူးဆောင် ကိုယ်ရံတော်များ အဖြစ်ဖြင့် လိုက်ပါလာကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ အမှုထမ်း အရာထမ်းများ၏ နောက်ပါးမှ မြို့ပြ အုပ်ချုပ်ရေးဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်များ လိုက်ပါ၍ လာကြသည်။ အားလုံးပင် အလွန်ကျွမ်းကျင်လျက် ဆွေကြီးမျိုးကြီးများမှ ဆင်းသက်လာကြသော သူများ ဖြစ်ကြလေသည်။ ထိုသူများသည် ဘုရင် စိုးမင်းများနှင့် မှူးကြီး မတ်ကြီးများ ကို အင်အားပြည့်တွင် ထားရစ်ခဲ့ပြီးနောက် နယ်သစ်ပယ်သစ် ဖွင့်သူများ အဖြစ်ဖြင့် ဤတော်စတွန် မြို့ကလေးသို့ ရောက်လာခဲ့ကြရသော်လည်း လူနေအားဖြင့်မူ သာမန်လူများထက် ရင့်ကျက်သော ဣန္ဒြေကို ဆောင်ကာ သိက္ခာကြီးသူများ ဖြစ်ကြလေသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များအား ကြည့်လိုက်လျှင် လေးစားဖွယ် ကောင်း၍ နေပေ၏။ ထို့ကြောင့်ပင်လည်း မြို့ပြဆိုင်ရာ အုပ်ချုပ်ရေး အရာရှိများ အဖြစ်ဖြင့် အခြား မြို့သူမြို့သားတို့က ရွေးကောက် တင်မြှောက်ကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ တင်မြှောက်ခြင်း ခံရသည့် အတိုင်း ပင်လည်း အုပ်ချုပ်ရေးဘက်မှ ပုဂ္ဂိုလ်များသည် မြို့ရွာနယ်ပယ်၏ ကောင်း ကျိုးအတွက် စွမ်းစွမ်းတမံ ရွက်ဆောင်ကြသည်ချည်းသာ ဖြစ်၏။

တရားသူကြီး၏ နောက်ပါးမှ ပါလာသူမှာကား အခြားမဟုတ်၊ ဆုတောင်းကျမ်းစာ ဟောရမည့် မစ္စတာဒင်းမစ်ဒေးပင် ဖြစ်ပေသည်။ ဒင်းမစ် ဒေးအား ကြည့်လိုက်ရသော လူတိုင်းပင်လျှင် အံ့ဩဖွယ်ရာ ပြောင်းလဲနေမှု တစ်ခုကို သတိထားမိကြလေသည်။ ယင်းသည်မှာကား ဒင်းမစ်ဒေး၏ ကိုယ်ဟန်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ တော်စတွန် မြို့ကလေးသို့ ရောက်လာကတည်း က ဒင်းမစ်ဒေးသည် အလွန်အေးဆေးငြိမ်သက်လျက် နှေးနှေးကွေးကွေး နိုင်လှသော သူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့၏။ မည်သည့်အခါတွင်မဆို တုကိုဘော အနေမျိုးဖြင့် နေလေ့ရှိပြီးလျှင် ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်လည်း မရှိလှပေ။ ယခု မူကား ဒင်းမစ်ဒေးသည် အလွန်တရာ သွက်လက်၍ ထက်မြက်သော ယောက်ျား တစ်ယောက်၏ အသွင်အပြင်ကို အလိုလိုဆောင်၍ နေပေသည်။

ကိုယ်ဟန် ကြားကြားဝင့်ဝင့် ရှိသလောက် သူ့စိတ်ထဲတွင်လည်း သူ ဟော ရမည့် ဆုတောင်းကျမ်းစာတွင် ပါမည့် အချက်အလက်များကို အသေအချာ အစီအစဉ် ပြုလုပ်၍ နေပေသည်။ တက်ကြွသော စိတ်အရှိန်သည် ဒင်းမစ်ဒေး ၏ မျက်နှာတွင် ပေါ်လွင်ထင်ရှားလျက် ရှိနေလေတော့သည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ဒင်းမစ်ဒေးကို မြင်လိုက်ရသည့် အချိန်မှစ၍ ဟက်စတာပရင်းမှာ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြီး ကြည့်၍ နေမိပေသည်။ ဒင်းမစ်ဒေး သည် သူ့ တကယ်ချစ်သောသူ ဖြစ်၏။ မိမိရှေ့မှ ဖြတ်၍ လျှောက်သွားသော အခါတွင် ဒင်းမစ်ဒေးသည် မိမိအား တစ်ချက်မျှ လှမ်း၍ ကြည့်လိမ့်မည်ဟု ဟက်စတာပရင်း မျှော်လင့်၍ နေမိပေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဒင်းမစ်ဒေးသည် မိမိအပေါ်၌ မေတ္တာ မည်မျှထားလျက် ရှိနေသေးကြောင်းကို ယမန်နေ့က တောအတွင်း လျှိုကလေးဆေးဝယ် ပြောခဲ့ကြသော စကားများ ကို ထောက်၍ သိခဲ့ရပေသည်။

ဒင်းမစ်ဒေးသည် တဖြည်းဖြည်း ဟက်စတာပရင်းနှင့် နီးသည်ထက် နီး၍လာ၏။ သို့သော်လည်း ဟက်စတာပရင်းအား မကြည့်ဘဲ ခေါင်းကို ခပ်မော့မော့ထား၍ ကိုယ်ဟန်သွက်သွက်ဖြင့် ရှေ့တည့်တည့်ကိုသာ ကြည့်၍ လျှောက်သွားလေတော့သည်။ ဟက်စတာပရင်းနှင့် ရင်ပေါင်တန်း ဖြစ်နေ သည်တိုင် ဟက်စတာပရင်းကို မကြည့်။ ရှေ့တည့်တည့်ကိုသာ အာရုံစူးစိုက် လျက် ရှိနေပေသည်။ ဒင်းမစ်ဒေး လွန်၍ သွားသောအခါ ဟက်စတာပရင်း သည် များစွာပင် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်မိလေသည်။ ယမန်နေ့က စကားများ အတိုင်းဆိုလျှင် မိမိကလည်း ဒင်းမစ်ဒေးကို ချစ်သည်။ ဒင်းမစ်ဒေးကလည်း မိမိကို ချစ်သည်။ ဤကဲ့သို့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ချစ်ကြပါလျက်နှင့် ယခုလို စိတ်တန်းလှည့်လည်ပွဲတွင် လိုက်ခဲ့ရာ၌ ဒင်းမစ်ဒေးသည် မိမိအား ပြန်စောင်း တစ်ချက်မှ ကြည့်၍ မသွားသည်မှာ ဒင်းမစ်ဒေးသည် မိမိအား တကယ် စင်စစ် ချစ်မှ ချစ်ပါလေမည်လား ဟု ဟက်စတာပရင်း တွေးတောမိပေ သည်။

ယခုအနေအားဖြင့် ဆိုလျှင် ဒင်းမစ်ဒေးသည် တကယ့်ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်၍ နေ၏။ မင်းကြီးမှ စ၍ မြို့သူမြို့သား အားလုံးတို့ကို ကျမ်းစာဟောပြော မည် သူလည်း ဖြစ်၍နေ၏။ ထိုကြောင့် ဟက်စတာပရင်းသည် ဒင်းမစ်ဒေး ၏ ကျောကုန်းကို ကြည့်ကာ မိမိနှင့် ဒင်းမစ်ဒေးတို့ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး သေတစ်ပန် သက်တစ်ဆုံး ပေါင်းသင်းဆက်ဆံ၍ ရမှ ရနိုင်ပါ့မလားဟု တွေး၍ နေမိလေသည်။ မိမိသည် လူလောကအလယ်တွင် အရှက်ခွဲခံ၍ နေရသော မိန်းမဖြစ်၏။ ဒင်းမစ်ဒေးသည်မူကား ဤနေ့ ဤအချိန်အဖို့ ဆိုလျှင် မြို့မျက်နှာပုံးတို့၏ အလေးဂရုပြုခြင်း၊ လေးစားခြင်းကို ခံယူနေ ရသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်၍ နေပေသည်။ ထိုကြောင့် ဟက်စတာပရင်းသည် နောင်ရေးကို တွေးကာ စိတ်ထင်မိရာ၏။

မိခင်၏စိတ် ကူးစက်လေသလော မသိ။ ဒင်းမစ်ဒေးကို မြင်လိုက် ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်ပင် ပုလဲကလေးသည် ဂနာမငြိမ် ဖြစ်၍ လာ၏။ မျက်နှာကလေးလည်း မသာမယာ ဖြစ်၍ နေပေသည်။ ဒင်းမစ်ဒေးတို့ လူသိုက် ဖြတ်၍ သွားပြီးကြသော အခါမှ ပုလဲကလေးသည် မိခင်၏ မျက်နှာ ကို လှမ်းကြည့်ရင်း-

‘မေမေ ... ခုန သင်းအုပ်ဆရာဟာ ကျွန်မတို့နဲ့ တောကြီးထဲမှာ တွေ့တဲ့ သင်းအုပ်ဆရာလား ဟင်’

ဟု မေးလိုက်လေရာ ဟက်စတာပရင်းက-

‘တိတ်တိတ်နေပါ သမီးရယ်၊ တောထဲမှာ တွေ့ရတာတွေကို ဒီဈေး ထဲမှာ မပြောကောင်းဘူးကွယ်’ ဟု ပြောလိုက်ရလေသည်။

ဒင်းမစ်ဒေးတို့ လူသိုက်သည် အစည်းအဝေး ခန်းမဆောင်သို့ ဝင်၍ သွားကြ၏။ ဝင်သွားပြီးသည့်နောက် မကြာမီပင် အစည်းအဝေး ခန်းမဆောင် ထဲရှိ လူအုပ်တို့ ပဏာမ ဆုတောင်းများ ရွတ်ဆိုနေကြသည့် အသံကို ကြားရ လေသည်။ ကျမ်းစာရွတ်ပြီးသည့်နောက် မစွတာ ဒင်းမစ်ဒေး၏ ကျမ်းစာ ဟောသံကို စတင်၍ ကြားရ၏။ ဟက်စတာပရင်းသည် အစည်းအဝေး

ခန်းမဆောင်ထဲသို့ ဝင်၍ ဒင်းမစ်ဒေး၏ မျက်နှာကိုလည်း ကြည့်လို၏။ ဒင်းမစ်ဒေး၏ ကျမ်းစာကိုလည်း နားထောင်လို၏။ သို့သော် ခန်းမဆောင် ကြီး တစ်ခုလုံး လူများ လျှံ၍ထွက်လောက်အောင် လူပြည့်ကျပ်နေသော ကြောင့် ဟက်စတာပရင်းမှာ အပြစ်ဒဏ်ခတ်ရာ စင်မြင့် အနီး၌သာ မတ်တတ်ရပ်၍ နေရလေသည်။ သို့ ရပ်၍နေသော နေရာမှာ အစည်းအဝေး ခန်းမဆောင်နှင့် အတော်ကြီး နီးကပ်သဖြင့် ဒင်းမစ်ဒေး ဟောကြားသော ကျမ်းစာကို ကောင်းမွန်စွာ ကြားနာရလေသည်။

ဒင်းမစ်ဒေး၏ ကျမ်းစာဟောသံကို ဟက်စတာပရင်းသည် ခန်းမ ဆောင်၏ အပြင်ဘက်တွင် ရှိနေသော်လည်း ထင်ရှားစွာ ကြား၍ နေရ၏။ အကယ်၍ စကားလုံး သဲကွဲအောင် မကြားရစေကာမူ အသံအေးကို နားစိုက်၍ ထောင်ခြင်းအားဖြင့် ဒင်းမစ်ဒေး၏ စိတ်အတွင်း၌ ရှိသမျှတို့ကို နားလည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်၍ နေပေသည်။ တူရိယာ အသံတစ်ခုခုကို နားထောင်သော အခါတွင် သောတရှင်၏ ရင်တွင်း၌ စိတ်အားတက်ကြွခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ကြေကွဲခြင်း၊ စိတ်ချမ်းသာ ကြည်လင်ခြင်း၊ လေးစားစိတ် ပေါ်ပေါက်ခြင်း စသော အရသာ အမျိုးမျိုးတို့ကို တူရိယာ၏ အသံနှင့် လိုက်၍ ခံစားရသည့် နည်းတူ ဒင်းမစ်ဒေး၏ လေသံကြောင့်ပင် ဒင်းမစ်ဒေး ဆိုလိုသော သဘော အဓိပ္ပာယ်တို့ကို ဟက်စတာပရင်း အလိုလို နားလည်၍ နေရပေသည်။ ဤကဲ့သို့ မသဲမကွဲ ကြားရကာ လေသံ အနိမ့်အမြင့်ကို ဖမ်း၍ သဘော အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်ခြင်းသည် စကားလုံးများကို သဲကွဲစွာ ကြားရ၍ နားလည်ရသော အဓိပ္ပာယ်ထက်ပင် ပိုမို လေးနက်သယောင် ဖြစ်၍ နေပေတော့သည်။

ဒင်းမစ်ဒေး၏ အသံသည် လူသတ္တဝါတို့၏ ဆင်းရဲဒုက္ခ ခံစားရ ပုံကို သရုပ်ဖော်သည့်အခါ ဖော်၏။ လူသတ္တဝါတို့၏ သောကကို ထင်ရှား စေသည့်အခါ ထင်ရှားစေ၏။ ရှောင်ကွင်း၍ မရနိုင်သော ဒုက္ခနှင့် လူတို့ ရင်ဆိုင်တိုးရသော အခါတွင် မတတ်သာ၍ လက်လျှော့ရသော သရုပ်ဖော်

စကားတို့ကိုလည်း ဒင်းမစ်ဒေး၏ လေသံက ထင်ရှားပေါ်လွင်အောင် တင်ပြနေဘိ သကဲ့သို့ ကြား၍ နေရ၏။ စင်စစ်အားဖြင့် ဆိုရလျှင် ဒင်းမစ်ဒေး ၏ အသံမှာ စိတ်ဆင်းရဲခြင်းဒုက္ခ မိမိ၏ မကောင်းမှုအပြစ်ကို ကြောက်ရွံ့ကာ ထိုအပြစ်မှ လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း ဖွင့်ဟ တောင်းပန်၍နေသော အသံလည်း နှလုံးမှ မြည်တမ်းသံနှင့်ပင် တူ၍ နေလေတော့သည်။ ထိုအသံသည် မိမိအား ခွင့်လွတ်ပါစေကြောင်း တောင်းပန်တိုးလျှိုး နေသည်သာ မကသေး။ အသံရှင် ကိုလည်း သနားကြင်နာဖွယ်ဖြစ်အောင် ဆွဲငင်၍ နေလေတော့သည်။

ဒင်းမစ်ဒေး ဟောပြောနေသည့် အချိန်တစ်လျှောက်လုံးတွင် ဟက်စတာပရင်းသည် စင်မြင့်၏ ခြေရင်းဝယ် မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ် ကဲ့သို့ ရပ်၍ နေလေသည်။ ဒင်းမစ်ဒေး၏ အသံသည် ဟက်စတာပရင်းအား သူ ရပ်၍နေသော နေရာ၌ အမြစ်တွယ်၍ နေဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်နေစေပေသည်။ အကယ်၍ ဒင်းမစ်ဒေး၏ အသံကို မကြားရစေကာမူ ဤနေရာမှာ ပထမဦး ဆုံးအကြိမ် လူပုလယ်၌ အရှက်ခွဲ ခံခဲ့ရသောနေရာ ဖြစ်သဖြင့် အတိတ်ကာလ အဖြစ်အပျက်များသည် ဟက်စတာပရင်းအား လေးလံစွာ မိမိ၏ ထားသော ကြောင့် ထိုနေရာမှအပ မရွေ့နိုင်အောင် ဖြစ်စေမည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်လေ သည်။

ဤအချိန်၌ ပုလဲကလေးသည် သူ့မိခင်၏ ဘေးမှ ခွာခဲ့ပြီးလျှင် ဈေးမြေကွက်လပ်ရှိ လူကြားထဲ၌ ပြေးလွှားကစား နေလေသည်။ မြို့သူ မြို့သားတို့သည် ပုလဲကလေးအား ကြည့်၍ ပြုံးနေကြလေသည်။ ပုလဲမှာ အလွန်ဆော့သော ကလေးဖြစ်လေရာ လက်ဦးတွင် လူရိုင်းနီများ၏ အကြား၌ ပြေးလွှား၍ ကစားနေ၏။ ထိုနောက်တွင်မူ သင်္ဘောသားများ၏ အနီးသို့ သွား၍ ကစားနေပြန်လေသည်။ လူရိုင်းနီများနှင့် သင်္ဘောသားများသည် လည်း ပြောင်စပ်စပ် နိုင်လှသော ပုလဲကလေးအား ကြည့်ကာ သဘောကျ၍ နေကြလေသည်။

ဟက်စတာပရင်းနှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့သော သင်္ဘောမာလိန်သည် ပုလဲကလေးအား ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းတွင်ပင် အလွန်သဘောကျ၍ လာ

သောကြောင့် ကလေးငယ်ကို ပွေ့ဖက်၍ နမ်းရှုပ်ရန် လှမ်း၍ လက်ကလေးကို ကိုင်လိုက်လေသည်။ သို့သော် ပုလဲကလေးသည် အလွန်လျင်မြန်စွာ နောက် သို့ ဆုတ်လိုက်သောကြောင့် မမိလိုက်ဘဲ ရှိနေ၏။ မာလိန်သည် သူ၏ ဦးထုပ်တွင် ပတ်၍ထားသော ရွှေကြိုးတစ်ကုံးကို ဖြုတ်လိုက်ပြီးလျှင် ပုလဲ ဆီသို့ ပစ်ပေးလိုက်၏။ ပုလဲသည် ထိုရွှေကြိုးကို သူ၏ လည်ပင်းတွင် လည်းကောင်း၊ ခါးတွင်လည်းကောင်း အမျိုးမျိုး အပုံပုံ ပတ်၍ ထားလေရာ သူ့အရွယ်ကလေးနှင့် အလွန်ကြည့်၍ ကောင်းနေလေသည်။

သင်္ဘောမာလိန်မူးက 'ဟို ကြက်သွေးရောင် အကွရာကြီးကို ရင်အုံမှာ ဆင်မြန်းထားရတဲ့ မိန်းမဟာ မင့်အမေ မဟုတ်လား၊ မင်းအမေ ဆိုလို့ရှိရင် ငါပြောတာကို သွားပြီးတော့ ပြောပေးစမ်းပါ'

ဟု ပြောလိုက်သည်တွင် ပုလဲက-
'ရှင်က ဘာပြောမှန်းမှ မသိဘဲ ဘာလုပ် ပြောရမှာလဲ၊ က... ပြောစမ်းပါ။ ကျွန်မ ဘာပြောရမှာလဲ' ဟု ချက်ချက်ချာချာ ပြန်၍ ပြောနေ လေသည်။

'တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ငါဟာ ခုနက ဆေးဆရာကြီးနဲ့ ထပ်ပြီးတော့ စကားပြောရသေးတယ်။ အဲဒီ ဆေးဆရာကြီးက မင်းအမေ ပြောတဲ့ သင်္ဘောစီးမယ့်လူကို သူ့ကိုယ်တိုင် သင်္ဘောပေါ် အရောက် ခေါ်ခဲ့ပါ မယ်လို့ တာဝန်ယူပြီးတော့ သွားတယ်။ အဲဒီတော့ မင်းအမေကို ပြောလိုက်၊ မင်းတို့ သားအမိနှစ်ယောက်သာ လာခဲ့ကြ၊ သင်္ဘောပေါ်ကျမှ အားလုံး လေးယောက်စလုံး ဆုံမိကြလိမ့်မယ်။ အဲဒါကို မင်းအမေ ပြောလိုက် စမ်းပါ' ဟု မာလိန်မူးက ပြောလိုက်လေသည်။

ပုလဲသည် လူကြားထဲမှ ကွေ့ကောက်၍ ဖြတ်ပြေးပြီးနောက် သင်္ဘော မာလိန်မူး ပြောသည့်စကားကို သူ့မိခင် ဟက်စတာပရင်းအား ပြောပြ လိုက်လေသည်။ ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်ပင် ဣန္ဒြေ တည်ငြိမ်လှစွာသော ဟက်စတာပရင်းသည် မျက်စိမျက်နှာ အပျက်ပျက် ဖြစ်၍ သွားရှာလေတော့သည်။

သို့ ရှိရသည့်အထဲတွင် အခြားမြို့နယ်များမှ လာရောက်ကြသော လူစိမ်းများသည် ဟက်စတာပရင်း၏ ရင်အုံပေါ်ရှိ ကြက်သွေးရောင် စာလုံးကြီးကို အထူးအဆန်း ဖြစ်သောကြောင့် ဝိုင်းအုံ၍ ကြည့်ရှုနေကြ ပြန်လေရာ ဟက်စတာပရင်းမှာ ပို၍ ပို၍သာ မျက်နှာအထားရ ခက်နေရာ ပေသည်။ လူစိမ်းတို့၏ မျက်လုံးများက စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ရှုခြင်း ခံရသော ဒဏ်ကြောင့် ဟက်စတာပရင်းမှာ မိမိကိုယ်ကို မြေမျို၍ ကိုယ်ယောင်ဖျောက် သွား စေချင်နေလေသည်။ လူစိမ်းများ ဝိုင်းအုံကြည့်ရှု နေသည်ကို မြင်ရသော အခါ သင်္ဘောသားများသည်လည်း ဝိုင်းအုံ၍ လာကြ၏။ လူရိုင်းနီများကပင် ဝိုင်းအုံ၍ လာကြလေသည်။

လူအများက ဟက်စတာပရင်းအား ဝိုင်းအုံ၍ ရှုတ်ချသော မျက်လုံး များဖြင့် ကြည့်ရှုနေကြသည့် အခိုက်အတန့်တွင် သင်းအုပ်ဆရာကလေး ဒင်းမစ်ဒေးမှာမူကား သူ၏ ကျမ်းစာဟော စင်ပေါ်မှ နေ၍ ကျမ်းစာကို စိတ်အားထက်သန်စွာ ဟောနေဆဲ ဖြစ်လေသည်။

မကောင်းမှု ပြစ်မှုကြီးတစ်ခုကို အတူတူ ဖက်စပ်ကျူးလွန်ခဲ့ကြသော သူနှစ်ဦးတို့အနက် တစ်ဦးမှာ အရှက်တည်းဟူသော ဥခင်လိုဏ်ခေါင်းကြီး၏ အတွင်းတွင် အနစ်မွန်းကြီး နစ်မွန်းနေရှာလျက်၊ တစ်ဦးမှာမူ ကျမ်းစာဟော စင်ထက်တွင် အများ၏ လေးစားခြင်းကို ခံ၍ နေရပုံမှာ ထူးဆန်းလှသော ကံတရား၏ စီမံမှုသာလျှင် ဖြစ်ပေတော့ရာ “အို ဘယ့်... ကံ” ဟုသာ ညည်းတွားလိုက်ချင်စရာ ကောင်း၍ နေပေတော့သည်။

၂၁။ အကွရာနီ

ဒင်းမစ်ဒေး၏ ဟောပြောသံသည် ရပ်စဲ၍ သွား၏။ ရပ်စဲသွားပြီးသည့်နောက် အတော်ကြာအောင်ပင် အစည်းအဝေး ခန်းမဆောင်ကြီး တစ်ခုလုံးမှာ ဆိတ်ငြိမ်၍ နေပေသည်။ ကျမ်းစာဟော ကောင်းလှသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏

ကျမ်းစာကို စိတ်ဝင်စားစွာ နာယူကြရသော ပရိသတ်တို့သည် ကျမ်းစာဟော ပုဂ္ဂိုလ်က အဆုံးသတ်လိုက်ပြီးသည့် ဇောတွင် ဤကဲ့သို့ အရှိန်မပြေနိုင်ဘဲ အတန်ကြာအောင် တိတ်ဆိတ်နေတတ်ကြစေမြဲ ဖြစ်ပေသည်။ ထိုနောက်တွင် မှ တီးတိုးသံများ တစ်ထက်တစ်စ ဆူညံလာပြီးလျှင် ခန်းမကြီး အတွင်းမှ အပြင်ဘက်သို့ လူအုပ်ကြီး ထွက်၍ လာလေတော့သည်။

ခန်းမကြီး အပြင်ဘက် ဈေးမြေကွက်လပ်သို့ ရောက်သောအခါ ပရိသတ်အပေါင်းတို့သည် တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ပြောကြကာ ဆူညံစ ပြုလာ ၏။ အားလုံးလိုလိုပင် ကျမ်းစာဟော ကောင်းလှသော သင်းအုပ်ဆရာ ကလေး ဒင်းမစ်ဒေးအား ချီးကျူး၍ မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်၍ နေကြပေတော့ သည်။ သင်းအုပ်ဆရာကလေးသည် အလောင်းအလျာတစ်ယောက် ဖြစ်သ ဖြင့်သာ ဤမျှ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းလောက်သော ကျမ်းစာကို ဟောပြော နိုင်သည်ဟုလည်း ပြောဆိုချီးမွမ်း၍ မဆုံးကြတော့ပေ။ အချို့ကမူ သင်းအုပ် ဆရာကလေး ကျမ်းစာဟော ကောင်းခြင်းမှာ အခြားကြောင့် မဟုတ်၊ များမကြာမီ ဘုရားသခင် ကိုယ်တော်တိုင်က ခေါ်ယူတော်မူတော့မည် ဖြစ်သောကြောင့် ထိုအဖြစ်ကို သိထားပြီး ဖြစ်သဖြင့် ကျမ်းစာဟော ဆရာ ကလေးသည် မိမိတို့အား နှုတ်ခွန်းဆက်သသည့်သဖွယ် အလား ဤမျှ နက်နဲသော ကျမ်းစာသဘောများကို ဟောပြောနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ယူဆ သူတို့က ယခု ယူဆကြပေသည်။

ယင်းသို့အားဖြင့် ဤအချိန်သည်ကား သင်းအုပ်ဆရာ ဒင်းမစ်ဒေး၏ အဖို့တွင် ဂုဏ်အတက်ဆုံး အချိန်၊ ဂုဏ်အကြီးဆုံးသော အချိန် ဖြစ်၍ နေပေသည်။ တစ်မြို့လုံးကပင် မိမိအား အထွတ်အထိပ် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး အဖြစ်ဖြင့် အသိအမှတ် ပြုကြသော အချိန်သည်ကား ဤအချိန်ပင် ဖြစ်လေတော့သည်။ ဒင်းမစ်ဒေးသည် အထွတ်အထိပ်ပုဂ္ဂိုလ် အဖြစ်ဖြင့် တစ်မြို့လုံး၏ လေးစား ခြင်းကို ခံယူနေရသော အချိန်ဝယ် ဟက်စတာပရင်းမှာမူ ထိပ်တုံးရှိရာ

စင်မြင့်၏ဘေး၌ အကွရာနီကို ရင်ဆုံပေါ်တွင် ဆင်မြန်းကာ မတ်တတ်ရပ်၍ နေရရှာပေသည်။

မကြာမီ ဘင်ခရာသံများကို ကြားရပြီးသည့်နောက် စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ အမှုထမ်း အရာထမ်းများတို့သည် စတင်၍ လာလမ်းအတိုင်း ထွက်ခွာစပြုကြ၏။ စစ်တပ်၏ နောက်တွင် မြို့မိမြို့ဖများနှင့် အုပ်ချုပ်ရေးဆိုင်ရာ အရာရှိများ ဆက်လက်၍ လိုက်ပါလာကြလေသည်။ မြို့မိမြို့ဖများကို မြင်ရသော အခါတွင် ဈေးမြေကွက်လပ်ရှိ လူအုပ်ကြီးသည် တစ်ခဲနက်တည်း ဟစ်ကြွေး၍ ကောင်းချီးပေးကြလေသည်။ စစ်ဘက်ဆိုင်ရာတို့နှင့် မြို့ပြဆိုင်ရာ အရာရှိများ၊ မြို့ဖများနှင့်အဖွဲ့များ လွန်၍ သွားကြသောအခါတွင် လူအုပ်ကြီးသည် တဖြည်းဖြည်း လျှောက်၍လာသော သင်းအုပ်ဆရာကလေး ဒင်းမစ်ဒေးအား ဝိုင်းဝန်း၍ စူးစိုက်ကြည့်ရှု နေကြပြန်လေသည်။ အောင်မြင်ခြင်း၏ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ခဲ့သော ဒင်းမစ်ဒေးသည် ဝမ်းသာအားရ ရှိရမည့် အစား တစ်ကိုယ်လုံး သွေးဆုတ်လျက် ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေပြီးလျှင် အင်အား ချည့်နဲ့သော အသွင်အပြင်ကို ဆောင်နေသည့်အတွက် လူတိုင်းပင် အံ့ဩနေကြရ၏။ သတ္တန်အားဖြင့် ဒင်းမစ်ဒေးသည် တုန်တုန်ယင်ယင် လမ်းထဲ၌ လျှောက်လာသော ဖုတ်ဝင်သည့် အလောင်းကောင်နှင့်ပင် တူ၍ နေလေတော့သည်။

ဒင်းမစ်ဒေး တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေသည်ကို လက်ဦးဆုံး အကဲခတ်မိသူမှာ ဝိုဏ်းအုပ်ကြီး ဂျန်ပီလဆင်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ဒီယိုဒယိုင်နှင့် ဒင်းမစ်ဒေး လျှောက်နေသည်ကို ကြည့်ကာ စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် အနီးသို့ ပြေးကပ်သွားပြီးလျှင် တွဲ၍ခေါ်ရန် ကြိုးစား၏။ သို့သော် ဒင်းမစ်ဒေးသည် သူ့အား အတွဲမခံဘဲ သူတစ်ဦးတည်းသာလျှင် ဆက်လက်၍ လျှောက်မြဲ လျှောက်၍ လာလေသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဒင်းမစ်ဒေးသည် ရာသီဥတုဖြင့် ငိုမိမိ၍ နေသော ထိပ်တုံးရှိရာ စင်မြင့်ကြီး အနီးသို့ ရောက်၍ လာခဲ့လေသည်။ များမကြာမီ ပုလဲကလေးအား လက်တွဲ၍ မတ်တတ်ရပ်နေသော ဟက်စတာ

ပရင်းနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်မိလေတော့သည်။ သို့ ဆိုင်မိသောအခါ ဒင်းမစ်ဒေးသည် ဆက်လက်၍ လျှောက်သွားမည့်အစား ခြေမလှမ်းတတ်တော့ဘိသကဲ့သို့ စုံရပ်လိုက်၏။

ထိုအခြင်းအရာကို မြင်လိုက်ရသော မင်းကြီးဘယ်လင်ဟမ်သည် အခြား မြို့မိမြို့ဖများနှင့်အတူ စိတ်နှိုး၍ လျှောက်သွားရာမှ ထွက်လိုက်ပြီးလျှင် ဒင်းမစ်ဒေးဆီသို့ ပြေးလာ၏။ ဘယ်လင်ဟမ်၏ အထင်၌ ဒင်းမစ်ဒေးသည် ရုတ်တရက် ရောဂါဝေဒနာ ဖိစီးသောကြောင့် ဆက်လက်၍ လမ်းမလျှောက်နိုင်တော့ဟု ထင်၍ နေ၏။ ဒင်းမစ်ဒေး၏ အနီးသို့ ရောက်လာသော အခါတွင်မူ ဘယ်လင်ဟမ်သည် အနီးသို့ မကပ်ရဲသလို ဖြစ်၍သွား၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဒင်းမစ်ဒေး၏ မျက်နှာမှာ ညိုမည်း၍နေလျက် မျက်လုံးများမှာလည်း အလျှံတပြောင်ပြောင် တောက်လောင်၍ နေသည်ကို မြင်ရလေရာ၊ ဒင်းမစ်ဒေးအား မည်သူမျှ ကူညီသမှု ပြုနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ် ဆိုသည်ကို ဘယ်လင်ဟမ် အလိုအလျောက် စိတ်ထဲတွင် သိရှိလာလေတော့သည်။

လူအများပင် ထူးဆန်းလှသော ဒင်းမစ်ဒေး အမူအရာကို စူးစိုက်၍ ကြည့်ရှုနေကြစဉ် ဒင်းမစ်ဒေးသည် ဟက်စတာပရင်း ရှိရာသို့ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းလိုက်ပြီးလျှင်-

‘ဟက်စတာ ... ဒီကို လာပါ ဟက်စတာ၊ ပုလဲကလေးပါ ဒီလို ခေါ်လာပါ’

ဟု အက်ကွဲနေသော အသံဖြင့် ခေါ်လိုက်လေသည်။

ဟက်စတာပရင်းတို့ သားအမိကို ကြည့်၍ နေသော ဒင်းမစ်ဒေး မျက်နှာမှာ အလွန်တရာ ညှိုးငယ်နေပုံလည်း ရ၏။ အလွန်တရာ ကြေကွဲဆွေးမြည့် နေပုံလည်း ပေါ်၍ နေပေသည်။ ပုလဲကလေးသည် ဒင်းမစ်ဒေး ရှိရာသို့ ပြေး၍ လာပြီးလျှင် ဒင်းမစ်ဒေး၏ ခြေထောက်ကို ဖက်၍ ထားလိုက်ရှာပေသည်။ ဟက်စတာပရင်းသည်လည်း မမြင်ရသော တန်ခိုးအာဏာ ရှင်က အတင်း တွန်းပို့သည့်အလား ဒင်းမစ်ဒေး အနီးသို့ တစ်လှမ်းချင်း

အောက်၍ လာပေသည်။ လက်တစ်ကမ်းလောက်တွင် ရပ်လိုက်၏။ ထို အခိုက်အတန့်ကလေးတွင်ပင် အဘိုးကြီး ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်သည် လူကြား ထဲမှ တိုး၍ ထွက်လာပြီးနောက် ဒင်းမစ်ဒေး၏ အနီးသို့ ကပ်သွားပြီးလျှင်-

'ဘာလုပ်နေတာလဲဟင်၊ ဒီမိန်းမကို နှင်ပစ်လိုက်၊ ကလေးကိုလည်း မောင်းထုတ်လိုက်ပါ။ ဘာမှ ကိစ္စမရှိဘူး။ ဘာမှ မကြောက်နဲ့။ အကုန်လုံး စီစဉ်ပြီးပြီ။ ကျုပ် ခင်ဗျားကို ကယ်ပါမယ်။ ခင်ဗျား နာမည် အပျက်မခံပါနဲ့' ဟု နားနားသို့ ကပ်၍ ပြောလိုက်လေသည်။

သို့သော် ဒင်းမစ်ဒေးက-

'ခင်ဗျား အလာကောင်းပေမဲ့ အခါနှောင်းသွားပြီ။ ခင်ဗျား ကျုပ် အပေါ်မှာ ဆက်ပြီး မနှိပ်စက်နိုင်တော့ဘူး။ ဘုရားသခင် တန်ခိုးတော်နဲ့ ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားရဲ့ စက်ကွင်းက အခု လွတ်ပါပြီ'

ဟု ပြောလိုက်ပြီးလျှင် ဟက်စတာပရင်း ရှိရာသို့ လက်လှမ်းလင့် လိုက်ပြီးသည့်နောက် အလွန်စူးရှသော အသံဖြင့်-

'ဟက်စတာပရင်း ... ကျုပ်ဟာ လူတွေ ခုနစ်နှစ်တိုင်တိုင် မသိရ အောင် ဖုံးဖိထားခဲ့တဲ့ ပြစ်မှုကြီးကို မင်းနဲ့အတူတူ ကျူးလွန်ခဲ့တယ်။ အခု အရင်တုန်းက ဒီပြစ်မှုရဲ့ ဒဏ်ကို မင်းတစ်ယောက်တည်း ခံခဲ့ရပေမဲ့ အခုတော့ မင်းနဲ့ကျုပ်နဲ့ အတူတူ ခံကြပါစို့။ ဒီတော့ကာ ကျုပ်အနားကို လာပါ ဟက်စတာပရင်း။ ကျုပ်နဲ့ မင်းနဲ့ ပြုမိခဲ့တဲ့ မကောင်းမှုကြီးကို လူမသိအောင် ဖုံးပြီး ထားရမယ်လို့ ဟောဒီ အဘိုးကြီးက လာပြီးတော့ ပြောနေတယ်။ သူဟာ စေတန်ရဲ့ စေတမန်ပေပဲ။ လာပါ ဟက်စတာ ... ကျုပ်ဆီကို လာပါ။ ကျုပ်ကို ဒီစင်မြင့်ပေါ် ရောက်အောင် တွဲပို့ပါ'

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ လူစုလူဝေးကြီးသည် အုတ်အုတ်သံသံ ဖြစ်၍ သွားလေတော့သည်။

မြို့မျက်နှာဖုံး ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများမှာ ထိတ်လန့်အံ့သြ၍ သွားကြလေ တော့သည်။ သူတို့၏ နားများကိုပင် မယုံနိုင်ကြတော့ပေ။ ထို့ကြောင့်

ပါးစပ်ကြီးတွေ အဟောင်းသားနှင့် ဘာလုပ်ရမည် မသိဘဲ ငေးစိုက်၍ပင် ကြည့်၍ နေကြလေတော့သည်။

ယင်းသည့် အခိုက်အတန့်တွင်ပင် သင်းအုပ်ဆရာကလေး ဒင်းမစ် ဒေးသည် ဟက်စတာပရင်း၏ ပခုံးကို မှီတွဲကာ စင်မြင့်ဆီသို့ လျှောက်သွား ပြီးလျှင် လှေကားထစ်များကို တစ်ထစ်ပြီးတစ်ထစ် နင်း၍ ချညှိနဲ့စွာ တက်၍ သွားလေတော့သည်။ ဟက်စတာပရင်းသည် ဒင်းမစ်ဒေးအား တစ်ဖက်က တွဲ၍ သွားပြီးလျှင် လက်တစ်ဖက်ကမူ ပုလဲကလေးအား ဆွဲခေါ်၍ သွားလေ သည်။ အဘိုးကြီး ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်သည်လည်း သူတို့၏ နောက်မှ လိုက်ပါ၍ သွားလေတော့သည်။ ဟက်စတာပရင်းတို့၏ ကိစ္စကြီးဝယ် ရော်ဂျာသည်လည်း အရေးကြီးသော အပိုင်းမှ ပါဝင်ရသည့် ဇာတ်ကောင် တစ်ကောင် ဖြစ်လေရာ နောက်ဆုံးဇာတ်သိမ်းအထိ သူနှင့်ဆိုင်ရာ အပိုင်းကို အသုံးတော်ခံ၍ သွားတော့မည့်အလား ထင်ရလေသည်။

ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်သည် ဒင်းမစ်ဒေး၏ နောက်ပါးမှ ကပ်၍-

'ခင်ဗျားအပြစ်ကို လုံခြုံအောင် ဖုံးဖွတ်နိုင်တဲ့ နေရာဟာ ဒီစင်မြင့်က လွဲလို့ ကမ္ဘာလောကကြီးမှာ တစ်နေရာမှ မတွေ့ဘူးလား ဟင်'

ဟု မျက်နှာကြီးဖဲ့ဖဲ့နှင့် မေး၍ နေလေသည်။ ဤတွင် ဒင်းမစ်ဒေးက-

'ဘုရားသခင် အလိုတော်အတိုင်း ကျုပ် ဒီနေရာကို ရောက်လာရ တာပဲ'ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ဒင်းမစ်ဒေးသည် ဟက်စတာပရင်းအား အသေအချာ စူးစိုက်၍ ကြည့်နေမိ၏။ မိမိနှင့်အတူ အပြစ်ဒဏ်ကို ခံရမည် ရှိရာ၌ ဟက်စတာ ပရင်းမှာ ကြောက်ရွံ့၍ နောက်တွန့်လေမည်လောဟု စိုးရိမ်နေပေသည်။

'ငါတို့နှစ်ယောက် တောထဲမှာ စီစဉ်ခဲ့ကြတဲ့ အစီအစဉ်ထက် အခု အစီအစဉ်က ပိုပြီး မကောင်းပေဘူးလားကွယ်'

ဟု ဒင်းမစ်ဒေးက မေးလိုက်၏။ ဤတွင် ဟက်စတာပရင်းက-

'ကျွန်မ မသိဘူး... မသိဘူး။ ပိုပြီး ကောင်းတာတော့ အမှန်ပဲ။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်လည်း သေ၊ ပုလဲကလေးပါ သေသွားမယ် ဆိုရင် အင်မတန် ကောင်းပေမှာပဲ

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ဒင်းမစ်ဒေးသည် တုန်ယင်နေသော အသံဖြင့်-

'မင်းနဲ့ ပုလဲအဖို့မှာတော့ ဘုရားသခင်က ဘယ်လို စီမံဦးမယ် မသိဘူးကွယ်၊ ငါ့အဖို့မှာတော့ ငါဟာ မကြာခင်ဘဲ သေရပါတော့မယ်။ ဒါကြောင့်မို့လို့ ငါ့ အရှက်အိုးကြီးကို ငါမသေခင် ငါ့အပြစ်တွေ ကြေအောင် ငါ ခွဲသွားပါရစေတော့ကွယ်'

ဟု ပြော၍ နေပြန်လေသည်။

စင်မြင့်ပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ သင်းအုပ်ဆရာ ဒင်းမစ်ဒေးသည် လူစုလူဝေးကြီးကို မျက်နှာမူလိုက်လေသည်။ ဟက်စတာပရင်းသည် ဒင်းမစ်ဒေးအား တစ်ဖက်မှ တွဲဖို့၍ ထား၏။ ဒင်းမစ်ဒေး၏ လက်တစ်ဖက်သည် ပုလဲကလေးအား ဆွဲ၍ ထားပေသည်။

စင်မြင့်ပေါ်၌ သုံးယောက်သား အတူတွဲ၍ ရပ်နေကြရာက ဒင်းမစ်ဒေးသည် တုန်ယင်လှုပ်ရှားသော အသံနက်ကြီးဖြင့်-

'မြို့သူမြို့သားများ ခင်ဗျား... ခင်ဗျားတို့ဟာ ကျုပ်ကို ချစ်ခင်ကြတယ်၊ ကျုပ်ကို စိန့်သူတော်စင် ထင်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု ကြည့်ကြပါတော့၊ ကျုပ်ဟာ ဘယ်လောက် ယုတ်မာခဲ့တဲ့ လူဆိုတာ အခု ခင်ဗျားတို့ မျက်စိရှေ့မှာ ထင်ထင်ရှားရှား မြင်ကြရပြီ။ ဟောဒီနေရာမှာ ကျုပ်ဟာ အရင် ခုနစ်နှစ် အချိန်ကာလ ကတည်းက ဟက်စတာပရင်းနဲ့ အတူတူ ရပ်ပြီးတော့ အရှက်ကွဲခဲရဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။ သို့သော် ကျုပ်ဟာ သူရဲဘောနည်းခဲ့တဲ့အတွက် ဟက်စတာပရင်းဟာ တစ်ယောက်တည်း အပြစ်ဒဏ်ကို ခံခဲ့ရတယ်။ ကြည့်ကြစမ်းပါ... သူ့ရင်အုံမှာ အကွရာနီကြီးကို အမြဲ ဆင်မြန်းနေခဲ့ရတယ်၊ ဒီအကွရာနီကြီးဟာ ခင်ဗျားတို့စိတ်ထဲမှာ အင်မတန် ကြောက်ကြတဲ့ အကွရာနီကြီးပေပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ အကွရာနီကြီးထက် ကြောက်စရာ

ကောင်းတာ တစ်ခုရှိတယ် ဆိုတာကို ခင်ဗျားတို့ မသိကြဘူး။ အဲဒီဟာကိုတော့ ခင်ဗျားတို့ ကြောက်ရမှန်း မသိကြဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ အနားကို ရောက်လာပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့ တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိခဲ့ကြဘူး'

ဟု ပြော၍ နေလေတော့သည်။

ဒင်းမစ်ဒေးသည် အသက်ရှူရန် သူ့စကားကို ရပ်လိုက်၏။ ဒင်းမစ်ဒေးမှာ အားဆုတ်စ ပြုလာပြီဖြစ်ရာ အထက်ဖော်ပြပါ စကားမဆုံးမီပင် ပြိုလဲသွားမလို ဖြစ်လာ၏။ သို့သော် သူ့ကိုယ်သူ အားတင်း၍ ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းပင် တိုးလိုက်ပြီးလျှင်-

'ဟက်စတာပရင်းကို ခင်ဗျားတို့က ဝိုင်းဝန်းပြီး တံဆိပ်ခတ်ထားကြသလို ဘုရားသခင်ကလည်း ကျုပ်ကို တံဆိပ်ခတ်ခဲ့ပါတယ်။ ကောင်းကင် တမန်တွေဟာ အဲဒီတံဆိပ်ကို အားလုံး မြင်နေကြရတယ်။ စေတနာဟာ လည်းပဲ ဒီတံဆိပ်ကြီးကို အမြဲ လာပြီးတော့ မီးစနဲ့တူတဲ့ သူ့လက်ညှိုးနဲ့ အမြဲ ကလိနေခဲ့တယ်။ ဒါတွေကို ခံနေရပေမဲ့ ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားတို့တစ်တွေ မသိရအောင် ကျုပ် ခုနစ်နှစ်တိုင်တိုင် လျှို့ဝှက်ထားနိုင်ခဲ့တယ်။ လျှို့ဝှက်ထားနိုင်ရုံတွင် မကသေးဘူး၊ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် အပြစ်ကင်းစင်တဲ့ စိန့်သူတော်စင်တစ်ယောက် အနေနဲ့ ခင်ဗျားတို့ကိုတောင် မကောင်းမှု မကျူးလွန်ဖို့ ကျမ်းထွက်စကားတွေ ဟောပြောနေခဲ့သေးတယ်။ အခုဆိုရင် ကျုပ်ဟာ မကြာခင်ဘဲ သေရပါတော့မယ်။ ကျုပ်ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကြီးကို ကျုပ်သေရာကို ယူမသွားနိုင်ပါဘူး။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ် အခု ပြောရမယ်၊ ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ် အကုန်လုံး ဖွင့်ပြီးတော့ ပြောပြရတော့မယ်။ ကျုပ်ရဲ့ မကောင်းမှု အပြစ်ကြီးကြောင့် ကျုပ်ဟာ ဘယ်လောက်အထိ ဒုက္ခခံခဲ့ရတယ် ဆိုတာကို ခင်ဗျားတို့ဟာ အခု မြင်ကြရပါတော့မယ်။ ဟက်စတာပရင်းရဲ့ ရင်အုံပေါ်မှာ ခင်ဗျားတို့ တံဆိပ်ခတ်ပြီး ပေးထားသလို ဘုရားသခင်ကလည်းပဲ ဟောဒီ တံဆိပ်ကြီးကို ကျုပ်ရဲ့ ရင်အုံပေါ်မှာ တံဆိပ်ခတ်ပေးထားပါတယ်။ ကဲ... ကြည့်ကြပေတော့... ကြည့်ကြပေတော့၊ ဘုရားသခင်

ကိုယ်တော်တိုင် ခတ်နှိပ်ထားတဲ့ ကျုပ်ရဲ့ မကောင်းမှုအပြစ် တံဆိပ်ကြီးကို အားရပါးရ ကြည့်ကြပေတော့'

ဤကဲ့သို့ နာကြည်းဆွေးမြည့်သော အသံကြီးဖြင့် ပြောဆိုရင်း ဒင်းမစ်ဒေးသည် သူ၏ ရင်အုံ၌ ဝတ်ဆင်၍ ထားသော သင်းအုပ်ဆရာတို့၏ အဆောင်အယောင်များကို ဖယ်ကာ ရင်အုံတစ်ခုလုံးကို လှစ်၍ ပြလိုက်လေသည်။

လူအုပ်ကြီးသည် ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်သွားပြီးလျှင် ဟာခနဲ ဖြစ်၍ သွားကြလေတော့သည်။

ဒင်းမစ်ဒေးသည် အားရပါးရကြီး တစ်ချက် ပြုံးလိုက်၏။ ထိုနောက် ဒူးကွေး၍ စင်မြင့်ပေါ်တွင် လဲပြို၍ ကျသွားလေတော့သည်။ ဟက်စတာပရင်းသည် ဒင်းမစ်ဒေးအား သူ၏ ရင်ခွင်တွင် ပွေ့၍ထား၏။ အဘိုးကြီး ရော်ဂျာ ချီးလင်းဝပ်သည်လည်း အနီးသို့ ကပ်လာကာ ဒူးထောက်၍ ဒင်းမစ်ဒေး၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြီး ကြည့်၍ နေရင်း-

'အင်း... မင်း လွတ်အောင် ပြေးနိုင်ပြီပေါ့ကွယ်... လွတ်အောင် ပြေးနိုင်ပြီပေါ့'

ဟု ရေရွတ်မြည်တမ်း၍ နေလေရာ သင်းအုပ်ဆရာကလေး ဒင်းမစ်ဒေးက-

'ခင်ဗျားလည်းပဲ မကောင်းမှုကြီးကို ကျူးလွန်နေတဲ့လူမို့ ဘုရား သခင်က ခင်ဗျားကို ခွင့်လွှတ်ပါစေလို့ ကျုပ် ဆုတောင်းပါတယ်'

ဟု လေသံဖြင့် ပြောလိုက်ပြီးနောက် အဘိုးကြီးကို ကြည့်ရာက ဟက်စတာပရင်းနှင့် ပုလဲကလေးတို့ဘက်သို့ လှည့်၍ ကြည့်နေပြန်လေသည်။ ပြီးမှ အသံတိမ်တိမ်ဖြင့်-

'ပုလဲကလေးရယ် ... မင်း ငါ့ကို နမ်းပါလားကွယ်'

ဟု ပြောလိုက်ရာ ပုလဲကလေးသည် သူ့ဖခင် ဒင်းမစ်ဒေးအား နမ်းလိုက်လေသည်။

'သွားတော့မယ် ဟက်စတာရယ်'

ဟု ဒင်းမစ်ဒေးက ပြောလိုက်သည်၌ ဟက်စတာပရင်းသည် မျက်နှာချင်း အပ်လိုက်ပြီးလျှင်-

'ရှင်နဲ့ ကျွန်မ ပြန်ပြီး တွေ့ရဦးမှာလား ဟင်၊ ကျွန်မတို့ အခု ကွဲရပေမဲ့ နောက်ဘဝမှာ တွေ့ကြရဦးမယ် မဟုတ်လား'

ဟု ပြောလိုက်သည်၌ သင်းအုပ်ဆရာကလေးက-

'ဝေးကြပြီ ဟက်စတာ... ဝေးကြပြီ၊ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ တို့ ပြုမိတဲ့ မကောင်းမှုကြီးကြောင့် တို့ဟာဖြင့် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဘယ်ဘဝမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ် နီးကြဖို့ အင်မတန် ဝေးပြီ။ ဘုရားသခင် ရှေ့မှောက်မှာ အစစ်ဆေး ခံကြရမယ့် နေ့မှပဲ တို့နှစ်ယောက် ပြန်ပြီး ဆုံမိကြတော့မယ်။ သွားတော့မယ် ဟက်စတာ ... သွားတော့မယ်...'

နောက်ဆုံး စကားလုံးများကို ပြောပြီးသည့် နောက်တွင် ဒင်းမစ်ဒေးသည် ငြိမ်သက်၍ သွား၏။ ထိုအခါတွင် လူအုပ်ကြီးသည် ရုတ်တရက်သံသယဖြစ်၍ သွားပြန်လေတော့သည်။

၂၂။ နိဂုံး

အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်များကို ကိုယ်တွေ့ မျက်မြင် တွေ့ကြုံရပြီးသည့် နောက် ရက်ပေါင်း အတော်ကြာမှပင် ဘော်စတွန် မြို့သူမြို့သားတို့သည် မိမိတို့၏ စိတ်ကို မိမိတို့ ပြန်၍ ဆည်နိုင်ကြလေသည်။

ဒင်းမစ်ဒေး၏ ရင်အုံပေါ်၌ မြင်လိုက်ရသော အမှတ်တံဆိပ်ကြီးမှာ ကား အသားတွင် သံပူဖြင့် ကပ်၍ ထားဘိသကဲ့သို့ ကြက်သွေးရောင် ထကာ ထင်းထင်းကြီး ပေါ်၍ နေသော "A" အက္ခရာကြီးပင် ဖြစ်လေသည်။ ထို "A" အက္ခရာသည် ဟက်စတာပရင်း၏ ရင်အုံပေါ်ရှိ ဂါဝန်မှ "A" အက္ခရာနှင့် တစ်ပုံစံတည်း ဖြစ်သည်ဟု ပြောဆိုကြလေသည်။ ဤ "A"

အကွရာကြီးကို ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်သည် သူ၏ ကဝေအတတ်ဖြင့်
ဒင်းမစ်ဒေး၏ ရင်ဘတ်၌ ပေါ်အောင် ပြုလုပ်သည်ဟု ဆိုသူတို့က ဆိုကြ၏။
အချို့သော သူတို့ကမူ ဒင်းမစ်ဒေး၏ ရင်ဘတ်အသားတွင် ဘာအကွရာမျှ
မရှိပါဟု ငြင်းသူတို့က ငြင်းကြလေသည်။

ဒင်းမစ်ဒေး သေဆုံးပြီးသည့်နောက် တစ်နှစ်ခန့် ကြာသောအခါ
တွင် ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်သည်လည်း အနိစ္စရောက်၏။ ရော်ဂျာသည် သူပိုင်
ပစ္စည်းများကို ပုလဲကလေးအား လွှဲပေးခဲ့လေရာ ပုလဲကလေးမှာ ကြွယ်ဝ
ချမ်းသာ၍ သွားပေသည်။ ပုလဲကလေး အရွယ်ရောက်သော အခါတွင်
နိုင်ငံရပ်ခြား၌ အိမ်ထောင်ပြု၍ သွား၏။ ထိုအခါတွင် ဟက်စတာပရင်းသည်
သူတစ်ဦးတည်း နေထိုင်ရာဖြစ်သော ဘော်စတွန်မြို့စွန့်၍ ကျွန်းဆွယ်ပေါ်က
အိမ်တွင် လာရောက်၍ အသက်ထက်ဆုံး နေထိုင်သွားပေသည်။

ဒင်းမစ်ဒေး၊ ဟက်စတာပရင်းနှင့် ရော်ဂျာချီးလင်းဝပ်တို့၏
ဇာတ်လမ်းမှာ ဘော်စတွန်မြို့ကို တည်ထောင်စ အခါက ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပေရာ
ဘော်စတွန်မြို့ တည်ပြီးသည့်နောက် နှစ်ပေါင်း တစ်ရာကျော် ကြာသော
အခါမှာ အကောက်အရာရှိ မစ္စတာပြူးသည် “သက်ကြီးစကား သက်ငယ်
ကြား” ဟူသည့် အတိုင်း ဘော်စတွန်မြို့တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ပါးစပ်ရာဇဝင်
များမှ ရှာဖွေစုဆောင်း သုတေသန လုပ်၍ ရေးသားခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်ဟန်
တူလေသည်။

ယခုထက်တိုင်အောင် “တော်ဝင်” ဘုရားရှိခိုးကျောင်း အနီးရှိ
သင်္ချိုင်းထဲ၌ အုတ်ဂူနှစ်ခုတို့ ယှဉ်လျက်သား ရှိနေပေသေးသည်။ တစ်ခုမှာ
ဒင်းမစ်ဒေး၏ အုတ်ဂူဖြစ်လျက်၊ နောက်တစ်ခုမှာမူကား ဟက်စတာပရင်း၏
အုတ်ဂူ ဖြစ်သတည်း။